

ΜΑΡΙΕΛΛΑ

ΔΡΑΓΩΝΑ

UNIVERSO

Η αναζήτηση του χειμώνα

Εικονογράφηση: Αικατερίνη Δραγώνα

© 2026 [Μαριέλλα Δραγώνα]

Το παρόν έργο διατίθεται δωρεάν μέσω ψηφιακών πλατφορμών ανοικτής πρόσβασης (open access).

Επιτρέπεται η αναπαραγωγή, διανομή και κοινοποίηση του έργου, υπό την προϋπόθεση ότι γίνεται αναφορά στον δημιουργό και δεν αλλοιώνεται το περιεχόμενο.

Απαγορεύεται η εμπορική εκμετάλλευση του έργου χωρίς την έγγραφη άδεια του δημιουργού.

ISBN: 978-618-00-6923-5

Συγγραφέας: [Μαριέλλα Δραγώνα]

Εικονογράφος: [Αικατερίνη Δραγώνα]

Τόπος έκδοσης: Αίγιο

Έτος έκδοσης: 2026

Γλώσσα: Ελληνικά

Σελίδες: 274

Βιβλίο 1 της σειράς Universo

Όλες οι εικόνες καθώς και το εξώφυλλο είναι πρωτότυπα έργα της Εικονογράφου Δραγώνα Αικατερίνης, ενώ ο χάρτης της Universo δημιουργήθηκε μέσω της εφαρμογής Inkarnate. Στην δημιουργία του βιβλίου δεν χρησιμοποιήθηκε ΑΙ.

Άδεια χρήσης: Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές (CC BY-NC-ND 4.0)

Βιογραφικό Συγγραφέα

Η Μαριέλλα Δραγώνα γεννήθηκε το 2000 στο Αίγιο, Αχαΐας. Σπούδασε Διοίκηση Τουρισμού στο Πανεπιστήμιο Πατρών και έκανε το Μεταπτυχιακό της στην ίδια σχολή. Ξέρει μέχρι στιγμής τέσσερις ξένες γλώσσες (Αγγλικά, Γερμανικά, Ρώσικα, Ισπανικά). Αυτή την περίοδο σπουδάζει στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και στο Μεταπτυχιακό Διοίκηση Εκπαιδευτικών Μονάδων του Διπαιε. Από μικρή είχε έφεση στις ξένες γλώσσες και λάτρευε τα ταξίδια. Εργάζεται ως Εκπαιδεύτρια Ενηλίκων σε ΣΑΕΚ.

Ξέρει να παίζει πιάνο και έχει μαύρη ζώνη στο tae kwon do. Το μεγάλο της όνειρο, όμως, από τα μαθητικά της χρόνια ήταν να γίνει συγγραφέας. Λίγο πριν την ολοκλήρωση των σπουδών της, λοιπόν, και την περίοδο του Covid-19 αποφάσισε να γράψει το δικό της βιβλίο. Η ιδέα της Universe εμφανίστηκε στο μυαλό της μέσα σε μια μέρα, καθώς διάβαζε ένα βιβλίο φαντασίας (το αγαπημένο της είδος). Ελπίζει να την απολαύσετε και να θυμάστε πάντα: “Work hard in silence and let your success make the noise”.

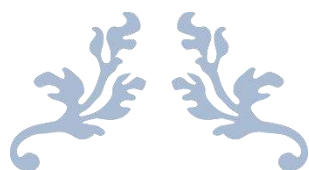

@happilyever_after20 και @mariella_drg

Βιογραφικό Εικονογράφου

Η Αικατερίνη Δραγώνα γεννήθηκε το 2003 στο Αίγιο, Αχαΐας. Σπουδάζει στο τμήμα Εικαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης της Σχολής Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Από πολύ μικρή ηλικία είχε αγάπη για την ζωγραφική και εξέλιξε το ταλέντο της μέσω της ενασχόλησής της και με την Αγιογραφία τα τελευταία χρόνια. Αγαπάει επίσης την μουσική και παίζει κιθάρα.

ΜΑΡΙΕΛΛΑ ΔΡΑΓΩΝΑ

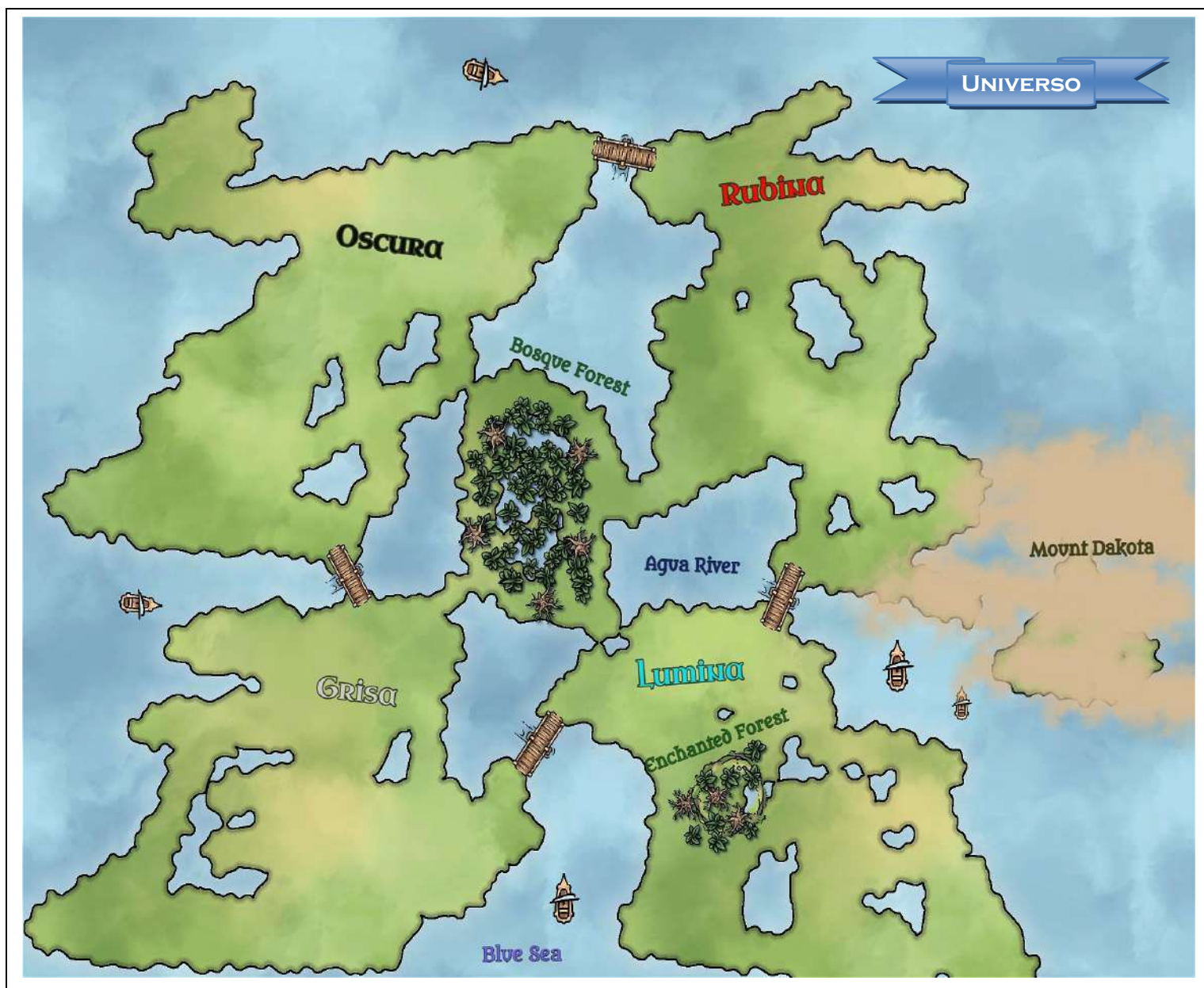
UNIVERSO

Η αναζήτηση του χειμώνα

ΒΙΒΛΙΟ Ι

Χάρτης της Universo

Στην οικογένειά μου με αγάπη.
Σας ευχαριστώ για όλα.

Κεντρικοί Ήρωες

Έλλη Λόπεζ → *Ο κύριος χαρακτήρας του βιβλίου*

Είναι μια κοπέλα 20 χρονών που ανήκει στην φυλή των Luminosos. Της αρέσει να διαβάζει...πολύ. Διαβάζει όλα τα είδη βιβλίων εκτός από τα θρίλερ. Είναι ρομαντική και θέλει οπωσδήποτε ένα καλό τέλος στην ιστορία της. Αξέχασα! Έχει μια κρυφή μοναδική δύναμη.

Καρολίνα Ντράγκον → *Φίλη Έλλης*

Είναι η φίλη της Έλλης και 2 χρόνια μικρότερη της, γι' αυτό την έχει σαν μικρή της αδελφή. Είναι γλυκιά αλλά και δυναμική ταυτόχρονα. Κάνει την Έλλη πάντα να χαμογελάει με την ανεμελιά και τα αστεία της. Είναι party animal και της αρέσει η ζωγραφική.

Σον Μείσον → *Κρυφός έρωτας της Έλλης από το Δημοτικό*

Ο γοητευτικός, ο πανέξυπνος και ταλαντούχος συγγραφέας που στα 20 του έχει γράψει τα καλύτερα μυθιστορήματα, αλλά κανένας δεν δέχεται να τα εκδόσει.

Ντάνιελ Ντράγκον → *Φίλος Σον και Αδελφός Καρολίνας*

Αγαπάει το αμάξι του και το καλό φαγητό. Είναι σπασίκλας και βοηθάει τους πάντες σε ό,τι και να χρειαστούν. Όλοι τον κοροϊδεύουν για το χαμηλό του ύψος, αλλά πάντα στέκεται στο ύψος των περιστάσεων.

Άντριαν Μπάρλοου → *Αντίπαλος της πρωταγωνίστριας*

Είναι ένα αγόρι 22 χρονών και ανήκει στην φυλή των Oscuros. Είναι φιλόδοξος, έχει αίσθηση του χιούμορ και (δυστυχώς) είναι αφάνταστα ναρκισσιστής. Όλα τα κορίτσια της φυλής του τον χαρακτηρίζουν “Πρίγκιπα των Oscuros”.

Ντίλαν Κέιλ → *Φίλος Άντριαν*

Η ήρεμη δύναμη. Ο αδελφικός φίλος του Άντριαν και 1 χρόνο μικρότερός του. Αγαπά την ποίηση και γι’ αυτό γίνεται αντικείμενο χλευασμού από τους φίλους του. Έχει όμως θάρρος και τόλμη στη ζωή του και του αρέσει να ξεχωρίζει με τον δικό του τρόπο.

Σύλβια Λούκας → *Δυνατή σύμμαχος*

Είναι μέλος των Rubicundos και μια άξια πολεμίστρια. Αγαπά τα ζώα και έχει για συντροφιά της το ελάφι της. Το δάσος είναι το φυσικό της περιβάλλον και το νιώθει σαν σπίτι της.

Ντόρα Εσπινόζα → *Η γλυκιά της παρέας*

Ανήκει στην φυλή των Grisáceos. Είναι μικροσκοπική και λατρεύει να κάθεται δίπλα στο τζάκι με την γιαγιά της και να ράβει. Μισεί την μοναξιά αλλά είναι και αυτάρκης. Θέλει πάντα να έχει τον τελευταίο λόγο στην κουβέντα και είναι πολύ πεισματάρης αλλά όλοι την συγχωρούν στο τέλος. Εξάλλου, είναι μια γλύκα!

Φυλές

Luminosos → Οι φύλακες του διαμαντιού (οι δυνατοί σαν βράχοι), μένουν στην Lumina. Μπορούν να δημιουργήσουν άθραυστα σπαθιά από διαμάντια ως δια μαγείας και κατέχουν επίσης ανασυρόμενους σταλακτίτες που ενσωματώνονται στα χέρια τους (από τα δάχτυλα έως τους αγκώνες) σαν πανοπλία. Οι πολεμιστές φορούν ασημί στολές, οι οποίες καλύπτονται με διαμάντια.

Oscuros → Οι φύλακες του μαύρου λίθου (δυνατότητα να είναι αόρατοι στο σκοτάδι), μένουν στην Oscura. Μπορούν να εμφανίζονται και να εξαφανίζονται σε δευτερόλεπτα έχοντας ως σύμμαχό τους το σκοτάδι. Μπορεί η δύναμη που κατέχουν να φαίνεται ανούσια αλλά σε συνδυασμό με τις πολεμικές τους ικανότητες... είναι άτρωτοι. Οι πολεμιστές φορούν μαύρες, δερμάτινες στολές.

Grisáceos → Οι φύλακες του χαλαζία (οι θεραπευτές), μένουν στη Grisa. Είναι οι γιατροί της *Uníverso* και είναι αυτοί που κρατούν τις ισορροπίες ανάμεσα στις φυλές. Με ένα τους άγγιγμα μπορούν να γιατρέψουν και την πιο ανίατη ασθένεια ή να επιδεινώσουν την κατάσταση του ασθενούς αν αυτό καταστεί αναγκαίο. Οι πολεμιστές φορούν γκρι στολές.

Rubicundos → Οι φύλακες του ρουμπινιού (καίνε σαν λάβα), μένουν στην Rubina. Είναι άνθρωποι-ηφαίστεια. Μπορούν να δημιουργήσουν μπάλες καυτής λάβας, ενώ οι ίδιοι μένουν άθικτοι σε υψηλές θερμοκρασίες. Όταν το θελήσουν έχουν την δυνατότητα να ανεβάσουν την θερμοκρασία του σώματός τους και όποιος τολμήσει να τους ακουμπήσει αποκτάει σοβαρά εγκαύματα. Οι πολεμιστές φορούν κόκκινες στολές, οι οποίες συγκρατούν τις φλόγες.

Στον ώμο της στολής της κάθε φυλής είναι διατυπωμένο το σήμα της, το οποίο είναι ο λίθος που αντιπροσωπεύει την κάθε μία.

Φανταστικά Πλάσματα

Νταρούλης → *Κατοικίδιο του Άντριαν*

Έχει τεράστια φτερά, ράμφος σαν κοράκι, ουρά μαϊμούς, σώμα αρκούδας και βγάζει ήχους σαν λιοντάρι.

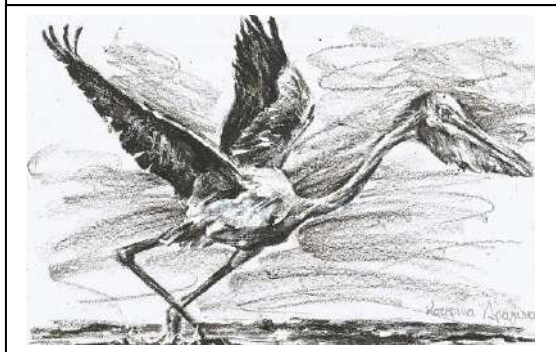
Ερίζος → *Ενοχλητικοί συγγάτοικοι*

Είναι σαν σκαντζόχοιροι, απολαμβάνουν να χώνονται κάτω από τα κεραμίδια και να δημιουργούν τρύπες στις σκεπές.

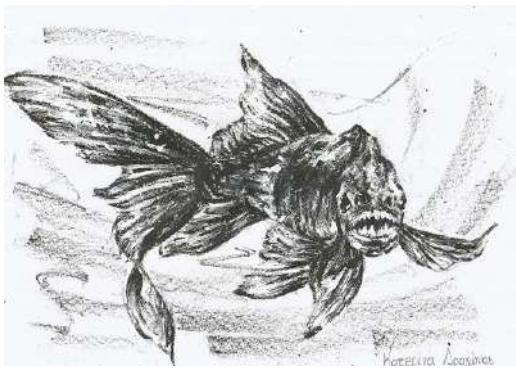
Νύμφες → *Κάτοικοι των ποταμών*

Άσπρες νεράιδες μικρές σαν μινιατούρες που κατέχουν την δύναμη της χρυσόσκονης και κατοικούν σε μανιταρόσπιτα.

Πελίκανος ροσάδος → *Γεννημένοι για μεγάλες πτήσεις*

Διασταύρωση πελεκάνου και φλαμίνγκο.

Πιράνιας → Τα φονικά σαγόνια
Διασταύρωση χρυσόψαρου και πιράνχας.

Κουέρβος → Οι καλοί φίλοι
Διασταύρωση κορακιού και παπαγάλου.

Αγριόγατα και Πέρο → Οι φύλακες του σπιτιού
Οι Πέρος ειδικά κάνουν συγκεκριμένους ήχους ανάλογα με την κατάσταση.

Βεστίας → Οι ακόλουθοι
Είναι ψηλά, έχουν κέρατα κριαριού, όλο τους το σώμα είναι σμιλεμένο από ιστούς αράχνης και από το στήθος τους ξεπροβάλουν δαγκάνες.

Περιεχόμενα

Βιογραφικό Συγγραφέα	2
Βιογραφικό Εικονογράφου	2
Χάρτης της Universo	4
Κεντρικοί Ήρωες	6
Φυλές	8
Φανταστικά Πλάσματα	9
Τραγούδια	13
Πρόλογος	14
Κεφάλαιο 1Ψ	15
Κεφάλαιο 2Ψ	24
Κεφάλαιο 3Ψ	34
Κεφάλαιο 4Ψ	43
Κεφάλαιο 5Ψ	51
Κεφάλαιο 6Ψ	63
Κεφάλαιο 7Ψ	71
Κεφάλαιο 8Ψ	80
Κεφάλαιο 9Ψ	88
Κεφάλαιο 10Ψ	96
Κεφάλαιο 11Ψ	105
Κεφάλαιο 12Ψ	115
Κεφάλαιο 13👑	125
Κεφάλαιο 14Ψ	134
Κεφάλαιο 15👑	142
Κεφάλαιο 16Ψ	151
Κεφάλαιο 17👑	161
Κεφάλαιο 18Ψ	168
Κεφάλαιο 19👑	177
Κεφάλαιο 20Ψ	185
Κεφάλαιο 21👑	193
Κεφάλαιο 22Ψ	201
Κεφάλαιο 23👑	209

Κεφάλαιο 24Ψ	218
Κεφάλαιο 25👑	224
Κεφάλαιο 26Ψ	231
Κεφάλαιο 27👑	240
Κεφάλαιο 28Ψ	248
Κεφάλαιο 29👑	256
Κεφάλαιο 30Ψ	266
Vocabulario – Vocabulary – Λεξιλόγιο	271
Ευχαριστίες	272

Τραγούδια

- Πρόλογος:** Let it snow by Dean Martin
- Κεφάλαιο 1:** How Long by Charlie Puth
- Κεφάλαιο 2:** I Knew You Were Trouble by Taylor Swift
- Κεφάλαιο 3:** August by Taylor Swift
- Κεφάλαιο 4:** Gotta Be You by One Direction
- Κεφάλαιο 5:** Señorita by Shawn Mendes, Camila Cabello
- Κεφάλαιο 6:** Break Free by Ariana Grande, Zedd
- Κεφάλαιο 7:** Irresistible by Demi Lovato, Fall Out Boy
- Κεφάλαιο 8:** Wake Me Up by Avicii
- Κεφάλαιο 9:** The Climb by Miley Cyrus
- Κεφάλαιο 10:** Unstoppable by Sia
- Κεφάλαιο 11:** Don't Go Yet by Camila Cabello
- Κεφάλαιο 12:** Worldwide by Big Time Rush
- Κεφάλαιο 13:** The Greatest by Sia
- Κεφάλαιο 14:** Human by Rag'n'Bone Man
- Κεφάλαιο 15:** Fairytale by Alexander Rybak
- Κεφάλαιο 16:** Somebody to You by Demi Lovato, The Vamps
- Κεφάλαιο 17:** Woman Like Me by Little Mix, Nicki Minaj
- Κεφάλαιο 18:** Don't Start Now by Dua Lipa
- Κεφάλαιο 19:** Bad Habits by Ed Sheeran
- Κεφάλαιο 20:** Kiss You by One Direction
- Κεφάλαιο 21:** Head Above Water by Avril Lavigne
- Κεφάλαιο 22:** Stitches by Shawn Mendes
- Κεφάλαιο 23:** Black Magic by Little Mix
- Κεφάλαιο 24:** SNAP by Rosa Linn
- Κεφάλαιο 25:** Sucker by Jonas Brothers
- Κεφάλαιο 26:** Believer by Imagine Dragons
- Κεφάλαιο 27:** You Belong With Me by Taylor Swift
- Κεφάλαιο 28:** Nothing Breaks Like a Heart by Miley Cyrus
- Κεφάλαιο 29:** Story of My Life by One Direction
- Κεφάλαιο 30:** Break My Heart by Dua Lipa

Πρόλογος

Είναι Χριστούγεννα. Έχει να χιονίσει εδώ και 20 χρόνια. Δεν έχω αντικρίσει ποτέ στην ζωή μου τον λευκό πάγο, τις απαλές νιφάδες και την απόρροια μιας ισχυρής χιονόπτωσης. Αρκούμαι μόνο στην περιγραφή του πατέρα, η οποία ακόμα και σήμερα παραμένει η ίδια... «Μου έχει λείψει αυτό το άσπρο κύμα που θυμάμαι από μικρός να καλύπτει τα πάντα. Το τσουχτερό κρύο, τα παιδιά να παίζουν και να φτιάχνουν χιονάνθρωπους, τα τραγούδια, η χαρά... Μακάρι να υπήρχε μια μηχανή ειδικά φτιαγμένη να ζεις ξανά τις καλύτερες στιγμές της ζωής σου. Κάθε χρόνο ανήμερα των Χριστουγέννων το χιόνι έπεφτε σε νιφάδες έξω από το παράθυρό μου. Ξυπνούσα, πεταγόμουν από το κρεβάτι μου και κατεβαίνοντας τρέχοντας τα σκαλιά άρπαζα το μπουφάν μου και έβγαινα έξω για να το πιάσω. Θυμάμαι ακόμα την μητέρα να μου φωνάζει ότι θα κρυώσω και να μπω γρήγορα μέσα. Πάντα της απαντούσα το ίδιο: “Μην ανησυχείς μανούλα δεν πρόκειται να κρυώσω, το χιόνι είναι ο φίλος μου και με προσέχει”. Και όντως δεν είχα κρυώσει ποτέ όσο περνούσα χρόνο μαζί του.»

Τόσο λευκό σαν τον αφρό της θάλασσας τού θύμιζε την πρώην βασίλισσά μας, την Χελάδα. Ήταν πανέμορφη με τα ξανθά της μαλλιά να ξεχωρίζουν μέσα από την άσπρη κάπα που φορούσε συνεχώς και ήταν η αγαπημένη της. Ήθελα τόσο πολύ να της μοιάσω! Παρόλο που ήμασταν διαφορετικές εμφανισιακά, ως μικρή Έλλη, πολλές φορές ονειρευόμουν να βρεθώ στο παλάτι στο πλευρό της και να μάθω τα πάντα από αυτή. Η ιστορία της, όμως, ήταν τόσο τραγική που ακόμα και σήμερα με κάνει να ανατριχιάζω. Έγινε βασίλισσα στα 18 της και κατάφερε με την καλοσύνη της να ενώσει τις φυλές για 7 χρόνια μέχρι που... εμφανίστηκαν τα επικίνδυνα καιρικά φαινόμενα, χάθηκε το αγαπημένο χιόνι του πατέρα και μαζί του κάθε ίχνος ειρήνης. Όλοι έγιναν απόμακροι, επιφυλακτικοί. Οι φυλές σταμάτησαν να επισκέπτονται η μία την άλλη, ενώ οι διαμάχες ήταν καθημερινό φαινόμενο όταν διασταυρώνονταν μέλη διαφορετικών φυλών μεταξύ τους. Παρόλα αυτά ο θάνατος της βασίλισσάς μας, μετά από 3 χρόνια, έφερε την ομόνοια, όχι στην πρότερη μορφή της, αλλά τουλάχιστον με τις λιγότερες δυνατές διενέξεις. Το χιόνι μπορεί να μην επέστρεψε, αλλά επέστρεψε ο πατέρας από τις “ειδικές αποστολές” του και αυτό και μόνο κάνει τα Χριστούγεννα την αγαπημένη μου γιορτή του χρόνου.

Κεφάλαιο 1Ψ

Βρίσκομαι σε μια χιονισμένη βουνοκορφή. Βλέπω στον ορίζοντα τα χρώματα του ουρανού να παίζουν και να αλλάζουν σχήματα. Μπλε, κόκκινο, πράσινο, πορτοκαλί. Είναι τόσο όμορφα! Νιώθω μια γαλήνη που μόνο εδώ μπορώ να νιώσω. Στο βάθος βλέπω την πόλη μου, την Lumina. Είναι εναρμονισμένη με το τοπίο. Στα λευκά και αυτή με κρυστάλλους, σταλαγμίτες και σταλακτίτες να ξεπροβάλλουν από παντού. Το ποτάμι Άγουα, το οποίο ξεκινά το ταξίδι του από την κορυφή του βουνού Ντακότα, χωρίζει τις πόλεις και αποτελεί το φυσικό σύνορο μεταξύ τους. Στο βάθος βλέπω την πόλη των Oscuros. Η Oscura είναι το ίδιο σκοτεινή όσο και οι κάτοικοί της. Μαύρα όλα: τα σπίτια, οι δρόμοι ακόμα και τα φώτα. Λες και ένα σύννεφο είναι μόνιμα σταθμευμένο πάνω από την πόλη. Όπως και να έχει ποτέ δεν είχαμε καλές σχέσεις με τους ανθρώπους της, αφού είναι οι ορκισμένοι εχθροί των Luminosos, όπως λένε και οι πρόγονοί μας. Δυτικότερα, βρίσκεται η Grisa. Οι Grisáceos είναι φίλοι με όλους. Λογικό, αφού είναι οι γιατροί της Universo. Όποια αρρώστια και να σε βασανίζει εκείνοι θα σε βοηθήσουν να θεραπευτείς. Η πόλη τους είναι γκρίζα με ουρανοξύστες, αερόστατα για την μεταφορά των ασθενών, αλλά και με την καλύτερη θέα προς την θάλασσα. Απέναντί τους βρίσκεται η Rubina. Εκεί κατοικούν οι Rubicundos μέσα στα ηφαίστεια τους. Προτιμούν να αποτελούν την ουδέτερη ζώνη ανάμεσα σε μας (τους Luminosos) και τους Oscuros. Αυτό το χαρακτηριστικό τους τους κάνει μισητούς και αγαπητούς, ανάλογα την περίσταση, από τις δυο πλευρές. Παρατηρώ την αργή ροή του Άγουα, χύνεται αργά από τα βουνά προς τις πόλεις και δίνει ζωή σε ότι προσπερνάει. Ξαφνικά αρχίζει να χιονίζει, το νερό του ποταμού αρχίζει να ρέει πιο απειλητικό, ο αέρας σαν να αλλάζει, όλα σκοτεινιάζουν, ακούγεται μια διαπεραστική βροντή και ξαφνικά κάτι με αρπάζει από τους ώμους και με ρίχνει στο κενό. Ξυπνάω και το μόνο που θυμάμαι είναι η φωνή μου να ακούγεται βραχνή καθώς φώναζα για βοήθεια.

“Δηλαδή πάλι είδες το ίδιο όνειρο;”, με ρωτάει με αγωνία η Καρολίνα.

“Ναι δυστυχώς.”, της απαντώ.

“Δεν μπορώ να καταλάβω τι μπορεί να σημαίνει.”

“Το σίγουρο είναι ότι δεν μπόρεσα να κοιμηθώ καλά χθες, οπότε ξέχνα το πάρτι.”

“Τι; Γιατίιι; Αφού είναι Χριστούγεννα. Έλα κάνε μου το χατίρι. Θα είναι όλοι εκεί. Ακόμα και ο Σον.”, μου λέει η Καρολίνα με νόημα.

Ο Σον σκέφτηκα, ο οποίος δεν ξέρει καν πώς με λένε και ας είμαστε στο ίδιο τμήμα από την πρώτη Δημοτικού. Όπως και να έχει δεν αγαπάω και πολύ τα πάρτι σε αντίθεση με την Καρολίνα. Αυτή τα λατρεύει! Δεν χάνει ούτε ένα. Αυτό είναι το μόνο σημείο που διαφέρουμε, κατά τα άλλα έχουμε τόσα κοινά που όλοι νομίζουν ότι είμαστε αδελφές.

“Καλά, θα έρθω, υπό έναν όρο...”, της λέω σηκώνοντας τον δείκτη μου.

“Ναι, ό,τι θες θα γίνει.”

“Δεν θα κάτσουμε μέχρι το τέλος και δεν θα με αναγκάσεις να χορέψω.”, της λέω με αγανάκτηση. Ακόμα θυμάμαι την τελευταία φορά που με ανάγκασε και έπαθα διάστρεμμα στο πόδι μου.

“Εντάξει, αν και αυτοί είναι δύο όροι, είμαστε σύμφωνες.”, μου απαντά με το πιο λαμπρό της χαμόγελο.

“Το πάρτι ξεκινάει στις 10:00, θα πάμε με τον Ντάνιελ, θα περάσει να μας πάρει με το αυτοκίνητό του. Θα είναι μαζί η Νίνα, ο Ματίας, η Αναστασία, η Αγγελική και ο Θάνος με το δικό τους αυτοκίνητο. Θες να πω και στην Δανάη και τον Νίκο; Εντάξει θα τους καλέσω. Ωραία αυτά προς το παρόν, θα περάσω το βράδυ να ντυθούμε, να σε βάψω γιατί η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρεις τίποτα από βάψιμο και θα πω στον Ντάνιελ να περάσει από το σπίτι σου.”, τελειώνει λέγοντας η Καρολίνα με μια ανάσα. Ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω πώς μιλάει τόσο γρήγορα και καταλαβαίνω τι θέλει να πει. Πρέπει να έχω κάποιο χάρισμα μάλλον.

“Εντάξει!”, της λέω με ένα βεβιασμένο χαμόγελο. “Τα λέμε τότε.”

“Τέλεια, see ya.”, μου λέει αγκαλιάζοντάς με, γυρίζει και απομακρύνεται χαρούμενη από κοντά μου.

Συνεχίζω και εγώ τον δρόμο μου προς το σπίτι. Το καλό είναι ότι μένω δύο τετράγωνα μακριά από την Καρολίνα και μπορούμε να επισκεπτόμαστε η μία την άλλη πολύ συχνά. Ακουμπώ αγανακτισμένη το μέτωπό μου. Μα σε τι πήγα και συμφώνησα πάλι; Αφού ξέρω ότι δεν θα περάσω καλά τελικά...

Στον δρόμο σταματώ σε όλα τα μαγαζιά και κοιτάζω με λαχτάρα τις βιτρίνες. Πόσο λατρεύω αυτή την εποχή! Τα λαμπάκια και τα δώρα είναι τα μόνα που έχουν παραμείνει παράδοση των Χριστουγέννων. Σταματώ την διαδρομή μου καθώς μια λάμψη τραβάει την άκρη του ματιού μου. Γυρίζω και ακουμπώ την παλάμη μου στο τζάμι ενός μαγαζιού γουρλώνοντας τα μάτια μου. Στο κέντρο της βιτρίνας του αντικρίζω μια μινιατούρα της πόλης μας γεμάτη από σπίτια, σταλαγμίτες και σταλακτίτες, ολόφωτη καθώς είναι με λαμπάκια σε κίτρινο χρώμα και κάτασπρη από το χιόνι. Μένω αρκετή ώρα εκεί παρατηρώντας την απαλή κίνηση των νιφάδων καθώς πέφτουν στο έδαφος και ακούγοντας το τρένο που ενώνει τις πόλεις της Universo να κάνει κύκλους γύρω από την μικροσκοπική Lumina. Τόσο μαγευτικό! Μακάρι να μπορέσω να ακουμπήσω στ' αλήθεια το χιόνι κάποια μέρα.

Ελάχιστοι Luminosos παραμένουν στους δρόμους τέτοια ώρα αναζητώντας την ζεστασιά και ασφάλεια (πρωτίστως) του σπιτιού τους. Ένας από αυτούς περνάει σχεδόν τρέχοντας από δίπλα μου βγάζοντάς με από τον μαγευτικό κόσμο της βιτρίνας. Ξεφυσά τρομαγμένη αλλά αυτός μην δίνοντάς μου σημασία χάνεται σε δευτερόλεπτα στο σκοτάδι της νύχτας. Ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στο τεχνητό χιόνι γυρίζω και ακολουθώ το παράδειγμά του κατευθυνόμενη προς το σπίτι μου. Έχει δίκιο, έπρεπε και εγώ ήδη να έχω επιστρέψει. Οι επιθέσεις των Oscuros έχουν γίνει πιο συχνές τις τελευταίες μέρες και δεν θα ήθελα να πέσω πάνω σε κάποιον οργισμένο Oscuro. Μεμονωμένες ομάδες από νεαρά άτομα προκάλεσαν μικροζημιές σε περιουσίες μας, αλλά το χειρότερο ήταν ότι επιτέθηκαν σε αθώα άτομα που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στους δρόμους. Και μόνο το γεγονός αυτό με εξοργίζει! Υπάρχουν κάποιοι που υποστηρίζουν μέχρι και σήμερα ότι εμείς ήμασταν αυτοί που κλέψαμε τους λίθους προς όφελός μας, 20 χρόνια πριν, ανήμερα τα Χριστούγεννα. Πώς γίνεται να είναι τόσο στενόμυαλοι;

Με αυτές τις σκέψεις φτάνω μετά από λίγη ώρα στο σπίτι μου, κλειδώνω και ανεβαίνω στις μύτες των ποδιών μου τις σκάλες για το δωμάτιό μου. Ευτυχώς κανένας δεν με αντιλαμβάνεται και έτσι με γρήγορες κινήσεις ετοιμάζομαι και πέφτω με ανακούφιση στο κρεβάτι μου. Παρόλα αυτά σήμερα ήταν μια πανέμορφη μέρα. Το πρωί όλη η οικογένεια συγκεντρωθήκαμε στο τζάκι και ανοίξαμε τα δώρα μας. Λιγοστά, αλλά μοναδικά, για τον καθένα μας ξεχωριστά. Η γιαγιά χάρηκε τόσο πολύ από το σάλι που της πήρα που το φοράει μέρα νύχτα. Το καλύτερο δώρο που πήρα ήταν, από την μαμά μου, ένα βιβλίο που ήθελα εδώ και καιρό να διαβάσω. Η χαρά μου μόλις το είδα ήταν απερίγραπτη. Έχω μια μικρή βιβλιοθήκη και διατηρώ σε αλφαβητική σειρά τα λίγα βιβλία που έχω στην κατοχή μου. Πόσο θα ήθελα να είχα μια βιβλιοθήκη ως το ταβάνι του δωματίου μου και μια σκάλα με ροδάκια σαν της Μπελ, αλλά δεν θα παραπονεθώ καθόλου, είναι απλώς ένα όνειρο. Γνωρίζω ότι υπάρχουν παιδιά που έχουν τα μισά υπάρχοντα από μένα και προτιμούν ένα ζεστό πιάτο φαγητό από ένα παιχνίδι. Γιατί η Μεγάλη Μάχη αυτά τα αποτελέσματα είχε. Φτώχεια και φόβο. Ένα αβέβαιο μέλλον. Μια μέρα όταν ήμουν 4 χρονών ρώτησα τον παππού μου: “Παππού γιατί οι άνθρωποι έξω φωνάζουν και ακούγονται τόσοι κεραυνοί;” και αυτός μου απάντησε “Ο πόλεμος παιδί μου δεν είναι καλό πράγμα, σου εύχομαι να ζήσεις σε καιρούς ειρήνης και ομόνοιας.” Μόλις μεγάλωσα και έφτασα στα 18, οι παππούδες μου μού εξήγησαν τι συνέβη τα 2 χρόνια του πολέμου. Κάτσαμε μαζί δίπλα στο τζάκι και ο παππούς άρχισε να μου εξιστορεί τα γεγονότα.

«Ήταν Χριστούγεννα. Όλα ήταν πανέμορφα. Ο κόσμος χόρευε στους δρόμους, όλοι τραγουδούσαν, ανταλλάσσαν δώρα. Φώτα υπήρχαν παντού, σε όλες τις πόλεις, ακόμα και στην Oscura. Τα ταξίδια από πόλη σε πόλη ήταν συχνά, αφού υπήρχαν δεσμοί αίματος με όλες τις φυλές. Κάθε χρόνο μια από τις πόλεις φιλοξενούσε μια μεγάλη γιορτή και εκείνη τη χρονιά ήταν η σειρά των Luminosos. Φώτα όλων των χρωμάτων γέμιζαν την πόλη. Οι κρύσταλλοι των σπιτιών άλλαζαν χρώματα ανάλογα με την ώρα της ημέρας. Όλα ήταν μαγικά. Λες και ο πλανήτης όλος χαμογελούσε. Η Universo όπως ξέρουμε γυρίζει γύρω από τον Sol και εκείνη την χρονιά θα γινόταν έκλειψη. Μόνο κάθε 100 χρόνια γίνεται έκλειψη οπότε εκείνη η χρονιά ήταν ξεχωριστή. Ανήμερα τα Χριστούγεννα συγκεντρώθηκαν όλες, λοιπόν, οι φυλές στην Lumina για την γιορτή. Όλοι φορούσαν τα καλά τους! Οι Luminosos, με την παραδοσιακή στολή με επενδυμένους κρυστάλλους, ολόλαμπροι. Οι

γυναίκες με μακριά φορέματα και περίτεχνα στολισμένα μαλλιά. Οι άντρες κομποί να τις συνοδεύουν όλο καμάρι. Οι φυλές έφεραν δώρα στους *Luminosos* ως ένδειξη φιλικής διάθεσης. Η ορχήστρα έπαιζε παραδοσιακές μελωδίες αλλά και σύγχρονα τραγούδια. Όλοι χόρευαν και γελούσαν. Δεν έλειπαν και τα πειράγματα μεταξύ των φυλών. Εξάλλου πολλές οικογένειες είχαν δημιουργηθεί μεταξύ των φυλών και οι νοοτροπίες και τα έθιμα ανταλλάσσονταν. Η ατμόσφαιρα ήταν γιορτινή. Εγώ με την γιαγιά σου είχαμε ρίξει τον χορό της ζωής μας και από γέλιο άλλο τίποτα. Κάποια στιγμή κουράστηκα και άρχισα τα ανέκδοτα μαζί με δύο φίλους μου από την *Rubina* και την *Grisa*. Η γιαγιά σου είχε δύο φίλες από την *Oscura* και όλο μας πείραζαν. Ξεκίνησαν κάποια στιγμή οι ομιλίες και ανέβηκαν στην σκηνή οι αρχηγοί των φυλών και είπαν δύο λόγια. Πυροτεχνήματα άρχισαν να πέφτουν κάποια στιγμή και όλοι κοιτάξαμε τον ουρανό, η έκλειψη είχε αρχίσει. Έλλη μου αυτή η στιγμή ήταν η καλύτερη της ζωής μου, μετά τον γάμο μου με την γιαγιά σου φυσικά. Αυτή η μία στιγμή. Μετά επικράτησε...χάος. Άρχισαν να πέφτουν κεραυνοί, βροντές ακούγονταν από παντού, οι άνθρωποι άρχισαν να τρέχουν, να φωνάζουν. Ξάφνου εμφανίστηκε ο στρατός των *Oscuros* με τις μαύρες τους στολές, την μία στιγμή αόρατοι την άλλη ορατοί. Από την απέναντι πλευρά εμφανίστηκε ο δικός μας στρατός. Ολόλευκος με διαμάντια να καλύπτουν σαν πανοπλία την στολή των μαχητών. Δεν άργησε να έρθει και ο στρατός των *Rubicundos*, με τις κατακόκκινες στολές τους να συγκρατούν τις φλόγες πάνω στα σώματα των στρατιωτών σαν να τους έκαιγαν. Και τέλος οι *Grisáceos* με τις γκρι στολές τους να είναι έτοιμοι για τυχόν τραυματίες. Για ποιο λόγο να υπάρχουν τραυματίες, σκέφτηκα εκείνη την στιγμή. Για ποιο λόγο κατέφθασε ο στρατός τέλος πάντων; Όλοι κρυφτήκαμε όπου μπορούσαμε γιατί καταλάβαμε ότι κάτι κακό θα συνέβαινε.

Τότε ο αρχιστράτηγος των *Oscuros* είπε: “Προδότες κλέψατε τον Μαύρο Λίθο μας, το πιο σημαντικό σύμβολο της πόλης μας. Γι’ αυτό θα πληρώσετε ακριβά.”

Ο αρχιστράτηγός μας απάντησε με απορία: “Εμείς δεν κλέψαμε τίποτα.” και συνέχισε λέγοντας με θυμό, “Αντίθετα εσείς κλέψατε το Διαμάντι μας κάτω από την καθοδήγηση των *Rubicundos*.”

Τότε γεμάτος θυμό ο αρχιστράτηγος των *Rubicundos* απάντησε: “Νομίζω ότι όλοι χάσατε τα λογικά σας. Εσείς όλοι κλέψατε το Ρουμπίνι μας.”

Οι Grisáceos απάντησαν και αυτοί με την σειρά τους ότι έλειπε και το δικό τους σύμβολο, ο Χαλαζίας. Την μάχη ξεκίνησαν οι Oscuros πιστεύοντας ακράδαντα ότι οι υπαίτιοι για την όλη κατάσταση ήταν οι Luminosos. Οι Rubicundos και οι Grisáceos ακολούθησαν και έριχναν το φταιξιμο ο ένας στον άλλον. Έγινε μεγάλη μάχη και αναστάτωση καθώς όλοι κατηγορούσαν τους πάντες. Η μεγαλύτερη μάχη όμως έγινε στο τέλος ανάμεσα σε μας και τους Oscuros. Οι Grisáceos κατάλαβαν ότι δεν υπήρχε νόημα να συνεχίσουν παρόλο που ήταν ατρόμητοι λόγω της ικανότητάς τους να θεραπεύονται. Οι Rubicundos από την άλλη πλευρά επειδή μετρούσαν ήδη πολλούς νεκρούς εξαιτίας των Oscuros αποφάσισαν να υποχωρήσουν. Η μάχη ανάμεσα σε μας και τους Oscuros ήταν σφοδρή. Χάθηκαν πολλοί καλοί άντρες εκείνη την μέρα και αυτή η διαμάχη συνεχίστηκε για 2 χρόνια. Το αποτέλεσμα ήταν να μην βρεθεί ο υπαίτιος και τα 4 σύμβολα των πόλεων να παραμένουν άφανα ακόμα και σήμερα. Η εξαθλίωση και η πείνα που ακολούθησε ήταν απερίγραπτη. Ευτυχώς με αργούς ρυθμούς αλλά σταθερά βήματα καταφέραμε όλες οι πόλεις να ορθοποδήσουμε ελάχιστα. Η ψυχρότητα ανάμεσα στις φυλές παρέμεινε, όπως και η αλληπάλληλες ματιές μίσους που πέρασαν από γενιά σε γενιά. Όμως κάτι άλλο πιο σημαντικό συνέβη εκείνη την μέρα. Κάτι που είχε αντίκτυπο σε όλη την Universo... Χάθηκε ο χειμώνας. Δηλαδή το χιόνι, η χαρά, η ζωή, η ομόνοια, η γιορτή. Ό,τι πρεσβεύει ο χειμώνας. Την ανάγκη για ζεστασιά μεταξύ των συνανθρώπων μας.» Μόλις τελείωσε την αναδρομή του ο παππούς μου, αναρωτήθηκα πού άραγε να βρίσκονταν τα 4 σύμβολα και ποιος τα πήρε. Πού πήγε ο χειμώνας τελικά;

“Ελα, Έλλη μου, κάνε πιο γρήγορα θα αργήσουμε.”, μου φωνάζει η Καρολίνα από την βάση της σκάλας. Ρίχνω μια τελευταία ματιά στον καθρέπτη και κατεβαίνω όσο μπορώ πιο προσεκτικά με τα τακούνια που μου δάνεισε η Καρολίνα. Μα πώς περπατάνε οι άνθρωποι πάνω σε αυτά; Κατεβαίνω εν τέλει με κόπο τα σκαλιά και καθώς σηκώνω το βλέμμα μου αντικρίζω την Καρολίνα να με κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια.

“Τι; Τόσο χάλια;”, την ρωτάω.

“Το μπλε φόρεμα να ξέρεις τονίζει υπέροχα τα μάτια σου αγάπη μου. Και όχι, είσαι θεά.”

Γυρίζω τα μάτια μου απηυδισμένη αλλά δεν απαντώ στο σχόλιό της. Χαιρετήσαμε τους γονείς και τους παππούδες μου και βγήκαμε από το σπίτι. Ο Ντάνιελ με την παρέα του ήταν ήδη έξω από το σπίτι και μας περίμεναν. Χαιρετίσαμε τα παιδιά και μπήκαμε στο αυτοκίνητο με την Καρολίνα όπως πάντα να είναι διαχυτική με όλη την παρέα. Καθώς ξεκινήσαμε την πορεία μας άρχισα να παρατηρώ τα κτίρια και τους ανθρώπους έξω από το παράθυρο. Όλα είναι τόσο γαλήνια και ήσυχα. Πολύ ήσυχα, για τέτοιες γιορτινές μέρες. Τα φώτα είχαν αρχίσει να σβήνουν καθώς νύχτωνε και ο λιγοστός κόσμος που υπήρχε ακόμα στον δρόμο άρχισε να περπατάει πιο γρήγορα κοιτώντας τρομαγμένος γύρω του. Παίρνω μια τρεμάμενη ανάσα. Απορώ πώς με άφησαν οι γονείς μου να βγω τέτοια ώρα. Ο πατέρας ειδικά ήταν πολύ χαρούμενος που αποφάσισα να πάω επιτέλους σε ένα πάρτι. Εγώ πάλι καθόλου...

Επιτέλους φτάσαμε στο σχολείο της Καρολίνας, όπου διαδραματίζεται σήμερα το μεταχριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν, όπως το αποκαλούν, και στο οποίο δεν θα έπρεπε καν να έρθω. Μπήκαμε όλοι μαζί μέσα και επικράτησε ένας χαμός. Όλοι χόρευαν, έπιναν και συζητούσαν χαρούμενοι. Λες και ο έξω κόσμος δεν τους επηρέαζε καθόλου. Λες και ζούσαν σε ένα δικό τους ξεχωριστό μέρος. Η Καρολίνα όπως ήταν φυσικό άρχισε να γίνεται το επίκεντρο του πάρτι και της προσοχής, είναι τόσο μοναδική και όμορφη όταν χορεύει. Και γω φυσικά πήγα προς τον πάγκο με τα “απεριτίφ”. Γέμισα το πιάτο μου με ό,τι πιο λαχταριστό έβλεπα μπροστά μου και έκατσα σε μια γωνιά παρατηρώντας τους ανθρώπους γύρω μου να χορεύουν. Άλλες 2 ώρες και θα είμαι στο σπιτάκι μου, να χουχουλιάζω μέσα στην κουβέρτα μου, με το αγαπημένο μου βιβλίο αγκαλιά. Σε κάποιο σημείο νιώθω μια σκιά από πάνω μου, σηκώνω το βλέμμα μου και αντικρίζω τον Σον. Τι κάνω τώρα; Είμαι με γεμάτο το στόμα με... ούτε και γω ξέρω τι.

“Γεια σου!”, μου λέει με ένα χαμόγελο. Του κουνώ το κεφάλι μέχρι να μπορέσω να κατεβάσω την μπουκιά που έχω στο στόμα μου. Τι ντροπή! Παίρνει μια καρέκλα και κάθεται δίπλα μου. Αμάν τι κάνω τώρα;

“Δεν σου αρέσουν και πολύ τα πάρτι έτσι;”, με ρωτάει.

“Δεν είναι και η αγαπημένη μου ασχολία.”, του απαντάω με αγανάκτηση και αφού είχα κατεβάσει με δυσκολία αυτό που έτρωγα. Τι συμβαίνει ακριβώς αυτή τη στιγμή; Βρίσκομαι σε όνειρο; Μου μιλάει ο Σον; Κάτι μου λέει αυτή τη στιγμή αλλά το μόνο που

ακούω είναι η εσωτερική μου φωνή που ουρλιάζει. Περιμένει κάποια απάντηση, προφανώς, γιατί με κοιτάζει με απορία.

“Συγγνώμη, δεν σε άκουσα με την τόσο δυνατή μουσική.”, του απαντάω.

“Ναι, σε ρώτησα με τι ασχολείσαι πέρα από το να βρίσκεσαι σε βαρετά πάρτι.”, μου απαντά με το αστραφτερό του χαμόγελο. *Πες κάτι έξυπνο*, με συμβουλεύει η εσωτερική μου φωνή.

“Διαβάζω βιβλία.”, του απαντάω. *Ναι αυτό ήταν πάρα πολύ έξυπνο*, με ενημερώνει η εσωτερική μου φωνή. Ευχαριστώ για την εμπύχωση εσωτερική φωνή.

“Μια βιβλιοφάγος λοιπόν. Ακριβώς αυτό που έψαχνα.”, λέει ο Σον και γελάει απαλά.

“Θα ήθελες να διαβάσεις κάποιο από τα δικά μου; Δυστυχώς δεν έχω λάβει θετική απάντηση από κάποιον εκδοτικό οίκο ακόμα οπότε θα σου δώσω κάποιο δικό μου αντίγραφο.”

“Αλήθεια; Δεν ήξερα ότι γράφεις. Θα ήταν χαρά μου.”, του απαντάω με όσο περισσότερο ενθουσιασμό μπορούσα να δείξω σε άνθρωπο. Εσωτερική φωνή έλεγες κάτι; λέω από μέσα μου και χαμογελώ πλατιά.

“Το καταλαβαίνω ότι δεν θα σου αρέσει καθόλου η ερώτησή μου αλλά, μήπως θες να χορέψουμε;”, με ρωτάει και μου προσφέρει το χέρι του. *ΟΧΙΙΙ*.

“Ναι, εντάξει.”, του απαντάω. *Μα τι λες αφού είσαι χάλια στον χορό*. Σηκωνόμαστε και κατευθυνόμαστε προς το κέντρο. Κοιτάζω με αγωνία την Καρολίνα η οποία μου κλείνει το μάτι με νόημα. Ααα μάλιστα αυτή έβαλε το χεράκι της σε αυτό. Ευχαριστώ Καρολίνα! Αρχίζουμε να χορεύουμε με τον ρυθμό της μουσικής. Μάλλον τα πηγαίνω καλά γιατί δεν τον έχω πατήσει, ακόμα τουλάχιστον. Αλήθεια τώρα αυτό είναι τέλειοοο. *Οκ, Έλλη ηρέμησε. Χαμογέλα*. Μου χαμογελάει και αυτός. Νιώθω λες και είμαστε οι μοναδικοί πάνω στην πίστα. Κοιτάζω τα όμορφα καστανά του μάτια και παρατηρώ ότι και αυτός με κοιτάζει, αλλά διαφορετικά. Με ενδιαφέρον; Αχ όλα είναι φτιαγμένα σαν σε παραμύθι.

“Δεν είχα παρατηρήσει τα μάτια σου πιο πριν. Είναι τόσο ιδιαίτερα και... όμορφα.”
Ωραία άρχισα να κοκκινίζω τώρα.

“Σε ευχαριστώ πολύ. Και τα δικά σου είναι—”, δεν προλαβαίνω να τελειώσω την φράση μου γιατί μέσα από την αντανάκλαση των ματιών του βλέπω ένα πλάσμα να πετάει προς

το μέρος μας με μεγάλη ταχύτητα. Σκύβω ενστικτωδώς και τραβώ και τον Σον κάτω από το κοντινότερο τραπέζι μαζί μου.

“Τι συμβαίνει;”, με ρωτάει ο Σον γεμάτος ταραχή. Βλέποντας το τρομαγμένο μου βλέμμα σηκώνει το κεφάλι του και αντικρίζει το ίδιο τέρας που με έχει κάνει αυτή τη στιγμή να παραλύσω. “Τι είναι αυτό;”

“Δεν ξέρω.”, του απαντώ ακόμα σε σοκ. Μέσα σε μια στιγμή δημιουργείται μεγάλη φασαρία μέσα στην αίθουσα, όλοι αρχίζουν να φωνάζουν και τρέχουν προς την έξοδο του σχολείου. Το πλάσμα πετάει με τα τεράστια φτερά του να γεμίζουν την αίθουσα. Έχει ράμφος σαν κοράκι, ουρά μαϊμούς και σώμα αρκούδας. Το χειρότερο από όλα είναι ότι βγάζει αυτή την στιγμή ήχους σαν λιοντάρι οι οποίοι με κάνουν να ανατριχιάσω. Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο τέρας στη ζωή μου! Πετάει πάνω από τα κεφάλια μας χωρίς όμως να κάνει κάποια επίθεση. Ξαφνικά από τα ανοιχτά παράθυρα του σχολείου εμφανίζονται κάποιες σκιές. Δεν ξέρω αν μέσα στον πανικό τις βλέπει και κάποιος άλλος αλλά εγώ τις παρατηρώ να εμφανίζονται και να εξαφανίζονται. Μέσα από τις σκιές ακούγεται ξάφνου ένα χαιρέκακο γέλιο και μια φωνή να λέει:

“Βρε βρε βρε τι έχουμε εδώ; Φαίνεται πώς ο Νταρούλης βρήκε το νέο του γεύμα. Έτσι παιδιά;” Και μέσα από τις σκιές εμφανίζεται ένα ψηλό αγόρι με υπεροπτικό ύφος μαζί με μια παρέα από άλλα 10 μαυροντυμένα άτομα.

“Μου φαίνεται θα περάσουμε πανέμορφα απόψε.”, λέει σκανάροντας τον χώρο με το βλέμμα του. Τα μάτια του κλειδώνουν σε μένα και μού κλείνει το μάτι πονηρά.

“Πολύ όμορφα, πράγματι.”

Κεφάλαιο 2Ψ

Η απόκοσμη σιωπή που ακολούθησε ήταν σύντομη, καθώς όσοι Luminosos είχαν εξασκηθεί πάνω στην τέχνη του πολέμου είχαν ήδη κρυστάλλους στα χέρια τους και βρίσκονταν σε θέσεις μάχης. Όσο περίεργο και να ακουστεί είμαι και γω μια από αυτούς έχοντας τις γνώσεις που μου διοχέτευσε ο πατέρας μου. Οι μικρότεροι ευτυχώς προλάβαν να ξεφύγουν έχοντας αδειάσει την αίθουσα σχεδόν στα μισά άτομα. Οι Oscuros μας κοιτούν τώρα με βλέμμα όλο πρόκληση. Κάποια στιγμή ο Θάνος φωνάζει: “Δεν έχετε τίποτα καλύτερο να κάνετε αυτές τις γιορτινές μέρες;” και ένας από τους Oscuros απαντά γεμάτος χλευασμό:

“Μα ήρθαμε να σας δώσουμε τα δώρα μας και μας υποδέχεστε με τέτοια απέχθεια;”

“Ηρέμησε Τομ θα τρομάξεις τις κυρίες.”, λέει ο αρχηγός, μάλλον της παρέας, κοιτώντας με πάλι. Ο θυμός μου είναι απερίγραπτος! Όχι μόνο είχαν χαλάσει το πάρτι, αλλά και την τέλεια ατμόσφαιρα που υπήρχε μεταξύ με τον Σον και μένα, νομίζανε ότι τους φοβόμαστε κιόλας. Αυτό παραπάει!

“Γιατί δεν μας αδειάζετε την γωνιά μην πάθετε κάποιο ατύχημα και κλαίτε μετά;”, λέω επιτακτικά.

“Αααα μάλιστα η ωραία δεσποσύνη ξέρει και από τρόπους. Πιστεύω θα τα πάμε πολύ καλά εμείς οι δύο.”, λέει ο αρχηγός με ένα χαμόγελο.

“Θα την αφήσεις ήσυχη.”, λέει ο Σον με θυμό. Τέλεια, πάλι κοκκίνισα.

“Γιατί δεν έρχεσαι να μου δείξεις πώς, διαμαντόπαιδο;”, απαντά ο υπερόπτης Oscuros.

Την πρώτη κίνηση την κάνει ο Ντάνιελ πετώντας τον πρώτο κρύσταλλο προς το μέρος του νταή που μίλησε στην αρχή, του Τομ. Οι Oscuros έρχονται προς το μέρος μας σε κυκλικό σχηματισμό αλλά μέσα στην αίθουσα υπάρχει λιγοστό φως και αυτό δυσχεραίνει την θέση μας. Με τα μαχαίρια στα χέρια τους έχουν το προβάδισμα αλλά και μεις με τα διαμάντια μας τους “κόβουμε” τη φόρα. Ιαχές μάχης ακούγονται παντού. Μου έρχεται στο μυαλό η Μεγάλη Μάχη που μού εξιστόρησε ο παππούς. Ο Σον έχει κατατροπώσει δύο Oscuros αλλά έχει τραυματιστεί στο χέρι. Ο φίλος του, ο Ντάνιελ, μάχεται πολύ καλά για το ύψος του έχω να πω. Αλλά και γω δεν πηγαίνω πίσω να λέμε

την αλήθεια. Δεν έχω ούτε γρατζουνιά, κάτι το οποίο δεν μπορώ να πω για τις δύο Oscuros που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στο πάτωμα. Σηκώνω ξανά το βλέμμα μου γεμάτη αδρεναλίνη και παρατηρώ αποστασιοποιημένη την σκηνή που εκτυλίσσεται γύρω μου. Η Καρολίνα αν και μικρή εφαρμόζει τις κινήσεις που της δίδαξα κάνοντάς με περήφανη. Ο Σον μάχεται σαν επαγγελματίας και με κάνει να χαμογελάσω όταν καταφέρνει και τραυματίζει τον υπερόπτη Oscuro. Είναι τόσο όμορφος με την πανοπλία του από επενδυμένους κρυστάλλους! Τα μάτια μου όμως σαν να μην μπορούν να εστιάσουν σε ένα σημείο. Νιώθω λες και βλέπω αστεράκια. Τα ανοιγοκλείνω πολλές φορές και μέσα από την ομίχλη των σωμάτων παρατηρώ μια αμυδρή λάμψη σε απόσταση ενός μέτρου από μένα, μετέωρη. Μόλις αρχίζω να κατευθύνομαι προς το μέρος της... εξαφανίζεται. Περίεργο. Δεν ήταν κάποιος Oscuros γιατί θα ξαναεμφανιζόταν. Μήπως την είδε και κάποιος άλλος; Μάλλον θα ήταν η ιδέα μου. Τότε ακούγεται μια φωνή να λέει επιτακτικά:

“Αρκετά!” Γυρίζω και αντικρίζω τον αρχηγό της ομάδας των Oscuros να βράζει από θυμό. Ο Σον τον είχε τραυματίσει στον μηρό και αίμα ανάβλυζε από την πληγή.

“Αυτό δεν θα τελειώσει εδώ διαμαντόπαιδο.”, λέει ο Oscuros με σφιγμένα δόντια.

“Εγώ νομίζω πως τελείωσε.”, λέει ο Σον με τον ίδιο θυμό. Και έτσι σαν μια ροπή ανέμου οι Oscuros εξαφανίστηκαν.

“Είστε όλοι καλά;”, ρωτώ με αγωνία. Τραπέζια ήταν διάσπαρτα και σπασμένα στον χώρο, τα ρούχα όλων ήταν σχισμένα, λίγοι αιμορραγούσαν αλλά δεν είχαν σοβαρά τραύματα. Ευτυχώς η ενέδρα δεν είχε θύματα. Τρέχω και αγκαλιάζω την Καρολίνα. Ευτυχώς ήταν σώα και αβλαβής.

“Είμαστε όλοι καλά.”, απαντά ο Σον. “Εσύ;”, λέει με αγωνία.

“Μια χαρά είμαι και γω.”, του απαντάω. Και η Καρολίνα σκάει ένα χαμόγελο όλο νόημα. Έλεος Καρολίνα. Με το ζόρι δεν σκάω και γω στα γέλια, από χαρά και ανακούφιση. Αρχίζουμε να συμμαζεύουμε τον χώρο και παράλληλα ξεκινούν ομιλίες από τους υπόλοιπους.

“Δεν μπορώ να καταλάβω, ποιος μπορεί να ήταν ο λόγος της ενέδρας;”, ρωτά με απορία η Αναστασία.

“Θέλανε να περάσουν ποιοτικά τον χρόνο τους μάλλον.”, απαντά ο Θάνος.

“Κρίμα πάντως γιατί ήταν ένα πολύ καλό πάρτι.”, λέει η Καρολίνα στεναχωρημένη.

“Μην ανησυχείς, είμαι σίγουρη ότι θα παραβρεθείς σε αμέτρητα ακόμα πάρτι στη ζωή σου.”, της λέω με ένα χαμόγελο με την Καρολίνα να με σκουντά παιχνιδιάρικα. Όταν επιτέλους τελειώσαμε και το σχολείο πήρε μια πιο κόσμια μορφή αρχίσαμε να αποχωρούμε. Χαιρετήσαμε τα παιδιά και κατευθυνθήκαμε προς το αυτοκίνητο του Ντάνιελ.

“Θα ήθελα πολύ να συνεχίσουμε την κουβέντα που είχαμε.”, μού λέει ο Σον προφταίνοντάς με.

“Και γω θα το ήθελα.”, του απαντώ ντροπαλά. “Μήπως θες βοήθεια με το χέρι σου;”, του λέω καθώς παρατηρώ ότι αρχίζει να αιμορραγεί ξανά.

“Όχι είμαι καλά.”, μου απαντά και κάνει σαν να μην έχει καταλάβει καν ότι είναι τραυματισμένος.

“Καλό βράδυ λοιπόν.”, του λέω κοιτώντας τον στα μάτια.

“Καλό βράδυ.”, μου απαντά και αυτός με ένα χαμόγελο. “Ντάνιελ τα λέμε αύριο.”, λέει καθώς ο φίλος του μας προσπερνά και μπαίνει στο αυτοκίνητό του.

“Εννοείται bro.”, απαντάει αυτός και βάζει μπροστά την μηχανή του αγαπημένου του κόκκινου αυτοκινήτου.

Μπαίνουμε όλοι μέσα και καθώς ο Ντάνιελ ξεκινάει, σηκώνω το χέρι μου και χαιρετώ τον Σον από το παράθυρο. Αυτός μου ανταποδίδει τον χαιρετισμό κλείνοντάς μου το μάτι. Ελπίζω τα μάτια μου να μην έχουν μετατραπεί σε καρδούλες ξαφνικά, σκέφτομαι καθώς το αυτοκίνητο απομακρύνεται από το σχολείο.

“Καλό βράδυ λοιπόν.”, λέει η Καρολίνα με ονειροπόλο ύφος.

“Εσείς το κανονίσατε αυτό. Έτσι;”, ρωτώ κοιτώντας μια την Καρολίνα και μια τον Ντάνιελ.

“Ίσως να του είπα και γω δυο λόγια.”, απαντά ο Ντάνιελ. “Μιας και χώρισε με την κοπέλα του εδώ και καιρό είναι κρίμα να είστε και οι δυο μόνοι σας.”

“Σας ευχαριστώ.”, λέω με ευγνωμοσύνη.

“Τί αυτό είναι οι φίλοι Έλλη μου.”, μου λέει με ένα φιλί η Καρολίνα. Καθώς προσπερνούσαμε τους έρημους σκοτεινούς δρόμους της Lumina αναρωτήθηκα γιατί

έκαναν έφοδο οι Oscuros τελικά, μόνο για πλάκα; Ήταν αληθινή εκείνη η λάμψη που εμφανίστηκε μπροστά μου; Και μήπως έχω μια ευκαιρία με τον Σον τελικά;

Ξύπνησα το πρωί πολύ χαρούμενη λόγω των χθεσινών γεγονότων με τον Σον αλλά και επειδή ο εφιάλτης δεν με ξαναεπισκέφτηκε χθες. Έφαγα το πρωινό μου και βγήκα έξω για μια πρωινή βόλτα. Ο πρωινός αέρας είναι τόσο αναζωογονητικός. Η πόλη έχει αρχίσει και αυτή να ξυπνά και τα πάρκα έχουν γεμίσει με πρωινούς περπατητές, μερικοί με τους σκύλους τους, άλλοι κάνοντας τζόκινγκ και άλλοι, σε αυτούς και γω, περπατούν αργά απολαμβάνοντας την μέρα. Η μυρωδιά του πρόσφατα ποτισμένου πάρκου, τα πουλιά που κελαηδούν, στο σιντριβάνι τα ψάρια που κάνουν αγώνες, τα τόσο όμορφα ανθισμένα φυτά. Όλα οδηγούν στο συμπέρασμα ότι διανύουμε μια όμορφη άνοιξη. Άλλα παρόλα αυτά είναι ακόμα χειμώνας...

Κάθομαι σε ένα παγκάκι με το βιβλίο μου και μια ζεστή σοκολάτα στο χέρι. Διαβάζω με λαχτάρα, καθώς είναι αυτό που μου αγόρασε η μητέρα μου και ήθελα εδώ και καιρό να το διαβάσω. Πολύ ενδιαφέρον βιβλίο πράγματι. Οι ήχοι απομονώνονται γύρω μου. Είμαι μόνο εγώ και το βιβλίο μου. Μα τι υπέροχο συναίσθημα! Να ζεις μια ζωή και τα βιβλία να σου χαρίζουν εκατομμύρια καινούριες. Την μια στιγμή μπορείς να γίνεις πειρατίνα σε μυστική αποστολή για την εύρεση του θησαυρού, την άλλη πριγκίπισσα σε αναζήτηση της αγάπης, την άλλη μάγισσα με μυστικές δυνάμεις... Μόνο κάποιος που κατανοεί την δύναμη των βιβλίων μπορεί να σε καταλάβει. Γυρίζω την σελίδα στο βιβλίο μου διαβάζοντας για την ζωή της Κρες στο διάστημα αλλά μια λάμψη εμφανίζεται ξάφνου στο κέντρο του βιβλίου και με κάνει να ρίξω την σοκολάτα που κρατούσα στο αριστερό μου χέρι. Ξανακοιτάζω με γουρλωμένα μάτια το βιβλίο μου θεωρώντας ότι τα μάτια μου με γελούν. Μα να, η λάμψη είναι αληθινή και πλησιάζει το πρόσωπό μου. Τρομάζω τόσο πολύ που ρίχνω με μανία το βιβλίο μου στο έδαφος. Κάποιοι περαστικοί με κοιτούν περίεργα τώρα. Τέλεια! Μάλλον πρέπει να φώναξα κάτι πάνω στην τρομάρα μου. Τους χαμογελώ βεβιασμένα και σηκώνω το βιβλίο μου από το έδαφος. Μας υποχρέωσες “λάμψη”, τώρα πάει η σοκολάτα μου και το ωραίο μου βιβλίο τσαλακώθηκε.

Αυτή παραμένει απτόητα μετέωρη μπροστά στο πρόσωπό μου. Κοιτάζω τριγύρω αλλά κανένας δεν την έχει παρατηρήσει ή μάλλον κανένας άλλος δεν την βλέπει. Σηκώνομαι απότομα από το παγκάκι και έρχεται δίπλα μου. Βάζω το βιβλίο μου στην τσάντα, κάνω δυο βήματα προς την κατεύθυνση του σπιτιού μου, και με ακολουθεί ξανά. Τι συμβαίνει; Έχασα τα λογικά μου; Μήπως η μητέρα έχει δίκιο όταν λέει ότι μουρλάθηκα από το διάβασμα τελικά; Σε κάποιο σημείο με προσπερνά και κάνει μια κίνηση σαν να θέλει να την ακολουθήσω. Από περιέργεια αλλάζω την πορεία μου και της κάνω το χατίρι. *Έλλη τι κάνεις; Έχεις χάσει το μυαλό σου; Ακολουθείς κάτι που δεν ξέρεις τι είναι, αλλά δεν το βλέπει και κανείς άλλος;* Ησυχία εσωτερική φωνή, μπορεί να θέλει να μου δείξει κάτι σημαντικό.

Περπάτησα, πήρα το τρένο, ξαναπερπάτησα... Όλα έδειχναν ότι η λάμψη -την οποία αποφάσισα να ονομάσω Μπριγιάρ- με οδηγούσε στην Oscura. Γιατί άραγε; Προσπάθησα να δείχνω φυσική καθώς περνούσα δίπλα από σκοτεινά μαγαζιά, δρόμους χωρίς φως, ανθρώπους με άγρια μορφή και ήχους βγαλμένους από ταινία τρόμου. Δεν έπρεπε να έρθω εδώ. Και αν αναγνωρίσουν την καταγωγή μου; Αν μου επιτεθούν; Τι θα πω στους γονείς μου μετά; Μην ανησυχείτε ήρθα με παρέα στην Oscura. Αλήθεια σας λέω, με μια λάμψη που μόνο εγώ μπορώ να δω. Θα με περάσουν για τρελή!

“Μπριγιάρ το καλό που σου θέλω να αξίζει όλο αυτό.”, ψιθυρίζω και σαν η λάμψη να κατανοεί τι της λέω σταματά μπροστά μου. Βρισκόμαστε σε μια σκοτεινή είσοδο μιας σπηλιάς. Η ταμπέλα στην κορυφή γράφει:

“Κίνδυνος, μην εισέρχεστε.”

“Τι; Θέλεις να μπω εδώ μέσα;”, την ρωτώ και αυτή κάνει μια κοφτή κίνηση. Καταπίνω με δυσκολία και κοιτάζω ξανά την ταμπέλα.

“Ας ελπίσουμε να μην αφήσω τα κοκαλάκια μου εδώ μέσα.”, λέω κάνοντας ένα βήμα μπροστά. Η Μπριγιάρ συνεχίζει την πορεία της μέσα στο σπήλαιο αποτελώντας και την μοναδική πηγή φωτός για μένα. Τα λεπτά που περνούν μού φαίνονται αιώνες. Σκέφτομαι να γυρίσω πίσω, δεν αξίζει να πεθάνω νέα. Το πάτωμα είναι τραχύ κάτω από τις σόλες των παπουτσιών μου. Τα χέρια μου ακουμπούν τα τοιχώματα της σπηλιάς και γεμίζουν χώματα και πετραδάκια.

“Όχι περίμενε! Μπριγιάρ πού πηγαίνεις;”, λέω τρομαγμένη καθώς η λάμψη επιταχύνει και με αφήνει ξαφνικά μόνη μου στο απόλυτο σκοτάδι. Τι κάνω τώρα; Προσπαθώ να προσαρμόσω τα μάτια μου στην έλλειψη φωτός. *Έλλη μην πανικοβάλλεσαι. Προχώρα, έτσι και αλλιώς η σπηλιά δεν είναι πολύ μεγάλη.* Ας το ελπίσουμε δηλαδή. Ευτυχώς φορώ το αγαπημένο μου κολιέ και ο φωσφορίζε λίθος που κρέμεται από το μαύρο κορδόνι στον λαιμό μου μειώνει την δυσφορία που μου δημιουργεί το σκοτάδι.

Κάνω μερικά προσεκτικά βήματα μπροστά. Με αυτό τον ρυθμό θα γεράσω μέχρι να φτάσω στο τέρμα. Μα να ξάφνου ακούω ένα κλικ. Σταματάω και αφουγκράζομαι. Τι ήταν αυτό; Δημιουργώ κρυστάλλους στα χέρια μου. *Κλικ.* Και πιο γρήγορα *κλικ κλικ.* Κάνω δυο βήματα μπροστά. Τίποτα, δεν ακούω τίποτα. Περιμένω. Ακούω. Τίποτα. Εντάξει θα ζήσω σήμερα. Κάτι όμως πετάγεται από τις σκιές πίσω μου και σε δευτερόλεπτα με αρπάζει από τους ώμους και μου κλείνει το στόμα πριν προλάβω να ουρλιάξω. Προσπαθώ με τους κρυστάλλους μου να αντεπιτεθώ. Κάτι καταφέρνω γιατί ακούγεται ένας πνιχτός ήχος πόνου. Γυρνάω και μέσα στο σκοτάδι διακρίνω το περίγραμμα ενός προσώπου. Δεν είναι δυνατό. Όχι πάλι αυτός!

“Γεια σου όμορφη, χαίρομαι που σε ξαναβλέπω.” Η μορφή του αρχίζει να είναι πιο ευκρινής καθώς περνούν τα δευτερόλεπτα και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι τώρα έντονα. Λες και τα φωτίζει ένα αμυδρό κίτρινο φως. Πώς γίνεται να τον βλέπω χωρίς την λάμψη της Μπριγιάρ; Αυτό θα πρέπει να περιμένει, έχω άλλα προβλήματα αυτή την στιγμή.

“Τι κάνεις εδώ;”, ρωτάω τον υπερόπτη αρχηγό των Oscuros.

“Μάλλον αυτό έπρεπε να το ρωτήσω εγώ, μιας και βρίσκεσαι στο λημέρι μου.”, μου απαντά με αυταρέσκεια. Αχ πόσο θέλω να του σβήσω αυτό το ηλίθιο χαμόγελο από τα χείλια. Αλλά μάλλον έχει δίκιο, τι κάνω εγώ εδώ;

“Να μην σε νοιάζει.”, λέω επιτακτικά. Κάνω μεταβολή να φύγω αλλά αυτός μού πιάνει το χέρι, με μια κίνηση γυρνάω τον καρπό μου και φέρνω το δικό του χέρι πίσω από την πλάτη του.

“Δεν θα με ξανακουμπήσεις το κατάλαβες;”, του λέω νευριασμένη.

“Εντάξει αγάπη χαλάρωσε. Έτσι και αλλιώς δεν τα βάζω με κοριτσάκια.”, λέει μετά από ένα αγκομαχητό.

“Ναι, τα βάζεις με αγοράκια που είναι καλύτερα από σένα.”, του απαντώ. Τον ρίχνω κάτω και ξεκινώ τον δρόμο της επιστροφής.

“Να ξέρεις με λένε Άντριαν, αν τυχόν με ψάξεις ξανά.”, φωνάζει πίσω μου και νιώθω το ηλίθιο χαμόγελό του κολλημένο στην πλάτη μου.

“Να ξέρεις με λένε Έλλη, αν τυχόν βρεθούν τα μούτρα σου ξανά στο πάτωμα.”

Το γέλιο του αντηχεί ακόμα στα αυτιά μου και ας έχω διασχίσει σχεδόν όλη την διαδρομή της επιστροφής. Ευτυχώς που δεν με ακολούθησε, αλλιώς θα είχα εφαρμόσει πάνω του κάθε κίνηση αυτοάμυνας μου έχει διδάξει ο πατέρας. Η Μπριγιάρ αποφασίζει να εμφανιστεί λίγο πριν την έξοδο της σπηλιάς και μαζί της φέρνει άλλο ένα κύμα οργής από μέρους μου.

“Έχουμε πολλά να πούμε μικρή ανακατώστρα.”, της λέω καθώς βγαίνουμε από την σπηλιά. Παίρνω τον δρόμο του γυρισμού για την Lumina με γοργό βήμα καθώς έχει αρχίσει ήδη να σουρουπώνει. Φτάνω στον σταθμό και με το εισιτήριο στο χέρι τρέχω προς το τρένο. Ο ελεγκτής των εισιτηρίων με κοιτάζει εξονυχιστικά καθώς κόβει το εισιτηρίό μου αλλά δεν λέει ούτε λέξη. Πώς να πει ο κακομοίρης, ούτε εγώ δεν θα μου μίλαγα αυτή την στιγμή. Μπαίνω και κάθομαι στο τρίτο βαγόνι και το τρένο ξεκινάει αμέσως. Με τα νεύρα που έχω δεν ξέρω αν θα μπορούσα να περιμένω την αναχώρησή μου από αυτό το μέρος ούτε για ένα λεπτό παραπάνω. Καθώς αρχίζω να παρατηρώ από το παράθυρο του τρένου τα σχήματα των δέντρων να αλλάζουν μορφή λόγω της ταχύτητας με την οποία κινούμαστε, η λάμψη χάνεται. Α μάλιστα, τώρα που δεν σε συμφέρει εξαφανίζεσαι. Γυρνώ σπίτι μου, μετά από λίγες ώρες, αρκετά κουρασμένη και ανεβαίνω στο δωμάτιό μου να ξαπλώσω. Ευτυχώς είχα ειδοποιήσει τους γονείς μου ότι έκανα μια μεγάλη βόλτα στο βιβλιοπωλείο και να μην ανησυχήσουν γιατί θα γυρνούσα το βράδυ στο σπίτι. Έχω 3 μηνύματα από την Καρολίνα αλλά δεν έχω το κουράγιο να τα απαντήσω. Μπαίνω μέσα στα ζεστά μου σκεπάσματα και πέφτω σε έναν βαθύ ύπνο.

Βρίσκομαι στην πλαγιά ενός χιονισμένου βουνού. Ο αέρας χαϊδεύει τα μαλλιά μου, πιάνω το χιόνι και το πετώ με χαρά στον ουρανό δημιουργώντας βροχή πάνω από το κεφάλι μου. Χαμογελώ. Ο αέρας αρχίζει να λυσομανάει, ο Άγουςα ρέει απειλητικός, μια

βροντή και κάποιος με σηκώνει από τους ώμους. Πριν με ρίξει στον γκρεμό γυρνώ και αντικρίζω μια σκιά χωρίς πρόσωπο. Ένα πλάσμα με την κουκούλα του πανωφοριού του κατεβασμένη έτσι ώστε τα μόνα που φαίνονταν ήταν τα γαμψά του νύχια.

Ξυπνάω λουσμένη στον ιδρώτα και σηκώνομαι αργά από το κρεβάτι νιώθοντας εξαντλημένη. Έβλεπα για πρώτη φορά αυτό το πλάσμα στα όνειρά μου. Άραγε να ήταν κάποιο σημάδι; Ακούγεται ο ήχος από μηνύματα στο κινητό μου. Η Καρολίνα είναι πάλι.

«Έλλη πώς νιώθεις μετά τα χθεσινοβραδινά;»

«Έλλησον... Μμμ ωραίο μου ακούγεται.»

«Θες να πάμε έναν περίπατο; Βαρέθηκα στο σπίτι.»

---NEA ΜΗΝΥΜΑΤΑ---

«ΕΛΛΗ είσαι καλά;»

«Ανησυχώ, γιατί δεν απαντάς στα μηνύματα μου;»

«Συγγνώμη είχα μια δύσκολη μέρα. Ισχύει ακόμα η βόλτα;», της απαντώ.

«Φυσικά, σε δέκα λεπτά είμαι εκεί.», μου γράφει.

Μέσα σε λίγη ώρα φτάσαμε στο πάρκο και εξήγησα τα πάντα στην Καρολίνα. Για την Μπριγιάρ, τον Άντριαν, το όνειρο...

“Δηλαδή όχι μόνο πήγες στην Oscura χωρίς εμένα, τσάκισες και στο ξύλο έναν κούκλο Oscuro.”, είπε η Καρολίνα καθώς τελείωσα την αφήγησή μου.

“Από όλα όσα σου είπα αυτό σου τράβηξε την προσοχή;”

“Φυσικά αγάπη μου. Είναι τέτοια γεγονότα να μην μου τραβούν την προσοχή;”

Γυρίζω τα μάτια μου προς το ουρανό και ξεφυσώ αγανακτισμένη. Εξαφανίστηκε η λάμψη, αλλά εμφανίστηκε αυτό το πλάσμα στο όνειρό μου. Δεν μπορεί, κάποια σύνδεση θα υπάρχει.

“Έλα, μην τα σκέφτεσαι τώρα αυτά. Πες μου τι θα κάνουμε αυτό το διήμερο; Θες να πάμε κάποια εκδρομή;”, με ρωτάει η Καρολίνα με νέο ενδιαφέρον.

“Γεια σας κορίτσια.”, λέει ξάφνου ο Ντάνιελ ερχόμενος προς το μέρος μας μαζί με τον Σον και τον Θάνο.

“Γεια σας.”, λέω εγώ ντροπαλά.

“Γεια σου αδελφούλη. Την καλύτερη στιγμή ήρθατε. Να εδώ κανονίζαμε με την Έλλη που θα πάμε διακοπές το Σαββατοκύριακο. Τι λέτε και σεις;”, ρωτάει η Καρολίνα όλο χαρά.

“Μας προσκαλείτε και μας;”, ρωτάει ο Σον.

“Εννοείται!”, λέει η Καρολίνα.

“Τέλεια, θα πω και στην Αναστασία να έρθει αν δεν σας πειράζει.”, λέει με ενθουσιασμό ο Θάνος.

“Φυσικά να της το πεις.”, λέω εγώ. “Θέλετε να πάμε προς την Ντιαμάντε που είναι και κοντά στον ποταμό Άγουα ή θέλετε να πάμε προς την Πιέδρα που είναι στο βουνό Ντακότα;”

“Θα προτιμούσα την Ντιαμάντε που είναι δίπλα στον ποταμό, μου αρέσει περισσότερο το υγρό στοιχείο.”, λέει ο Σον.

“Και γω λατρεύω το νερό.”, απαντώ συμφωνώντας. Τελικά όλοι συμφώνησαν στην επιλογή του προορισμού και κανονίσαμε την ώρα και το μέρος συνάντησης.

“Θα περάσουμε τέλεια, είμαι σίγουρη.”, λέει η Καρολίνα καθώς κατευθυνόμαστε προς το σπίτι της.

“Και γω.”, απαντώ χαμογελώντας της, αλλά το χαμόγελό μου μένει στη μέση καθώς πίσω από την Καρολίνα εμφανίζεται ξαφνικά η Μπριγιάρ.

“Καρολίνα μου επειδή κουράστηκα λίγο λέω να πάω σπίτι μου. Τα λέμε αύριο το πρωί, θα περάσω από το σπίτι σας όπως είπαμε.”

“Ναι φυσικά, καλή ξεκούραση.”, μου φωνάζει η Καρολίνα, καθώς επιτάχυνα το βήμα μου και ακολούθησα την λάμψη.

Αυτή την φορά με οδηγεί προς την Rubina καθώς κάνει δύο αιωρήσεις πάνω από την πόλη στον χάρτη του σταθμού. Βγάζω το εισιτήριό μου, με τον ελεγκτή να με κοιτάζει με περιέργεια. Κατεβάζω το βλέμμα μου και μπαίνω στο τρένο ελπίζοντας να μην γνωρίζει τους γονείς μου...

“Να ξέρεις είμαι ακόμα θυμωμένη μαζί σου.”, της λέω κάποια στιγμή μόλις φτάνουμε στην πόλη, αλλά αυτή δεν μου δίνει σημασία συνεχίζοντας ακάθεκτη την πορεία της. *Είσαι θυμωμένη αλλά συνεχίζεις να την ακολουθείς.* Είναι σαν κάτι να με τραβάει κοντά της. Δεν ξέρω τι, αλλά θα το ανακαλύψω.

Παρόλο που έχει αρχίσει να νυχτώνει, η πόλη είναι κατάφωτη από το κόκκινο και κίτρινο χρώμα της λάβας. Καθώς μπαίνουμε ακόμα πιο βαθιά σε αυτή με κατακλύζει μια αφόρητη ζέστη που οφείλεται στα ηφαίστεια και τους κρατήρες γύρω μου. Οι άνθρωποι είναι τόσο “θερμοί”. Μια παρέα από παιδιά παίζει με μια φλεγόμενη μπάλα, περνάω από δίπλα τους και με χαιρετούν όλα με χαρά. Η λάμψη με καθοδηγεί σε στενά σοκάκια και δρόμους, ανάμεσα σε ηφαίστεια και λάβα.

“Αου”, λέω καθώς μια καυτερή πέτρα πετάγεται στο χέρι μου. Την κρατάω και την πετάω ξανά πίσω στον κρατήρα. Περίεργο! Γιατί δεν με έκαψε; Η διαδρομή μου φαίνεται ατελείωτη.

“Μπριγιάρ πότε φτάνουμε;”, ψιθυρίζω. Δεν παίρνω καμία απάντηση φυσικά. Κάποια στιγμή μπαίνουμε σε ένα δάσος τόσο πυκνό και σκοτεινό που σκέφτομαι ότι δεν θα μπορέσω ποτέ να βρω τον δρόμο της επιστροφής. Τότε μέσα στην ησυχία του δάσους ακούγεται μια φωνή. Μια φωνή τόσο σπαρακτική που κάνει τα πουλιά να πετάζουν από τις φωλιές τους. Και έτσι ξαφνικά υποχωρεί το έδαφος κάτω από τα πόδια μου και αρχίζω να πέφτω ψάχνοντας απελπισμένα με τα χέρια μου κάποιο έρεισμα. Τα μάτια μου, όμως, εστιάζουν στον ουρανό όπου το φεγγάρι, σαν να γελάει με την δυσχερή κατάσταση στην οποία βρίσκομαι, μετακινείται μακριά μου βυθίζοντάς με στο σκοτάδι.

Κεφάλαιο 3Ψ

Ανοίγω τα μάτια μου. Βρίσκομαι μέσα στο σκοτάδι. Τα χέρια μου ακουμπούν υγρό χόμα και νιώθω το κεφάλι μου βαρύ. Μάλλον χτύπησα κατά την πτώση γιατί πονάω παντού. Μα τι συνέβη; Προσπαθώ να σηκωθώ ακουμπώντας τα πλευρά μου. Η Μπριγιάρ λαμπυρίζει πάνω από το κεφάλι μου και κάνοντας μια αιώρηση είναι σαν να με ρωτάει αν είμαι καλά.

“Νομίζω πως θα ζήσω.”, της απαντώ μετά από ένα αγκομαχητό.

Μόλις καταφέρνω να σταθώ όρθια τεντώνω τους μυς του σώματός μου και αφουγκράζομαι το περιβάλλον. Βρίσκομαι κάτω από το δάσος σε μια, όπως φαίνεται, υπόγεια σήραγγα. Η Μπριγιάρ μετακινείται προς τα δεξιά και αργά με καθοδηγεί προς το εσωτερικό της. Επικρατεί ησυχία, το μόνο που ακούγεται είναι συρσίματα.

“Αχ κάνε να μην είναι ποντικοί.”, λέω κλείνοντας σφιχτά τα μάτια μου με αηδία.

Προχωρώ με σταθερά βήματα γιατί η λάμψη της Μπριγιάρ είναι λιγοστή και δεν θέλω να έχω απρόσκλητους επισκέπτες πάνω μου. Γύρω μου βαγόνια παλιών τρένων και αντικείμενα σκουριασμένα υποδηλώνουν ότι κάποτε το μέρος ήταν υπόγειος σιδηρόδρομος.

“Είναι κανείς εκεί;”, φωνάζω ακούγοντας και άλλα συρσίματα. Τίποτα! Πώς θα φύγω από εδώ μέσα; Μια μυρωδιά κλεισούρας και λυμάτων πλανάται στον αέρα. Καλύπτω την μύτη μου με το ύφασμα της μπλούζας μου και προχωρώ και άλλο.

“Βοήθεια!”, ακούγεται ξάφνου μια φωνή σαν ψίθυρος.

“Ποιος είναι εκεί;”, φωνάζω με αγωνία. Περνάω μια τελευταία στροφή και βλέπω αμυδρά στο σκοτάδι μια γυναικεία σιλουέτα στο πάτωμα. Πλησιάζω, με την Μπριγιάρ, πιο κοντά. Είναι μια κοπέλα σχεδόν στην ηλικία μου.

“Είσαι καλά;”, την ρωτάω.

“Στραμπούλιξα το πόδι μου πέφτοντας.”, απαντά η κοπέλα κρατώντας τον αστράγαλό της. Είναι πολύ όμορφη, με κατακόκκινα μαλλιά σε μπούκλες τα οποία πέφτουν έως την πλάτη της. Κοιτάζω προς τα πάνω, εκεί βρισκόταν μια ίδια τρύπα σαν αυτή που έπεσα και γω. Μάλλον θα είναι παγίδες κυνηγών.

“Περίμενε, μην κουνιέσαι, μπορώ να σε βοηθήσω.” Δημιουργώ ειδικά διαμορφωμένους κρυστάλλους και τους δένω γύρω από το πόδι της κοπέλας φτιάχνοντας έναν αυτοσχέδιο γύψο. Την βοηθώ να σηκωθεί και αυτή στηρίζεται πάνω μου.

“Αχ σε ευχαριστώ πάρα πολύ. Δεν ξέρω τι θα έκανα αν δεν ερχόσουν. Με λένε Σύλβια, παρεμπιπτόντως.”, λέει και μου χαρίζει ένα βιαστικό χαμόγελο.

“Εμένα Έλλη. Δεν κάνει τίποτα. Φαίνεται όμως πως και οι δύο δεν είμαστε πολύ τυχερές σήμερα αφού εγκλωβιστήκαμε εδώ κάτω.”, απαντώ και κοιτάζω την τρύπα.

“Μην ανησυχείς, ξέρω το δάσος και τις υπόγειες διαδρομές του σαν την παλάμη μου, αλλά αυτές οι άτιμες τρύπες είναι επικίνδυνες όταν νυχτώνει.”

Ξεκινάμε αργά να περπατάμε πιο βαθιά στη σήραγγα αμίλητες. Επειδή το φως είναι αμυδρό και η Μπριγιάρ εννοείται έχει πάλι εξαφανιστεί, η Σύλβια δημιουργεί στο χέρι της μια μπάλα λάβας που αποτελεί και την πηγή φωτός μας.

“Αν θυμάμαι καλά στην επόμενη διασταύρωση στα δεξιά μας θα βρούμε μια σκάλα.”, λέει μετά από λίγο. Και, όντως, σαν θαύμα εμφανίζεται μπροστά μας μια σκάλα που μας οδηγεί στον πάνω κόσμο. Ανεβαίνουμε πολύ αργά και μετά από αγκομαχητά και πολλές παύσεις καταφέρνουμε να φτάσουμε στην επιφάνεια. Την βοηθώ να καθίσει στον κορμό ενός δέντρου και εγώ κάθομαι απέναντί της σε έναν βράχο σκεπτική. Τι μπορεί να έκανε ένα κορίτσι μόνο του στο δάσος τέτοια ώρα; Ότι έκανα και εγώ, θα μου απαντούσε κανείς.

“Δεν είσαι από τα μέρη μας, έτσι; Αλλιώς θα σε θυμόμουν.”, ρωτάει η Σύλβια καθώς ξαποστάσαμε.

“Εμ όχι είμαι από την Lumina.”, της απαντώ με επιφύλαξη.

“Εντάξει μην αγχώνεσαι. Δεν κρατάω τις αντιλήψεις των παππούδων μου. Τα παραμύθια που ακούμε από μικροί αναπτύσσουν την σκέψη μας αλλά δεν διαμορφώνουν, απαραίτητα, και τον χαρακτήρα μας... Α να και η Πεκένια μου!”

Ξάφνου κάτω από το φως του φεγγαριού εμφανίζεται ένα ελαφάκι με μικρά κέρατα και μακριά λεπτά ποδαράκια, το οποίο έρχεται πιο κοντά για να το χαϊδέψει η Σύλβια.

“Είναι πολύ γλυκιά. Φίλη σου;”, της λέω χαμογελώντας.

“Ναι, από μικρή είναι πάντα δίπλα μου. Δεν μπορούμε η μία χωρίς την άλλη... Δεν μου είπες όμως, τι σε φέρνει στο δάσος τέτοια ώρα;”, λέει η Σύλβια επαναφέροντας την ερώτηση. Καθώς με κοιτάζει με τα μεγάλα μπλε μάτια της γεμάτη περιέργεια κατανοώ ότι ήρθε η κατάλληλη ώρα για να φύγω.

“Αυτή είναι μια πολύ καλή ερώτηση.”, της απαντώ με ανησυχία μπλέκοντας και ξεμπλέκοντας τα χέρια μου πάνω στα γόνατά μου. “Αλλά δεν μπορώ να σου δώσω μια απάντηση τώρα, γιατί έχω ήδη αργήσει και πρέπει να γυρίσω σπίτι μου. Νιώθεις σίγουρα καλύτερα;”, της λέω καθώς σηκώνομαι απότομα όρθια.

“Χάρη στην βοήθειά σου αισθάνομαι ήδη καλύτερα. Και μην ανησυχείς η Πεκένια μου ξέρει τον δρόμο της επιστροφής. Θες να ανταλλάξουμε τηλέφωνα; Θα ήθελα πολύ να τα ξαναπούμε.”, λέει χαρούμενη χωρίς να έχει παρεξηγηθεί από την αλλαγή στην συμπεριφορά μου μετά την ερώτησή της.

“Φυσικά. Και γω χάρηκα για την γνωριμία.”, της λέω χαμογελώντας. Ανταλλάξαμε τηλέφωνα και την καληνύχτισα καθώς την βοήθησα να ανέβει στο ελαφάκι της.

Γιατί συνεχίζω και μπλέκω; Η Μπριγιάρ μπορεί να είναι της φαντασίας μου. Πρέπει να σταματήσω να την ακολουθώ. Το αποψινό μπορούσε να οδηγήσει σε τραγωδία, σκέφτομαι καθώς έχω πάρει τον δρόμο της επιστροφής. Και για ποιο λόγο με οδηγεί σε αυτά τα μέρη τέλος πάντων; Έχω μόνο περίεργες συναντήσεις και παραλίγο ατυχήματα τις τελευταίες μέρες. Κάτι πρέπει να κάνω, έτσι στέλνω μήνυμα στην Καρολίνα να συναντηθούμε αύριο πριν την εκδρομή γιατί έχω κάτι σημαντικό να της πω. Το σίγουρο είναι ότι δεν θα κάνω την επόμενη κίνηση μόνη μου.

Έφτασε η μέρα. Επιτέλους θα ξεφύγω λίγο από αυτή την τρελή περιπέτεια που έχω μπλέξει. Έχω ετοιμάσει ήδη την βαλίτσα μου και περιμένω την Καρολίνα να περάσει από το σπίτι μου. *Ntriiiiin*. Α κατά φωνή! Κατεβαίνω γρήγορα τις σκάλες, φιλάω όλη την οικογένεια και τους υπόσχομαι να μην εξαφανιστώ και ότι θα τους παίρνω τηλέφωνο να τους ενημερώνω για το πώς είμαι. Βγαίνω από το σπίτι, πιάνω αγκαζέ την Καρολίνα και ξεκινάμε για το πάρκο.

“Πες τα μου όλα με λεπτομέρειες σε παρακαλώ. Αυτή η μυστικοπάθεια χθες δεν μου άρεσε καθόλου.”, μου λέει η Καρολίνα με θυμό.

“Εντάξει ηρέμησε θα στα πω όλα.” Και έτσι της εξιστόρησα τα χθεσινά γεγονότα. Όλη την διάρκεια της αφήγησης η Καρολίνα έβγαζε επιφωνήματα έκπληξης και ανησυχίας και μετά πάλι έκπληξης. Μόλις τελείωσα η Καρολίνα έμεινε να με κοιτάζει.

“Δεν έχεις να πεις κάτι;”, την ρωτώ επιφυλακτικά.

“Έχω να πω ότι πάλι κακός έκανες που δεν με πήρες κοντά. Και δεύτερον... ότι λατρεύω τα ελαφάκια. Θέλω οπωσδήποτε να γνωρίσω την Σύλβια.”, λέει η Καρολίνα με ενθουσιασμό.

“Θα στην γνωρίσω και στην επόμενη εξόρμηση με την Μπριγιάρ θα έρθεις και συ μαζί.”

“Τέλεια, ανυπομονώ!” ,απαντά χτυπώντας παλαμάκια. Κοιτάζω το ρολόι μου και λέω με άγχος: “Ωχ σήκω αργήσαμε στο ραντεβού.”

“Αχ ναι.” Και έτσι επιταχύνουμε το βήμα μας μέχρι την πλατεία, όπου η παρέα έχει ήδη φτάσει και μας περιμένει.

“Συγγνώμη που αργήσαμε.”, λέει η Καρολίνα λαχανιασμένη.

“Μην ανησυχείτε και μεις τώρα ήρθαμε.” ,απαντά η Αναστασία.

“Άντε αδελφούλα. Πόση ώρα χρειάζονται για να ετοιμαστείς;”, λέει ο Ντάνιελ βγαίνοντας από το αυτοκίνητό του.

“Δεν είδες ότι έφυγα πιο νωρίς; Είχαμε μια σοβαρή συζήτηση με την Έλλη.”, λέει η Καρολίνα όλο θυμό. Αχ Καρολίνα τι λες; Προσπαθώ να την سکουντήσω για να σταματήσει εκεί την κουβέντα.

“Είσαι καλά; Έγινε κάτι σοβαρό;”, με ρωτά ο Σον με ενδιαφέρον.

“Εμ όχι, όλα καλά. Υπερβολές της Καρολίνας.” ,απαντώ εγώ κάνοντάς της νόημα να σταματήσει την στιγμή που άρχισε να χαμογελάει πονηρά.

“Τι λέτε ξεκινάμε;”, λέει ο Θάνος όλο ενθουσιασμό.

“Ναι. Άντε μπίτε όλοι μέσα.” ,απαντά ο Ντάνιελ με χαρά.

Το ταξίδι είναι μαγευτικό. Ο δρόμος σε όλη την διαδρομή βρίσκεται παράλληλα με τον ποταμό Άγουα και τα νερά του τρέχουν γάργαρα δημιουργώντας ένα ειδυλλιακό τοπίο σε συνδυασμό με την πλούσια φυλλωσιά. Ανοίγω το παράθυρό μου και νιώθω τον δροσερό αέρα να μου χαϊδεύει τα μαλλιά. Τα πουλιά έχουν στήσει συναυλία πάνω στα δέντρα. Τίποτα δεν πρόκειται να μού χαλάσει την διάθεση, σκέφτομαι καθώς χαμογελώ.

Ο Ντάνιελ είναι αυτός που οδηγεί με την Καρολίνα να κάθεται στην θέση του συνοδηγού, ο Θάνος και η Αναστασία κάθονται αριστερά και ο Σον κάθεται δίπλα τους και όλος τυχαίος κολλητά δίπλα μου. Κάποια στιγμή ακουμπούν τα χέρια μας καθώς προσπαθώ να βουλευτώ στο κάθισμά μου. Σηκώνω το βλέμμα μου και κοιταζόμαστε στα μάτια. Τότε ως δια μαγείας ο Σον μου χαμογελάει. Με το γνωστό εκθαμβωτικό του χαμόγελο που κάνει τον κόσμο γύρω να εξαφανίζεται. Νιώθω ότι έχω κοκκινίσει μέχρι τα αυτιά. Από αμηχανία και οι δύο αποστρέφουμε το βλέμμα μας προς τις αντίθετες κατευθύνσεις και προσπαθούμε να μην έχουμε πολύ στενή επαφή. Ενώ το μόνο που ήθελα ήταν το αντίθετο.

Στο υπόλοιπο μέρος της διαδρομής ακούγαμε την Καρολίνα να παραπονιέται ότι κουράστηκε ή ότι έχει πιαστεί ή να ρωτά πότε θα φτάσουμε ή να τραγουδά. Παράλληλα ο Ντάνιελ προσπαθούσε να την αγνοήσει ή της έλεγε με αγανάκτηση ότι αν σταματήσει να μιλά θα φτάναμε πιο γρήγορα. Εμείς οι τέσσερις στα πίσω καθίσματα, από την άλλη, συζητούσαμε για τις δραστηριότητες που θα κάναμε αυτό το διήμερο και ότι αν ο καιρός ήταν ευνοϊκός θα κάναμε πεζοπορία δίπλα από τις όχθες του ποταμού. Και ναι, μετά από ατελείωτη μουρμούρα, τραγούδι, συζήτηση και φωνές φτάσαμε επιτέλους στη Ντιαμάντε. Εγκατασταθήκαμε στο ξενοδοχείο της περιοχής και βγήκαμε για μια βόλτα.

Η Ντιαμάντε είναι ένα χωριό με λίγους κατοίκους και φημίζεται για τα πυκνά της δάση και τους καταρράκτες της. Καθώς περιδιαβαίνουμε τα μικρά πλακόστρωτα σοκάκια του χωριού, μυρωδιές από φρεσκοψημένα κάστανα και ανθισμένα λουλούδια αναμειγνύονται με ήχους από παραδοσιακά όργανα που παίζουν οι ταβερνιάρηδες και τις φωνές των παιδιών που παίζουν στις αυλές. Μπαίνουμε στα μαγαζιά, αγοράζουμε όλοι σουβενίρ για τις οικογένειές μας και έπειτα συνεχίζουμε την βόλτα μας ανάμεσα στους στενούς δρόμους και τα σπίτια με τις μεγάλες καμινάδες.

Είμαστε όλοι μια παρέα και συζητάμε χαρούμενοι καθώς βλέπουμε σταλαγμίτες να ξεπετάγονται από τις σκεπές των σπιτιών. Λένε ότι μικρά Ερίζος, που είναι σαν σκαντζόχοιροι, απολαμβάνουν να χώνονται κάτω από τα κεραμίδια και να δημιουργούν τρύπες στις σκεπές. Έτσι οι κάτοικοι δημιούργησαν έναν μοχλό, ο οποίος στην εμφάνιση των Ερίζος γυρνά αυτόματα απελευθερώνοντας σταλαγμίτες που τα τρομάζουν και τα αναγκάζουν να γυρίσουν πάλι στο έδαφος. Μετά από παρότρυνση της Καρολίνας και δικιάς μου αποφασίσαμε να κατευθυνθούμε προς τους καταρράκτες σήμερα, αν και ήμασταν κουρασμένοι από το ταξίδι. Και οι δυο μας λατρεύουμε να βλέπουμε το νερό να πέφτει σαν βροχή από τους βράχους.

Στον δρόμο βγάλαμε αμέτρητες φωτογραφίες, με την Καρολίνα να πραγματοποιεί τις πιο ευφάνταστες πόζες. Φτάνοντας στους καταρράκτες μένουμε όλοι εκστασιασμένοι από το υπερθέαμα που βρίσκεται μπροστά μας. Το νερό πέφτει σε μορφή κρυστάλλων και ενώνεται με το ποτάμι το οποίο όντας καυτό μεταμορφώνει τους κρυστάλλους σε υγρή μορφή. Γύρω από τον καταρράκτη η φύση οργιάζει. Υπάρχουν μικρές νύμφες, άσπρες νεράιδες μικρές σαν μινιατούρες, που γελούν και κάνουν κύκλους γύρω από το νερό. Τριγύρω το φως του ήλιου λαμпуρίζει πάνω στους κρυστάλλους και δημιουργεί μικρά ουράνια τόξα. Ο καταγάλανος ουρανός καθρεπτίζεται πάνω στα λεία νερά του ποταμού και η γύρη αιωρείται σαν χρυσόσκονη γύρω μας.

Κάθομαι δίπλα στην όχθη του ποταμού και αποτυπώνω στην μνήμη μου ό,τι βλέπω μπροστά μου. Πώς γίνεται η φύση να βάζει τα καλά της και οι άνθρωποι να μην είναι κύριοι των περιστάσεων; Πώς γίνεται να υπάρχει διχόνοια και κακία ανάμεσα στους ανθρώπους, ενώ η φύση έχει βρει τις ισορροπίες της; Άραγε μπορούν να διορθωθούν οι αδικίες και να ξεβραστούν όπως τα νερά του ποταμού στη θάλασσα; Άραγε μπορώ να κάνω κάτι εγώ για αυτό; Τότε σαν σε απάντηση η λάμψη εμφανίζεται μπροστά μου κάνοντας δυο αιωρήσεις, μάλλον τελικά πρέπει να γίνω μέντιουμ, σκέφτομαι καθώς σηκώνομαι από τον βράχο που κάθομαι και κατευθύνομαι μαζί με την Μπριγιάρ προς την Καρολίνα.

“Καρολίνα μου έρχεσαι λίγο που θέλω να σου δείξω κάτι;”, της λέω με νόημα.

“Έ ναι φυσικά.”, λέει η Καρολίνα καταλαβαίνοντας τι την θέλω. “Παιδιά επιστρέφουμε σε λίγο.”

“Μην απομακρυνθείτε πολύ γιατί νυχτώνει και πρέπει να γυρίσουμε.”, λέει ο Ντάνιελ.

“Ναι σε λίγο θα είμαστε πίσω.”, του απαντώ καθησυχαστικά.

“Εμφανίστηκε πάλι η λάμψη; Πού είναι; Θέλω να την δω και γω.”, λέει η Καρολίνα ανυπόμονα καθώς απομακρυνόμαστε από την παρέα.

“Αυτή την στιγμή βρίσκεται μπροστά σου.”

“Τι; Αλήθεια; Δεν την βλέπω.”, απαντά η Καρολίνα ψάχνοντας.

“Άρα οι υποψίες μου βγαίνουν αληθινές. Εμφανίζεται μόνο σε μένα.”

“Ααα κρίμα. Πολύ κρίμα... Τι κάνει τώρα; Θα μας οδηγήσει σε μια νέα περιπέτεια;”, λέει η Καρολίνα με καινούριο ενθουσιασμό.

“Κάνει κύκλους πάνω από το κεφάλι σου.”, απαντώ γελώντας.

“Αλήθεια; Αχ τι ωραία. Περιέγραψέ μου την. Έχω περιέργεια να μάθω πώς είναι.”

“Λοιπόν, είναι μπλε, εκτυφλωτική και έχει την μορφή φλόγας. Έχω παρατηρήσει ότι όταν θέλει να μου δείξει κάτι κάνει δύο αιωρήσεις πάνω κάτω και όταν πρόκειται να πραγματοποιηθεί κάποιο γεγονός, είτε κακό είτε καλό, γίνεται πιο έντονη.”

“Αυτή την στιγμή πώς είναι;”, με ρωτά η Καρολίνα με αγωνία.

“Κάνει δύο αιωρήσεις οπότε μάλλον θέλει να την ακολουθήσουμε.”

“Τέλεια, τι συναρπαστικό!”, λέει η Καρολίνα όλο χαρά.

Η διαδρομή αυτή την φορά είναι πιο ενδιαφέρουσα γιατί συνοδεύεται από ένα καταπράσινο τοπίο και τα υδάτινα ρεύματα να μας ακολουθούν όπου και αν πηγαίνουμε. Περνάμε βράχια γεμάτα βρύα και δέντρα που θροΐζουν με ρυθμό λόγω του απογευματινού δροσερού αγέρα. Βατράχια δέντρων κοάζουν απειλητικά, κάστορες κουβαλούν μικρά ξύλα για τις φωλιές τους και Πελίκανος ροσάδος (διασταύρωση πελεκάνου και φλαμίνγκο) πετούν από πάνω μας με ενθουσιασμό.

Καθώς προχωράμε με προσοχή προς δύσβατα μονοπάτια και κρεμαστές γέφυρες σκέφτομαι τα γεγονότα των τελευταίων ημερών. Έχουν άραγε κάποια σύνδεση τα μέρη που με οδηγεί η Μπριγιάρ; Το σπήλαιο, η υπόγεια σήραγγα... Τώρα άραγε σε ποιο μέρος μας οδηγεί;

Η απάντηση δεν αργεί να έρθει καθώς η Μπριγιάρ σταματά και το χρώμα της γίνεται πιο έντονο. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια φυσική “κουρτίνα”. Ένα αναρριχητικό φυτό σε τέσσερις αποχρώσεις εμφανίζεται μπροστά μας. Άσπρο, μαύρο, κόκκινο και γκρι. Τα φύλλα του ενώνονται και σχηματίζουν ένα U στο κέντρο. Κοιταζόμαστε με την Καρολίνα και σαν σε συμφωνία κάνουμε μαζί ένα βήμα μπροστά παραμερίζοντας την φυλλωσιά. Πίσω από την “κουρτίνα” ξεπροβάλλει ένας νέος κόσμος. Σιντριβάνια με πολύχρωμα νερά, δέντρα σε γκρίζες αποχρώσεις, νεράιδες και ξωτικά, νύμφες, ζώα του δάσους, λουλούδια όλων των ειδών. Είναι ένας παράδεισος!

“Είναι πανέμορφα.”, λέει η Καρολίνα με γουρλωμένα μάτια.

“Δεν ήξερα ότι υπάρχει ένα τέτοιο μέρος πάνω στην Universo. Είναι σαν παραμύθι!” ,της απαντώ και εγώ γεμάτη χαρά. Κάνω έναν πλήρη κύκλο γύρω από τον εαυτό μου βγάζοντας ένα πανοραμικό βίντεο με το κινητό μου, αλλά καθώς τελειώνω την περιστροφή η κάμερα πέφτει σε ένα σημείο στα δεξιά μου το οποίο δεν διακρίνεται καθαρά. Κατεβάζω το κινητό μου και πλησιάζω. Κάτι γκρίζο βρίσκεται πίσω από μια φυλλωσιά και συνοφρύνωμαι σκεπτόμενη το τι μπορεί να είναι. Είναι το μοναδικό σημείο που δεν έχει ζωή. Όλα γύρω του είναι μουντά. Από το γρασίδι μέχρι τους βράχους που το περικλείουν. Παραμερίζω τα φύλλα που το καλύπτουν και αυτό που βλέπω με κάνει να χάσω την αναπνοή μου προς στιγμήν. Είναι ένα άγαλμα, με κουκούλα, του οποίου το πρόσωπο δεν είναι εμφανές. Πλησιάζω πιο κοντά του και το περιεργάζομαι.

“Αυτό είναι, χωρίς αμφιβολία.”, λέω χαμένη στις σκέψεις μου.

“Αυτό είναι τι;”, με ρωτά η Καρολίνα καθώς έρχεται δίπλα μου.

“Η φιγούρα του ονείρου μου.”, της απαντώ βγαίνοντας από την ονειροπόλησή μου.

“Κοίτα! Υπάρχει μια επιγραφή στα πόδια του.” Σκύβουμε και οι δύο και διαβάζουμε τι γράφει:

«Η ζωή είναι γεμάτη μυστήρια που μόνο οι τολμηροί μπορούν να εξερευνήσουν. Κάποτε θα καταλάβεις τι έχασες και θα πασχίσεις να το κερδίσεις πίσω. Μόνο έτσι θα καταφέρεις να απελευθερωθείς, αλλιώς θα σε συντρίψω. Η μάχη θα είναι άνιση αλλά θα συνεχίσεις να παλεύεις. Η αρχή και το τέλος μπορούν να γίνουν ένα αν την τόλμη σου συνεχίσεις να γυρεύεις.»

“Πολύ περίεργη επιγραφή. Αν και γενικά το άγαλμα δεν ταιριάζει με το τοπίο. Είναι μια παραφωνία θα έλεγα.”, λέει η Καρολίνα προβληματισμένη.

“Για να μας φέρει εδώ η Μπριγιάρ κάτι σημαντικό πρέπει να κρύβει αυτή η επιγραφή. Αυτός ο γρίφος δεν είναι τυχαίος. Κάτι ξεκλειδώνει.”, λέω σκεφτική.

“Το σίγουρο είναι ότι αυτό το μέρος έχει παραμείνει κρυφό για πολύ καιρό, μιας και δεν το έχει επηρεάσει η απληστία των ανθρώπων. Θα γινόταν ένα πολύ προσοδοφόρο θέρετρο διακοπών αν το σκεφτείς. Αλλά νομίζω πάλι αργήσαμε και θα μου βάλει τις φωνές ο Ντάνιελ.”, προσθέτει η Καρολίνα.

“Ναι φύγαμε.”, της απαντώ και βγάζω το κινητό μου από την τσέπη του μπουφάν μου. Δεν ξέρω τι σημαίνει ακόμα αυτός ο γρίφος αλλά θα την βρω τη λύση σκέφτομαι καθώς βγάζω φωτογραφία την επιγραφή και το τοπίο πριν χαθούν πίσω από την κουρτίνα με το γράμμα U. Σαν μια αυλαία θεάτρου που παραμένει κλειστή λίγο πριν την παράσταση.

Κεφάλαιο 4Ψ

Η ώρα περνά σαν ποτάμι που στερεύει αργά από νερό. Το χιόνι εξαφανίζεται, τα γέλια γίνονται κλάματα, ο χειμώνας χάνεται και εγώ συνεχίζω να πέφτω στο κενό ψάχνοντας απεγνωσμένα για κάποιο έρεισμα, μια χαραμάδα ελπίδας... Ξυπνώντας στο δωμάτιο του ξενοδοχείου δεν νιώθω τον φόβο που ένιωθα τις προηγούμενες φορές όταν έβλεπα αυτόν τον εφιάλτη. Αυτή την φορά ξυπνάω με ένα αίσθημα πρόκλησης και ανανεωμένου θάρρους. Θα βρω την λύση και θα απελευθερωθώ από τους εφιάλτες μου!

Κατεβαίνουμε όλοι μαζί για πρωινό και ξεκινάμε για την τελευταία μας εξόρμηση στην Ντιαμάντε. Έχει ψύχρα σήμερα, παρά την ηλιόλουστη μέρα, και έτσι φοράμε χοντρά ρούχα, κασκόλ και γάντια. Όλοι συζητάμε χαρούμενοι καθώς κάνουμε τον περίπατό μας στο χωριό. Μην έχοντας καταλάβει πώς συνέβη έχω μείνει μόνη πιο πίσω από την παρέα, με τον Σον δίπλα μου.

“Έχω κάτι για σένα.”, λέει ο Σον.

“Αλήθεια; Δεν χρειαζόταν.”, του απαντώ με έκπληξη. Βγάζει από την τσάντα του ένα πακέτο τυλιγμένο με χαρτί περιτυλίγματος σε χρώμα τρκουάζ. Μού το δίνει και μένω άναυδη. Υπάρχει πιθανότητα να ξέρει το αγαπημένο μου χρώμα; Κοιτάζω την Καρολίνα που έχει προχωρήσει με την παρέα. Αυτή γυρνά και μου κλείνει το μάτι. Αχ Καρολίνα.

“Δεν ξέρω αν σου αρέσει αλλά σκέφτηκα ότι θα σε βολέψει περισσότερο στο διάβασμα. Άντε άνοιξέ το.”, λέει με ανυπομονησία. Σκίζω το χαρτί με προσοχή και ανοίγω το κουτί που περιέβαλλε. Βάζω με επιφύλαξη το χέρι μου μέσα και βγάζω ένα αντικείμενο που λαχταρούσα πάντα να αγοράσω. Έγραφε πάνω: *Φωτισμός Βιβλίου Νυχτερινής Ανάγνωσης Led*.

“Whaaaatt? Σε ευχαριστώ πολύuu.” Από την χαρά μου σε δευτερόλεπτα βρίσκομαι στην αγκαλιά του. *Όπα Έλλη ηρέμησε*, με συμβουλεύει η εσωτερική μου φωνή. Ναι σωστά. Βρίσκω την αυτοκυριαρχία μου και απομακρύνομαι ελαφρά από την αγκαλιά του. Μού φάνηκε ή έχει κοκκινίσει; Μπα η ιδέα μου θα είναι. Ξανακοιτάζω το δώρο μου με μάτια που λαμпыρίζουν.

“Δεν μπορώ να το πιστέψω. Πώς ήξερες ότι το χρειαζόμουν;” ,του λέω με ενθουσιασμό.

“Εμ το φαντάστηκα. Χαίρομαι που σου αρέσει.” ,λέει ο Σον ακουμπώντας αμήχανα τον σβέρκο του. “Θέλω να σου δώσω και κάτι ακόμα.” ,λέει βγάζοντας ένα pocket book από την τσάντα του. “Είναι το βιβλίο μου. Θα ήθελα πολύ να ακούσω την γνώμη σου, όπως σου είχα πει και στο πάρτι.” ,λέει ο Σον με πολύ άγχος. Νιώθω αυτό το άγχος του να με διαπερνά. Δεν είχα καταλάβει ότι τον ένοιαζε τόσο πολύ η άποψή μου.

“Εννοείται πως θα το διαβάσω.” ,του απαντώ με απερίγραπτη χαρά.

“Ε παιδιά, θα σας περιμένουμε για πολύ ακόμα;” ,μας φωνάζει ο Θάνος.

“Ερχόμαστε!” ,του φωνάζω πίσω. Βάζω τα δώρα του Σον στον σάκο μου και ταχύνουμε το βήμα μας για να προλάβουμε την παρέα. Μόλις τους φτάνουμε όμως κρατάμε μια μικρή απόσταση από αυτούς. Ο Σον αρχίζει να περπατά αμήχανα με τα χέρια στις τσέπες και εγώ με μια απερίγραπτη ζεστασιά μέσα μου. Βγάζω το κασκόλ και τα γάντια μου. Τελικά δεν είναι και τόσο κρύος ο καιρός σήμερα. Ανά στιγμές τα βλέμματά μας συναντιούνται και πλησιάζουμε ο ένας πιο κοντά στον άλλο. Τότε είναι που μου δίνει το χέρι του και γω με χαρά του δίνω το δικό μου. Περπατάμε μαζί πιασμένοι χέρι χέρι, με την μουσική από τις ταβέρνες και τα μαγαζιά που προσπερνάμε να καλύπτουν τους ήχους των καρδιών μας.

“Δηλαδή το Έλλησον είναι πραγματικότητα;” , με ρωτά η Καρολίνα με αμείωτο ενθουσιασμό.

“Δεν είπα αυτό. Απλώς κάτι πλανάται στον αέρα.” , της λέω καθώς πετάω ένα βότσαλο στον ποταμό. Η επιστροφή από το ταξίδι μού φάνηκε αστραπιαία. Την μια στιγμή βρισκόμασταν σε ένα μαγευτικό χωριό και την επόμενη είχαμε γυρίσει και πάλι στην πρωτεύουσα. Μόλις φτάσαμε στην πλατεία της Lumina και αποχαιρετιστήκαμε, η Καρολίνα είπε στον Ντάνιελ ότι θα αφήναμε τις αποσκευές μας στο αμάξι και θα έπαιρνα την δική μου μόλις επιστρέφαμε από μια σύντομη βόλτα. Για να ξεμουδιάσουμε, όπως είπε. Έτσι σε όλη την διαδρομή προς τις όχθες του ποταμού της αφηγήθηκα όλα τα τεκταινόμενα με τον Σον.

“Και για να σου πω μικρή σουσουράδα. Εσύ είπες στον Σον το αγαπημένο μου χρώμα και τι θα λάτρευα για δώρο;”

“Ναι, εγώ. Αλλά μόνο αφού με ρώτησε ο ίδιος. Φαίνεται είναι πολύ ντροπαλός να ρωτήσει εσένα. Και δεν του φαινόταν.”, απαντά η Καρολίνα σκεφτική. Καθόμαστε και οι δύο δίπλα δίπλα και αγναντεύουμε το ηλιοβασίλεμα. Το φεγγάρι σε πορτοκαλί και κίτρινη απόχρωση καθρεπτίζεται πάνω στα ήρεμα νερά του ποταμού για λίγα λεπτά μέχρι που τελικά κρύβεται πίσω από τα βουνά.

“Τι θα κάνεις με το στοιχείο που βρήκαμε;”, με ρωτά η Καρολίνα καθώς βγαίνουν τα πρώτα αστέρια στον ουρανό και κουρασμένες παίρνουμε τον δρόμο της επιστροφής.

“Δεν ξέρω ακόμα. Προσπαθώ να συνδέσω τα μέρη που με έχει οδηγήσει η Μπριγιάρ, τους ανθρώπους που έχω συναντήσει εκεί και τέλος την επιγραφή στο άγαλμα... *Η ζωή είναι γεμάτη μυστήρια που μόνο οι τολμηροί μπορούν να εξερευνήσουν.*”, λέω ανακαλώντας στη μνήμη μου την πρώτη φράση της επιγραφής. “Το σίγουρο είναι ότι δεν ήμουν έτοιμη για μια περιπέτεια τέτοιου βεληνεκούς.”, της απαντώ.

“Πιστεύω έχουν σχέση και τα όνειρα που βλέπεις. Μπορεί να είναι προφητείες.”, λέει η Καρολίνα παιχνιδιάρικα.

“Δεν νομίζω ότι μοιάζω στην Πυθία και ούτε θα ήθελα να πέσω στο κενό. Εκτός αν θες να με ξεφορτωθείς μικρή μου.”, της απαντώ σκουντώντας την.

“Έννοείται πως όχι. Ποια θα έχω μετά να με συγκρατεί να μην κάνω περισσότερες χαζομάρες;”, λέει γελώντας η Καρολίνα.

Συνόδεψα την Καρολίνα μέχρι το σπίτι της, πήρα την βαλίτσα μου από το αυτοκίνητο του Ντάνιελ και γύρισα αργά σπίτι μου πολύ κουρασμένη. Είπα στα γρήγορα τα νέα στην οικογένεια μου και έτρεξα στο δωμάτιό μου. Ευτυχώς με τις τόσες εξορμήσεις θα χάσω και κανένα κιλό, σκέφτομαι γελώντας. Ξαπλώνω στο κρεβάτι μου εξουθενωμένη. Γυρνάω πλευρό, ξαναγυρνάω. Μάλλον από την υπερένταση της ημέρας δεν έχω όρεξη να κοιμηθώ. Τότε θυμάμαι το βιβλίο του Σον. Σηκώνομαι από το κρεβάτι, ανοίγω την τσάντα μου και βγάζω τα δώρα του. Ενσωματώνω τον φωτισμό στο βιβλίο και διαβάζω την αφιέρωση που υπάρχει στην πρώτη σελίδα:

Στην Έλλη. Εύχομαι να σου αρέσει. Με αγάπη ένας πολύ καλός σου φίλος.

Διαβάζω προσεχτικά την περίληψη. Ξεφυλλίζω το βιβλίο όπως κάνω με όλα τα καινούρια βιβλία και ξεκινώ το διάβασμα. Στην αρχή δεν ενθουσιάζομαι και πολύ να πω την αλήθεια. Στην συνέχεια όμως απέκτησε λίγο ενδιαφέρον η ιστορία. Είναι μυστηρίου, ευτυχώς. Ούτε θρίλερ, ούτε πολύ ρομάντζο. «Ο Ντέιβιντ άνοιξε την πόρτα με επιφύλαξη. Η πόρτα έτριξε σαν χαλασμένο γραμμόφωνο. Μπήκε στο σκοτεινό δωμάτιο. Με έναν δυνατό γδούπο η πόρτα έκλεισε πίσω του. Προχώρησε με αργά βήματα. Αν η Νταϊάνα βρισκόταν εκεί έπρεπε να το διερευνήσει. Εξάλλου, η ζωή είναι γεμάτη μυστήρια που μόνο οι τολμηροί μπορούν να εξερευνήσουν.» Σταματώ και κοιτάζω με γουρλωμένα μάτια την τελευταία πρόταση που είχα μόλις διαβάσει. Προσαρμόζω το φως καλύτερα και ξαναδιαβάζω. Μα ναι είναι η ίδια φράση, δεν μπορεί σύμπτωση θα είναι. Συνεχίζω την ανάγνωση...

«“Εδώ είμαι.”, ακούγεται μια φωνή μέσα στο σκοτάδι. Ο Ντέιβιντ πλησίασε το μέρος που ακούστηκε η φωνή.

“Νταϊάνα είσαι καλά;”

“Σςς πιο σιγά θα σε ακούσουν.”

“Ποιοι θα με ακούσουν;”

“Οι απαγωγείς, λύσε με γρήγορα. Πρέπει να φύγουμε από εδώ.”

Δεν είχαν προλάβει όμως να κάνουν ένα βήμα και ακούστηκε ένα γέλιο τόσο σαρδόνιο που έκανε και τους δύο να ανατριχιάσουν.

“Βρε βρε. Τι έχουμε εδώ; Το ζευγαράκι προσπαθεί να το σκάσει; Τς τς δεν το νομίζω. Κάποτε θα καταλάβεις τι έχασες και θα πασχίσεις να το κερδίσεις πίσω, μικρέ μου Ντέιβιντ. Τώρα που το κατάλαβες, όμως, είναι πολύ αργά.”»

Αυτή η φράση... ήταν και αυτή γραμμένη στην επιγραφή. Συνεχίζω το γρήγορο διάβασμα. «Μόνο έτσι θα καταφέρεις να απελευθερωθείς, αλλιώς θα σε συντρίψω...

Η μάχη θα είναι άνιση αλλά θα συνεχίσεις να παλεύεις...

Η αρχή και το τέλος μπορούν να γίνουν ένα αν την τόλμη σου συνεχίσεις να γυρεύεις...»

Σε όλο το κεφάλαιο ήταν γραμμένες διάσπαρτα οι φράσεις της επιγραφής. Σηκώνομαι από το κρεβάτι μου για να πιώ λίγο νερό. Από την ταραχή είχα ξεχάσει ότι έχω ακόμη το βιβλίο στα πόδια μου και αυτό πέφτει με μανία στο πάτωμα. Μόλις ακουμπά το έδαφος οι σελίδες του γυρνούν και σταματούν σε ένα σκίτσο προς το τέλος του βιβλίου. Μια φιγούρα. Χωρίς πρόσωπο. Με τα γαμψά του νύχια να δείχνουν προς το μέρος μου.

Πρώτη φορά μένω ξάγρυπνη στη ζωή μου. *Πραγματικά* ξάγρυπνη όμως. Δεν έκλεισα ούτε στιγμή τα μάτια μου. Περιμένω να εμφανιστεί ο ήλιος στο παράθυρό μου και, μόλις το περβάζι μου γίνεται χρυσαφί από τις ακτίδες του, πετάγομαι από το κρεβάτι.

Ντύνομαι βιαστικά, παίρνω το βιβλίο του Σον και κατεβαίνω τρέχοντας τις σκάλες. Φιλάω βιαστικά όλη την οικογένεια, παίρνω ένα κρουασάν από το ντουλάπι και βγαίνω τρέχοντας έξω. Στέλνω μήνυμα στον Σον ότι θέλω να μιλήσουμε και κατευθύνομαι προς το σπίτι του. Πρέπει οπωσδήποτε να μάθω από πού γνωρίζει αυτές τις φράσεις και πώς έχει συμπεριλάβει στο βιβλίο του το σκίτσο της απρόσωπης φιγούρας. Μου απαντά αμέσως ότι συμφωνεί να συναντηθούμε. Αρκετά γρήγορα έχω να πω. *Συγκεντρώσου Έλλη, έχεις πιο σημαντικά θέματα να ασχοληθείς τώρα.* Φτάνω έξω από το σπίτι του και αυτός ήδη με περιμένει στις σκάλες. Κάθεται στο πλατύσκαλο και γράφει, πολύ αφοσιωμένος, κάτι σε ένα τετράδιο.

“Καλημέρα.”, λέω με ένα χαμόγελο.

“Καλημέρα.”, μου απαντά καθώς σηκώνεται και κατεβαίνει τα σκαλιά. “Πού θες να πάμε;”

“Θα προτιμούσα το πάρκο.”

“Τέλεια. Πάμε λοιπόν.” Στην διαδρομή είμαστε και οι δυο μας αμίλητοι. Θέλω να βάλω τις σκέψεις μου σε σειρά γι’ αυτό δεν ανοίγω κουβέντα μέχρι να φτάσουμε. Καθόμαστε σε ένα από τα παγκάκια που κοιτάζουν στον ποταμό. Στην αρχή απλώς απολαμβάνουμε την ησυχία και τα Πιράνιας (διασταύρωση χρυσόψαρου και πιράνχας) που παίζουν κυνηγητό στα νερά του.

“Λοιπόν; Τι ήθελες να συζητήσουμε;”, με ρωτά ο Σον σπάζοντας την σιωπή.

“Ας ξεκινήσω από την αρχή...” ,του λέω και του αφηγούμαι ό,τι έχει συμβεί τις τελευταίες μέρες καθώς και τα γεγονότα που διαδραματίζονται στα όνειρά μου. Μόλις τελειώνω γυρίζει το κεφάλι του σκεπτικός. Το βλέμμα του περιεργάζεται κάθε σπιθαμή του προσώπου μου.

“Και για να μαντέψω. Η φιγούρα που περιέγραψες είναι σαν αυτή του βιβλίου μου;”

“Ναι! Ακόμα βρήκα στο βιβλίο σου διάσπαρτες τις φράσεις της επιγραφής που βρισκόταν κάτω από το άγαλμα.”

“Απίστευτο!”, λέει ο Σον έκπληκτος.

“Έχεις ακούσει ξανά αυτές τις φράσεις; Μου φαίνεται αδύνατο να τις έγραψες τυχαία. Και η φιγούρα; Είναι ένα τυχαίο σκίτσο;”

“Τίποτα δεν είναι τυχαίο. Περίμενε, θα σου εξηγήσω. Ο παππούς μου λατρεύει τις ιστορίες. Κάθε βράδυ, λοιπόν, από τότε που ήμουν μικρός τον θυμάμαι να έρχεται στο κρεβάτι μου και να μου αφηγείται από μία. Χάρη σε αυτόν ανέπτυξα την φαντασία μου και άρχισα να γράφω τις σκέψεις μου σε χαρτί. Μέχρι που έγιναν βιβλία. Η πιο αγαπημένη του ιστορία ήταν η εξής:

«Μια φορά και έναν καιρό υπήρχαν τέσσερα βασίλεια. Η Lumina, η Oscura, η Rubina και η Grisa. Το κάθε βασίλειο είχε από μια πηγή δύναμης, μοναδική για το καθένα. Η μία ήταν αλληλένδετη με την άλλη. Αν χανόταν κάποια θα επηρέαζε και όλες τις υπόλοιπες. Τα βασίλεια είχαν μια και μοναδική βασίλισσα, την Χελάδα, που φρόντιζε για την αρμονία και την ειρήνη του πλανήτη. Η αρχηγική της θέση της επέτρεπε να έχει στην διάθεσή της και τις τέσσερις υπερδυνάμεις των λαών. Έτσι μπορούσε να δημιουργεί κρυστάλλους τόσο δυνατούς όσο και τα βράχια. Ήταν αόρατη στο σκοτάδι και μπορούσε να ξαναεμφανιστεί όποτε ήθελε. Ακόμα μπορούσε και έκαιγε σαν λάβα αλλά και να θεραπεύσει ή να

θεραπευτεί όποτε χρειαζόταν. Όλα κυλούσαν ομαλά και για πολλά χρόνια υπήρχε ομόνοια μεταξύ των βασιλείων. Οι εποχές περνούσαν και μαζί τους ο καιρός άλλαζε. Τα πρωτοβρόχια του Φθινοπώρου, ακολουθούσαν τα χιόνια του Χειμώνα και με τη σειρά τους οι ηλιόλουστες μέρες της Άνοιξης, έδιναν την σκυτάλη στον καύσωνα του Καλοκαιριού. Οι σχέσεις, παράλληλα, μεταξύ των βασιλείων ήταν αδελφικές. Διοργανώνονταν συχνά γιορτές και όλες οι φυλές συμμετείχαν με μεγάλη χαρά. Τραγούδια και γέλια ακούγονταν παντού. Οι δρόμοι έσφυζαν από ζωή και όλοι ήταν ευχαριστημένοι με τον τρόπο διακυβέρνησης της Χελάδας.

Όσπου μια μέρα έγινε κάτι τρομερό... Χάθηκαν οι λίθοι των βασιλείων. Ο εμφύλιος δεν άργησε να έρθει. Όλοι κατηγορούσαν τον πάντες. Το μεγαλύτερο πλήγμα όμως ήταν η εξαφάνιση του χειμώνα. Η αλυσίδα ζωής έσπασε. Τα βασίλεια διαχωρίστηκαν. Οικογένειες ξεκληρίστηκαν και από τα συντρίμια της καταστροφής εμφανίστηκε μια σκιά. Μια απρόσωπη φιγούρα. Η Χελάδα πάλεψε με την σκιά αλλά δεν είχε την δύναμη να καταπολεμήσει τους φόβους της. Η σκοτεινή φιγούρα ήξερε καλά ότι αν κέρδιζε την αρχηγό τα βασίλεια θα διασκορπίζονταν, η ειρήνη θα πέθαινε. Η μάχη ήταν σκληρή, η σκιά νίκησε και η Χελάδα βρέθηκε χτυπημένη στους πρόποδες ενός βουνού. Δίπλα της ήταν χαραγμένα στην πέτρα τα παρακάτω λόγια:

«Η ζωή είναι γεμάτη μυστήρια που μόνο οι τολμηροί μπορούν να εξερευνήσουν. Κάποτε θα καταλάβεις τι έχασες και θα πασχίσεις να το κερδίσεις πίσω. Μόνο έτσι θα καταφέρεις να απελευθερωθείς, αλλιώς θα σε συντρίψω. Η μάχη θα είναι άνιση αλλά θα συνεχίσεις να παλεύεις. Η αρχή και το τέλος μπορούν να γίνουν ένα αν την τόλμη σου συνεχίσεις να γυρεύεις.»

Η σκιά εξαφανίστηκε και δεν υπήρξε κανένα ίχνος της από τότε. Οι αρχιστράτηγοι των βασιλείων αποφάσισαν να λήξουν τις εχθροπραξίες εις μνήμην της βασίλισσάς τους. Έτσι μια ένδοξη εποχή έληξε και μεταξύ των φυλών υπάρχει μια τεταμένη σχέση μέχρι και σήμερα...» Τέλειος.

“Τι τέλος; Αυτό ήταν;”, λέω με απογοήτευση.

“Ναι δυστυχώς εκεί τελειώνει η ιστορία.”, απαντά ο Σον γελώντας.

“Μια παρόμοια ιστορία μού έχει πει και ο δικός μου παππούς αλλά όχι με τόσες λεπτομέρειες.”

“Μάλλον γιατί ο δικός μου παππούς ήταν το δεξί χέρι του τότε αρχιστράτηγου των Luminosos.”, λέει ο Σον σηκώνοντας τους ώμους.

“Τι; Δηλαδή είναι όλα αλήθεια; Δεν είναι μια ακόμα παραλλαγή της ιστορίας του εμφυλίου;”, λέω με έκπληξη.

“Όχι αυτή είναι η πραγματική ιστορία.”

“Wow. Και πήρες έμπνευση από την ιστορία του παππού σου και έβαλες στοιχεία στο βιβλίο σου.”

“Ακριβώς.”

“Δεν μπορώ να καταλάβω όμως ακόμα, πώς εμφανίστηκε εκείνη η σκιά εξ αρχής και γιατί την βλέπω συνέχεια στα όνειρά μου.”

“Σε αυτό δεν έχω απάντηση, δυστυχώς.”, λέει χαμογελώντας μου απολογητικά.

Γυρίζουμε το βλέμμα μας ξανά προς τον ποταμό. Ο αέρας είναι απαλός σαν χάδι και αρχίζει να με νανουρίζει. Μένουμε εκεί για πολύ ώρα απολαμβάνοντας ο ένας την συντροφιά του άλλου. Κάποια στιγμή αποφασίζω να ακουμπήσω το κεφάλι μου στον ώμο του για να βολεψτώ και αυτός με πιάνει μηχανικά από την μέση και με φέρνει πιο κοντά του. Αυτή η αίσθηση του κορμιού του πάνω μου μου δημιουργεί ένα αίσθημα ασφάλειας. Αγκαλιασμένοι, λοιπόν, συζητήσαμε για όσα δεν έχουμε συζητήσει τόσα χρόνια. Για τις ασχολίες, τα θέλω και τα πιστεύω μας, με το γέλιο μας να ταραξεί μέχρι και την λεία επιφάνεια του νερού. Έτσι με έκανε να νιώσω ο Σον... ευτυχισμένη.

Κεφάλαιο 5Ψ

Είμαι στην άκρη ενός λόφου και κοιτάζω με χαρά το τοπίο γύρω μου. Αυτός είναι ο κόσμος μου, ο πλανήτης μου, η Universe μου. Με ένα φύσημα του ανέμου βρίσκομαι σε μια σπηλιά. Οι πέτρινοι τοίχοι είναι γεμάτοι με τοιχογραφίες που αναπαριστούν την Μεγάλη Μάχη. Μα κάτι ακόμα διαφαίνεται στο βάθος της σπηλιάς αλλά δεν μπορώ να το διακρίνω. Κάνω ένα βήμα και *πουφ* είμαι σε μια σήραγγα. Το σκοτάδι είναι βαθύ αλλά οι τρύπες στο ταβάνι αφήνουν το φως να περνά σαν προβολέας που φωτίζει το μονοπάτι. Κάνω δυο βήματα και ένας κεραυνός σχίζει τον ουρανό στα δύο. Κάτι λευκό σαλεύει στο βάθος της σήραγγας. *Πουφ* βρίσκομαι σε ένα λουλουδάτο κτίριο. Έχω χτυπήσει ελαφριά και έχω γρατζουνιές στο σώμα μου. Κοιτάζω γύρω μου με αγωνία. Όλα είναι τόσο φωτεινά. Μα μια λάμψη ξάφνου με τυφλώνει. Μισανοίγω τα μάτια μου και... *Ντριιιν*.

Ξυπνάω στο κρεβάτι μου, κλείνω το ξυπνητήρι και μένω ακίνητη κοιτάζοντας το ταβάνι. Τι ήταν πάλι αυτό; Άλλο ένα ακατανόητο όνειρο; Αχνά και με θολωμένα μάτια αντικρίζω μια λάμψη να εμφανίζεται ξάφνου στο ταβάνι. Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου, τα τρίβω και είναι πάλι εκεί.

“Τι θέλεις πάλι Μπριγιάρ; Άσε με να ξυπνήσω λίγο και εμφανίσου ξανά σε καμιά ωρίτσα.”, λέω καθώς χασμουριέμαι. Αυτή δεν πτοείται και κάνει δύο αιωρήσεις πάνω και κάτω.

“Καλά καλά, περίμενε να ντυθώ και φύγαμε.” Στέλνω μήνυμα στην Καρολίνα να συναντηθούμε και κατεβαίνω νυσταγμένη τις σκάλες. Τρώω κάτι πρόχειρο και αφήνω ένα σημείωμα στο ψυγείο ότι βγήκα για την πρωινή μου βόλτα.

“Καλημέρα. Έχουμε νέα περιπέτεια;”, λέει η Καρολίνα καθώς συναντιόμαστε μετά από λίγο.

“Καλημέρα. Καλά πού την βρίσκεις τόση ενέργεια πρωινιάτικα;”, της λέω με μισόκλειστα μάτια.

“Έτσι είμαι εγώ. Ακόμα δεν με έμαθες; Μια καινούρια μέρα ξεκινάει. Ας την αδράξουμε.”

“Εγώ το μόνο που θέλω να αδράξω είναι το μαξιλάρι μου.”, απαντώ βαριεστημένα.

“Τι έλεγε εκείνη η φράση; Α ναι. *Η ζωή είναι γεμάτη μυστήρια που μόνο οι τολμηροί μπορούν να εξερευνήσουν.* Άντε κουνήσου και πάμε να τα εξερευνήσουμε.”, λέει η Καρολίνα με χαρά. Εγώ γυρίζω τα μάτια μου απηυδισμένη και αρχίζουμε μαζί να ακολουθούμε την Μπριγιάρ. Αυτή την φορά όπως το είχα φανταστεί μας κατευθύνει προς την Grisa.

“Με τον Σον έχουμε κάτι νεότερο;”, λέει ξάφνου πονηρά.

“Τι νεότερο να έχουμε. Απλώς περνάμε καλά μαζί.”, λέω με προσποιητή αδιαφορία.

“Μάλιστα. Άντε να παίρνω και γω σειρά.”

“Ξαφνιάζομαι και μόνο που το αναφέρεις. Νόμιζα ότι δεν σε ενδιαφέρουν αυτά τα πράγματα.”, λέω χαμογελώντας.

“Η αλλαγή παραστάσεων και καταστάσεων είναι η ειδικότητά μου.”, απαντά και γελάει.

Μετά από ένα αφόρητο, πολύωρο, πρωινό περπάτημα μπαίνουμε επιτέλους στο τρένο. Ο ελεγκτής αυτή τη φορά δεν μας δίνει σημασία καθώς μας κόβει τα εισιτήρια και ξεφυσώ ανακουφισμένη μόλις κάθομαι εν τέλει στην θέση μου. Ευτυχώς η διαδρομή με το τρένο για την Grisa είναι πιο μικρή καθώς αποτελεί την κοντινότερη πόλη στην Lumina. Το τοπίο έξω από το παράθυρο αλλάζει, γίνεται πιο άγριο. Οι απότομοι λόφοι δίνουν την σειρά τους σε αχανείς και άγονες εκτάσεις γης. Ο καιρός είναι μουντός, αλλά τα πανέξυπνα Κουέρβος (διασταύρωση κορακιού και παπαγάλου) κάνουν τις πτήσεις τους ανενόχλητα έξω από το παράθυρό μας. Φτάνουμε τελικά στην πρωτεύουσα και το μόνο που αντικρίζουμε είναι χαρούμενους ανθρώπους. Εδώ όλοι είναι υγιείς και αυτό συμβάλει στην ψυχολογία τους. Αερόστατα βρίσκονται παρκαρισμένα δίπλα σε όλα τα σπίτια για περιπτώσεις ανάγκης. Παρά τον εμφύλιο, πολλές οικογένειες έχουν συγγενείς από άλλες φυλές και όταν παραστεί λόγος υγείας οι Grisa πάντα τρέχουν να βοηθήσουν. Αυτή την φορά η Μπριγιάρ μας οδηγεί προς το κέντρο της πόλης.

Σήμερα έχει την Δημόσια Αγορά και όλοι οι πωλητές έχουν βγάλει το εμπόρευσμά τους σε πάγκους στον δρόμο και φωνάζουν κάνοντας ανταγωνισμό μεταξύ τους για το ποιος θα πουλήσει τα περισσότερα. Υφάσματα όλων των χρωμάτων, γλυκίσματα, παιχνίδια,

εξωτικά φρούτα, βιβλία, μαξιλάρια όλων των σχημάτων, ακόμα και καθρέπτες που δημιουργούν παραισθήσεις. Ό,τι μπορείς να φανταστείς.

Τα παιδιά παίζουν πετώντας χρωματιστή σκόνη παντού, ενώ οι πωλητές φωνάζουν καθώς λερώνουν τους πάγκους τους. Οι ατμόσφαιρα είναι γιορτινή. Η Καρολίνα χορεύει μαζί με τα παιδιά, ρίχνοντας και αυτή σκόνη παντού. Την ροζ φυσικά! Εγώ πιο συγκρατημένη ακολουθώ την Μπριγιάρ και δεν την χάνω από τα μάτια μου.

Βγαίνουμε από την Αγορά και η λάμψη μάς οδηγεί σε ένα πλακόστρωτο μονοπάτι προς τα αριστερά της πόλης. Είναι μεσημέρι, αν και δεν φαίνεται στον συννεφιασμένο ουρανό. Προχωράμε με επιφυλακτικότητα πιο βαθιά στο μονοπάτι. Είναι στενό και γύρω του βρίσκονται μικρές πέτρινες μονοκατοικίες. Καθώς περνάμε από δίπλα τους ακούγονται χαμηλόφωνες ομιλίες, οι οποίες με κάνουν να ανατριχιάσω. Τι να συζητούν άραγε; Οι κήποι είναι γεμάτοι λουλούδια και το πρόσφατα ποτισμένο χώμα τους φέρνει δροσιά στο δέρμα μου.

“Πού λες να μας πηγαίνει;” ,με ρωτάει η Καρολίνα ψιθυριστά λες και ο παραμικρός ήχος θα μπορούσε να ενοχλήσει την ομορφιά του τόπου.

“Μακάρι να γνώριζα.” ,της απαντώ σουφρώνοντας τα χείλη μου.

Ξάφνου από την αυλή ενός σπιτιού πετάγεται μπροστά μας μια Αγριόγατα, οι φύλακες των σπιτιών. Μην έχοντας πού αλλού να πάμε προσπαθούμε να οπισθοχωρήσουμε. Η Αγριόγατα σαν να έχει μεταλλαχτεί σε Πέρο μας επιτίθεται. Πετάγεται πάνω μου και με γρατζουνά. Η Καρολίνα προσπαθεί με ένα ξύλο, που βρίσκει τυχαία, να την απομακρύνει καθώς εγώ φωνάζω για βοήθεια. Τότε είναι που βγαίνει από το σπίτι ένα κορίτσι με σγουρά κοντά μαλλιά και φωνάζει: “Ari ven aquí ahora.” (*Άρη έλα εδώ τώρα*). Η Αγριόγατα κατεβαίνει με έναν πήδο από πάνω μου και η κοπέλα ανοίγει την αυλόπορτα του σπιτιού της και τον βάζει μέσα. Με συμπάθεια στα μάτια της μάς πλησιάζει και ανοίγει το στόμα της. Τα λόγια δεν φτάνουν, όμως, στα αυτιά μου καθώς νιώθω να χάνω τις αισθήσεις μου και πέφτω στον σκληρό πέτρινο δρόμο.

Ανοίγω τα μάτια μου. Βρίσκομαι ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι ενός δωματίου που βλέπω πρώτη φορά στη ζωή μου. Όλα είναι τόσο φωτεινά. Ακούω ψιθύρους από το βάθος του δωματίου. Σηκώνομαι με προσοχή και κοιτάζω τριγύρω. Το δωμάτιο είναι μικρό με λίγα έπιπλα. Μια ξύλινη ντουλάπα, ένα κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι και έναν μεγάλο καθρέπτη. Μα σε ομορφιά υπερισχύει. Παντού υπάρχουν λουλούδια ζωγραφισμένα στους τοίχους, καθώς και μερικά τριαντάφυλλα πάνω στο κομοδίνο σε ένα βάζο. Ακουμπώ εξαντλημένη το κεφάλι μου στο μαξιλάρι. Το ταβάνι μόνο είναι κατάσπρο και με κάνει να αναρωτηθώ αν βρίσκομαι σε ένα εναλλακτικό νοσοκομείο καθώς οι πόνοι που νιώθω μόνο σε νοσοκομείο θα μπορούσαν να με οδηγήσουν.

“Ξύπνησες επιτέλους.”, λέει η Καρολίνα καθώς μπαίνει στο δωμάτιο.

“Τι συνέβη;”, την ρωτώ ζαλισμένη.

“Τίποτα σοβαρό απλώς ο γάτος της Ντόρας σε γέμισε γρατζουνιές και συ λιποθύμησες από το σοκ.”

“Ποια είναι η Ντόρα;”, λέω μπερδεμένη.

“Εγώ είμαι. Συγγνώμη για την επίθεση του Άρη. Είχα αφήσει ανοικτή την αυλόπορτα και ξέφυγε. Είναι πάντα εχθρικός προς τους ξένους.”, λέει μια μικροσκοπική κοπέλα με φουντωτά μαύρα μαλλιά καθώς μπαίνει στο δωμάτιο.

“Δεν πειράζει.”, της απαντώ καθώς σηκώνομαι αργά από το κρεβάτι.

“Είσαι καλύτερα;”, με ρωτάει η Ντόρα ανήσυχη.

“Ναι, νιώθω μια χαρά.”, λέω καθώς κοιτάζω τις γρατζουνιές στα χέρια μου. Παραδόξως σταμάτησαν να με πονάνε.

“Τέλεια. Να εδώ λέγαμε πριν λίγο με την Ντόρα για τις παραδόσεις της πόλης. Φαίνεται ότι η Δημόσια Αγορά είναι από τις τρέντ τάσεις της περιοχής. Κάθε βδομάδα γίνεται πανικός.”, λέει η Καρολίνα με χαρά.

“Ναι πήρα μια γεύση από την πρωινή μας βόλτα. Μόνο που δεν έπαιξες κρυφτό με τα παιδάκια.”, της απαντώ γελώντας.

“Μα όλοι μέσα μας παιδιά είμαστε. Άλλο τι λέει η ταυτότητα.”, λέει η Καρολίνα κλείνοντάς μου το μάτι.

“Αν νιώθεις καλύτερα Έλλη, θέλετε να σας ξεναγήσω στην περιοχή;”, λέει η Ντόρα με επιφύλαξη.

“Ναι αμέ.”, της απαντώ με χαρά.

Βγαίνουμε λοιπόν από το λουλουδάτο σπίτι της Ντόρας και τον πανέμορφο κήπο της γεμάτο τριαντάφυλλα όλων των χρωμάτων και κατευθυνόμαστε προς τον πλακόστρωτο δρόμο. Μικρά σπιτάκια ξετρυπώνουν από κάθε γωνιά. Είναι όλα πέτρινα και τα πλαισιώνουν πανέμορφοι κήποι. Σε όλα υπάρχει από ένα κατοικίδιο είτε Αγριόγατες είτε Πέρος, ως φύλακες των σπιτιών.

“Η φυλή μας αποτελείται από μοναδικούς χτίστες και με ιδιαίτερες ικανότητες στο σχεδιασμό τοπίου. Κυρίως καλλιεργούμε φασόλια, πιπεριές, ντομάτες, φιστίκια και γλυκό μανιόκα, αλλά τα βασικά τρόφιμα είναι αραβόσιτος (δηλαδή καλαμπόκι) και πατάτες. Το κύριο έρεισμά μας είναι η γεωργία.”, λέει η Ντόρα καθώς βγαίνουμε στην κεντρική πλατεία της πόλης.

“Διαθέτουμε μεγάλες εκτάσεις γης όπου καλλιεργούμε τα προϊόντα μας. Παρόλο που η γύρω περιοχές, όπως θα είδατε και στο ταξίδι σας είναι άγονες, εμείς έχουμε την ευλογία σαν πόλη να διαθέτουμε το κατάλληλο χώμα για τα αγαθά που σας προανέφερα.”
προσθέτει η Ντόρα καθώς περπατάμε πιο βαθιά μέσα στην πόλη.

Περπατούσαμε για ώρες ολόκληρες. Η Ντόρα μας ξενάγησε σε όλα τα αξιοθέατα της πόλης, από τις εκκλησίες μέχρι τα μουσεία. Οι τρεις μας κάναμε απίστευτο χαβαλέ. Είδαμε μαζί το ηλιοβασίλεμα πάνω σε έναν λοφάκο και υποσχεθήκαμε να συναντηθούμε ξανά σύντομα. Καθώς πήραμε τον δρόμο της επιστροφής συμφωνήσαμε με την Καρολίνα ότι ένα πράγμα ήταν σίγουρο: η Ντόρα θα γινόταν μια από τις καλύτερές μας φίλες.

Τελείωσαν, λοιπόν, αισίως οι διακοπές των Χριστουγέννων, αλλά μαζί με αυτές και οι περίεργες εξερευνήσεις μας με την Μπριγιάρ. Εδώ και μια εβδομάδα δεν έχει φανεί ίχνος της λάμψης, γεγονός ταυτόχρονα θετικό και ανησυχητικό. Οι εξετάσεις στο Universidad de Universo έχουν ξεκινήσει και αυτή τη στιγμή κάθομαι στο γραφείο μου με μια στοίβα

από βιβλία γλωσσολογίας, μετάφρασης και λογοτεχνίας μπροστά μου. Είναι τόσα πολλά που αν κατά τύχη περνούσε τώρα κάποιος έξω από το παράθυρό μου δεν θα μπορούσε να δει ούτε το κεφάλι μου. Οπότε είμαι αρκετά απασχολημένη και δεν περισσεύει χρόνος για χάσιμο σε περιπέτειες. Για να πω την αλήθεια η επιλογή της σχολής μου έγινε εντελώς τυχαία και δεν ξέρω καν με τι θα ασχοληθώ μόλις τελειώσω. Είμαι καλή φοιτήτρια όμως και δεν φοβάμαι αν θα κοπώ σε κάποιο μάθημα εξαιτίας μιας μικρής εξόρμησης.

Πράγμα που με οδηγεί και πάλι να σκεφτώ το γεγονός ότι η Μπριγιάρ για πρώτη φορά με έχει αφήσει στην ησυχία μου. Μήπως με λυπήθηκε και θέλει να με αφήσει να διαβάσω; Μπα το αποκλείω! Η αλήθεια είναι ότι είχε μια δόση τρέλας η όλη υπόθεση. Ποτέ δεν είχα κάνει τόσα απανωτά ταξίδια. Γνώρισα νέους πολιτισμούς, κουλτούρες, ανθρώπους μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Είναι που η καθημερινή μας ζωή ακολουθεί μια συγκεκριμένη ρουτίνα, όταν όμως ταξιδεύουμε αυτή η ρουτίνα παύει να υπάρχει. Είμαστε τόσο μακριά από τις καθημερινές μας συνήθειες που αναγκάζομαστε να γίνουμε πιο ευέλικτοι και προσαρμοζόμαστε, τελικά, πιο εύκολα σε απρόσμενες καταστάσεις. Και από απρόσμενα γεγονότα άλλο τίποτα. Σίγουρα η σπηλιά στην Oscura, η υπόγεια σήραγγα στην Rubina, η όαση στην Ντιαμάντε και ο πλακόστρωτος δρόμος στην Grisa έχουν κάποια σύνδεση μεταξύ τους. Και ο Άντριαν, η Σύλβια και η Ντόρα επίσης πρέπει να παίζουν ρόλο γιατί την στιγμή που συναντούσα έναν από αυτούς η λάμψη εξαφανιζόταν. Τι μου έμελλε να πάθω. Αυτές οι σκέψεις μου τριβελίζουν το μυαλό και δεν μπορώ να διαβάσω. Καλά όχι ότι και να μην μου το τριβελίζουν θα έβρισκα όρεξη για διάβασμα, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα. *Συγκεντρώσου Έλλη. Αν δεν είχα και την εσωτερική μου φωνή θα πήγαινα χαμένη. Λοιπόν, «Ο τουρισμός είναι αλληλένδετος με την ικανοποίηση των αναγκών των καταναλωτών. Η γνώση ξένων γλωσσών έρχεται να ενισχύσει αυτή την θεωρία. Ο τουρίστας νιώθει πιο άνετα αν του μιλούν στην γλώσσα του και απολαμβάνει καλύτερα την τουριστική εμπειρία...» Γκλιν γκλιν*

---NEA MHNYMATA---

«Γεια σου Έλλη. Τι κάνεις; Θα ήθελες να πάμε καμιά βόλτα;» Θεούλη μου. Μήνυμα από τον Σον. *Εννοείται πως θα του πεις όχι. Έχεις αμέτρητη ύλη να διαβάσεις και δεν έχεις καν ξεκινήσει.*

«Γεια. Μια χαρά. Ναι αμέ. Τι ώρα;» Μπράβο Έλλη, συγχαρητήρια.

«Κατά τις 8 να περάσω από το σπίτι σου; Είναι καλά;»

«Ναι ναι μια χαρά. Τα λέμε.»

Δεύτερο σοκ. ΤΙ ΘΑ ΒΑΛΩ;

«Καρολίνα έλα γρήγορα από το σπίτι μου. Τίθεται θέμα στάιλινγκ.»

«Έρχομαι αμέσως.», απαντά η Καρολίνα στο δευτερόλεπτο.

Ευτυχώς πρόλαβα να βρω τα κατάλληλα ρούχα και η Καρολίνα με έβαψε και μού έφτιαξε τα μαλλιά. Το αποτέλεσμα είναι, αυτή την στιγμή που κοιτάζομαι στον καθρέπτη, να φοράω ένα ανάλαφρο τρκουάζ φόρεμα τόσο μακρύ όσο χρειάζεται, μπότες με τακούνι και για βάνιμο: μια αχνή μπλε σκιά ματιών και ένα ελαφρύ κραγιόν σε απόχρωση του κόκκινου. Τα καστανά μαλλιά μου είναι ίσια (χάρη στην Καρολίνα) και τα έχω στερεώσει με μια μικροσκοπική στέκα.

“Είσαι ένα κουκλάκι.”, μου λέει η Καρολίνα παρατηρώντας το αποτέλεσμα της δουλειάς της.

“Αχ σε ευχαριστώ πολύ. Έχω άγχος.”, της λέω με αγωνία.

“Να μην έχεις καθόλου. Δείξτου τι αξίζεις και αν δεν το εκτιμήσει αυτός χάνει.

Υπάρχουν και αλλού βιβλιοφάγοι που κάνουν βιβλιοφαγία.”, λέει η Καρολίνα με αποφασιστικότητα. Τα γέλια μας διακόπτει ο ήχος από το κουδούνι.

«Έλλη μου έχει έρθει ο Σον και σε περιμένει.», ακούγεται η φωνή της μητέρας μου.

Αγκαλιαζόμαστε βιαστικά με την Καρολίνα και κατεβαίνω με χάρη τις σκάλες. Νιώθω σαν την βασίλισσα του Μπάκιγχαμ που κατεβαίνει τις σκάλες στο ανάκτορό της. Μόλις κατεβαίνω και το τελευταίο σκαλί με προσοχή μην πέσω και γελάσει και το παρδαλό κατσίκι κοιτάζω αργά προς την πόρτα. Εκεί στέκεται ο Σον, ο οποίος προφανώς πριν λίγο είχε πιάσει κουβέντα με την μαμά μου, και τώρα με κοιτάζει με μάτια ορθάνοιχτα.

“Τι; Έχω κάτι πάνω μου;”, λέω με ανησυχία κοιτάζοντας το φόρεμά μου.

“Είσαι πανέμορφη κοριτσάκι μου.”, απαντά η μαμά μου και με αγκαλιάζει.

Ο Σον καθαρίζει τον λαιμό του και κουνά καταφατικά το κεφάλι του. Φοράει ένα απλό τζιν, πουκάμισο και μαύρο μπουφάν. Νομίζω δεν τον έχω ξαναδεί με πουκάμισο. Του πάει απίστευτα. Τα καστανά μαλλιά του είναι πιασμένα σχολαστικά προς τα πίσω με

τζελ και τα μάτια του λάμπουν καθώς του χαμογελώ ντροπαλά. Χαιρετάμε με χαρά την μαμά, η οποία μόλις βγαίνει από την πόρτα φωνάζει να μην αργήσουμε.

Ο Σον μου τείνει το μπράτσο του και περπατάμε αγκαζέ μέχρι να απομακρυνθούμε λίγο από το σπίτι μου. Ευτυχώς που δεν είναι εδώ ο μπαμπάς. Θα είχε γίνει μακελειό καθώς είναι υπερπροστατευτικός. Καλά και η μητέρα μου δεν πάει πίσω. Ξέρω ότι αν γυρίσω τώρα το βλέμμα μου η μαμά με την Καρολίνα σίγουρα θα μας κοιτάζουν από το κατώφλι του σπιτιού οπότε αφήνω λίγο χρόνο πριν ξεκινήσω την κουβέντα.

“Λοιπόν; Πού πάμε;” ,του λέω με ανυπομονησία μετά από λίγο.

“Αυτό δεν θα στο πω. Είναι έκπληξη.” ,μου απαντά πονηρά.

“Μμμ ωραία μου αρέσουν οι εκπλήξεις.” Περνάει λίγη ώρα αμηχανίας μέχρι κάποιος από τους δύο μας να πει κάτι.

“Έλλη;” “Σον;” ,λέμε και οι δυο ταυτόχρονα.

“Πες πρώτη.” ,λέει ο Σον καθώς γελάμε.

“Λοιπόν άκου. Μπορεί να σου φανεί χαζό αλλά... Θα ήθελα στην επόμενη εξόρμηση που θα κάνουμε με την Μπριγιάρ να έρθεις και συ μαζί μας. Εφόσον έχεις τις γνώσεις του παππού σου μπορεί να μπορέσεις να μας βοηθήσεις περισσότερο να βρούμε μια λύση. Αν θες και συ φυσικά.”

“Ναι, εννοείται. Χαίρομαι που μου το πρότεινες.” ,μου απαντά με χαρά.

“Τέλεια. Σειρά σου τώρα.” ,λέω με την ελπίδα χαραγμένη στα μάτια μου.

“Εμ τίποτα δεν ήταν κάτι σημαντικό. Πώς πάει το διάβασμα;” ,μου απαντά αλλάζοντας θέμα.

“Ε εντάξει δεν έχω κάνει και μεγάλη πρόοδο.” ,του απαντώ κοιτώντας αλλού, μην θέλοντας η απογοήτευση να φανεί στα μάτια μου.

“Δεν σε φοβάμαι. Θα τα πας τέλεια. Λοιπόν, η πρώτη μας στάση θα είναι εδώ.”

“Αλήθεια;” ,λέω με κάποια επιφύλαξη. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια καντίνα. Δεν θα έλεγα ότι είναι το ιδανικό μέρος για το πρώτο ραντεβού. Αν είναι ραντεβού βασικά.

“Ναι. Περίμενε μισό λεπτό.” ,μου λέει και κατευθύνεται προς των πωλητή. Εγώ επιλέγω να μην κάτσω σε κάποια από τις βρώμικες καρέκλες και τον περιμένω όρθια. Έχω

αρχίσει να νευριάζω λίγο. Ευτυχώς δεν αργεί πολύ και επιστρέφει κρατώντας δύο χάρτινα ποτήρια καφέ.

“Ορίστε. Εδώ φτιάχνουν την καλύτερη σοκολάτα της πόλης. Πρόσεχε να μην καείς.”, μου λέει και μου δίνει ένα ποτήρι. Ουφ εντάξει το γλυτώσαμε το «βρώμικο» φαγητό σήμερα. Και μου έφερε σοκολάτα; Είναι απίστευτος!

“Σε ευχαριστώ πολύ. Την χρειαζόμουν.”, λέω με ανακούφιση και πίνω προσεχτικά. “Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς την σοκολάτα. Οποιαδήποτε μορφή και να έχει.”, του λέω καθώς ζεσταίνω τα χέρια μου στο χάρτινο ποτήρι.

“Συμφωνώ. Δεν μπορώ να φανταστώ τι βρίσκουν οι άνθρωποι στην σαντιγί.”, απαντά και γελάει.

“Ακριβώς!” ,λέω νοιώθοντας ότι επιτέλους κάποιος με καταλαβαίνει. Συνεχίζουμε την βόλτα μας και προσπαθώ να μην κοιτάζω αμήχανα γύρω μου ή να πίνω την σοκολάτα με γρήγορο ρυθμό ή να καθαρίζω από το φουστάνι μου ανύπαρκτες κλωστές. Δεν κάνω τίποτα από όλα αυτά οπότε πιστεύω ότι θα πάνε όλα καλά. Τι ήθελε να μου πει ο Σον προηγουμένως και τον διέκοψα; Ωχου πάει η ευκαιρία μου. Μακάρι να μπορούσα να μπω στο μυαλό του αυτή τη στιγμή. Τον κοιτάζω και γυρίζει το βλέμμα του πάνω μου. Τι σκέφτεσαι; *Όχι, δεν μπορείς να τον ρωτήσεις κάτι τέτοιο.* Μου χαμογελάει στραβά και του ανταποδίδω το χαμόγελο.

“Θα μου πεις τώρα που πηγαίνουμε;” ,του λέω καθώς έχω αρχίσει να κρυώνω. Αυτός αμέσως βγάζει το μπουφάν του και το περνάει γύρω από τους ώμους μου αγκαλιάζοντάς με.

“Δεν... δεν χρειαζόταν.”, του απαντώ με γουρλωμένα μάτια. Πώς το κατάλαβε;

“Βλακεία μου που δεν το έκανα νωρίτερα.”, μου απαντά χωρίς να απομακρύνει τα χέρια του από τους ώμους μου. Το άγγιγμά του φέρνει ζεστασιά σε όλο μου το σώμα.

“Σε ευχαριστώ.”, του απαντώ και συνεχίζουμε να περπατάμε αγκαλιασμένοι. Περάσαμε αρκετά μαγαζιά αλλά ο Σον δεν σταμάτησε σε κανένα από αυτά. Περπατήσαμε λίγο παραπάνω μέχρι να φτάσουμε στον προορισμό μας.

“Ηρθε η ώρα να δοκιμάσεις τις καλύτερες βάφλες της Universo. Μετά από εσάς κυρία μου.”, μου λέει ξάφνου και τείνει το χέρι του ανοίγοντάς μου την πόρτα μιας καφετέριας.

Μόλις μπαίνει και αυτός, βρίσκουμε ελεύθερο ένα απομακρυσμένο τραπέζι στο βάθος και κατευθυνόμαστε προς τα εκεί. Η καφετέρια είναι σχεδόν γεμάτη και είναι θαύμα που βρίσκουμε έστω και ένα τραπέζι άδειο. Συνήθως προτιμώ με την Καρολίνα άλλες καφετέριες πιο... ήσυχες. Παρόλα αυτά τα θετικά στοιχεία είναι η χαλαρωτική μουσική, τα ζεστά φώτα και η γιορτινή ατμόσφαιρα. Οπότε δεν με ενοχλεί και ιδιαίτερα η φασαρία του κόσμου.

“Σον;” ,ακούω ξάφνου μια φωνή. Μια γυναικεία φωνή! Γυρίζω το κεφάλι μου και αντικρίζω μια ψηλή, ξανθιά κοπέλα να έχει ακουμπήσει τα κόκκινα βαμμένα νύχια της πάνω στο μπράτσο του.

“Βίβιαν.” ,απαντά σοβαρά και μετακινεί απαλά το χέρι της μακριά.

“Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω.” ,απαντά αυτή γλυκά χωρίς να ενοχλείται από την χειρονομία.

“Εγώ πάλι όχι.” ,λέει αυτός και φέρνει ένα χαμόγελο στα χείλη μου. Η *Βίβιαν* στραβώνει νευριασμένη τα χείλη της και γυρίζει το βλέμμα της πάνω μου.

“Αυτή είναι η αντικαταστάτρια; Περίμενα ότι μετά από μένα θα είχες καλύτερο γούστο.” Τι πράγμα; Κάνω ένα βήμα μπροστά έτοιμη να της απαντήσω για τις πανέξυπνες ξανθιές που η βαφή τους έχει αλλοιώσει τον εγκέφαλο αλλά ο Σον βάζει προστατευτικά το χέρι του γύρω από την μέση μου.

“Η Έλλη δεν θα γίνει ποτέ η αντικαταστάτριά σου, προφανώς, γιατί δεν θα έκανε ποτέ ότι έκανες εσύ.” ,απαντά και γυρνώντας το κεφάλι του μου δίνει ένα φιλί στο μάγουλο. Κοκκινίζω ολόκληρη και του χαμογελώ γλυκά.

“Πάμε να φύγουμε από εδώ.” ,μου ψιθυρίζει καθώς τα χείλη του ακουμπούν τον λαιμό μου. Κουνώ καταφατικά το κεφάλι μου και αυτός πιάνοντάς μου το χέρι με απομακρύνει από το τραπέζι και με οδηγεί προς την έξοδο της καφετέριας χωρίς να κοιτάξει πίσω του. Περπατάμε αμίλητοι στους άδειους δρόμους με τον χτύπο της καρδιάς μου να αποτελεί τον μόνο ήχο στα αυτιά μου. Ο αντίχειρας του Σον κάνει κύκλους πάνω στο χέρι μου σε όλη την διαδρομή εμποδίζοντάς με να βάλω τις σκέψεις μου σε τάξη. Αυτή η *Βίβιαν* πρέπει να είναι η πρώην του. Για κάποιον λόγο χώρισαν και φταίει αυτή. Ήταν το φιλί του ένας τρόπος άμυνας; Ήταν αληθινό; Ήθελε να την πονέσει;

“Σον;” ,τον ρωτώ σιγανά. Οι ώμοι του ανεβαίνουν μηχανικά σαν να τον διαπέρασε ρεύμα, σαν να είχε χαθεί στις σκέψεις του και μόλις τώρα επανήλθε.

“Ναι;” ,απαντά με βραχνή φωνή.

“Ξέρεις δεν μου αρέσει το θέατρο.” ,του λέω καθώς θέλω να είμαι ξεκάθαρη από την αρχή. Αυτός σταματάει και γυρίζει προς το μέρος μου.

“Τι εννοείς;” ,με ρωτάει ενώνοντας τα φρύδια του μπερδεμένος.

“Αν βγήκαμε επίτηδες για να ζηλέψει θέλω να μου το πεις.” ,του λέω σοβαρά. Δεν μου αρέσει να γίνομαι πιόνι κανενός πόσο μάλλον η δεύτερη επιλογή.

“Αυτό κατάλαβες;” ,μου λέει ξεφυσώντας. Περνάει το χέρι του μέσα από τα καστανά μαλλιά του και τα κάνει ατημέλητα με μιας. Είναι τόσο όμορφος ακόμα και τώρα που είναι αναστατωμένος.

“Άκου. Όλο αυτό ήταν τυχαίο. Δεν ήξερα καν ότι θα βρισκόταν εκεί. Είμαι αληθινός και δεν προσποιούμαι. Μπορεί να με απάτησε αλλά δεν θα έκανα ποτέ το ίδιο.” ,λέει και τα μάτια του γεμίζουν θλίψη. *Τον απάτησε; Α την...*

“Υπάρχει διαφορά μεταξύ κάποιου που σε θέλει και κάποιου που θα έκανε τα πάντα για να σε κρατήσει. Η Βίβιαν έκανε την επιλογή της και εγώ την δική μου.” ,προσθέτει και ακουμπάει τους ώμους μου τρυφερά. Νιώθω την καρδιά μου να λιώνει και τα πόδια μου να λυγίζουν. Μόλις παραδέχτηκε ότι διαλέγει εμένα;

“Αυπάμαι που μας χάλασε την βραδιά αλλά μόλις βρήκα την καλύτερη εναλλακτική λύση.” ,μου λέει και γυρνάει το σώμα μου 180° αγκαλιάζοντας την μέση μου.

“Τι εννοείς;” ,τον ρωτώ και τον κοιτάζω πονηρά.

“Θα δεις.” ,απαντά και χαμογελάει κοιτώντας τον δρόμο. Μετά από δύο τετράγωνα σταματάει απότομα μπροστά από ένα κτίριο. Το αγαπημένο μου κτίριο! Το κτίριο που περνάω πολλές ώρες της ημέρας και με την επιστροφή μου στο σπίτι μου χαρίζει αυστηρά βλέμματα από την μητέρα και συμβουλές αξιοποίησης χρόνου από τον πατέρα.

“Είναι το αγαπημένο μου βιβλιοπωλείο.” ,λέμε και οι δύο ταυτόχρονα. Δηλαδή πόσο τέλειο είναι αυτό; Κοιταζόμαστε γελώντας και μπαίνουμε μαζί μέσα. Είναι το πιο cozy μέρος που ξέρω. Μετά από το κρεβάτι μου φυσικά. Είναι σε αποχρώσεις του γκριζου και καφέ με καναπέδες και όμορφα μαξιλαράκια να βρίσκονται σε πολλά σημεία. Έχει δύο

ορόφους και είναι χωρισμένο ανάλογα με το είδος των βιβλίων. Κάθε είδος δηλαδή έχει διαμορφωμένη μια συγκεκριμένη γωνιά. Ο Σον όμως κατευθύνεται στην γωνιά της φαντασίας.

“Δεν ξέρω τι είδος σου αρέσει. Μπορούμε να κάτσουμε κάπου αλλού αν θες.” ,μου λέει σκεπτικός.

“Εννοείται πως θα κάτσουμε εδώ.” ,του απαντώ με χαρά και διαλέγω την αγαπημένη μου θέση στον καναπέ. Καθίσαμε για ώρες και μιλήσαμε για τα αγαπημένα μας βιβλία και ταινίες. Πήραμε σχεδόν όλα τα βιβλία φαντασίας από τα ράφια και ανταλλάξαμε τις αγαπημένες μας ατάκες από αυτά. Κόσμος περνούσε από δίπλα μας και μάς κοιτούσε γιατί από τον ενθουσιασμό μας κάναμε πολύ φασαρία. Δεν περίμενα να έχουμε τόσα κοινά με τον Σον. Λάτρεψα την κάθε στιγμή που πέρασα μαζί του. Ο χρόνος, τελικά, είναι σχετικός όταν δημιουργείς αναμνήσεις σε τόπους που λατρεύεις με ανθρώπους που συνεχίζεις να μαθαίνεις.

Κεφάλαιο 6Ψ

Η επόμενη μέρα είναι μια τραγωδία. Έχω ανοίξει ό,τι βιβλίο και σημείωση υπάρχει και έχω στρωθεί στο διάβασμα. Το έχω πάρει απόφαση ότι τίποτα δεν θα με διακόψει αυτή την φορά. Έχω κλείσει το κινητό μου και κάθομαι με προσήλωση στο θρανίο μου και διαβάζω. Αυτό έλεγα ότι έκανα τέλος πάντων στην αρχή. Κάθε δέκα λεπτά το μυαλό μου έκανε συνειρμούς και με οδηγούσε σε άλλα θέματα. Όπως γιατί η Universo γυρίζει, γιατί η θάλασσα είναι μπλε, πού είναι η Μπριγιάρ, γιατί είναι τόσο όμορφος ο Σον; Έλλη συγκεντρώσου. Γενικά η ώρα πέρασε σαν νερό και δεν κατάλαβα πότε ήρθε το βράδυ. Τουλάχιστον επέζησα την σημερινή μέρα. Άνοιξα το κινητό μου λίγο πριν κοιμηθώ και είδα τα συνηθισμένα μηνύματα-κουτσομπολιά της Καρολίνας. Απάντησα σε όλα. Και ξάφνου...

---NEA MHNYMATA---

«Καληνύχτα Έλλη. ;) »

«Καληνύχτα Σον. :) » ,του απαντώ και ένα χαμόγελο ζωγραφίζεται στα χείλη μου.

Μακάρι κάθε βράδυ να κλείνει έτσι. Λοιπόν, ήρθε η ώρα μιας ανασκόπησης. Πρέπει πρώτα να περάσω τα μαθήματα της σχολής μου. Μετά να δω τι θα κάνω με την Μπριγιάρ, να μαζέψω τα στοιχεία που έχω μέχρι τώρα και να βρω την λύση του γρίφου. Τέλος, να διευκρινίσω τι σχέση έχω με τον Σον, γιατί αλήθεια δεν έχω καταλάβει ακόμα. Προς το παρόν όμως θα χουχουλιάσω στο κρεβάτι μου με το βιβλίο μου αγκαλιά μέχρι να με πάρει ο ύπνος. Αντίο κόσμε...

Ο καιρός πέρασε. Οι ηλιόλουστες, χωρίς χιόνι, μέρες του χειμώνα πέρασαν. Η εξεταστικούλα τελείωσε, ευτυχώς αισίως. Και όλα είναι πανέμορφα. Ώρα για βόλτες και ξεγνοιασιά. Μια από αυτές τις μέρες, λοιπόν, κάνουμε τον περίπατό μας με την Καρολίνα στο πάρκο το οποίο έχει αρχίσει και μεταμορφώνεται. Τα φύλλα των δέντρων σε αποχρώσεις του καφέ και του κίτρινου έχουν στήσει χορό γύρω μας καθώς το ελαφρύ αεράκι τα παρασέρνει μακριά. Η ατμόσφαιρα είναι μοναδική! Αποφασίζουμε να καθίσουμε σε ένα παγκάκι κοντά στο σιντριβάνι και να απολαύσουμε το τοπίο.

Σκιουράκια τρέχουν από κορμό σε κορμό κρατώντας καρύδια ή μανιτάρια. Τα πουλιά κελαηδούν. Η φύση είναι πραγματικά ένας ζωντανός οργανισμός που με την σωστή φροντίδα και αγάπη μπορεί να σε ανταμείψει με την ομορφιά και το μεγαλείο της. Ανταλλάξαμε με την Καρολίνα τα νέα μας και μιλήσαμε για τα μελλοντικά μας σχέδια. Πέρασε λίγη ώρα και αποφασίσαμε να σηκωθούμε να κάνουμε άλλη μια βόλτα. Πλησιάσαμε το σιντριβάνι και παρατηρήσαμε το νερό καθώς άλλαζε χρώματα κάτω από τις ακτίδες του Sol. Ξάφνου μέσα από το νερό ξεπροβάλει μια μπλε φλόγα.

“Μπριγιάρ!” ,φωνάζω λες και συναντιέμαι ξανά με μια παλιά μου φίλη.

“Αχ τέλεια. Εμφανίστηκε πάλι;” ,λέει η Καρολίνα με ενθουσιασμό.

“Ναι. Είναι εδώ μπροστά μας.” Η Μπριγιάρ κάνει μια κίνηση σαν σε χαιρετισμό και μετά κάνει δύο αιωρήσεις. “Μυρίζομαι περιπέτεια.” ,λέω στην Καρολίνα με συνωμοτικό ύφος.

“Τότε πρέπει να στείλεις μήνυμα στον Σον πριν ξεκινήσουμε.” ,απαντάει η Καρολίνα.

“Ναι σωστά.” Του στέλνω λοιπόν ένα γρήγορο μήνυμα και περιμένουμε με ανυπομονησία να έρθει. Πέρασε λίγη ώρα μέχρι που ακούμε την φωνή του από πίσω μας.

“Γεια σας κορίτσια.” Γυρνάμε και τι να δούμε. Δεν αντικρίζουμε μόνο την ωραία σιλουέτα του Σον μπροστά μας, αλλά και κάποιου άλλου.

“Τι κάνεις εδώ;” ,λέει η Καρολίνα με θυμό.

“Γίνεται να λείπω από το πάρτι αδελφούλα;” ,απαντά ο Ντάνιελ.

“Συγγνώμη κορίτσια. Δεν ήξερα ότι δεν του το είχατε πει και μου ξέφυγε.” ,λέει ο Σον ακουμπώντας τον σβέρκο του αμήχανα.

“Δεν πειράζει μην ανησυχείς.” ,του λέω αλλά ρίχνω μια ματιά στην Καρολίνα. Όσο πιο πολλοί το ξέρουν τόσο πιο πολλοί θα εμπλακούν σε κάτι που ούτε εγώ η ίδια δεν μπορώ να λύσω. Και αν όλο αυτό είναι της φαντασίας μου; Θα γίνω τρεις φορές ρεζίλι.

“Λοιπόν ξεκινάμε;” ,λέει η Καρολίνα ανυπόμονα.

“Ναι φύγαμε.” ,λέω και κάνω νόημα στην Μπριγιάρ να ξεκινήσει.

Κατά την διάρκεια του ταξιδιού πληροφορώ τον Ντάνιελ σχετικά με τα στοιχεία που έχουμε αποκτήσει από τις προηγούμενες εξορμήσεις μας και συνδέω τα μέρη με τους ανθρώπους που συνάντησα.

“Καλά εκείνος ο αργόστροφος Oscuros πώς έχει σχέση με όλα αυτά που συμβαίνουν; Δεν νομίζω να συνδέεται. Μπορεί να ήταν τελείως τυχαία η συνάντησή σας.”, λέει ο Σον με το πρόσωπό του να έχει έναν ελαφρώς κοκκινωπό τόνο.

“Δεν ξέρω αν έχει, αλλά δεν μπορούμε να τον αποκλείσουμε.”, λέω αδιάφορα.

Από ότι φαίνεται, η βάση του ταξιδιού μας σήμερα είναι η Lumina, οπότε πιστεύω δεν θα έχουμε πάλι απρόοπτες συναντήσεις. Κατευθυνόμαστε με το λεωφορείο βόρεια προς το δάσος Μπόσκε. Δεν έχω ξαναπεράσει από αυτά τα μονοπάτια, καθώς αυτό το μέρος ήταν πάντα απαγορευμένο για μένα. Όταν ήμουν μικρή συνηθίζαμε με την οικογένειά μου να κάνουμε πικ νικ στους πρόποδες του βουνού Ντακότα. Εκεί βρισκόταν μια πανέμορφη όχθη, με φυσικές γέφυρες φτιαγμένες από κλαδιά, φυλλωσιές και πέτρες ειδικά διαμορφωμένες να περνούν πάνω από τα νερά. Τα ξαδέλφια μου και γω λατρεύαμε να παίζουμε κρυφτό και να κρυβόμαστε πίσω από μεγάλα βράχια και δέντρα. Θυμάμαι κάθε φορά που κανονίζαμε αυτή την εκδρομή πέταγα από την χαρά μου. Μια μέρα, λοιπόν, καθώς είχαμε καθίσει όλοι μαζί και τρώγαμε με την ομορφιά όλης της Lumina να απλώνεται μπροστά μας παρατήρησα το δάσος Μπόσκε. Στα μάτια μου ήταν το μεγαλύτερο δάσος της Universo. Ρώτησα τότε με περιέργεια τον πατέρα μου γιατί δεν κάνουμε και ένα πικ νικ μέσα σε εκείνο το τεράστιο δάσος. Αμέσως το πρόσωπο του πατέρα μου άλλαξε. Σοβάρεψε και μού είπε:

«Έλλη μου αυτό το δάσος είναι στοιχειωμένο. Από την εποχή της Μεγάλης Μάχης ακούγονται περίεργες ιστορίες, ότι πλάσματα πέρα από κάθε φαντασία κατοικούν σε αυτό και ότι ψάχνουν για το επόμενο θήραμά τους. Δεν θέλω ποτέ να μπεις εκεί μέσα. Εντάξει;»

Και του απάντησα τρομαγμένη: *«Ναι μπαμπά.»* Φοβάμαι τώρα πως αν πω στην παρέα μου κάτι τέτοιο θα το εκλάβουν ως αστείο οπότε αποφασίζω να κρύψω τον φόβο μου και να συνεχίσω να ακολουθώ την Μπριγιάρ. Μπορεί ο πατέρας να ήταν απλώς υπερβολικός γιατί φοβόταν να μην μπω μέσα στο δάσος μόνη μου, μόνο και μόνο από περιέργεια και χαθώ. Όσο πλησιάζουμε όμως προς το δάσος η ανησυχία μου μεγαλώνει.

Η Μπριγιάρ, τελικά, κάνει μια στάση μπροστά στην είσοδο του πυκνού δάσους και η φλόγα της γίνεται πιο έντονη σαν να μας προϊδεάζει για κάτι. Το βλέμμα μου ακολουθεί το ύψος των δέντρων στον ουρανό. Ένα πράγμα είναι βέβαιο. Η μόνη έξοδος είναι στα σύννεφα.

“Θα καθίσουμε πολύ ώρα ακόμα να κοιτάμε τα δέντρα;” ,λέει η Καρολίνα καθώς με πλησιάζει. Τότε σαν να ξυπνάω από όνειρο κατεβάζω το βλέμμα μου και ξεροκαταπίνω. Όλη η παρέα με κοιτάζει με περιέργεια. *Έλα Έλλη μπορείς να το κάνεις.*

“Θέλω τα μάτια σας δεκατέσσερα. Δεν ξέρουμε τι μπορεί να συναντήσουμε εκεί μέσα.”, λέω αποφασιστικά.

“Σαν τι να συναντήσουμε δηλαδή; Κανένα σκιουράκι ή στην χειρότερη περίπτωση ένα νευριασμένο ελάφι.” ,λέει ο Ντάνιελ γελώντας.

“Απλά να είστε προσεκτικοί.” ,λέω σοβαρά. Πλησιάζω πρώτη πιο κοντά στο δάσος και παίρνω μια βαθιά ανάσα σαν να βουτάω στο νερό. Κάνω ένα βήμα μπροστά και μπαίνω στο δάσος. Παντού γύρω μου βρίσκονται δέντρα και φύλλα. Τίποτα άλλο. Δεν είναι τόσο άσχημα τελικά. Γυρνάω και φωνάζω τα παιδιά. Τότε μια ριπή ανέμου εμφανίζεται από το πουθενά και με σηκώνει στον αέρα. Τα πόδια μου χάνουν την επαφή με το έδαφος και αιωρούμαι ένα μέτρο πάνω από το χώμα. Την στιγμή που είμαι έτοιμη να ουρλιάξω η Καρολίνα εμφανίζεται πίσω από τις φυλλωσιές. Ταυτόχρονα ο άνεμος σαν γίγαντας που με έχει πάρει στα χέρια του με αφήνει απαλά πάλι κάτω στο έδαφος. Βρίσκω την αναπνοή μου και πλησιάζω με τρεμάμενα βήματα τα παιδιά.

“Είσαι καλά;” ,με ρωτά ο Σον διακρίνοντας την ανησυχία στο βλέμμα μου.

“Ναι.” ,του απαντώ κρατώντας την ψυχραιμία μου. Τι ήταν πάλι αυτό; Ό,τι και να είναι πάντως δεν έχω καλό προαίσθημα για αυτή την εξερεύνηση. “Μήπως θέλετε να το αφήσουμε για σήμερα; Να έρθουμε μια άλλη μέρα;” ,λέω με αγωνία.

“Τι σε έπιασε. Έλα μην φοβάσαι θα δούμε πού θέλει να μας οδηγήσει η λάμψη και θα φύγουμε.” ,λέει η Καρολίνα πιάνοντάς τους ώμους μου.

Αφού όλη η παρέα συμφώνησε συνεχίσαμε την πορεία μας βαθιά στο δάσος. Σε κάθε μικροσκοπικό ήχο πεταγόμεν και γυρνάμε το κεφάλι μου δεξιά και αριστερά. Το μόνο που βλέπουμε μπροστά μας είναι δέντρα και πάλι δέντρα. Δεν υπάρχει τίποτα το ιδιαίτερο εδώ, έλεγα συνέχεια στον εαυτό μου. Αλλά και πάλι είχα την αίσθηση ότι αν γύριζα το κεφάλι πίσω μου θα αντίκριζα μάτια σκοτεινά να με κοιτάζουν και να με παρακολουθούν.

“Μην ανησυχείς Έλλη. Είμαστε και εμείς εδώ.”, μου λέει ο Σον καθησυχαστικά κάποια στιγμή. Εγώ του κουνώ το κεφάλι καταφατικά με ένα αβέβαιο χαμόγελο στα χείλη μου. Αν γίνουμε όλοι γεύματα στα τέρατα δεν θα μείνει κανένας μας, σκέφτηκα αλλά δεν μπόρεσα να το ξεστομίσω. Τι μου έμελλε να πάθω. Σημεία και τέρατα συμβαίνουν. Κυριολεκτικά.

“Άντε τελειώνει.”, ακούγεται μια άγρια φωνή ξαφνικά. Όλοι μας μένουμε παγωτό. Ο ήχος της φωνής προέρχεται από μπροστά μας. Κάνουμε όλοι όσο πιο ήσυχα μπορούμε και πλησιάζουμε το μέρος όπου η ένταση των ήχων δυναμώνει. Καθώς πλησιάζουμε παραμερίζοντας προσεχτικά φύλλα και πεσμένους κορμούς δέντρων διακρίνουμε ένα ξέφωτο. Τα δέντρα εκεί είναι ξεριζωμένα και στη θέση τους βρίσκεται ένα μεγάλο παλάτι από μαύρη πέτρα. Γύρω του μικρά σπιτάκια από ξύλα και λάσπη πλαισιώνουν το κακόσχημο αυτό παλάτι. Δεν υπάρχει ομορφιά σε αυτό το τοπίο. Το μόνο που νιώθω είναι έντονος φόβος και ανησυχία. Κάτι κακό θα συμβεί. Στα δεξιά μας εμφανίζεται ένας άντρας, αλλά δεν φαίνονται τα χαρακτηριστικά του γιατί φοράει κουκούλα.

“Συγγνώμη αφέντη. Αλλά είναι πολύ βαρύ.”, λέει μια νεράιδα. Η καημένη είναι τόσο μικροσκοπική. Κουβαλάει μια μαύρη πέτρα που είναι δυο φορές το μέγεθός της. Ξάφνου και άλλες νεράιδες εμφανίζονται από τα δέντρα. Σαν κάτι να τις τραβούσε.

“Ορίστε η βοήθειά σου.”, λέει η φιγούρα γελώντας.

Οι νεραϊδούλες με κόπο σηκώνουν την πέτρα και την κατευθύνουν προς το μεγάλο παλάτι. Η φιγούρα σταματάει να γελάει και μένει ακίνητη. Λες να μας άκουσε; Σηκώνει αργά τα χέρια του και ο μανδύας που φορά πέφτει προς τους αγκώνες του. Το δέρμα των χεριών του έχει μια μαύρη απόχρωση και τα νύχια του είναι γαμψά. Μόλις συνειδητοποιώ ποιος βρίσκεται μπροστά μου κάνω ασυναίσθητα ένα βήμα πίσω.

Κρατς, ακούγονται τα ξερά φύλλα κάτω από τα πόδια μου. Ωχ όχιι. Ταυτόχρονα η σκιά γυρίζει το κεφάλι της προς το μέρος μας.

“Την βάψαμε.” ,λέει ο Ντάνιελ χαμηλόφωνα.

“Μάλλον έχουμε κάποιους επισκέπτες αγαπημένα μου Βεστίας. Είναι αγένεια όμως να μην τους καλέσουμε για δείπνο. Τι λέτε και σεις;” ,λέει η φιγούρα. Σαν σε συμφωνία από παντού ακούγεται ένας δυνατός ήχος. Τα δέντρα παραμερίζουν, τα πουλιά πετούν τρομαγμένα μακριά από τις φωλιές τους, οι νεράιδες ουρλιάζουν. Μέσα σε αυτό το πανδαιμόνιο εμφανίζονται από παντού τρομακτικά τέρατα. Είναι ψηλά, έχουν κέρατα κριαριού, όλο τους το σώμα είναι σμιλεμένο από ιστούς αράχνης και από το στήθος τους ξεπροβάλουν δαγκάνες. Το μόνο όμως που μου τραβά την προσοχή είναι τα λαμπερά κίτρινα μάτια της φιγούρας που, σαν να διαισθάνεται που βρίσκομαι, έχουν κλειδώσει μέσα στα δικά μου.

“ΕΛΛΗ ΤΡΕΧΑ.” ,φωνάζει ο Σον. Τα πόδια μου έχουν κολλήσει στο έδαφος. Δεν μπορώ να κουνηθώ. Από τον φόβο; Από την ένταση; Δεν ξέρω. Το μόνο που νιώθω είναι θλίψη και απόγνωση μέσα μου. Όλη η παρέα έχει απομακρυνθεί τρέχοντας, φωνάζοντας για βοήθεια. Κάποια στιγμή νιώθω κάποιον να με ταρακουνά και μετά να με πιάνει από το χέρι και να με τραβά βίαια. Σαν να είμαι υπνωτισμένη τον ακολουθώ. Τα Βεστίας με μεγάλες δρασκειλές μας πλησιάζουν. Το μόνο που βλέπω μπροστά μου είναι σκιές να κινούνται, δέντρα να θροΐζουν. Το μυαλό μου είναι άδειο. Αλλά αυτά τα μάτια παραμένουν εκεί. Παραμονεύουν. Με ακολουθούν. Η Μπριγιάρ εμφανίζεται ξάφνου μπροστά μου και επιστρέφω στο παρόν.

“Παιδιά από δω.” ,φωνάζω καθώς η λάμψη μου δείχνει την έξοδο. Όλοι πανικόβλητοι με ακολουθούν. Τα Βεστίας βρίσκονται μια ανάσα μακριά από μας. Ακούγεται η φωνή της Καρολίνας καθώς ουρλιάζει τρομαγμένη. Ένα Βεστίας την έχει αρπάξει από τους ώμους και την σηκώνει από το έδαφος.

“Καρολίνααα.” ,φωνάζω καθώς εκτοξεύω με όλη μου την δύναμη κρυστάλλους προς το τέρας. Ο Ντάνιελ και αυτός βγάζοντας μια κραυγή οργής με βοηθάει να την σώσουμε. Ένας κρύσταλλος κόβει τους ιστούς στο χέρι του τέρατος αλλά ο Σον βρίσκεται αμέσως

από κάτω πιάνοντας την Καρολίνα στον αέρα. Όλοι μαζί τρέχουμε προς την έξοδο με τα Βεστίας να πληθαίνουν πίσω μας, αλλά λίγο πριν νιώσω τα γαμψά νύχια ενός από τα τέρατα στην πλάτη μου, βγαίνουμε από το δάσος. Συνεχίζουμε να τρέχουμε προς το ποτάμι με όλη μας την δύναμη. Κάποια στιγμή κοιτάζω ενστικτωδώς πίσω μου και η ανακούφιση με κατακλύζει. Δεν υπάρχει ίχνος από τα τέρατα!

“Παιδιά σταματήστε.” ,λέω λαχανιασμένη. Όλοι κοιτάζουν προς το δάσος και σωριάζονται στο έδαφος λόγω της κούρασης. Για πολύ ώρα μένουμε ξαπλωμένοι εκεί, να ακούμε τον ήχο της ροής του ποταμού μην έχοντας την ανάγκη να πούμε το παραμικρό.

“ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΜΟΛΙΣ ΤΩΡΑ;” ,λέει η Καρολίνα τρομαγμένη αλλά και με μια μικρή δόση ενθουσιασμού μετά από λίγο. Μάλλον από το τρέξιμο. Πάντα της άρεσαν τα σπορ.

“Αυτά σίγουρα δεν ήταν ελαφάκια.” ,λέει ο Ντάνιελ προσπαθώντας να ελαφρύνει το κλίμα.

“Είχα το προαίσθημα αλλά δεν με ακούσατε.” ,λέω κοιτώντας σαν χαμένη τον ποταμό.

“Τι έπαθες εκεί πέρα; Σε φώναζα και ήταν λες και δεν με άκουγες.” ,μου λέει ο Σον με ανησυχία. Δεν του απαντώ αμέσως. Θέλω να ξεκαθαρίσω λίγο τις σκέψεις μου.

“Είναι η φιγούρα. Η φιγούρα από τα όνειρά μου. Η φιγούρα από το βιβλίο σου.” ,γυρνάω και του λέω κοιτώντας τον στα μάτια μετά από λίγο. Καταλαβαίνω την στιγμή που συνειδητοποιεί τα λεγόμενά μου γιατί πετάγεται όρθιος και αρχίζει να κάνει κύκλους γύρω μας. Μάλλον αυτός είναι ο δικός του τρόπος να αδειάζει το μυαλό του.

“Μάλιστα. Μας λες λοιπόν ότι αυτός ο psycho είναι αποκύημα της φαντασίας σου;” ,λέει ο Ντάνιελ με απορία.

“Δεν είναι της φαντασίας μου. Αφού τον είδατε και σεις.”

“Ακόμα χειρότερα. Ένα όνειρο με σάρκα και οστά. Είμαστε πολύ τυχεροί που επιζήσαμε. Είσαι καλά αδελφούλα;” ,λέει ο Ντάνιελ και ακουμπά τρυφερά τον ώμο της Καρολίνας.

“Ναι Ντάνιελ μια χαρά. Ούτε γρατζουνιά.” ,απαντά αυτή δίνοντάς του ένα φιλί στο μάγουλο.

“Λοιπόν; Τι κάνουμε τώρα;” ,λέω εγώ.

“Τι εννοείς τι κάνουμε; Γυρίζουμε σπίτι μας και ξεχνάμε ό,τι έγινε. Ωραία η περιπετειούλα αλλά να μου λείπει.” ,λέει ο Ντάνιελ σηκώνοντας τα χέρια του σε ένδειξη άρνησης.

“Εγώ λέω ότι πρέπει να το ερευνήσουμε.” ,λέει ο Σον σπάζοντας την σιωπή του.

“Εγώ λέω ότι είσαι μουρλός.” ,απαντά ο Ντάνιελ.

“Έλλη εσύ τι λες; Δικό σου όνειρο είναι.” ,λέει ο Σον αγνοώντας τον Ντάνιελ.

“Η γνώμη μου είναι ότι αφού μπήκαμε στον χορό θα χορέψουμε.” ,απαντώ μην πιστεύοντας σε αυτό που μόλις ξεστόμισα.

Η Μπριγιάρ ήθελε να μου δείξει την έκταση του προβλήματος. Ήθελε να με προετοιμάσει για την επικινδυνότητα της αποστολής. Διακυβεύονται ανθρώπινες ζωές. Σήμερα ήμασταν τυχεροί, αν όμως μια μέρα αυτά τα τέρατα βγουν από το δάσος τι μπορεί να συμβεί; Εμείς μπορούμε με κάποιον τρόπο να το αποτρέψουμε αυτό. Πώς όμως; Είμαι αρκετά θαρραλέα για να κάνω ότι χρειαστεί;

“Να τα μααας. Να αυτά δεν ήθελα.” ,λέει ο Ντάνιελ βγάζοντάς με από τις σκέψεις μου.

“Έλα αδελφούλη. Αφού σε τρώει και σένα να μάθεις. ” ,λέει η Καρολίνα κάνοντας την πιο γλυκιά φατσούλα της. Κανείς δεν μπορεί να της αντισταθεί ότι πετάει το χειλάκι και γουρλώνει τα μάτια της σαν σκυλάκι.

“Ουφ καλά καλά. Σύμφωνοι. Μικρή σουσουράδα.” ,απαντά καθώς την παίρνει αγκαλιά από τον ώμο και γελάμε όλοι μαζί του. Αυτό ήταν λοιπόν. Ο εφιάλτης μου έγινε πραγματικότητα. Την επόμενη φορά, όμως, θα είμαι προετοιμασμένη για αυτό που θα έρθει. Θα το νικήσω και δεν θα νικηθώ. Καθώς ο ήλιος πέφτει πίσω από τα βουνά και όλη η παρέα παίρνει το δρόμο της επιστροφής εξουθενωμένη, η σκέψη μου πετά ξανά σαν πουλί που φεύγει από την φωλιά του για την αναζήτηση τροφής. Θα επιστρέψω.

Κεφάλαιο 7Ψ

Ξημέρωσε. Οι επόμενες κινήσεις μου είναι μηχανικές. Σηκώνω την μπλε κλωστή και την σταθεροποιώ στον πίνακα πάνω από την φωτογραφία. Η κόκκινη κλωστή είναι ήδη στην θέση της. Η γκρι έχει διανύσει κάποια διαδρομή αλλά η μαύρη έχει την τιμητική της. Η μόνη που μένει είναι η άσπρη. Λίγα στοιχεία, πολλά ερωτηματικά. Ο πίνακας είναι έτοιμος. Μου πήρε όλο το βράδυ αλλά τα κατάφερα. Ίσως έτσι μπορέσω να βάλω σε τάξη τις σκέψεις μου. Κάνω μερικά βήματα πίσω και επιθεωρώ το έργο μου. Στον πίνακα στοιχείων που βρίσκεται μπροστά μου υπάρχουν όλα τα ονόματα, οι πόλεις, καθώς και φωτογραφίες των προσώπων που συνάντησα (να'σαι καλά ίντερνετ). Στην θέση της φιγούρας έβαλα ένα μεγάλο ερωτηματικό καθώς και τον γρίφο της επιγραφής. Κάθομαι στο κρεβάτι μου. Το επόμενο βήμα πιστεύω είναι προφανές. Δεν ξέρω αν θα αρέσει στα παιδιά αλλά δεν υπάρχει άλλη λύση. Σηκώνομαι από το κρεβάτι και τους στέλνω ένα ομαδικό μήνυμα. Παίρνω μια βαθιά ανάσα... Ας το κάνουμε λοιπόν.

Φτάνω πρώτη στο πάρκο μαζί με μια ζεστή σοκολάτα στο χέρι. Πιστεύω ότι η σοκολάτα μπορεί να σου φτιάξει την διάθεση ακόμα και αν δεν το επιδιώκει. Απλώς σου φέρνει ένα χαμόγελο στα χείλη και συ είσαι έτοιμος να αλλάξεις προς το καλύτερο. Περιμένω τα παιδιά με ανυπομονησία. Είμαι σίγουρη ότι ο Σον δεν θα χαρεί καθόλου με αυτό που θα τους πω αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, η Μπριγιάρ ήταν σαφής. Επιτέλους μετά από ώρα εμφανίζονται όλοι τους αγουροξυπνημένοι.

“Καλημέρα σε όλους.” ,λέω χαρούμενη.

“Πού την είδες;” ,λέει ο Ντάνιελ καλύπτοντας το χασμουρητό του. “Γιατί έπρεπε να συναντηθούμε τόσο νωρίς;”

“Καλημέρα Έλλη.” ,λέει ο Σον.

“Ας ελπίσουμε να αξίζει.” ,λέει η Καρολίνα αγκαλιάζοντάς με. Τους εξηγώ το σχέδιο με όσες περισσότερες λεπτομέρειες μπορώ και όλοι μένουν άφωνοι.

“Δεν μιλάς σοβαρά.” ,λέει η Καρολίνα πρώτη.

“Σοβαρά μιλάω.” ,της απαντώ και νιώθω την απογοήτευση να με κατακλύζει. Πίστευα ότι έστω η Καρολίνα θα απαντούσε θετικά στο σχέδιό μου.

“Δεν συμφωνώ καθόλου!”, λέει ο Σον θυμωμένα.

“Για αυτό ήμουν σίγουρη.”, του απαντώ με ένα θλιμμένο χαμόγελο.

“Είναι πολύ επικίνδυνο όμως.”, προσθέτει ο Ντάνιελ σκεπτικός.

“Το ξέρω. Γι’ αυτό δεν είστε υποχρεωμένοι να με ακολουθήσετε.” ,απαντώ σοβαρά.

“Πολλά μπορούν να πάνε στραβά.”, προσθέτει η Καρολίνα.

“Είναι η μόνη λύση. Έτσι θα μπορέσουμε να λύσουμε το μυστήριο. Ή ένα μέρος του τέλος πάντων.” ,λέω και σηκώνω τους ώμους μου.

“Είμαι μέσα.”, λέει η Καρολίνα με χαρά.

“Και γω.”, συμφωνεί ο Σον. Η χαρά που νιώθω είναι απερίγραπτη μένει μόνο... Όλοι μας κοιτάζουμε τον Ντάνιελ.

“Τι; Μην με κοιτάτε έτσι. Σιγά μην αφήσω τα τερατάκια να φάνε τους φίλους μου.”

Γελάσαμε όλοι και ξεκινήσαμε για την πρώτη μας αποστολή. Αποστολή; Λες και είμαστε μυστικοί πράκτορες. *Αχ Έλλη πού πας να μπλέξεις*, με προειδοποιεί ξανά η εσωτερική μου φωνή. Θέλω να μάθω την αλήθεια για το τι συμβαίνει στο δάσος. Θέλω να μάθω τον λόγο που η Μπριγιάρ μας επέλεξε για αυτή την αποστολή. Μπορεί η μοίρα της Universo να βρίσκεται στα χέρια μας. Πολύ μεγαλεπήβολη δήλωση, το ξέρω, αλλά έχω την διαίσθηση ότι πρέπει να εμποδίσουμε την φιγούρα και τα τέρατά της να βγουν από το δάσος. Ευτυχώς δεν είμαι μόνη μου σε αυτό το εγχείρημα γιατί ξέρω με σιγουριά πως δεν θα τα κατάφερνα.

Το ταξίδι είναι πιο διασκεδαστικό αυτή την φορά. Στο τρένο υπάρχουν λίγοι συνεπιβάτες οπότε κάνουμε όσοι φασαρία θέλουμε. Τα αγόρια έχουν ξεσηκώσει κάποια ανέκδοτα από το ίντερνετ και η Καρολίνα και γω έχουμε ξεκαρδιστεί στα γέλια.

-Έχετε βιβλία για την περιέργεια;

-Ναι ποιο θέλετε;

-Όχι, απλά να ρωτήσω πέρασα. ,λέει ο Ντάνιελ γελώντας.

-Πώς λέγονται τα κουνούπια που είναι ίδια;

-Κουνουπίδια. ,λέει ο Σον.

Και το αγαπημένο μου...

Συζητάνε ένα φίδι και ένας βιβλιοθηκάριος:

-Σσσσσσσσσσ.

-Σσσσσσσσσσ.

Μέχρι να φτάσουμε στον προορισμό μας είχαμε δακρύσει όλοι από τα γέλια. Όταν όμως ακούγεται η φωνή που αναγγέλλει την άφιξη του τρένου μας στον σταθμό κατεβαίνουμε αμίλητοι και τους καθοδηγώ εκεί που αναγκαστικά έπρεπε να πάμε.

“Είναι αναγκαίο τώρα αυτό;”, λέει ο Σον με αγανάκτηση.

“Ναι Σον. Δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Να φτάσαμε.”, του απαντώ.

“Ιου. Τι είναι εδώ; Στάβλος;”, λέει η Καρολίνα με αϊδία.

“Όχι, αλλά μέσα υπάρχει η πηγή του επερχόμενου πονοκεφάλου μου. ”, της απαντώ καθώς κοιτάζουμε την επιγραφή που εμφανίζεται μπροστά μας.

“Κίνδυνος, μην εισέρχεστε. ”

Μπαίνουμε στη σκοτεινή σπηλιά με τον φακό από τα κινητά μας να φωτίζει τους χωμάτινους τοίχους. Καλά πώς δεν το σκέφτηκα αυτό την προηγούμενη φορά; Μάλλον γιατί δεν είχα έρθει προετοιμασμένη. Χωρίς προετοιμασία όλα πάνε στραβά. Ακολουθώ την διαδρομή που θυμόμουν από την προηγούμενη επίσκεψή μου στον χώρο. Αυτή την φορά δεν ακούγεται κάποιος θόρυβος παρά μόνο τα βήματά μας πάνω στο υγρό χώμα. Απορώ πώς μπορεί κάποιος άνθρωπος να επιλέξει ένα τέτοιο μέρος για οποιαδήποτε χρήση. Η υγρασία διαπερνάει τα κόκαλά μου και με κάνει να ανατριχιάσω. Η μυρωδιά της κλεισούρας είναι αφόρητη και ο αέρας είναι λιγοστός. Προσπαθώ να πάρω κοφτές ανάσες όταν καταλαβαίνω ότι είμαι στα πρόθυρα λιποθυμίας. Ο φακός μου φωτίζει το πάτωμα καθώς περνάμε άλλη μια στενή στροφή.

Το φως του όμως πέφτει ξάφνου πάνω και σε κάτι άλλο! Διακρίνω χρώμα πάνω στο τοίχωμα και δεν είναι το καφέ του χώματος.

“Περιμένετε.” ,λέω σταματώντας στην μέση της διαδρομής.

“Τι έγινε;” ,με ρωτά ο Σον καθώς φτάνει δίπλα μου.

“Κοιτάξτε!” Σηκώνω το χέρι μου και τους δείχνω με τον φακό τον τοίχο που βρίσκεται στα αριστερά μου. Είναι γεμάτος τοιχογραφίες. Ακολουθώ την ροή της ιστορίας από την αρχή της. Είναι μια αναπαράσταση της Μεγάλης Μάχης. Ωστε ακόμα ένα από τα όνειρά μου βγήκε αληθινό. Η αναπαράσταση ξεκινά με μια λάμψη. Μετά εμφανίζονται τα τέσσερα βασίλεια. Ακολουθεί η Χελάδα που κρατά τους τέσσερις πολύτιμους λίθους. Άνθρωποι χαρούμενοι που στην επόμενη σκηνή αρχίζουν να τρέχουν. Φωτιές, καταστροφή, η Χελάδα νεκρή και πάνω της στέκεται μια μαυροντυμένη φιγούρα χωρίς πρόσωπο. Φωτίζουμε όλοι τον τοίχο με τα κινητά μας και η Καρολίνα φωτογραφίζει την αναπαράσταση. Ίσως μας φανεί χρήσιμη. Αφήνω τα παιδιά πίσω μου και προχωρώ πιο βαθιά στην σπηλιά. Δεν βλέπω τίποτα το σπουδαίο, μόνο βράχια και άμμο. Ξάφνου κάτι σαλεύει μπροστά μου, πλησιάζω αλλά δεν προλαβαίνω να διακρίνω τι είναι...

“Τύρισες τελικά.” ,ακούγεται μια φωνή από τα δεξιά μου. Κάποιος με χτυπά στο πόδι ίσα για να χάσω την ισορροπία μου και με σηκώνει όρθια. Το κινητό μου πέφτει από το χέρι μου και την στιγμή που είμαι έτοιμη να φωνάξω κάποιος μου κλείνει το στόμα. Νιώθω την ζεστή του ανάσα στο μάγουλό μου.

“Έφερες και ενισχύσεις όμως και θα σε μαλώσω. Σε ήθελα μόνο δικιά μου.” ,λέει περιπαιχτικά. Νευριάζω τόσο πολύ που τον δαγκώνω άγρια στα δάκτυλα και την στιγμή που με ελευθερώνει φωνάξω για βοήθεια. Πίσω μου ακούγεται μια κραυγή πόνου αλλά και ένα οργισμένο επιφώνημα. Το άτομο που με κρατούσε πριν με αιχμαλωτίζει ξανά στα στιβαρά του χέρια.

“Πιστεύω δεν κάναμε καλή αρχή εμείς οι δύο. Θα ήθελα να αλλάξει αυτό.” ,προσπαθεί ξανά και με πιάνει βίαια από την μέση δίνοντάς μου ένα φιλί στο μάγουλο κλείνοντάς μου για άλλη μια φορά το στόμα.

“ΕΛΛΗ; ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ;” ,φωνάζει η Καρολίνα λίγο πριν εμφανιστεί από την γωνία μαζί με τα παιδιά. Ο φακός από τα κινητά τους φωτίζει το πρόσωπο του ατόμου που με κρατάει. Μα φυσικά! Ποιος άλλος;

“Έλλη;”, λέει η Καρολίνα κάνοντας ένα βήμα μπροστά και γω μουγκρίζω εκνευρισμένη.

“Δεν θα πλησίαζα στην θέση σου κοριτσάκι.”, λέει ο Άντριαν, ο οποίος σφίγγει την μέση μου κάνοντάς με να μορφάσω.

“Άσε το κορίτσι μου τώρα!”, λέει ο Σον οργισμένος έχοντας ήδη κρυστάλλους στα χέρια του. Το κορίτσι του; Αυτό θέλει σίγουρα συζήτηση, αλλά πρώτα πρέπει να ξεμπερδέψουμε με αυτόν τον τραμπούκο.

“Πρώτα θα μου εξηγήσετε τι θέλετε εδώ και μετά ίσως αφήσω την Έλλη... μου.”, την τελευταία λέξη την ψιθυρίζει στο αυτί μου έτσι που κανένας δεν μπορεί να την ακούσει. Ο Σον κάνει ένα βήμα μπροστά αλλά ο Ντάνιελ τον συγκρατεί.

“Ήρθαμε ειρηνικά αλλά το μόνο άτομο που μπορεί να σου εξηγήσει είναι η Έλλη. Οπότε καλά θα κάνεις να την αφήσεις να μιλήσει.”, λέει ο Ντάνιελ βιαστικά αντιλαμβανόμενος ότι δεν θα μπορέσει να συγκρατήσει για πολύ ακόμα τον Σον, ο οποίος παλεύει να ξεφύγει από την λαβή του. Ο Άντριαν δεν απαντάει αμέσως, όταν όμως τελικά παίρνει την απόφασή του κουνάει το κεφάλι του καταφατικά και κατεβάζει αργά το χέρι του απελευθερώνοντας το στόμα μου.

“Πανηλίθιο γουρούνι.”, λέω την στιγμή που με αφήνει.

“Είπαμε όχι και γουρούνι αγάπη. Η μυρωδιά μου είμαι σίγουρος ότι σου τρελαίνει το μυαλό.”, απαντά ο μπετόβλακας μην αφήνοντάς με να τον χτυπήσω όπου μου δίνεται η δυνατότητα. Βλέπεις τα χέρια μου είναι ακόμα αιχμάλωτα κολλημένα πάνω στα πλευρά μου, αλλιώς θα τον είχα κάνει με τα κρεμμυδάκια τώρα. Κάποιος ανοίγει έναν διακόπτη και μπροστά μας εμφανίζονται δύο ακόμα άτομα.

“Να σας συστήσω. Από εδώ ο Τομ και αυτός είναι ο Ντίλαν.”, λέει ο Άντριαν καθώς δυο αγόρια εμφανίζονται μέσα από τις σκιές. Ο ένας είναι γνωστός. Είναι αυτός που έκανε την φασαρία στο πάρτι. Ο άλλος πάλι είναι καινούριο φρούτο αλλά δεν έχω καμία όρεξη για γνωριμίες.

“Λοιπόν; Να σας πληροφορήσω πρώτα ότι αν επιχειρήσετε μια επίθεση ως αντίποινα στην δικιά μας να ξέρετε ότι οι φίλοι μου από εδώ δεν είναι οι μόνοι μου σύμμαχοι.”, καθώς ολοκληρώνει την πρότασή του και άλλες σκιές εμφανίζονται γύρω μας. Μας έχουν περικυκλώσει! Είμαι η μόνη όμως που το αντιλαμβάνεται, καθώς η παρέα μου έχει επικεντρωθεί μόνο στον Άντριαν και δεν σαλεύει κανένας τους με την εμφάνιση των

υπόλοιπων Oscuros. Μα τι συμβαίνει τέλος πάντων; Προσπαθώ να τους κάνω κάποιο νόημα ότι ο Άντριαν δεν μπλοφάρει αλλά δεν καταλαβαίνουν τις κινήσεις μου. Βρίσκω την αυτοκυριαρχία μου και ξεκινάω.

“Ηρθαμε εδώ σήμερα για να κάνουμε μια συμφωνία.”, λέω με σθένος.

“Την ακούω.”, απαντάει ο Άντριαν με περιέργεια.

“Θα κάνουμε μια ανακωχή έως ότου να λύσουμε ένα μυστήριο. Τα γεγονότα έχουν ως εξής...”, λέω καθώς αφηγούμαι όλα τα γεγονότα σχετικά με την Μπριγιάρ και το δάσος. Δεν περιγράφω την κατάσταση με πολλές λεπτομέρειες. Καλό είναι να κρατάμε μικρό καλάθι.

“Μάλιστα και θέλετε την βοήθειά μου έτσι ώστε να...”, ρωτάει χωρίς να ολοκληρώσει την πρότασή του περιμένοντας την απάντησή μου.

“Να βρούμε την λύση του γρίφου.”, απαντώ.

“Και γω τι έχω να κερδίσω;”, λέει χαμογελώντας πονηρά.

“Ορίστε! Τι σας έλεγα;”, λέει ο Σον σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος του. Ευτυχώς είναι πιο ήρεμος αυτή τη στιγμή, αν και από το βλέμμα του αντιλαμβάνομαι ότι θέλει να κόψει τον Άντριαν σε κομματάκια.

“Θα κερδίσεις την εύνοια της φυλής σου.”, του απαντώ.

“Την έχω ήδη.”, λέει ο Άντριαν σχεδόν πριν καν τελειώσω την πρότασή μου.

“Μμμ δεν το νομίζω.”, του λέω χαμογελώντας στραβά.

“Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς.”, λέει ο Άντριαν αφήνοντας τα χέρια μου και γυρνώντας με προς το μέρος του έτσι ώστε τα πρόσωπά μας να απέχουν ελάχιστα χιλιοστά μεταξύ τους. Νιώθω το Σον να τσιτώνεται πίσω μου. Σηκώνω το βλέμμα μου και κοιτάζω τον Άντριαν έντονα μέσα στα μάτια. Τώρα που βρίσκεται κάτω από το φως, μου είναι πιο εύκολο να διακρίνω τα χαρακτηριστικά του. Τα ξανθά του μαλλιά είναι κομμένα έτσι ώστε να ενισχύουν το γεμάτο γωνίες πρόσωπό του και τα μάτια του έχουν μια γαλαζοπράσινη απόχρωση αν και το ανοικτό πράσινο χρώμα των λιβαδιών υπερισχύει. Είναι η ιδέα μου ή διακρίνω μέσα τους καφετιές κηλίδες; Είναι σαν να με ταξιδεύουν σε ένα σκοτεινό δάσος ψάχνοντας να βρω την έξοδο διαφυγής και το λαμπερό του χαμόγελο να αποτελεί την πινακίδα η οποία μου δείχνει τον δρόμο.

Το στόμα του είναι καλοσχηματισμένο και τώρα δημιουργείται ένα πονηρό λακκάκι στο δεξί του μάγουλο. Ακούω κάποιον να καθαρίζει τον λαιμό του πίσω μου.

“Εγώ νομίζω ότι καταλαβαίνεις πολύ καλά. Γιατί έκανες εκείνη την ενέδρα τα Χριστούγεννα; Γιατί το λημέρι σου είναι μέσα σε μια σπηλιά στα βάθη της Oscura; Γιατί η φωτογραφία σου μοστράρει σε κάθε γωνιά της πόλης;”, απαντώ γρήγορα καθώς βγάζω από την τσέπη μου την φωτογραφία του, αποφεύγοντας να τον κοιτάξω ξανά στα μάτια. Στο κάτω μέρος με μεγάλα γράμματα έγραφε.

Καταζητούμενος

Άντριαν Μπάρλοου

Προσφέρεται αμοιβή

Η χαρούμενη και αυτάρεσκη διάθεση του Άντριαν γίνεται θρύψαλα. Με μιας τα χαρακτηριστικά του σκληραίνουν. Με αφήνει νευριασμένος, παίρνει την αφίσα και την σχίζει με μανία.

“Δεν ξέρεις για ποιο πράγμα με κατηγορούν. Μην τολμήσεις να με απειλήσεις ποτέ ξανά!”, λέει με την φωνή του να έχει μια διαφορετική χροιά. Γεμάτη πόνο και θυμό.

“Δεν σε απειλώ. Καταλαβαίνω ότι η επίθεση που μας έκανες ήταν για να φανείς κατά κάποιον τρόπο ήρωας. Ότι ο δυνατός Oscuros κέρδισε τους αδύναμους Luminosos. Για να επανορθώσεις για το όποιο έγκλημα έχεις κάνει τέλος πάντων. Καταλαβαίνω επίσης ότι κρύβεσαι και γι’ αυτό ζεις σε αυτό το αχούρι. Αν μας βοηθήσεις όμως με όποιες γνώσεις έχεις περί του θέματος έχω ένα προαίσθημα ότι θα βοηθήσεις και τον εαυτό σου μαζί.”

“Να μου λείπει η ψυχανάλυση.”, απαντά και με κοιτάζει με μάτια που βγάζουν φλόγες.

“Εντάξει.”, λέω κοιτάζοντάς τον. “Καταλαβαίνω ότι μάλλον κακός κάναμε και ήρθαμε σήμερα εδώ. Συγγνώμη, δεν θα σε ξαναενοχλήσουμε ποτέ ξανά.” Γυρνάω και κατευθύνομαι προς τα παιδιά.

“Περίμενε.”, λέει ήρεμα ο Άντριαν. “Θα σας βοηθήσω. Αλλά υπό δύο όρους. Πρώτον δεν θα πείτε σε κανέναν που βρίσκομαι. Δεύτερον θα συμμετέχει και ο Ντίλαν σε ό,τι

κάνουμε. Θέλω να έχω έναν δικό μου άνθρωπο μαζί. Και σε περίπτωση που μου συμβεί κάτι να αφηγηθεί τους άθλους μου στις επόμενες γενιές.”, λέει κλείνοντας το μάτι.

“Σύμφωνοι.”, του απαντώ και ξεφυσώ ανακουφισμένη. Τουλάχιστον, αν και μπούφος, δέχτηκε την πρότασή μου.

“Ωραία. Αυτό σημαίνει όμως ότι πρέπει να ανεχτώ και το διαμαντόπαιδο;”, λέει και γυρίζει το βλέμμα του προς τον Σον.

“Πίστεψέ με είναι αμοιβαία τα αισθήματα.”, λέει ο Σον με απαξίωση.

“Ηρεμήστε και οι δύο. Μπορούμε να βγούμε τουλάχιστον στον καθαρό αέρα για να μιλήσουμε; Νιώθω ότι θα λιποθυμήσω εδώ μέσα.”, λέει η Καρολίνα.

Συμφωνούμε όλοι βουβά μαζί της και βγαίνουμε έξω από την σπηλιά. Έχει αρχίσει να νυχτώνει και ο ουρανός είναι σε μοβ και κόκκινες αποχρώσεις. Καθόμαστε όλοι σε βράχους κοντά στην είσοδο της σπηλιάς και κοιταζόμαστε με περιέργεια. Τώρα στα αλήθεια θα συνεργαστούμε Luminosos και Oscuros; Σαν κακό ανέκδοτο ακούγεται. Όπως και να έχει η Μπριγιάρ, αφού με οδήγησε εδώ, ξέρει καλύτερα.

“Ας ξεκινήσουμε με τα βασικά. Ο χειμώνας έχει χαθεί από την στιγμή που χάθηκαν οι τέσσερις πολύτιμοι λίθοι των φυλών μας. Η Χελάδα βρέθηκε νεκρή από μια φιγούρα όπως λένε οι μαρτυρίες ανθρώπων. Δίπλα στο πτώμα της βρέθηκε αυτός ο γρίφος.”, λέω καθώς δίνω στον Άντριαν ένα κομμάτι χαρτί με τον γρίφο γραμμένο πάνω του.

“Το δάσος Μπόσκε κατοικείται από αυτή την φιγούρα και τα τέρατά της. Είναι αληθινή! Την είδαμε μόλις χθες. Πιστεύω ότι αν λύσουμε τον γρίφο όλα θα μπουν στην θέση τους.”, λέω και ανατριχιάζω με την έκβαση της ιστορίας.

“Δηλαδή για να καταλάβω. Λύνοντας τον γρίφο θα μπορέσουμε να εξουδετερώσουμε αυτή την φιγούρα και τα μοχθηρά της τέρατα;”, λέει ο Άντριαν.

“Σωστά.”, απαντώ ανατριχιάζοντας.

“Και όλο αυτό βασίζεται σε κάποια όνειρα και μια λάμψη που δεν βλέπει κανείς πέρα από σένα;”, λέει ο Άντριαν με απορία.

“Ακριβώς.”, απαντώ και νιώθω ξαφνικά γελοία.

“Αυτό είναι τρελό!”, λέει ο Άντριαν και αναρωτιέμαι αν όντως έχω χάσει τα λογικά μου. Στην συνέχεια όμως προς μεγάλη μου έκπληξη αρχίζει να γελάει. “Και γω είμαι γεννημένος για τρελά πράγματα.”

“Τον θέλουμε ακόμα στην αποστολή αυτόν; ”, λέει ο Σον ξεφυσώντας.

Η ώρα πέρασε και μέχρι να νυχτώσει κανονίσαμε τα επόμενα βήματά μας. Ποιος θα το περίμενε ότι μπορεί να γίνει πολιτισμένη συζήτηση μεταξύ αιώνιων αντιπάλων.

Luminosos και Oscuros. Ορκισμένοι εχθροί, γίνονται σύμμαχοι... για το καλό όλων.

Κεφάλαιο 8Ψ

Βρισκόμαστε και οι έξι σε μια υπόγεια σήραγγα, με το φως που εισέρχεται από τις τρύπες στο ταβάνι να διευκολύνει την διέλευσή μας. Η αλήθεια είναι ότι έκανα μεγάλο αγώνα να πείσω τον Άντριαν να βγει μέρα από το λημέρι του. Προτιμάει, όπως λέει, να βγαίνει νύχτα για να μην γίνεται αντιληπτός. Οι γονείς μου όμως δεν θα συμφωνούσαν σε καμία περίπτωση να βγω βράδυ και μάλιστα μαζί με δύο Oscuros. Όχι ότι το ξέρουν βέβαια!

“Ποιος ο λόγος για αυτό το ταξίδι είπαμε; Μήπως για να γίνουμε γεύμα των αρουραίων;”, λέει ο Ντάνιελ.

“Αδελφούλη αν δεν ήθελες να μην ερχόσουν.”, απαντά η Καρολίνα με λιγότερη ζωντάνια από ότι συνηθίζει να έχει. Έχω παρατηρήσει από χθες ότι έχει αλλάξει κάπως η στάση της. Περπατά πιο ντροπαλά και αποφεύγει να κοιτάζει άνετα τα παιδιά και η Καρολίνα κάθε άλλο παρά ντροπαλή είναι. Μένω λοιπόν λίγο πίσω και χωρίς να το πάρουν χαμπάρι οι υπόλοιποι τραβώ την Καρολίνα προς το μέρος μου.

“Θες να μου πεις τι συμβαίνει;”, την ρωτάω ψιθυριστά.

“Τι να συμβαίνει;”, μου απαντά.

“Έχεις κάτι; Από χθες φέρεσαι λίγο περίεργα.”, λέω και την κοιτάζω σοβαρά.

“Θα σου πω μετά.” Κουνώ καταφατικά το κεφάλι μου και συνεχίζουμε την εξόρμησή μας. Το ταξίδι μας στην Rubina ήταν, δυστυχώς, αναγκαίο κακό. Δεν είχα και την καλύτερη εμπειρία σε αυτή την σήραγγα την προηγούμενη φορά αλλά όλοι πρέπει να κάνουμε θυσίες, έτσι θα ανταμειφθούμε διπλά, όπως λέει και η γιαγιά μου. Η ομάδα από την άλλη δεν έχει ενωθεί πλήρως. Ακόμα υπάρχουν εντάσεις. Με τον καιρό όμως όλα θα λυθούν. Θέλω να πιστεύω τουλάχιστον.

“Ντίλαν κανόνισες τις προμήθειες για το λημέρι;”, ρωτά ο Άντριαν.

“Ναι είναι ήδη στοιβαγμένες στα ράφια.”, απαντά ο Ντίλαν.

Πολύ περίεργο παιδί. Φαίνεται ότι είναι συνεχώς σε μια νιρβάνα και όταν κάποιος του μιλά σαν να γυρνά πάλι στο παρόν. Έχω παρατηρήσει ότι δεν μιλάει και πολύ. Ίσα να έχει αρθρώσει πέντε λέξεις από την αρχή της γνωριμίας μας. Μάλλον του έχει πάρει τον αέρα ο Άντριαν, ο οποίος συνεχίζει να είναι το ίδιο ενοχλητικός.

Δεν χάνει ευκαιρία να με πειράζει δημιουργώντας ένα κύμα οργής στον Σον. Όχι ότι και γω δεν θέλω να του σπάσω το κεφάλι αλλά κρατιέμαι για το καλό της ομάδας.

“Θα συνεχίσουμε για πολύ ώρα τον περίπατό μας σε αυτό το θεσπέσιο μέρος;” ,λέει πάλι ο Ντάνιελ.

“Κάνε λίγη υπομονή επιτέλους. Όπου να’ναι φτάνουμε.”, του απαντώ αγανακτισμένη. Ακόμα και γω και ας μην θέλω να το παραδεχτώ έχω τις επιφυλάξεις μου σχετικά με τα όνειρα. Μπορεί να ήταν όλα συμπτώσεις και δεν θα ήθελα σε καμία περίπτωση, αν αποδειχθούν όλα μια μεγάλη φούσκα, να αποτελέσω την αιτία δημιουργίας περισσότερων εντάσεων μεταξύ των φυλών, όταν αυτή σπάσει.

“Τι είναι αυτό;”, φωνάζει ο Σον από το βάθος της σήραγγας. Ή μπορεί και να μην ήταν συμπτώσεις, σκέφτομαι καθώς ταχύνω το βήμα μου. Καθώς πλησιάζουμε όλοι πιο κοντά στον Σον αντικρίζουμε κάτι περίεργο. Μια κάπα άσπρη σαν το χιόνι ριγμένη στο βρώμικο πάτωμα. Παρά την θέση της παραμένει αστραφτερή και έρχεται σε αντίθεση με την ελεεινή εμφάνιση της σήραγγας. Σαν υπνωτισμένη την σηκώνω στα χέρια μου και την φοράω. Η κουκούλα πέφτει στο πρόσωπό μου και με μιας μια λάμψη φωτίζει το σκοτάδι. Ένας ψίθυρος ακούγεται σαν βουητό από μέλισσες.

“Βασίλισσά μου, βασίλισσά μου...” Κατεβάζω την κουκούλα και κοιτάζω γύρω μου.

“Είδατε και ακούσατε ότι και εγώ;” ,λέω ζαλισμένη.

“Τι εννοείς;”, με ρωτά η Καρολίνα γεμάτη απορία.

“Εγώ όντως είδα κάτι... Μια οπτασία στα άσπρα. Να το υιοθετήσεις, σου πάει.” ,λέει ο Άντριαν.

“Α μα επιτέλους. Αφήστε με να του κάνω τα μούτρα κρέας.”, λέει ο Σον ανασύροντας τους σταλακτίτες από τα χέρια του.

“Δεν θα προλάβεις διαμαντόπαιδο. Θα σε βγάλω νοκ άουτ πριν καλά καλά προλάβεις να με δεις.” ,απαντά ο Άντριαν σηκώνοντας τα μανίκια του.

“Θες να το δοκιμάσω να δούμε αν ισχύει;” ,απαντά ο Σον κάνοντας ένα απειλητικό βήμα μπροστά.

“Παιδιά αρκετά!”, λέω καθώς μπαίνω ανάμεσά τους. “Δεν είναι ούτε το μέρος, ούτε η κατάλληλη ώρα για να λύσετε τις διαφορές σας.”

Γυρίζουν ταυτόχρονα πλάτη ο ένας στον άλλον και σταυρώνουν τα χέρια σαν παιδιά που τα κατσάδιασε η μητέρα τους. Καλά πού τους βρήκα και τους διάλεξα; Συλλεκτικά κομμάτια. Τέλος πάντων πίσω στο θέμα μας.

“Λοιπόν τώρα που ηρεμήσαμε. Ξαναρωτάω. Δεν είδε κανένας κάποια λάμψη ή άκουσε ψιθύρους;”, λέω με απορία.

“Εγώ άκουσα μόνο την κοιλιά μου που γουργουρίζει.”, λέει ο Ντάνιελ σηκώνοντας το χέρι.

“Αμάν βρε Ντάνιελ.”, λέει η Καρολίνα αγανακτισμένη. “Έλλη μου όχι δεν καταλάβαμε κάποια αλλαγή.”, μου απαντά ήρεμα.

“Μάλιστα.”, απαντώ σκεπτική. “Νομίζω είδαμε ότι έπρεπε να δούμε. Τι λέτε ανεβαίνουμε ξανά στην επιφάνεια;”, λέω βάζοντας την κάπα στην τσάντα μου.

“Μετά χαράς.”, λέει ο Ντάνιελ.

Ανεβήκαμε όλοι από την σκάλα που είχα ανέβει και την προηγούμενη φορά, αυτή την φορά όμως είναι μέρα και μπορούμε τουλάχιστον να απολαύσουμε την ομορφιά του άγριου δάσους. Μόλις ανέβηκε και το τελευταίο άτομο αποφασίσαμε να κάνουμε έναν περίπατο και αν δεν πετύχαινε το σχέδιο να επιστρέψουμε και πάλι στην Lumina.

Περπατήσαμε για πολύ ώρα και μιλήσαμε περί ανέμων και υδάτων. Πάντα όμως κρατώντας μια νοητή απόσταση μεταξύ των δύο φυλών. Δεν γίναμε και φιλαράκια από την μια στιγμή στην άλλη. Ξάφνου ένα ελαφάκι πετάχτηκε με χαρά πίσω από ένα δέντρο και ήρθε κοντά μου.

“Γεια σου Έλλη. Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω.”, ακούω μια γνώριμη φωνή να μου λέει. Γυρίζω και αντικρίζω την άγρια ομορφιά της φύσης εναρμονισμένη με τα ατίθασα κατακόκκινα μαλλιά της Σύλβιας.

“Γεια σου Σύλβια.” ,λέω με χαρά καθώς τείνω το χέρι μου και χαϊδεύω την Πεκένια. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο να την βρούμε τελικά.

“Ααα θέλω και γω να την χαϊδέψω.” ,πετάγεται η Καρολίνα με χαρά τρέχοντας προς το μέρος μου. Καθώς γυρνώ να την κοιτάξω δεν μου διαφεύγει ένα αχνό χαμόγελο στα χείλη του Ντίλαν. Το βλέμμα μου ακολουθεί το δικό του. Δεν μπορεί! Το ελαφάκι σίγουρα κοιτάζει... αλλιώς σίγουρα θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα.

“Πώς και από τα μέρη μας;” ,με ρωτά η Σύλβια χαρούμενη καθώς έρχεται δίπλα μας.

“Ηρθαμε για έναν περίπατο. Τίποτα το σημαντικό.” ,της απαντώ ένοχα. Θα της πω την αλήθεια όταν έρθει η σωστή ώρα, σκέφτομαι. Δεν ήταν καθόλου σύμπτωση που την συνάντησα εκείνο το βράδυ. Στο σχέδιο της Μπριγιάρ σίγουρα περιλαμβάνεται και η Σύλβια.

“Χαίρομαι που το ακούω. Το δάσος μπορεί πάντα να γίνει ο επόμενος φίλος σου. Αρκεί να ξέρεις πώς να του συμπεριφερθείς.” ,λέει και χαϊδεύει την Πεκένια.

“Σωστά.” ,της απαντώ σκεπτική. “Να σε συστήσω. Από εδώ η κολλητή μου η Καρολίνα, ο αδελφός της Ντάνιελ, ο Σον, ο Ντίλαν και ο Άντριαν.” Όλοι την χαιρετούν με χαρά εκτός από τον Άντριαν που φυσικά θέλει να κάνει εντύπωση.

“Ε όχι και τελευταίος αγάπη.” ,λέει ο Άντριαν παίρνοντας το χέρι της Σύλβιας στο δικό του. “Αφάνταστα γοητευμένος.” ,λέει και της φιλά το χέρι. Έλεος πια δεν μπορεί έστω για μια φορά να σοβαρευτεί;

“Ωραία αφού τελειώσαμε με τις συστάσεις θέλετε να συνεχίσουμε την βόλτα μας; Σύλβια θα χαιρόμασταν πολύ αν ερχόσουν μαζί μας.” ,λέει ο Ντάνιελ.

“Ευχαρίστως. Μπορώ να σας κάνω και μια μικρή ξενάγηση σε αυτό το πανέμορφο μέρος που μου κρατά συντροφιά από την μέρα που γεννήθηκα.” ,λέει η Σύλβια.

Συνεχίζουμε, λοιπόν την βόλτα μας ανέμελοι και με καλή διάθεση καθώς η Σύλβια μας διηγήθηκε ό,τι ξέρει για αυτό το δάσος. Εγώ από την άλλη έβγαλα κάποια στιγμή την άσπρη κάπα από την τσάντα μου και την δοκίμασα ξανά. Με μιας ένιωσα σαν την χιονάτη που, αν και δεν είναι η αγαπημένη μου πριγκίπισσα, δεν παύει να έχει την δική της μοναδική ιστορία.

“Ήταν αλήθεια αυτό που σου είπα πριν.”, λέει ο Άντριαν καθώς εμφανίζεται από το πουθενά δίπλα μου.

“Ποιο από όλα;”, του απαντώ κατεβάζοντας την κουκούλα από το κεφάλι μου.

“Ότι σου πάνε τα άσπρα.”, λέει και χαμογελάει πλατιά.

“Σε ευχαριστώ.”, του απαντώ με απορία. Δεν μπορώ να αποκρυπτογραφήσω την συμπεριφορά του. Την μία στιγμή είναι απόμακρος και την άλλη κάνει κομπλιμέντα.

“Ξέρεις θα ήθελα να ξαναγνωριστούμε. Σωστά αυτή την φορά.”

“Ωραία λοιπόν. Γεια σου, με λένε Έλλη.”, του λέω και του τείνω το χέρι μου. Αυτός χαμογελάει και τείνει το δικό του. Αντί όμως να κάνουμε χειραψία, με τραβά με δύναμη πάνω του. Πέφτω στην αγκαλιά του και αυτός πλησιάζει τον λαιμό μου, λίγο πριν τον ακουμπήσει μου απαντά:

“Χάρηκα για την γνωριμία Έλλη. Είμαι ο Άντριαν.” Η μυρωδιά του είναι μεθυστική. Έχει ένα περίεργο άρωμα φρεσκοκομμένου γκαζόν και αλμυρής θάλασσας. Μα πώς το κατάφερε αυτό τέλος πάντων; Κοιτάζω γύρω μου, ευτυχώς η παρέα έχει προχωρήσει και σε λίγο χάνεται πίσω από τα δέντρα.

“Άκου να σου πω, αν θες να τα πάμε καλά θα σταματήσεις αυτό του χούι να γίνεσαι καζανόβας κάθε ώρα και λεπτό.”, του λέω μόλις βρίσκω την αυτοκυριαρχία μου. *Άντε Έλλη. Τι έπαθες;* Τον σπρώχνω μακριά μου και κατευθύνομαι προς τα παιδιά.

“Τι του βρίσκεις;”, λέει ο Άντριαν χαμηλόφωνα πίσω μου. “Έχω όλο το πακέτο.”

“Δεν έχεις όμως κάτι βασικό.”, του απαντώ γυρνώντας να τον κοιτάξω.

“Ταπεινοφροσύνη.”

Τρέχω να φτάσω τα παιδιά. Δεν θέλω να είμαι άλλο γύρω στον Άντριαν. Με οδηγεί σε μονοπάτια που δεν έχω εξερευνήσει ξανά. Ο κακός μου εαυτός βγαίνει στην επιφάνεια κάθε φορά που τον αντικρίζω. Ενώ έπρεπε να τον αγνοώ κάτι με οδηγεί στην ρήξη με αυτόν. Όποτε τον βλέπω, *θυμώνω*. Καλύτερα να μείνω μακριά του, λοιπόν.

“... το 9,4% της επιφάνειας της Universo.”, λέει η Σύλβια μόλις φτάνω κοντά τους.

“Πού ήσουν;”, με ρωτά η Καρολίνα μόλις αντιλαμβάνεται ότι είμαι δίπλα της.

“Θα σου πω μετά.”, της απαντώ μιμούμενη το ύφος που είχε όταν μου έδωσε την ίδια απάντηση λίγες ώρες πριν.

Ο Άντριαν ήρθε τελικά μετά από ώρα με τα χέρια στις τσέπες και το κεφάλι σκυφτό. Δεν ξέρω αν τον επηρέασαν τα λόγια μου αλλά δεν είπε κουβέντα σε όλη την υπόλοιπη διαδρομή. Καλύτερα! Δεν είχα όρεξη για τσακωμούς.

“Κάθε είδος δάσους έχει τις δικές του απαιτήσεις σε υγρασία, θρεπτικά στοιχεία και κλιματικούς παράγοντες. Υπάρχει αμοιβαία αλληλεπίδραση και αλληλεξάρτηση μεταξύ των φυτών, των ζώων και του φυσικού περιβάλλοντος. Αν δράσουν όμως εξωτερικοί παράγοντες όπως ο άνθρωπος, τότε η ισορροπία διαταράσσεται.” ,λέει η Σύλβια.

“Το συγκεκριμένο δάσος έχει υποστεί κάποια αλλοίωση από τις δραστηριότητες των ανθρώπων;” ,ρωτά ο Ντίλαν. Μάλιστα! Δεν ήξερα ότι ένας Oscuros μπορεί να έχει ευαισθησίες, σκέφτομαι καθώς συνεχίζουμε τον περίπατο μας προς μια μικρή όχθη.

“Ευτυχώς το δάσος Άρβολ προστατεύεται από τον νόμο.” ,λέει η Σύλβια.

Καθώς πλησιάσαμε προς την όχθη εμφανίστηκε μπροστά μας ένα πανέμορφο δεντρόσπιτο με φωτάκια να λαμπυρίζουν στο εσωτερικό του και με μια μικρή σκαλίτσα στο πλάι. Η Σύλβια ανέβηκε σε αυτό το ονειρικό σπιτάκι και κατέβασε μερικά σνακς. Καθίσαμε όλοι δίπλα στην όχθη και απολαύσαμε το γαλήνιο τοπίο. Κάποια στιγμή βρήκα την ευκαιρία και πλησίασα την Σύλβια. Ή τώρα ή ποτέ.

“Μπορώ να σε απασχολήσω λίγο;” ,την ρωτώ ντροπαλά.

“Φυσικά.” ,μου απαντά. Κάθομαι δίπλα της και σκέφτομαι πώς να ξεκινήσω. Ότι δεν ήταν καθόλου τυχαία η συνάντησή μας; Ότι ένας από τους λόγους που ήρθαμε στο δάσος ήταν για να την συναντήσουμε; Ότι θα ήθελα την βοήθειά της για την σωτηρία της Universo;

“Δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω.” ,της λέω γελώντας κοφτά.

“Τι θα έλεγες να ξεκινήσεις από την αρχή της ιστορίας;” ,μου απαντά με καλοσύνη.

“Ωραία λοιπόν...” Της αφηγήθηκα όλα τα γεγονότα με την σειρά. Η έκφρασή του προσώπου της δεν άλλαξε ούτε στιγμή. Δεν έδειξε ούτε έκπληξη ούτε χλευασμό στα λεγόμενά μου. Μόλις τελείωσα είπε:

“Δεν χρειάζεται καν να ρωτήσεις. Είμαι μέσα.” ,λέει με ένα χαμόγελο.

“Αλήθεια λες; Θα είναι πολύ επικίνδυνα.”

“Το δάσος νομίζεις δεν κρύβει κινδύνους; Από το μικρό κουνούπι μέχρι την μεγάλη αρκούδα. Εξάλλου θέλω όσο τίποτα να βοηθήσω στην επαναφορά της ισορροπίας του οικοσυστήματός μας. Αν αυτός είναι ο τρόπος, δεν έχω παρά να σας ακολουθήσω.”

“Είναι που δεν γνωριζόμαστε και τόσο καλά. Πώς μπορείς και με εμπιστεύεσαι;”, της λέω με απορία. Μου χαμογελάει και βάζει το χέρι της στο πόδι μου.

“Έχω μια αλάνθαστη διαίσθηση Έλλη μου. Την απέκτησα με τα ζώα αλλά νομίζω την έχω αναπτύξει και στους ανθρώπους.”, λέει και γελάμε και οι δύο. Λάτρεψα αυτή την κοπέλα. Ζει από την φύση αλλά και η φύση ζει από αυτήν. Έτσι είναι όλα τα πράγματα στη ζωή. Αλυσιδωτά και ισορροπημένα.

“Δηλαδή είσαι ερωτευμένη με έναν Oscuro;”, ρωτάω την Καρολίνα, καθώς καθόμαστε στο κρεβάτι μου με τις πιτζάμες μας και συζητάμε για τα σημερινά γεγονότα. Η Καρολίνα ήρθε για sleep over απόψε στο σπίτι μου και επί τη ευκαιρία θα φύγουμε μαζί αύριο για την νέα μας αποστολή.

“Δεν ξέρω, μάλλον. Όχι... ναι;”, απαντά η Καρολίνα. Παίρνει το μαξιλάρι από το κρεβάτι μου και κρύβει το πρόσωπό της.

“Είχα κάποιες ενδείξεις, αλλά ήθελα να το ελέγξω πρώτα. Αυτό δεν είναι καλό Καρολίνα και το ξέρεις. Μετά από όλη αυτή την ιστορία μπορεί να παραμείνει ένας από τους εχθρούς μας. Εκτός αν λύσουμε το μυστήριο. Οπότε είναι όλος δικός σου.”, της απαντώ.

“Τι; Δεν σου αρέσει;”, με ρωτά κοιτάζοντάς με απορώντας.

“Ο Ντίλαν; Συγκρίνεται με τον Σον; Σε παρακαλώ τώρα.”, λέω και γελάμε μαζί.

“Δεν ξέρω. Είναι που δεν μιλάει και πολύ. Δεν μπορώ να τον ψυχολογήσω.”

“Εγώ ξέρω ότι την έχει δαγκώσει την λαμαρίνα και τώρα την χωνεύει.”, απαντώ και σκάμε στα γέλια.

“Αλήθεια λες;”, λέει και ξανακρύβει το πρόσωπό της στο μαξιλάρι.

“Αλήθεια λέω, αλλά είπαμε οι έρωτες θα πρέπει να περιμένουν.”, προσθέτω σηκώνοντας τον δείκτη του χεριού μου προειδοποιητικά.

“Καλάααα. Εσύ δεν μου είπες. Γιατί εξαφανίστηκες κάποια στιγμή στο δάσος;”

“Με απασχολούσε ο Άντριαν.” ,απαντώ ξεφυσώντας.

“Τι εννοείς;” ,λέει η Καρολίνα πονηρά.

“Να, τσακωθήκαμε κατά κάποιον τρόπο. Με ρώτησε τι βρίσκω στον Σον και του είπα την ταπεινοφροσύνη του.”

“Μάλιστα. Έγινε και τίποτα άλλο; Μου κρύβεις κάτι;” ,λέει η Καρολίνα εξιχνιαστικά.

“Σαν τι να γίνει δηλαδή;” ,την ρωτώ με απορία.

“Ξέρω γω; Μήπως εκδήλωσε κάποιο συναίσθημα εκ μέρους του και συ τον απέρριψες; Γιατί τον είδα σαν μαδημένο κοτόπουλο όταν γυρίσατε από τον καβγά σας.”

“Η αναισθησία προσωποποιημένη πώς να εκφράσει κάποιο συναίσθημα;” ,λέω γελώντας κοφτά.

“Γιατί τον βρίζεις συνέχεια; Στο κάτω κάτω κομπλιμέντα σου κάνει κάθε φορά.”

“Δεν ξέρω γιατί αλλά με βγάζει εκτός εαυτού.”

“Μάλιστα.” ,λέει ξανά η Καρολίνα σοβαρά.

“Τι;” ,την ρωτάω και της πετάω ένα μαξιλάρι.

“Τίποτα.” ,μου απαντά και μου ρίχνει και αυτή ένα.

Και έτσι ξεκίνησε ένας μαξιλαροπόλεμος τρικούμπερτος. Κάποια στιγμή κουραστήκαμε και ξεμαλλιασμένες όπως ήμασταν ξαπλώσαμε να κοιμηθούμε.

“Καρολίνα κοιμάσαι;” ,την ρωτώ ανοίγοντας το ένα μάτι μου.

“Ναι.” ,απαντά και χασμουριέται.

“Σε ευχαριστώ που είσαι δίπλα μου.”

“Και γω αδελφούλα.” ,μου απαντά πριν χασμουρηθεί ξανά και πέσουμε και οι δύο σε έναν βαθύ και ήσυχο ύπνο.

Κεφάλαιο 9Ψ

“Έλλη. Έλα εδώ κοντά μου. Πιο κοντά. Μην φοβάσαι.”, λέει μια φωνή γλυκιά και μελωδική. Πλησιάζω κοντά στο σημείο που διαγράφεται η σιλουέτα της. Φοράει μια άσπρη κάπα. Σαν αυτή που βρήκα στην Rubina. Πλησιάζω και άλλο. Δεν βλέπω το πρόσωπό της. Την στιγμή που φτάνω δίπλα της μια δεύτερη φιγούρα εμφανίζεται μπροστά μου, με γυρισμένη την πλάτη της προς τα εμένα. Φορά μια μαύρη κάπα. Μάλλον δεν έχει προσέξει την παρουσία μου γιατί κατευθύνεται προς το μέρος της γλυκιάς φωνής χωρίς να μου δώσει την παραμικρή σημασία. Ξαφνικά την αρπάζει από τον λαιμό με μανία και την σηκώνει ψηλά στο ουρανό.

“Έλλη έχε θάρρος.”, λέει η ασπροντυμένη φιγούρα χωρίς ίχνος φόβου πριν πέσει με την βία στο κενό. Η φιγούρα με την μαύρη κάπα αρχίζει να γελά. Το γέλιο της με κάνει να ανατριχιάσω όμως δεν κάνω ούτε μία κίνηση. Φοβάμαι μην καταλάβει ότι ήμουν μάρτυρας της αποτρόπαιας πράξης της. Γυρνάει όμως αργά το βλέμμα της σαν να με διαισθάνεται και με κοιτάζει. Μέσα στο μαύρο σκοτάδι τα μόνα που ξεχωρίζουν είναι δύο μεγάλα, κίτρινα μάτια.

Ανοίγω τα μάτια μου. Η Καρολίνα ευτυχώς κοιμάται δίπλα μου. Δεν θέλω να την ανησυχήσω πάλι με τους εφιάλτες μου. Σηκώνομαι αργά από το κρεβάτι και αρχίζω να ντύνομαι. Θέλω να κάνω μια μικρή πρωινή βόλτα πριν ξεκινήσουμε για τον τελευταίο μας προορισμό. Βγαίνω έξω και κάνω μερικούς κύκλους γύρω από το τετράγωνο του σπιτιού μου. Αυτό το όνειρο ήταν πολύ διαφορετικό από τα υπόλοιπα. Αυτή την φορά δεν ήμουν εγώ το θύμα αλλά ήμουν ένας απλός παρατηρητής. Το θύμα όμως με φώναξε με το όνομά μου. Το θύμα ήταν... Η Χελάδα; Μια φιγούρα την σκότωσε και η αγαπημένη της κάπα ήταν λευκή, όπως μου έχει εξιστορήσει ο πατέρας. Πώς ήξερε όμως το όνομά μου; Και τι σχέση έχει η κάπα που βρήκα σε όλο αυτό; Γιατί είδα τον θάνατό της; Ώχου μάλλον υπεραναλύω τα όνειρά μου. Μάλλον ό,τι έχω στο υποσυνείδητό μου αποφάσισε να βγει σαν κουβάρι στην επιφάνεια. Κοιτάζω το ρολόι μου. Τέλεια! Πέρασε η ώρα, σκέφτομαι καθώς ταχύνω το βήμα μου και φτάνω στο σπίτι. Η Καρολίνα είναι ήδη έτοιμη και με περιμένει στην εξώπορτα με κρουασάν και χυμό στο χέρι.

“Καλημέρα Έλλη μου. Από ότι κατάλαβα δεν έχεις φάει κάτι. Ορίστε και πάμε γιατί αργήσαμε.”

“Καλημέρα. Αχ τέλεια. Τι θα έκανα χωρίς εσένα;”, απαντώ και ανοίγω με λαχτάρα την συσκευασία του κρουασάν.

“Λιγότερο διασκεδαστικά πράγματα πιστεύω.”, λέει η Καρολίνα καθώς κατευθυνόμαστε προς την πλατεία, όπου μας περιμένουν τα αγόρια. Ο Ντάνιελ είχε φέρει με το αυτοκίνητο τον Άντριαν και τον Ντίλαν, ύστερα από πολύ μουρμούρα, για να ξεκινήσουμε όλοι μαζί για το ταξίδι μας.

“Δεν σου είπα να μην πατήσεις τα καθίσματα;”, ακούμε τον Ντάνιελ να φωνάζει καθώς πλησιάζουμε.

“Δεν σου είπα ότι δεν ακολουθώ διαταγές από έναν Luminoso;”, απαντά ο Άντριαν σταυρώνοντας τα χέρια του.

“Καλημέρα παιδιά.”, λέει η Καρολίνα χαρούμενη.

“Κορίτσια δεν θα τα πάμε καθόλου καλά με αυτόν εδώ. Πάτησε το κορίτσι μου.”, λέει ο Ντάνιελ καθώς παίρνει ένα πανί και αρχίζει να καθαρίζει τα καθίσματα του αυτοκινήτου του.

“Καλημέρα Έλλη.”, λέει ο Σον και έρχεται κοντά μου μπλέκοντας τα δάχτυλά του στα δικά μου.

“Καλημέρα.”, του απαντώ και χαμογελάω. Ο Σον με κοιτάζει λίγο πιο έντονα ή είναι η ιδέα μου;

“Ναι. Λοιπόν ξεκινάμε;”, λέει ο Άντριαν νευριασμένος.

Μπήκαμε όλοι στο αυτοκίνητο και ο Ντάνιελ με χίλια ζόρια ξεκίνησε. Σε όλη τη διαδρομή έλεγε για το πόσο σημαντικό είναι αυτό το αυτοκίνητο στην ζωή του και κάτι άλλα περί σεβασμού. Ευτυχώς δεν είχε μεγάλη διάρκεια η διάλεξή του περί του θέματος γιατί την στιγμή που μπήκαμε στην πρωτεύουσα όλοι θαυμάσαμε εκστασιασμένοι το τοπίο. Όλος τυχαίος σήμερα είναι ξανά η Δημόσια Αγορά και πολλοί κάτοικοι της Grisa κρατούν τα καλαθάκια τους και προμηθεύονται ό,τι χρειάζονται, από λίπασμα έως ζάχαρη. Δεν ήρθαμε όμως για αναψυχή σήμερα εδώ, ο προορισμός μας είναι διαφορετικός. Ευτυχώς η Σύλβια είχε ήδη φτάσει και μας περίμενε στο τέλος του

δρόμου. Δεν ήθελε να την πάρουμε με το αυτοκίνητο όταν της το πρότεινα γιατί προτιμά να μετακινείται με τα μέσα μαζικής μεταφοράς. Έτσι, πρόσθεσε, μειώνονται οι ρύποι και τα καυσαέρια που κάνουν κακό στο περιβάλλον. Ο Ντάνιελ άραξε το αυτοκίνητό του σε ένα καλό σημείο μακριά από την Αγορά και ξεκινήσαμε όλοι μαζί με τα πόδια για το πλακόστρωτο. Μόλις φτάσαμε όμως στην αρχή του αντικρίσαμε κάτι τρομερό. Φωτιές έβγαιναν από κάθε σκεπή και άνθρωποι έτρεχαν πανικόβλητοι στον δρόμο. Η μόνη όμως που ξεχώρισα ήταν η Ντόρα που, μικροσκοπική όπως ήταν, έτρεχε με κουβάδες με νερό προς το σπίτι της.

“Τι περιμένουμε; Πάμε να βοηθήσουμε.”, λέω αποφασιστικά και σαν σε συμφωνία τρέξαμε όλοι προς το κοντινότερο πηγάδι. Καπνοί, φωνές και πανικός γίνονται ξαφνικά ένα μέσα στον τρόμο της απώλειας και της οδύνης.

Πύρινες φλόγες ξεπηδούν από παντού. Ο καπνός κάνει την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Εμείς με πανιά στα πρόσωπά μας ρίχνουμε νερό πολεμώντας με τα θηρία έχοντας στην κατοχή μας λίγα εφόδια για να αμυνθούμε. Από τις γρήγορες συζητήσεις που έγιναν ειπώθηκε ότι η φωτιά ξέσπασε κάτω από περίεργες συνθήκες. Οι φλόγες ήρθαν από τον ουρανό, όπως πολλοί επισήμαναν, μαζί με ένα μαύρο νέφος, το οποίο σαν σκιά εμφανίστηκε πάνω από το κεφάλι τους και άρχισε να εκτοξεύει φωτιά, όπως οι φλόγες που βγάζουν οι δράκοι από το στόμα τους.

“Ντόρα; Έχετε εσύ και η γιαγιά σου κάπου να μείνετε;”, την ρωτώ βήχοντας καθώς έχουμε κάτσει να ξεποστάσουμε. Μετά από πολύ ώρα ευτυχώς το έργο μας ολοκληρώθηκε αλλά στην κατάσταση που κατέληξαν τα σπίτια ήταν μια πύρρειος νίκη. Το σπίτι της κοπέλας έχει καεί στο μεγαλύτερο μέρος του. Η Ντόρα είχε βγει για τον πρωινό της περίπατο λίγα λεπτά πριν την “επίθεση”. Έτσι όταν άκουσε φωνές και είδε τους καπνούς ήταν από τους πρώτους που χύθηκε στη μάχη με τις φλόγες. Η γιαγιά της, από την άλλη, βρισκόταν στην Αγορά και έτσι σώθηκε από βέβαιο θάνατο. Και πάλι όμως η προσπάθεια όλων μας δεν ήταν αρκετή.

“Όχι δυστυχώς.”, απαντά η Ντόρα κοιτώντας με θλίψη το σπίτι της.

“Λοιπόν, άκου τι θα κάνουμε. Θα σε φιλοξενήσω εγώ για όσο καιρό χρειαστεί στο σπίτι μου γιατί έχουμε ένα δωμάτιο για ξενώνα και η γιαγιά σου μπορεί να μείνει στους θείους μου.”, της λέω.

“Δεν γίνεται. Δεν—”

“Δεν θέλω αντιρρήσεις.”, την διακόπτω πριν ολοκληρώσει την φράση της.

“Εντάξει... Σε ευχαριστώ. Σας ευχαριστώ πολύ όλους για την βοήθειά σας. Ήταν πολύτιμη.”, λέει με δάκρυα στα μάτια.

“Δεν κάνει τίποτα γλύκα.”, απαντά ο Άντριαν.

“Μακάρι να μπορούσαμε να σώσουμε και το σπίτι σου αλλά αφού είστε εσύ και η γιαγιά σου ασφαλείς αυτό μετράει περισσότερο.”, λέει ο Ντάνιελ καθησυχαστικά.

Οι επόμενες ώρες πέρασαν πολύ γρήγορα. Βεβαιωθήκαμε ότι όλοι ήταν καλά στην υγεία τους και δεν υπήρχε κάποιο άτομο εγκλωβισμένο σε κάποιο σπίτι. Στην συνέχεια βοηθήσαμε την Ντόρα να μαζέψει μέσα από τα χαλάσματα τα λίγα υπάρχοντά της που είχαν παραμείνει ανέγγιχτα από τις φλόγες, αν και τα περισσότερα είχαν γίνει στάχτη. Τα δύο παράδοξα όμως ήταν ότι τα υπόλοιπα σπίτια είχαν λιγότερες ζημιές. Λες και το επίκεντρο της “επίθεση” ήταν το σπίτι της Ντόρας. Επίσης, οι φωτιές περιορίστηκαν μόνο στο συγκεκριμένο πλακόστρωτο. Σαν το χρυσόψαρο στην γυάλα, που το επηρεάζουν μόνο τα γεγονότα που συμβαίνουν μέσα στον τόπο κατοικίας του ενώ οι εξωγενείς παράγοντες τού είναι αδιάφοροι. Πολύ περίεργο.

Τελικά κατευθυνθήκαμε προς το αυτοκίνητο του Ντάνιελ όπου και χωριστήκαμε. Ο Άντριαν με τον Ντίλαν θα έπαιρναν το τρένο για να γυρίσουν στην Oscura, το ίδιο και η Σύλβια για να γυρίσει στην Rubina. Στην διαδρομή δεν είπαμε πολλά καθώς ήταν φορτισμένη η ατμόσφαιρα και δεν θέλαμε να φέρουμε σε δύσκολη θέση τους καλεσμένους μας. Στο μόνο που δεν ήμουν σύμφωνη, όμως, ήταν η παρουσία του Άρη, η Αγριόγατα της Ντόρας, λόγω της προηγούμενης “γνωριμίας” μας, αλλά θα ήταν μεγάλη αγένεια να το αναφέρω. Πέρασαμε πρώτα από τους θείους μου, οι οποίοι μετά χαράς δέχτηκαν την γιαγιά της Ντόρας και στην συνέχεια κατευθυνθήκαμε σπίτι μου. Οι γονείς μου είχαν τις επιφυλάξεις τους στην αρχή λόγω του Άρη, εξαιτίας και της αλλεργίας του πατέρα μου, αλλά συμφωνήσαμε να παραμένει μόνο στο δωμάτιο της Ντόρας.

Της έδειξα, λοιπόν, το δωμάτιό της, την διαβεβαίωσα ότι θα είμαι εύκαιρη για ό,τι χρειαστεί και την άφησα να τακτοποιηθεί. Σίγουρα η πυρκαγιά δεν ήταν τυχαία, όπως και η βόλτα μας στην Grisa αλλά καλύτερα να αφήσουμε την μέρα να περάσει, να ξεπλύνει τις πίκρες που έφερε. Αύριο θα είναι μια καινούρια μέρα, μια νέα ροή θα ξεκινήσει και είμαι σίγουρη ότι θα παρασύρει πολλές αποκαλύψεις στο διάβα της.

Ξυπνάω απότομα εξαιτίας ενός συνεχόμενου θορύβου που ακούγεται από τον κάτω όροφο του σπιτιού. Κατσαρολικά και ομιλίες αναμιγνύονται με τα γρήγορα βήματα της Ντόρας και της μητέρας μου, από ότι καταλαβαίνω. Μάλλον οι δυο τους θα τα πάνε πολύ καλά μαζί. Σηκώνομαι από το κρεβάτι και κατεβαίνω να δω προς τι η τόση αναστάτωση. Μόλις φτάνω στην κουζίνα μένω με το στόμα ανοικτό. Το τραπέζι είναι γεμάτο με φαγητά. Όχι όμως μόνο τα συνηθισμένα. Υπάρχουν και κάποια καινούρια εκτός από το γάλα, τον χυμό, τον καφέ, το ψωμί, την μερέντα, το βούτυρο, το μέλι και τα κεκάκια, καθώς και ζαμπόν, τυρί.

“Τέλεια ξύπνησες λουλούδι μου; Καλημέρα.”, λέει η μητέρα μου μόλις καταλαβαίνει την παρουσία μου.

“Καλημέρα. Τι είναι όλα αυτά;”

“Είναι παραδοσιακά εδέσματα που έφτιαξε η Ντόρα. Είναι χρυσοχέρα η φίλη σου.”

,απαντάει η μητέρα ακουμπώντας τρυφερά τον ώμο της Ντόρας.

“Υπερβάλετε κυρία Μελίνα. Καλημέρα Έλλη. Κάθισε να μου πεις την γνώμη σου.”, λέει η Ντόρα με ένα χαμόγελο. Κάθομαι και περιμένω να κατέβουν και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας έτσι ώστε η Ντόρα να μας εξηγήσει το κάθε πιάτο.

“Λοιπόν, αυτή εδώ είναι μια Tortilla, μια παραδοσιακή πίτα με λουκάνικο τσορίθο, πιπεριές, κρεμμύδια και πατάτες σε κύβους. Αυτά είναι Churros, σαν λουκουμάδες, με ζάχαρη και λιωμένη σοκολάτα. Αυτή είναι μια Leche frita φτιάχνεται με γάλα, κρόκους αυγών και αλεύρι. Τέλος, αυτό είναι Jamon είναι μια ιδιαίτερη γεύση ζαμπόν και προέρχεται από λευκούς χοίρους. ”

“Ευχαριστούμε πάρα πολύ αλλά δεν χρειαζόταν να μπεις στον κόπο.”, της απαντώ κοιτώντας με λαχτάρα όλα τα πιάτα.

“Αυτό της λέω και γω από το πρωί.”, προσθέτει η μητέρα μου.

“Λατρεύω να μαγειρεύω και θέλω με κάποιον τρόπο να σας ξεπληρώσω και την φιλοξενία που μου παρέχετε. Άντε ξεκινήστε, θα παγώσουν.”, απαντά η Ντόρα χαρούμενη.

Δοκίμασα όλα τα καινούρια πιάτα που μας ετοίμασε η Ντόρα και πραγματικά ήταν όλα πεντανόστιμα. Έτσι έμαθα λίγο καλύτερα την κουλτούρα της και έκανα ένα νοητό ταξίδι στην πόλη της. Μαζέψαμε τα πιάτα και όλοι διασκορπίστηκαν για να πραγματοποιήσουν τις πρωινές τους εργασίες. Πρότεινα στην Ντόρα να κάνουμε μια βόλτα στην Lumina για να την ξεναγήσω και δέχτηκε με χαρά. Κάλεσα και την Καρολίνα, η οποία πέρασε από το σπίτι και φύγαμε όλες μαζί.

“Λοιπόν, Ντόρα, σε βόλεψε το δωμάτιο; Λείπει κάτι που χρειάζεσαι να στο φέρω; Και η γιαγιά σου είναι καλά; Νιώθει άνετα στους θείους μου;”, τη ρωτώ καθώς κάνουμε την βόλτα μας.

“Είναι όλα τέλεια Έλλη μου. Αν δεν ήσουν εσύ και τα παιδιά δεν ξέρω τι θα κάναμε.”, απαντάει η Ντόρα με ευγνωμοσύνη.

“Δεν έχετε άλλους συγγενείς;”, ρωτάει η Καρολίνα.

“Όχι δυστυχώς, έχασα τους γονείς μου στην Μεγάλη Μάχη.”, λέει η Ντόρα θλιμμένη.

“Λυπάμαι πολύ.”, λέω και ακουμπάω τον ώμο της τρυφερά.

“Όλα καλά. Δεν τους είχα γνωρίσει. Ήμουν μικρή όταν χάθηκαν και με μεγάλωσε η γιαγιά μου.”, λέει αλλά τα μάτια της παραμένουν θλιμμένα.

“Κατάλαβες τελικά πώς ξέσπασε η φωτιά;”, την ρωτώ αλλάζοντας το θέμα συζήτησης. Δεν ήθελα να την κάνουμε να νιώσει άβολα ούτε να στεναχωρηθεί λόγω των γεγονότων του παρελθόντος της.

“Είδα όπως όλοι οι υπόλοιποι ένα μαύρο σύννεφο το οποίο άρχισε να ξερνάει φωτιές.”

“Δεν είδες τίποτα άλλο; Πέρα από το περίεργο σύννεφο;”, ρωτά η Καρολίνα, η οποία κατάλαβε πού ήθελα να πάει η κουβέντα μας.

“Μμμ. Είδα κάτι αλλά... δεν είμαι σίγουρη. Μπορεί να ακουστεί τρελό.”, λέει η Ντόρα μετά από λίγο.

“Πίστεψέ με έχουμε ακούσει και δει πολλά τρελά πράγματα τις τελευταίες ημέρες.”, της απαντώ ενθαρρυντικά.

“Νομίζω ότι... νομίζω ότι είδα μια σκιά να με παρακολουθεί πριν πέσουν οι πρώτες φλόγες από τον ουρανό.” Κοιταζόμαστε ταυτόχρονα με την Καρολίνα.

“Με θεωρείται παρανοϊκή έτσι; Το ξέρω μπορεί να ήταν η ιδέα μου.”, λέει η Ντόρα καθώς αντιλαμβάνεται την ματιά που ανταλλάξαμε με την Καρολίνα.

“Το ακριβώς αντίθετο. Πιστεύουμε και μεις ότι όντως μπορεί να είναι μπλεγμένη μια φιγούρα στην επίθεση που έγινε χθες.”, της απαντώ.

“Τι εννοείτε;”, ρωτάει μπερδεμένη.

Εξήγησα για μια τελευταία φορά όλα τα γεγονότα που αφορούν την μυστηριώδη φιγούρα και στο τέλος της διήγησής μου η Ντόρα με κοίταξε σοκαρισμένη.

“Και τι σχέση έχουν όλα αυτά με εμένα; Γιατί επιτέθηκε στο σπίτι μου; Πώς επιτέθηκε στο σπίτι μου; Κατέχει τόση δύναμη; Μπορεί να βγει από το δάσος; Είναι σίγουρα εγκλωβισμένος εκεί;”, ρωτάει χωρίς σταματημό η Ντόρα.

“Δεν ξέρουμε. Αλλά σίγουρα κάτι ήθελε να πετύχει με την επίθεση και το επίκεντρο ήταν το δικό σου σπίτι.”, απαντά η Καρολίνα. Η Ντόρα σφίγγει τις γροθιές της νευριασμένη.

“Θα μπορούσε να έχει σκοτώσει την γιαγιά μου. Πρέπει να κάνουμε κάτι. Πρέπει να κάνω κάτι. Μπορεί να επιχειρήσει ξανά να μας επιτεθεί.”

“Η μόνη λύση είναι η εξής...”, της απαντώ και της παρουσιάζω προσεχτικά το σχέδιό μας. “Εννοείται πως η απόφαση είναι δική σου. Είναι μεγάλο το ρίσκο και δεν θέλω να πάθεις κακό εξαιτίας μου.”, λέω στο τέλος της αφήγησης.

Η Ντόρα με κοιτάζει σκεπτική. Δεν απαντάει αμέσως. Κάνουμε τον γύρω του πάρκου και συνεχίζουμε την βόλτα μας προς το ποτάμι. Η Καρολίνα με σκουντάει κάποια στιγμή με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Όντως η στάση της Ντόρας είναι κάπως ανησυχητική. Λίγο πριν φτάσουμε στην εξώπορτα του σπιτιού μας η Ντόρα σπάει την σιωπή της.

“Περιμένετε.”, λέει και σταματά.

“Εγινε κάτι;”, την ρωτάω.

“Ο μόνος λόγος που άργησα να απαντήσω ήταν επειδή φοβάμαι να αφήσω την γιαγιά μου μόνη της αν μου συμβεί κάτι. Καθώς και τον Αρούλη μου φυσικά. Σε καμία περίπτωση δεν φοβάμαι. Θέλω όσο τίποτα να εκδικηθώ τον φταίχτη.”

“Κατανοητό.”, λέει η Καρολίνα σοβαρά.

“Εννοείται πως καταλαβαίνουμε και δεν θα σε παρεξηγήσουμε αν δεν θες να συμπεριληφθείς στο σχέδιο.”, της απαντώ.

“Αλλά... τα ρίσκα είναι για τους γενναίους. Αν μου εγγυηθείτε ότι θα φροντίζετε την γιαγιά και την γατούλα μου αν μου συμβεί κάτι θα έρθω μετά χαράς μαζί σας.”

“Εννοείται Ντόρα. Δεν χρειαζόταν καν να ρωτήσεις.”, της απαντώ. Δεν νομίζω οι θείοι μου να έχουν κάποιο πρόβλημα να φροντίσουν μια γιαγιούλα και την γάτα της. Σε κάθε περίπτωση η Ντόρα θα γυρίσει σώα και αβλαβής μετά την αποστολή. Ας ελπίσουμε *όλοι* μας να γυρίσουμε σώοι και αβλαβείς μετά από αυτή την περιπέτεια.

Κεφάλαιο 10Ψ

Καυτή λάβα, διαμαντένια στιλέτα, σκοτάδι και φωνές. Μα πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο; Η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή. Γύρω μου όλοι προσπαθούν να αμυνθούν. Μπροστά μου το χάος. Τα ύστερα του κόσμου. Ένα κατεστραμμένο δάσος. Μια απίστευτη μάχη. Ένας εχθρός με σάρκα και οστά. Σκιές αναμιγνύονται με ιαχές. Χρυσόσκονη γίνεται καυτερό λάσο που δημιουργεί αμυχές. Όλα προμηνύουν το τέλος, αλλά είμαστε ακόμα στην αρχή. Η αναζήτηση του χειμώνα έχει ξεκινήσει και ο κόσμος σύντομα θα γνωρίσει την τρομερή αλήθεια και θα κατανοήσει τι είναι γραμμένο της μοίρας του να ζήσει.

Βρισκόμαστε και οι εννιά μας στην είσοδο του μεγάλου μυστηριώδους δάσους. Τέσσερα κορίτσια, τέσσερα αγόρια και ο Νταρούλης. Έτοιμοι για ό,τι προκύψει. Έτσι πιστεύουμε στην αρχή τέλος πάντων. Κάνω το πρώτο βήμα και νιώθω κάτι να με τραβάει σαν μαγνήτης προς το δάσος. Προχωρώ και άλλο έχοντας επίγνωση του γεγονότος ότι οι υπόλοιποι περιμένουν να μπω πρώτη για να ακολουθήσουν και αυτοί στην συνέχεια. Μπαίνω, λοιπόν. Κάνω άλλα δύο βήματα και νιώθω μια δύναμη να βγαίνει από μέσα μου και να κινείται σαν το κύμα προς όλες τις κατευθύνσεις. Σαν να έσπασε ένα φράγμα και ξεχύθηκε όλο το εγκλωβισμένο νερό με τόση ορμή που μετακινεί τα πάντα στο διάβα του. Πάλι ο άνεμος με χαιρετά, με σηκώνει στις πλάτες του και με στριφογυρνά. Μπαίνει και η υπόλοιπη παρέα σε αυτόν τον μαγικό κόσμο, τότε ο άνεμος ηρεμεί, το κύμα δύναμης καταλαγιάζει.

“Παιδιά;”, λέει η Καρολίνα. Γυρίζουμε όλοι και την αντικρίζουμε. Το χέρι της ακουμπάει σε έναν αόρατο τοίχο στην είσοδο του δάσους. Αρχίζει να χτυπάει τα χέρια της με μανία στον αέρα αλλά κάθε προσπάθειά της είναι μάταιη. Η είσοδος έχει εξαφανιστεί! Άρα θα πρέπει να βρούμε άλλη έξοδο.

“Μάλιστα. Άρα παγιδευτήκαμε σε αυτό το πανέμορφο και καθόλου τρομακτικό δάσος.”, λέει ο Ντάνιελ.

“Oh Dios mío. Τι θα κάνουμε τώρα;”, λέει η Ντόρα καθώς κατεβαίνει από τον Νταρούλη πανικόβλητη.

“Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να συνεχίσουμε στο σχέδιό μας και να ανησυχήσουμε για αυτή την παράμετρο αργότερα.”, απαντώ και όλοι αναγκαστικά συμφωνούν.

Προχωράμε λοιπόν πιο βαθιά στο δάσος. Κατά την διάρκεια της διαδρομής μας η Ντόρα βρίσκεται στην πλάτη του Νταρούλη (ο οποίος θα αποτελέσει ο φύλακας της σε περίπτωση επίθεσης, μαζί με το ρόπαλο που της έχει χαρίσει η γιαγιά της), ο Σον με τον Άντριαν ανοίγουν δρόμο και οι υπόλοιποι ελέγχουμε για ύποπτες κινήσεις δεξιά και αριστερά μας. Εύχομαι από μέσα μου να εμφανιστεί η Μπριγιάρ αλλιώς δεν νομίζω να μπορέσουμε να κάνουμε πολλά. Μένω πίσω και αφήνω τα παιδιά να προχωρήσουν.

“Μπριγιάρ, μπορείς να εμφανιστείς. Εκπλήρωσα την επιθυμία σου. Είμαστε όλοι εδώ.”, λέω χαμηλόφωνα. Περιμένω. Τίποτα. Έλαααα. Εμφανίσου. Νιώθω τις ελπίδες μου να χάνονται μία προς μία. Χωρίς την καθοδήγηση της λάμψης δεν θα ολοκληρώσουμε σωστά το σχέδιο. Μα να ξάφνου μια φλόγα εμφανίζεται επιτέλους μπροστά μου.

“Γεια σου Μπριγιάρ. Καιρό έχουμε να τα πούμε.”, λέω ανακουφισμένη. Αυτή κάνει μια αιώρηση στον αέρα και γίνεται έντονη.

“Ναι το ξέρω ότι κάτι κακό θα συμβεί. Γι’ αυτό θέλω την βοήθειά σου σε κάτι.” Η λάμψη μετατρέπεται σε ερωτηματικό.

“Τι θα έλεγες να εξομολογήσουμε μερικές νεραϊδούλες;” Η Μπριγιάρ στέκεται και μετά από λίγα λεπτά κάνει χαρούμενη δυο αιωρήσεις. Ωραία το εύκολο μέρος του σχεδίου έφτασε στο τέλος του. Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι το πόσο εύκολα μπορεί το δύσκολο μέρος να μετατραπεί σε εφιάλτη. Θα περιμένουμε και θα μάθουμε.

Οι ρόλοι αντιστράφηκαν. Η Μπριγιάρ και γω βρισκόμαστε τώρα μπροστά από όλους ανοίγοντας τον δρόμο. Υπήρξαν πολλές διαμαρτυρίες από την πλευρά των αγοριών αλλά κατάλαβαν εν τέλει ότι οι εγωισμοί πάνε περίπατο όταν διακυβεύονται τόσες ζωές.

“Είμαστε σίγουροι ότι πάμε σωστά;”, λέει ο Ντάνιελ χαμηλόφωνα.

“Η Μπριγιάρ ξέρει τον δρόμο.”, λέω. Ή μάλλον νομίζω ότι τον ξέρει.

“Αμάν. Έλεος πια με αυτά τα ζώφια.”, λέει η Καρολίνα καθώς κουνά τα χέρια της με μανία στον αέρα.

“Το δάσος είναι ένα φυσικό οικοσύστημα. Το βασικό του χαρακτηριστικό είναι η αρμονική συνύπαρξη τόσων μορφών ζωής. Η αρμονική ζωή είναι νόμος που λειτουργεί ασταμάτητα στο δάσος.”, λέει η Σύλβια σαν να απαγγέλει ένα ποίημα.

“Πάντα τόσο πολύ μιλάει η κοπελιά;”, λέει ο Άντριαν στον Ντίλαν.

“Βγάζω και δόντια αν λάχει.”, απαντά η Σύλβια νευριασμένη.

“Α πολύ ωραία. Έτσι θα ταιριάζεις και με το περιβάλλον.”, συνεχίζει ο Άντριαν.

“Δεν είμαστε με τα καλά μας. Τι έπαθες ξαφνικά; ¿Estás loco?”, λέει η Ντόρα σηκώνοντας τα χέρια ψηλά.

“Ναι μάλλον είμαι τρελός που ήρθα σε ένα τέτοιο μέρος με ένα μάτσο ανόητους. Και το καλύτερο είναι ότι παγιδεύτηκα κιόλας εδώ μέσα.”, λέει ο Άντριαν νευριασμένος.

“Ηρέμησε λίγο Άντριαν.”, λέει ο Ντίλαν.

“Καλά σου λέει ο φιλαράκος σου. Στο κάτω κάτω και μεις σε ανεχόμαστε τόσες μέρες.”, λέει ο Σον.

“Εσύ διαμαντόπαιδο δεν χρειάζεται να μιλάς πολύ. Μπορεί να χωθεί κανένα διαμάντι κατά λάθος στην γλώσσα σου.”, λέει ο Άντριαν. Τι γίνεται τέλος πάντων εκεί πίσω, σκέφτομαι και καθώς γυρίζω βλέπω τον Άντριαν να έχει πιαστεί στα χέρια με τον Σον. Τρέχω κοντά τους νευριασμένη.

“Μπορείτε να σταματήσετε; Δεν οδηγεί πουθενά όλο αυτό.” Τα αγόρια κάνουν σαν να μην με άκουσαν και συνεχίζουν να παλεύουν μεταξύ τους.

“Σταματήστε λέω.” Ο Άντριαν έχει αποκτήσει πολλές αμυχές στα πόδια ενώ ο Σον ένα μαυρισμένο μάτι. Μα δεν καταλαβαίνουν τίποτα; Δεν πρέπει να τσακωνόμαστε μεταξύ μας αλλά να ενωθούμε εναντίον ενός κοινού εχθρού. Το ακόμα χειρότερο είναι ότι Ντάνιελ αρχίζει να φωνάζει ενθαρρυντικά στον Σον ενώ ο Ντίλαν άθελά του έχει μπει και αυτός στο παιχνίδι εμψυχώνοντας τον φίλο του. Τα κορίτσια κοιτούν αποσβολωμένα την μάχη. Το αίμα μου αρχίζει ξαφνικά να βράζει. Δεν ξέρω από πού προέρχεται αυτός ο θυμός. Τον κρατάω μέσα μου τόσο καιρό και ήρθε η ώρα να ξεσπάσω. Το ποτήρι ξεχειλίζει όταν τα αγόρια αρχίζουν να αιμορραγούν από το πρόσωπο.

“ΕΙΠΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ.”

Νιώθω ξαφνικά μέσα μου μια δύναμη που σαν φούσκα σκάει ανεξέλεγκτη και ξετυλίγεται σε όλο τον χώρο γύρω μου. Κλείνω τα μάτια μου και κάνω μια ενδοσκόπηση. Η αλήθεια είναι ότι αισθάνομαι άτρωτη. Σαν σούπερ ήρωας νιώθω ότι πετάω στα σύννεφα. Έχει φύγει ένα μεγάλο βάρος από πάνω μου και σαν απαλό πούπουλο ο άνεμος με μεταφέρει σε άγνωστα μονοπάτια. Ανοίγω τα μάτια μου και αιωρούμαι στον αέρα. Μα τι όμορφα φαίνονται όλα από ψηλά! Για μισό λεπτό. Αιωρούμαι στον *αέρα*; Από *ψηλά*; Μια κραυγή ξεφεύγει από τα χείλη μου η οποία με κάνει να χάσω προς στιγμή την ισορροπία μου, αλλά δεν με κάνει να πέσω με φόρα στο έδαφος. Τι συμβαίνει; Κοιτάζω κάτω και βλέπω όλη την παρέα, τώρα μικροσκοπική, να με κοιτάζει πίσω με απορία, με φόβο; Στο έδαφος γύρω από την παρέα έχουν δημιουργηθεί κράματα από λάβα και κρυστάλλους. Κοιτάζω τα χέρια μου. Την μία στιγμή τα βλέπω, την άλλη όχι. Είχα μια γρατζουνιά στο μπράτσο μου από τα κλαδιά των δέντρων καθώς προχωρούσαμε με τα παιδιά βαθιά στο δάσος. Τώρα έχει εξαφανιστεί! Αργά ελέγχοντας την πρωτόγνωρη δύναμή μου κατεβαίνω στο έδαφος και σε μια στιγμή, λες και πατήθηκε κάποιο κουμπί, είμαι πάλι ο εαυτός μου.

“Έλλη; Τι έγινε μόλις τώρα;”, λέει πρώτη η Καρολίνα μόλις την πλησιάζω.

“Δεν ξέρω.”, απαντώ κοιτώντας τους όλους έναν έναν. Δεν θέλω να αλλάξει η στάση τους προς εμένα. Ό,τι και να μου συνέβη είμαι ακόμα η Έλλη Λόπεζ.

“Εμ συγγνώμη αλλά αυτό ήταν ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ. Γιούχουου.”, λέει ο Άντριαν κουνώντας την γροθιά του στον αέρα με ενθουσιασμό. Αυτό και αν ήταν αντίδραση.

“Έλλη; Ήξερες ότι υπήρχε τόση δύναμη μέσα σου;”, λέει ο Σον ταραγμένος, κρατώντας απόσταση από εμένα. Γιατί το κάνει αυτό; Δεν είμαι δα και κανένα τέρας. Απλώς είμαι κάτι άλλο που δεν έχω προσδιορίσει ακόμα.

“Όχι δεν ήξερα καν την ύπαρξή της.”, του απαντώ ειλικρινά. Η Μπριγιάρ όλη αυτή την ώρα που ήμουν στον αέρα βρισκόταν δίπλα μου. Είχε αλλάξει χρώμα και από μπλε είχε τέσσερις αποχρώσεις: κόκκινο, άσπρο, μαύρο και γκρι. Η κάθε μια να εναλλάσσεται με την άλλη. Τώρα όμως έχει αποκτήσει το φυσιολογικό της χρώμα και κουνιέται με μανία μπροστά στο πρόσωπό μου.

“Μπριγιάρ, ηρέμησε. Τι έπαθες;” Με μία κίνηση φεύγει από μπροστά μου και κατευθύνεται προς το δάσος με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

“Έ περίμενε. Πού πας;”, της λέω καθώς τρέχω ξοπίσω της. Δεν διανύουμε μεγάλη απόσταση καθώς μετά από μια κουρτίνα από φυλλωσιές αντικρίζω μπροστά μου κάτι μοναδικό. Ακούω τα αγκομαχητά της ομάδας από πίσω μου αλλά δεν μπορώ να πάρω τα μάτια μου από το τοπίο.

“Δεν... ήμουν... προετοιμασμένος... για τόσο τρέξιμο.”, λέει ο Ντάνιελ καθώς φτάνει πίσω μου.

“Wow. Αυτό το μέρος είναι η προσωποποίηση του μεγαλείου της φύσης.”, λέει η Σύλβια δίπλα μου. Δεν κάνουμε όμως πολλά βήματα καθώς ένα τοίχος από λαμπερή χρυσόσκονη και άσπρες νεράιδες μας κόβει τον δρόμο για την μικροσκοπική νεραϊδούπολη.

“Ποιοι είστε και τι θέλετε στην πόλη μας;”, ακούγεται μια τσιριχτή φωνή από την μέση του τοίχους. Εγώ σηκώνω αμέσως τα χέρια μου σε ένδειξη ειρηνικής διάθεσης.

“Ηρεμήστε δεν είμαστε εχθροί σας. Απλώς χαθήκαμε και προσπαθούμε να βρούμε την έξοδο του δάσους. Ξέρω ότι ζητάμε πολλά αλλά θα σας ήμασταν υπόχρεοι αν μας προσφέρατε σίτιση και διαμονή έστω για απόψε και από αύριο θα σας απαλλάξουμε από την παρουσία μας.”, λέω ικετευτικά.

Οι νύμφες δεν κατεβάζουν αμέσως τις άμυνές τους παρά συσπειρώνονται σε έναν κύκλο και αρχίζουν να συζητούν τσιριχτά η μία με την άλλη. “Χάθηκαν... γνωστή... δυνάμεις... προσοχή...”, ακούγονται διάσπαρτες οι λέξεις. Οι νύμφες αποφασίζουν με ένα κοινό νεύμα και δημιουργούν ξανά ένα τοίχος.

“Αποφασίσαμε να σας δεχτούμε στην πόλη μας, αλλά αν παρατηρήσουμε την οποιαδήποτε ατασθαλία από μέρους σας θα σάς κάνουμε σκόνη.”, λέει η ίδια νύμφη που μίλησε πριν, προφανώς η αρχηγός τους.

“Απολύτως κατανοητό. Σας ευχαριστούμε πολύ.”, λέω ανακουφισμένη. “Με λένε Έλλη και από δω είναι οι φίλοι μου από αριστερά προς τα δεξιά, Καρολίνα, Ντάνιελ, Σον, Σύλβια, Ντόρα, Άντριαν και Ντίλαν.”

“Χαρήκαμε για την γνωριμία. Με λένε Νυμφαδώρα και από δω είναι οι νυμφαδελφές μου. Ελάτε να σας ξεναγήσουμε στην πόλη μας.”, λέει η αρχηγός της ομάδας.

Με μεγάλη χαρά, λοιπόν, ακολουθήσαμε τις νεράιδες στον μαγικό τους κόσμο. “Είμαστε οι πρώτες κάτοικοι της Universo. Γεννιόμαστε από την γύρη των φυτών και ζούμε μέχρι να μαραθεί το φυτό από το οποίο προήλθαμε. Συνήθως ζούμε 20 χρόνια. Η πόλη μας, Νύμφα, υπήρχε από αρχαιοτάτων χρόνων, ελεύθερη και αυτοδύναμη. Μέχρι...”, η Νυμφαδώρα σταματάει την διήγησή της αμφιταλαντευομένη για το αν θα συνεχίσει την πρόταση που ξεκίνησε. “Ναι, πού είχα μείνει; Α οι πρώτες κάτοικοι της Νύμφα έκτισαν αυτά τα θεσπέσια κτήρια μόνο με την δύναμη της χρυσόσκονης που κατείχαν. Χρειάστηκαν πολλά χρόνια για να δημιουργηθεί όλη η πόλη. Η δύναμή μας προέρχεται από τον βυθό του ποταμού, γι’ αυτό βλέπετε κατοικούμε τόσο κοντά του.”

Καθώς ακούγαμε την αφήγηση της Νυμφαδώρας διασχίσαμε τα όμορφα σπιτάκια των νυμφών, τα οποία ήταν μικρά σαν μανιτάρια, και προχωρήσαμε προς την μεγάλη όχθη του ποταμού όπου βρισκόταν ένα πανέμορφο διαμαντένιο παλάτι. Μόλις το αντίκρισα έμεινα ακίνητη αποτυπώνοντας την ομορφιά του στο μυαλό μου. Ήταν χτισμένο μέσα σε έναν τεράστιο κορμό δέντρου και οι σκεπές του ήταν μυτερές και τριγωνικές φτιαγμένες από λαμπερά διαμάντια. Οι σκάλες που οδηγούσαν έως την εξώπορτά του ήταν βγαλμένες από παραμύθι. Τεράστιες και πέτρινες, πλαισιώνονταν από ανθισμένα και καταπράσινα κωνοφόρα δέντρα.

“... Και φτάσαμε, λοιπόν, στο παλάτι της βασίλισσας Χελάδας. Εδώ έμενε η βασίλισσά μας πριν το τραγικό της χαμό. Προτιμούσε όπως έλεγε να ζει στο πιο μαγευτικό σημείο της Universo. Να εμπνέεται από αυτό. Να δημιουργεί σε αυτό. Να κυβερνά έχοντας ως σημείο εκκίνησης και σημείο τερματισμού την ομορφιά του. Τον λάτρευε αυτόν τον τόπο.”, λέει η Νυμφαδώρα και συναισθάνομαι την λύπη και τον θυμό στα λόγια της. Μπορεί να ήμουν μικρή αλλά θυμάμαι όλο τον κόσμο να υμνεί την καλοσύνη, την ομορφιά και την δυναμικότητά της. Ήταν άξια βασίλισσα, αλλά μετά τον θάνατό της και χωρίς διαδόχους χάθηκε το δικαίωμα διακυβέρνησης της Universo. Ήταν ο κρίκος που ένωνε την αλυσίδα. Τα βασίλεια διασκορπίστηκαν. Ο λαός διαχωρίστηκε. Ο χειμώνας εξαφανίστηκε. Και για όλα φταίει ΑΥΤΟΣ.

“Έλλη;”, με ρωτά η Νυμφαδώρα.

“Ναι τι;”, λέω καθώς ξεσφίγγω τις γροθιές μου και προσπαθώ να ηρεμήσω.

“Είσαι καλά; Είπα κάτι που σε πείραξε;”

“Όχι είμαι καλά. Ας συνεχίσουμε. Άρα εμείς που θα μείνουμε;”, την ρωτώ αλλάζοντας θέμα.

“Εδώ!”, λέει η Νυμφαδώρα και δείχνει το παλάτι.

“Cool.”, λέει ο Άντριαν.

“Αλήθεια;”, λέει η Καρολίνα και τσιρίζει.

“Είσαι σίγουρη; Δεν υπάρχει κάποιο άλλο μέρος; Μήπως βεβηλώνουμε έτσι την μνήμη της; Ξέρω ότι μόνο κάποιος με βασιλικό αίμα μπορεί να μείνει στο παλάτι.”, λέω με επιφύλαξη.

“Σε καμία περίπτωση. Η βασίλισσά μας είχε συχνά επισκέπτες κουρασμένους από πολύωρα ταξίδια και τους φιλοξενούσε στους ξενώνες του παλατιού της. Πάμε λοιπόν;”, απαντά η Νυμφαδώρα καθησυχαστικά και χωρίς να περιμένει απάντηση πέταξε προς το μέρος του παλατιού. Εμείς ανεβήκαμε αργά τις σκάλες.

“Ουφ τι μου έμελλε να πάθω.”, λέει ο Ντάνιελ ξεφυσώντας.

“Σςς αδελφούλη είναι και μια ευκαιρία να κάνεις την γυμναστική που όλο απέφευγες.”, λέει η Καρολίνα και όλοι σκάμε στα γέλια.

Φτάσαμε εν τέλει στην τεράστια ξύλινη πόρτα του παλατιού. Η Νυμφαδώρα έκανε μια κοφτή κίνηση δεξιά και μετά αριστερά. Στην συνέχεια σήκωσε τα χέρια της και χρυσόσκονη εμφανίστηκε από το πουθενά μπροστά μας. Πέρασε πάνω από τον καθένα μας ξεχωριστά, στάθηκε για λίγα δευτερόλεπτα και μετά συνέχισε στον επόμενο. Σαν να μας σκάνανε για κάποιον λόγο.

“Κάντε λίγη υπομονή. Η χρυσόσκονη ελέγχει για τυχόν επικίνδυνο εξοπλισμό πάνω σας και έπειτα σκανάρει τα πρόσωπά σας για να μπορέσετε να έχετε πρόσβαση στο παλάτι.”, λέει η Νυμφαδώρα. Μόλις η χρυσόσκονη τελειώνει την εργασία της γυρίζει και με ιλιγγιώδη ταχύτητα περνάει μέσα από την πόρτα του παλατιού.

“Είναι ένα ξόρκι που φτιάξαμε για να προστατεύουμε την βασίλισσά μας. Τώρα είστε ελεύθεροι να μπειτε.”, συνεχίζει η Νυμφαδώρα.

Κάνω ένα βήμα μπροστά και η πόρτα ανοίγει μαγικά από μόνη της. Νιώθω το δέος όλης της παρέας να συσσωρεύεται μέσα μου. Δεν είχα φανταστεί ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα ότι θα είχα την ευκαιρία να δω, πόσο μάλλον να μείνω στο παλάτι της Χελάδας. Μπήκαμε όλοι αργά στο εσωτερικό του.

Μπροστά μας απλώνεται ένα τεράστιο χρυσό χαλί που οδηγεί σε μια μαρμαρίνη σκάλα. Στον ουρανό υπάρχουν τεράστιοι πολυέλαιοι, κατάφωτοι και τοιχογραφίες αγγέλων. Αγάλματα σπουδαίων προσωπικοτήτων της Universo πλαισιώνουν την σκάλα και κολώνες με κιονόκρανο ιωνικού ρυθμού γεμίζουν τον χώρο γύρω μας. Ανεβαίνουμε την τεράστια σκάλα του παλατιού. Σε όλο το μήκος και πλάτος του τοίχου στα δεξιά της απλώνεται μια τεράστια βιβλιοθήκη. Ακουμπάει κυριολεκτικά το ταβάνι. Σίγουρα θα περάσω όλο μου τον χρόνο σε αυτό το μέρος του παραδείσου. Μόλις, όμως, φτάνουμε στο κεφαλόσκαλο αντιλαμβάνομαι πραγματικά το μεγαλείο αυτού του παλατιού. Μπροστά μας βρίσκεται ένα τεράστιο σαλόνι με πολυθρόνες και ένα περίτεχνα φτιαγμένο τζάκι σε χρυσές αποχρώσεις. Παράλληλα ένας τεράστιος καθρέπτης δημιουργεί την ψευδαίσθηση της ύπαρξης αυτού του μαγικού κόσμου εις διπλούν. Δεξιά μας βρίσκεται ένας τεράστιος διάδρομος που χωρίζεται σε δωμάτια και αριστερά μας μέσα στον κορμό του δέντρου βρίσκεται ένα μικρό προσκυνητάρι, το οποίο περιέχει όλες τις εικόνες των Αγίων μας σε μινιατούρες. Πλησιάζω κοντά του, ανάβω ένα κεράκι και προσεύχομαι μέσα μου. Άγιοί μου βοηθήστε μας να σώσουμε την Universo. Έχοντας την βοήθειά Τους, καθώς και των φίλων μου το ηθικό μου αναπτρώνεται.

“Εδώ ήταν η σουίτα της βασίλισσάς μας. Και εδώ θα μέινετε εσείς. Το πλάσμα που φέρατε μαζί σας θα μείνει σε έναν ειδικά διαμορφωμένο χώρο, σαν καλύβα, δίπλα από το παλάτι.” ,λέει η Νυμφαδώρα μετά από λίγο και καθώς προχωρήσαμε προς τα δωμάτια αντικρίσαμε έναν τεράστιο χώρο χωρισμένο με χρυσές πόρτες. Η κάθε πόρτα περιείχε και το όνομά του καθενός από εμάς. Πώς έγινε αυτό; Μα φυσικά τι ρωτάω. Μαγικά! Το μόνο θέμα είναι ότι... Το δικό μου όνομα λείπει.

“Εμ. Συγγνώμη αλλά εγώ που θα μείνω;” ,ρωτώ την Νυμφαδώρα με απορία.

“Α ναι σωστά. Βλέπεις είστε αρκετοί και δεν υπάρχουν πολλά δωμάτια. Εσύ Έλλη θα μείνεις στο δωμάτιο της βασίλισσας.” ,απαντά η Νυμφαδώρα λες και ήταν το πιο φυσικό πράγμα στην Universo.

“Δεν πιστεύω να μιλάς σοβαρά;” ,την ρωτώ έκπληκτη.

“Εννοείται πως μιλώ σοβαρά. Λοιπόν, τακτοποιηθείτε και για ότι χρειαστείτε είμαστε στην διάθεσή σας. Καλό σας βράδυ.” ,λέει η Νυμφαδώρα και σαν σίφουνας πέταξε από το παράθυρο και χάθηκε.

“Όνειρα γλυκά βασίλισσά μου.” ,λέει ο Άντριαν με μια υπόκλιση και ανοίγει την πόρτα του δωματίου του.

“Να ξέρεις ότι θα σε επισκεφτώ το πρωί. Δεν χάνω αυτή την ευκαιρία.” ,λέει η Καρολίνα και με αγκαλιάζει.

“Καληνύχτα σε όλους.” ,λέει ο Ντάνιελ.

“Buenas noches!”, απαντά η Ντόρα.

“Καληνύχτα ωραία μου κυρία.” ,λέει ο Σον και μου φιλάει το χέρι κάνοντάς με να κοκκινίσω. Με την σειρά τους με καληνυχτίζουν η Σύλβια και ο Ντίλαν μέχρι που μένω μόνη μου στον διάδρομο. Γυρίζω το σώμα μου και πιάνω το πόμολο της πόρτας της σουίτας της βασίλισσας και αργά την ανοίγω. Έλλη μου σήμερα θα κοιμηθείς σαν βασίλισσα, λέω από μέσα μου, και τρέχω προς το αφράτο χρυσαφένιο κρεβάτι.

Κεφάλαιο 11Ψ

Γυρνάω πλευρό, στριφογυρίζω στο κρεβάτι, κοιτάζω τον ουρανό του δωματίου γεμάτο από μικρά χρυσά αστέρια που λαμπυρίζουν. Το παίρνω απόφαση πως δεν θα κλείσω μάτι απόψε. Σηκώνομαι, λοιπόν, και κατευθύνομαι προς το παράθυρο. Κάθομαι στο μαλακό, καλυμμένο με βελούδινη επένδυση περβάζι του. Λυγίζω τα πόδια και τα φέρνω κοντά στο πιγούνι μου. Πόσο όμορφος είναι ο κόσμος μας! Το φεγγάρι φωτίζει σαν προβολέας το ονειρικό δάσος και τα νερά του ποταμού κατεβαίνουν ορμητικά από την πηγή τους. Μικρά βραχάκια περιτριγυρίζουν τα μανιταρόσπιτα και νεράιδες πετούν πάνω από τα νούφαρα του ποταμού, κάνοντας περιπολία, προστατεύοντας το δάσος. Μπόσκε και το παλάτι της Χελάδας. Ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα δεν θα φανταζόμουν τον εαυτό μου να κάθετε στο ίδιο περβάζι που καθόταν κάποτε η βασίλισσά μας.

Απίστευτο! Κοιτάζω ξανά την σουίτα. Είναι τεράστια, σχεδόν σαν το μισό μου σπίτι. Έχει έντονο το στοιχείο του χρυσού και ασημιές πινελιές. Αναπαυτικές πολυθρόνες βρίσκονται στα δεξιά μου, μια μαγευτική τουαλέτα με έναν τεράστιο καθρέπτη ακριβώς απέναντι από το σημείο που κάθομαι και το κρεβάτι φυσικά στα αριστερά μου. Γυρίζω το βλέμμα μου στον καθρέπτη. Από το σημείο που τον κοιτάζω φαίνομαι σαν μια μινιατούρα μέσα στην απaráμιλλη ομορφιά της φύσης που βρίσκεται πίσω μου. Μα ξάφνου κάτι χαλάει το τοπίο, μια σκιά αντανακλά στον καθρέπτη. Αργά γυρίζω το βλέμμα μου προς το παράθυρο και κοιτάζω κάτω προς την όχθη του ποταμού. Βλέπω κάποιον να περπατά αργά και να κάθεται τελικά σε ένα από τα βραχάκια. Φαίνεται δεν είμαι η μόνη που δεν μπορεί να κοιμηθεί απόψε. Σε μια στιγμή παίρνω την απόφαση, φοράω το πανωφόρι μου και βγαίνω από το δωμάτιο. Κατεβαίνω τις μεγάλες μαρμάρινες σκάλες του χολ και βγαίνω έξω από μια πλαϊνή πόρτα στα αριστερά μου. Καθώς περπατώ σφίγγω το μπουφάν πάνω μου. Έχει πολύ ψύχρα απόψε. *Έλλη τι κάνεις; Πήγαινε να κοιμηθείς. Είσαι με τα καλά σου;* Σσςς εσωτερική φωνή. Θέλω να μάθω γιατί δεν είμαι η μοναδική ξάγρυπνη απόψε. Πλησιάζω και η σκιά σαλεύει καθώς αντιλαμβάνεται την παρουσία μου.

“Τι κάνεις έξω τέτοια ώρα;” ,λέει η σκιά.

Κάθομαι δίπλα του σε ένα άλλο βραχάκι και τον κοιτάζω.

“Το ίδιο θα σε ρωτούσα και γω.”, απαντώ και τοποθετώ καλύτερα το μπουφάν πάνω στους ώμους μου.

“Δεν έχω συνηθίσει τόση χλιδή και πολυτέλεια.”, απαντά ο Άντριαν καθώς πλησιάζει το πρόσωπό του προς το φως του φεγγαριού. Γυρίζει αργά το κεφάλι του και μου χαμογελά, φέρνοντας στην επιφάνεια το βαθύ λακκάκι στο δεξί του μάγουλο.

“Εσύ όμως γιατί βρίσκεσαι εδώ;”, ρωτάει με απορία. Διακρίνω ένα δείγμα θλίψης στην φωνή του. Κάτι τον απασχολεί. Είμαι διατεθειμένη να το ανακαλύψω όμως;

“Εγώ.”, λέω και κοιτάζω τα βατραχάκια που ξεπετάγονται από το νερό. “Έχω συνηθίσει να κοιμάμαι σε πιο σκληρό στρώμα.”

Ο Άντριαν γελάει κοφτά και γυρνάει το βλέμμα του προς την όχθη. Μένουμε έτσι για λίγη ώρα. Αμίλητοι. Κάποια στιγμή νιώθω το κρύο να διαπερνά το σώμα μου. *Ωρα να μπεις μέσα Έλλη.* Καθώς σηκώνομαι από το βραχάκι και είμαι έτοιμη να τον καληνυχτίσω μου πιάνει απαλά το χέρι. Νιώθω ένα κύμα ενέργειας να περνάει μέσα μου, να διοχετεύεται από τον Άντριαν και εγώ να το λαμβάνω με ενθουσιασμό. *Όχι Έλλη, λογικέψου.* Πιάνω το χέρι του και το απομακρύνω.

“Μείνε λίγο ακόμα.”, μου λέει σαν απάντηση στην χειρονομία μου. Εγώ κουνώ το κεφάλι μου καταφατικά και κάθομαι ξανά δίπλα του. Τέλεια, πάνε οι άμυνές μου. Καταποντίστηκαν. Θα ξεπαγιάσω και από το κρύο από πάνω. Αυτός, σαν να ακούει την σκέψη μου, βγάζει το μπουφάν του και το περνάει πάνω από το δικό μου.

“Σε ευχαριστώ. Εσύ όμως δεν κρυώνεις;”, του λέω με ευγνωμοσύνη. Σαν να μου θυμίζει κάτι αυτή η χειρονομία.

“Όχι είμαι καλά.”, απαντά με θλιμμένα μάτια. Δεν έχω ξαναδεί το αλαζονικό του πρόσωπο σε τέτοια κατάσταση.

“Το σίγουρο είναι ότι δεν είσαι καλά.”, του απαντώ και αντιστέκομαι στον πειρασμό να μετακινήσω την φράντζα από το πρόσωπό του για να τον δω καλύτερα. Όσο εκνευριστικός και αν είναι μερικές φορές, δεν θέλω να τον βλέπω έτσι. “Θες να μου πεις τι έχεις;”

“Δεν θέλω να το συζητήσω... Πόσο μάλλον με μία Luminoso!”, μου απαντά με θυμό.

“Ααα δεν είμαστε με τα καλά μας. Εγώ φταίω που προσπαθώ να μιλήσω μαζί σου πολιτισμένα.” ,λέω και πετάγομαι όρθια.

“Εντάξει. Συγγνώμη. Μπορείς να μου κάνεις λίγη παρέα; Σε παρακαλώ.” ,λέει ο Άντριαν απολογητικά. Κάθομαι για τελευταία φορά δίπλα του. Άλλη μία προσβολή και τον αφήνω εδώ να ξεπαγιάσει. Αυτός σηκώνει το κεφάλι του και κοιτάζει τον ουρανό.

“Έχεις σκεφτεί ποτέ ότι τα άστρα του ουρανού είναι άτομα που έχουμε γνωρίσει ή και όχι στη ζωή μας; Κάθονται εκεί και μας κοιτάζουν. Μας ακολουθούν σε όλα τα βήματά μας. Δεν επεμβαίνουν, μόνο μας παρακολουθούν. Και θα είναι πάντα εκεί ότι και αν κάνουμε. Σωστό ή λάθος.”

“Καταλαβαίνω τι εννοείς. Όταν κοιτάζω τον έναστρο ουρανό, μπορεί να ακουστεί πολύ μελό, αλλά πιστεύω, νιώθω ότι τον κοιτάζει και ο μοναδικός.” ,λέω σηκώνοντας το κεφάλι μου.

“Ο μοναδικός;”, ο Άντριαν λέει με ένα γέλακι. “Εσείς τα κορίτσια με τους έρωτές σας.” Το αίμα ανεβαίνει στο κεφάλι μου. Τι είπε μόλις τώρα το αγοράκι; ΑΑΑ δεν είμαστε με τα καλά μας.

“Συγγνώμη κύριος. Οι άντρες δεν θα υπήρχατε χωρίς τις γυναίκες. Εμείς σας κουβαλάμε εννιά μήνες στην κοιλιά μας. Με την προϋπόθεση ,βέβαια, να βρείτε και σεις μια γυναίκα όπου θα την σέβεστε και θα την αγαπάτε και η αλυσίδα συνεχίζεται. Χωρίς έρωτα η ζωή δεν συνεχίζεται. Άλλο έρωτας, όμως, και άλλο αγάπη. Εσείς αλλάζετε τις γυναίκες σαν τα πουκάμισα και νομίζετε ότι αυτό λέγεται αγάπη. Ο μοναδικός, αν υπάρξει ποτέ, θα είναι το γιν μου και γω το γιανγκ του. Το αλάτι μου και γω το πιπέρι του. Η θάλασσά μου και γω ο ουρανός του. Κατάλαβες;” Ο Άντριαν μένει να με κοιτάζει με το στόμα ανοικτό.

“Δεν περίμενα τέτοια απάντηση αλλά γι’ αυτό μου αρέσεις. Επειδή λες αυτό που σκέφτεσαι χωρίς περιστροφές.” Καλά μαζόχας είναι; Μόλις τον έβρισα. “Θες να μου πεις μήπως και κάτι άλλο;” ,λέει ο Άντριαν μετά από ώρα.

“Σαν τι να θέλω να σου πω;” ,τον ρωτώ νευριασμένη.

“Δεν ξέρω ίσως για την μοναδική σου δύναμη; Για το πόσο ερωτευμένη είσαι μαζί μου; Ότι βρήκες επιτέλους τον μοναδικό; Οτιδήποτε.” Μάλιστα! Ο παλιός καλός Άντριαν επέστρεψε.

“Η πρώτη φορά που κατάλαβα την ύπαρξή της ήταν το πρωί. Κάτι ένιωθα από μικρή ότι υπήρχε μέσα μου αλλά δεν είχα δώσει τόση βαρύτητα στο να μάθω. Επίσης ΔΕΝ είμαι ερωτευμένη μαζί σου.”

“Μάλιστα.” ,λέει αυτός μιμούμενος το ύφος μου.

“Δικιά μου σειρά να ρωτήσω. Γιατί είσαι καταζητούμενος στην Oscura;”

“Δεν θέλω να το συζητήσω ούτε αυτό. Οπότε καλύτερα να απολαύσουμε το τοπίο.” ,λέει ο Άντριαν σηκώνοντας τους ώμους του με αδιαφορία. Δεν συνεχίζω την κουβέντα.

Καλύτερα έτσι. Δεν θέλω να ξέρω τα μυστικά του. Έτσι και αλλιώς είμαστε εχθροί σε προσωρινή ανακωχή. Αρχίζω να χασμουριέμαι και τα μάτια μου βαραίνουν.

“Μάλλον πρέπει να ανέβω στο δωμάτιό μου. ”, λέω και σηκώνομαι όρθια.

“Θες να σε συνοδέψω;” ,λέει και ακουμπά ξανά το χέρι μου καθώς του επιστρέφω το μπουφάν του.

“Όχι ξέρω τον δρόμο. Καληνύχτα Άντριαν.” ,λέω βιαστικά και απομακρύνομαι.

“Καληνύχτα Έλλη. Ελπίζω να με ονειρευτείς και απόψε.”, λέει βρίσκοντας το χιούμορ του ξανά.

“Έναν Oscuro με κακή αίσθηση του χιούμορ; Εφιάλτης.”, του απαντώ και παίρνοντας ως απάντηση το πραγματικό του γέλιο φεύγω χαρούμενη.

Ανεβαίνω νυσταγμένη τα αμέτρητα σκαλιά του παλατιού. Γιατί φτιάχνουν ΤΟΣΕΣ πολλές σκάλες επιτέλους; Φτάνω στο δωμάτιο κουρασμένη και αμέσως κατευθύνομαι προς το παράθυρο. Τα παντζούρια κουνιούνται σαν τρελά από το βραδινό αεράκι. Πριν τα κλείσω όμως αντικρίζω και πάλι την σκιά του. Αυτή την φορά όρθια. Να πετάει με μανία βράχους στην όχθη. Και τελικά να πλησιάζει στον βράχο που καθόμουν, να σηκώνει το μπουφάν που μου φόρεσε και... *να το μυρίζει.*

Την επόμενη μέρα ξυπνάω από έναν χτύπο στην πόρτα μου. Ποιος είναι πρωινιάτικα; Με το ζόρι σηκώνομαι από το κρεβάτι. Φτάνω στην πόρτα και μόλις την ανοίγω αντικρίζω την Καρολίνα. Της ρίχνω μια ματιά και ξαναγυρνώ στο κρεβάτι μου. Αυτή κλείνει την πόρτα και κάθεται στις αναπαυτικές πολυθρόνες απέναντί μου.

“Ωραία υποδοχή. Καλημέρα και σε σένα Έλλη μου.”

“Μμμ καλημέρα.”, της απαντώ και βάζω το μαξιλάρι πάνω στο κεφάλι μου. Γιατί δεν με αφήνει να κοιμηθώ άλλες 5 ωρίτσες;

“Βλέπω το ξενυχτήσαμε χθες.”, λέει πονηρά.

“Ξέρεις ότι όταν αλλάζω περιβάλλον δεν μπορώ να κοιμηθώ καλά.”, απαντώ μέσα από το μαξιλάρι.

“Αυτό φταίει ή ένας όμορφος Oscuros;” Ακούγοντας αυτή την ερώτηση σηκώνω αργά το κεφάλι μου και μισανοίγοντας τα μάτια μου ρωτώ με προσποιητή απορία:

“Τι εννοείς; Δεν σε καταλαβαίνω.”, και πέφτω πάλι πίσω στο μαξιλάρι μου.

“Εγώ νομίζω ότι καταλαβαίνεις... Σας είδα χθες. Να ξέρεις τα παράθυρα όλων μας βλέπουν στην όχθη του ποταμού. Οπότε μάλλον σας είδαν και όλοι οι υπόλοιποι.”
Ανοίγω τα μάτια μου και σηκώνομαι από το κρεβάτι. Δεν νυστάζω πια.

“Δεν είπαμε κάτι το σπουδαίο για να σου φύγει η περιέργεια.”

“Εμένα αγάπη μου δεν με ενόχλησε. Για τον Σον δεν είμαι σίγουρη. Ας ελπίσουμε να μην σας είδε γιατί η όλη φάση με το μπουφάν και τα γέλια ήταν κάπως ρομαντική.”

“Δεν υπάρχει τίποτα το ρομαντικό ανάμεσά μας.”, απαντώ σθεναρά.

“Ας κάνω ότι το πιστεύω. Λοιπόν, ποιο λες να είναι το επόμενο μας βήμα;”

“Θα προσπαθήσω να προσεγγίσω την Νυμφαδώρα για να αντλήσω πληροφορίες σχετικά με την φιγούρα και μετά βλέπουμε.”

“Τέλεια, ας ξεκινήσουμε τότε.”, λέει η Καρολίνα με ενθουσιασμό.

Μετά την πρωινή ψηλή κουβεντούλα που είχα με την Καρολίνα ανεβήκαμε όλη η παρέα στον πάνω όροφο όπου βρίσκεται η τεράστια τραπεζαρία του παλατιού. Τον χώρο γεμίζει ένα τραπέζι στο κέντρο του δωματίου με κηροπήγια, τα οποία είναι αναμμένα και χρυσές φλόγες ξεπηδούν σαν μπάλες του πινγκ πονγκ από την κορυφή τους. Τα πιάτα πάνω του είναι αμέτρητα και οι λιχουδιές ακόμα πιο πολλές. Καθόμαστε και αρχίζουμε να καταβροχθίζουμε τα πάντα στο διάβα μας συζητώντας, ωστόσο, λίγο και για άσχετα

θέματα καθώς δεν ξέρουμε ποιος μπορεί να μας ακούει. Και οι τοίχοι έχουν αυτιά όπως ξέρουμε.

“Πιστεύω ότι πρέπει να ονομάσουμε κάπως την ομάδα μας.”, λέει η Καρολίνα.

“Ναι σωστά. Να πω την ιδέα μου; Τώρα μου ήρθε. Να την πούμε: Οι πεντάμορφες, οι έξυπνοι και τα τέρατα.”, λέει ο Ντάνιελ με κοροϊδία.

“Ποιον είπες τέρας βρε χλεχλέ;”, λέει ο Άντριαν νευριασμένος.

“Όποιος έχει την μύγα μυγιάζεται.”, απαντά ο Ντάνιελ.

“Εμένα θα μου άρεσε να έχει κάποιο οικολογικό χαρακτήρα η ονομασία μας.”, λέει η Σύλβια.

“Τι θα λέγατε για Amigos;”, λέει η Ντόρα.

“Τώρα στα αλήθεια το κάνουμε αυτό;”, απαντά ο Σον κρύβοντας τα μάτια του με το χέρι του αγανακτισμένος.

“Πετάχτηκε και ο ξενέρωτος.”, λέει ο Άντριαν γελώντας.

“Εσένα ποιος σου μίλησε είπαμε;”, απαντά ο Σον. Ο Άντριαν χτυπάει την γροθιά του στο τραπέζι και είναι έτοιμος να σηκωθεί όρθιος.

“Για να ηρεμήσουμε λίγο όμως.”, λέω προλαβαίνοντας τα γεγονότα. Θα γίνει μακελειό αν τους αφήσω αυτούς τους δύο μόνους τους. Ο Σον γυρνάει το βλέμμα του και με κοιτάζει με απογοήτευση. Δεν με έχει ξανακοιτάξει έτσι. Λες να μας είδε χθες το βράδυ τελικά;

“Τι θα λέγατε να την ονομάσουμε GLORY; Θα είναι τα αρχικά των φυλών μας Grisáceos, Luminosos, Oscuros, Rubicundos Youths.”, λέει η Καρολίνα ξαφνικά.

“Εμένα μου αρέσει.”, απαντώ με ενθουσιασμό. Όλοι με την σειρά τους κουνούν καταφατικά το κεφάλι τους.

“Τέλεια! Από εδώ και στο εξής είμαστε οι Glory Squad.”, απαντά η Καρολίνα με ενθουσιασμό.

“Ωραία, επειδή δεν ήρθαμε εδώ για διακοπές, να μιλήσουμε για κάτι ουσιώδες τώρα; Το κινητό μου δεν πιάνει σήμα και είμαι σίγουρος κανενός άλλου από εσάς, είμαστε παγιδευμένοι σε έναν μαγικό κόσμο χωρίς έξοδο διαφυγής, οι συγγενείς μας δεν ξέρουν

καν που βρισκόμαστε και θέλουμε να αντιμετωπίσουμε έναν εχθρό που δεν ξέρουμε ούτε το όνομά του.” ,απαντά ο Ντάνιελ σηκώνοντας με αγανάκτηση τα χέρια του.

“Εντάξει αδελφούλη. Χαλάρωσε λίγο. Δεν θα έχεις ξανά την ευκαιρία να μείνεις στο παλάτι της βασίλισσας και προσπαθούμε να κάνουμε λίγο χαβαλέ για να μην τρελαθούμε εδώ μέσα.” ,λέει η Καρολίνα.

“Παιδιά καλύτερα να μην μιλάμε εδώ μέσα για την αποστολή μας.” ,λέω ψιθυριστά. Έχω την αίσθηση ότι κάποιος μας παρακολουθεί. Κοιτάζω γύρω μου αλλά δεν παρατηρώ κάτι το ανησυχητικό. Νιώθω όμως ότι *κάτι* υπάρχει.

“Έλλη είσαι καλά;” ,με ρωτάει η Καρολίνα.

“Ναι καλ—” ,το μάτι μου πιάνει μια κίνηση από τα δεξιά μου. Κάτι να χάνεται προς έναν διάδρομο. Σηκώνομαι όρθια και τρέχω προς το μέρος του διαδρόμου.

“Πού πας;” ,με ρωτάει ο Άντριαν.

“Μην με ακολουθήσετε. Σε λίγο θα είμαι πίσω.”

Ο διάδρομος βρίσκεται στα δεξιά της τραπεζαρίας. Στην αρχή είναι ένας απλός διάδρομος με πόρτες και στις δυο πλευρές του. Καθώς προχωρώ, πιο αργά αυτή την φορά και με επιφύλαξη, ο διάδρομος στενεύει. Είναι φυσιολογικό αυτό; Οι άσπροι τοίχοι με τις χρυσές πόρτες δίνουν την θέση τους σε χρυσούς τοίχους με άσπρες πόρτες. Ένα εκτυφλωτικό φως με αναγκάζει να κλείσω τα μάτια μου. Σηκώνω το χέρι μου προσπαθώντας να δω, να διακρίνω έστω τι υπάρχει μπροστά μου. Η Μπριγιάρ είναι αυτή που με διευκολύνει με την σκιά της. Δεν ξαφνιάζομαι που την βλέπω. Την ένοιωσα ότι ήταν μαζί μου πριν καν την δω.

“Τι είναι Μπριγιάρ; Γιατί με έφερες εδώ;” Η λάμψη χωρίς να απαντήσει γίνεται έντονη τόσο πολύ που όλα ασπρίζουν γύρω μου. Το εκτυφλωτικό φως με αναγκάζει να κλείσω τα μάτια μου. Ένας ανεμοστρόβιλος παρασέρνει τα πάντα στο διάβα του. Ξαφνικά, σιωπή. Στέκομαι μόνη μου μπροστά σε μία πολύχρωμη πόρτα. Χρωματισμένη με τα τέσσερα χρώματα των φυλών της Universo. Απλώνω το χέρι μου και πιάνω το πόμολο. Ή τώρα ή ποτέ λέω από μέσα μου και ανοίγω την πόρτα.

Ανοίγω την πόρτα και μπαίνω σε ένα δάσος. Η πόρτα πίσω μου κλείνει από μόνη της και χάνεται. Τέλεια! Να δω πώς θα βγω από εδώ μέσα. Γύρω μου η φύση οργιάζει. Μα σα να μου θυμίζει κάτι αυτό το μέρος. Προχωρώ μέσα από τα δέντρα και τους θάμνους. Μέσα από το ποταμάκι. Σιντριβάνια με πολύχρωμα νερά, δέντρα σε γκρίζες αποχρώσεις, νεράιδες και ξωτικά, νύμφες, ζώα του δάσους, λουλουδία όλων των ειδών. Δεν μπορεί! Γυρίζω το κεφάλι μου και το βλέπω. Το ίδιο άγαλμα, την ίδια επιγραφή. Άρα η πόρτα είναι μια πύλη για την Lumina.

“Έλλη τι κάνεις εδώ;”, ακούω μια τσιριχτή φωνή πίσω μου. Γυρίζω και βλέπω την Νυμφαδόρα να αιωρείται μπροστά μου με τα χέρια στην μέση και τον θυμό ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της.

“Εμ α Νυμφαδόρα σε έψαχνα. Για να... μου δείξεις... πού βρίσκεται η κουζίνα του παλατιού. Ήθελα να... φτιάξω κάτι το μεσημέρι για να σας ευχαριστήσω για την φιλοξενία σας.”

“Ναι μα πώς ήρθες εδώ;”, ρωτάει επιμένοντας.

“Από την πόρτα;”, απαντώ με προσποιητή αθωότητα και δείχνω το μέρος όπου λίγες στιγμές πριν βρισκόταν μια πολύχρωμη πόρτα.

“Πώς γίνεται αυτό; Δεν είναι δυνατό. Μόνο η βασίλισσα μπορούσε να εισέλθει στο Μαγεμένο Δάσος από εκείνη την συγκεκριμένη πόρτα.”, λέει η Νυμφαδόρα κάνοντας κύκλους, μιλώντας στον εαυτό της. “Αυτό σημαίνει μόνο ένα πράγμα...”.

“Δεν ξέρω αν βοηθάει αυτό που θα πω αλλά έχω ξαναέρθει σε αυτό το μέρος μαζί με την Καρολίνα. Από εκείνη την είσοδο.”, λέω και δείχνω το αναρριχητικό φυτό σε τέσσερις αποχρώσεις του οποίου τα φύλλα ενώνονται και σχηματίζουν ένα U στο κέντρο.

“Αυτό περιπλέκει και άλλο τα πράγματα. Βλέπεις αυτό το μέρος είναι ιερό για εμάς τις νύμφες. Είναι το μέρος που γεννήθηκε και έχασε την ζωή της η βασίλισσα μας. Έχουμε ορκιστεί να το προστατεύουμε με την ζωή μας και να μην αφήσουμε κανέναν να το ανακαλύψει. Γι’ αυτό και έχουμε ρίξει ένα πολύ ισχυρό ξόρκι το οποίο επιτρέπει μόνο σε άτομα σε στενή σχέση με την βασίλισσα να το διασχίσουν είτε από την «κουρτίνα» είτε από την μυστική κρύπτη του παλατιού. Οι εισβολείς απλώς βλέπουν ένα δάσος, οι καλεσμένοι βλέπουν έναν παράδεισο.”

“Και εγώ με την Καρολίνα πώς το ανακαλύψαμε;”

“Σε αυτό έχω και γω απορία. Η είσοδος, πάντως, είναι πάντα ίδια με την έξοδο. Μπήκατε από την Lumina και βγήκατε στην Lumina. Τώρα μήκες από το δάσος Μπόσκε και θα βγεις από το δάσος Μπόσκε.”

“Μάλιστα. Εμμέσως με διώχνεις;” ,την ρωτώ και χάνω τις ελπίδες μου. Αφού όμως αυτή η πύλη δεν θα μας βοηθήσει να βγούμε από το δάσος γιατί η Μπριγιάρ με έφερε εδώ;

“Εμμέσως πλην σαφώς ναι.”

“Αν δεν μπορώ να βγω από την «κουρτίνα» αλλά ούτε και από την πόρτα αφού έχει εξαφανιστεί πώς θα φύγω;”

“Ευχήσου το Έλλη και θα δεις.” Και μέσα σε δευτερόλεπτα η Νυμφαδώρα εξαφανίζεται από μπροστά μου. *Μπράβο Έλλημαντάρα τα έκανες. Ούτε πληροφορίες άντλησες αλλά θα μείνεις και εγκλωβισμένη εδώ μέσα.* Για να δούμε λοιπόν. Μπορώ να αλλάξω τα δεδομένα;

“Εύχομαι να γυρίσω στο παλάτι της βασίλισσας Χελάδας.” Δεν συνέβη τίποτα.

Επαναλαμβάνω πιο δυνατά. Πάλι τίποτα. Κοιτάζω γύρω μου. Καμία συμπαράσταση.

Έλλη πρέπει να βρεις μόνη σου την έξοδο. Κλείνω τα μάτια. Συγκεντρώνομαι.

Σκέφτομαι τον προορισμό μου και παίρνω δύο βαθιές ανάσες.

“Θέλω να πάω στους φίλους μου.” Ξάφνου μια δύνη εμφανίζεται μπροστά μου και με ρουφά μέσα της. Με ένα φύσημα του ανέμου βρίσκομαι και πάλι καθισμένη στην μεγάλη τραπεζαρία του παλατιού.

“Τι στο—”, λέει ο Άντριαν.

“Επέστρεψαα.”, λέω χαρούμενη.

“Έχεις κάποια εξήγηση για αυτό που έγινε μόλις τώρα ή θα πεις τα ίδια που είπες και για την εξωπραγματική δύναμή σου;”, λέει ο Ντάνιελ κάπως νευριασμένος. Και έτσι εξιστόρησα στην ομάδα Glory (ωραίο ακούγεται) τα γεγονότα που συνέβησαν πριν λίγο.

“Αρα εγώ και συ έχουμε κάποια σχέση με την βασίλισσα;”, λέει η Καρολίνα κάπως μπερδεμένη.

“Δεν ξέρω. Πάντως δεν υπάρχει κάποια έξοδος ούτε προς το Μαγεμένο Δάσος.”

“Πανέμορφα. Γυρίζουμε πάλι στο μηδέν λοιπόν.”, λέει ο Ντίλαν. Καθόμαστε αμίλητοι στο τραπέζι και κοιταζόμαστε. Δεν μπορεί κάτι θα βρούμε.

“Λέω ότι ένας περίπατος ίσως μας κάνει καλό. Τι λέτε;”, λέει η Σύλβια.

“Συμφων—”. ΜΠΟΥΜ. Ένας εκκωφαντικός ήχος τραντάζει το παλάτι. Όλοι μπαίνουν με κάτω από το τραπέζι καθώς εμφανίζεται η Νυμφαδώρα και περνάει πετώντας δίπλα μας.

“Μην βγάλετε κιχ.”, λέει λαχανιασμένη και ρίχνει άπειρη χρυσόσκονη πάνω από το τραπέζι λίγο πριν εμφανιστεί μια σκιά στο παράθυρο. Δύο μεγάλα κίτρινα μάτια διεισδύουν μέσα από τα κρυστάλλινα τζάμια της τραπεζαρίας στέλνοντας ένα κύμα ρίγους σε όλο μου το σώμα. Μάτια παρόμοια με τα αφρισμένα κύματα της θάλασσας που προμηνύουν κακά μαντάτα στους άτυχους ναυτικούς που θα βρεθούν στο διάβα τους.

Κεφάλαιο 12Ψ

“Νυμφαδώρα. Βγες έξω. Έχεις δουλειά να κάνεις.”, λέει η φιγούρα και η φωνή της ακούγεται σαν να βρίσκεται ένα βήμα μακριά μας. Η Νυμφαδώρα βγαίνει επιφυλακτικά από μια καταπακτή κάτω από τα τεράστια παράθυρα και εμφανίζεται μπροστά στην φιγούρα. Δεν μπορούμε να ακούσουμε την συζήτησή τους αλλά καταλαβαίνουμε από το ύφος της νύμφης ότι τα λόγια της φιγούρας είναι διαταγή. Τα αγόρια κάνουν μια κίνηση να μετακινηθούν για να βλέπουν καλύτερα. Τους κουνώ το χέρι απειλητικά. Είναι σοβαροί; Η φιγούρα σαν να αντιλαμβάνεται την κίνηση γυρίζει το βλέμμα της πάλι προς το μέρος μας.

“Νυμφαδώρα μήπως έχεις επισκέπτες και δεν μου το έχεις πει;”, λέει η φιγούρα και η φωνή της ακούγεται σαν megάφωνο και πάλι μέσα στην τραπεζαρία.

“Όχι αφέντη Miedo.”, λέει η Νυμφαδώρα τρομοκρατημένη. Το βλέμμα του περιπλανάται. Μας κοιτάζει αλλά είναι σαν να μην υπάρχουμε. Η Νυμφαδώρα κάτι λέει στον Miedo και αυτός γυρίζει, την κοιτάει και πετάει γρήγορα μακριά από τα τεράστια παράθυρα. Η νύμφη λίγο πριν πετάξει μαζί του γυρίζει και φέρνει τον δείκτη της μπροστά στα χείλη της. Το μήνυμα ελήφθη. Παραμένουμε αόρατοι. Κυριολεκτικά και μεταφορικά.

“Wow. Την σκαπουλάραμε. ”, λέει ο Ντάνιελ ψιθυριστά μετά από λίγο.

“Τώρα τι κάνουμε;”, απαντά η Σύλβια.

“Πρέπει να περιμένουμε.”, λέω σκεπτική. Τι δουλειά μπορεί να έχουν οι νύμφες με αυτόν τον τύραννο; Και γιατί κάνουν ότι τους λέει; Δικό τους δεν είναι το δάσος;

“Άρα από εδώ και στο εξής ο εχθρός απέκτησε και όνομα.”, λέει ο Σον.

“Ναι, Miedo. Ο φόβος.”, λέει η Ντόρα και τινάζεται αηδιασμένη.

“Νομίζω βρήκαμε μια καλή αφορμή για να αντλήσουμε πληροφορίες από την Νυμφαδώρα.”, λέει η Καρολίνα.

“Το ίδιο νομίζω και εγώ.”, απαντώ.

Μετά από πολύ ώρα η Νυμφαδώρα εμφανίζεται από τον κάτω όροφο και μας κάνει νόημα να σηκωθούμε. Όλοι καθώς στεκόμαστε στα πόδια μας τεντώνουμε τα άκρα μας για να ξεμουδιάσουμε. Ταυτόχρονα, όμως, όπως είχαμε συμφωνήσει κοιτάζουμε την Νυμφαδώρα γεμάτοι θυμό.

“Τώρα μας επιτρέπεται να μιλήσουμε;”, λέει η Καρολίνα νευριασμένη. Η αλήθεια είναι ότι στην ειρωνεία η φιλενάδα μου είναι πρώτη. Δεν έχω συνειδητοποιήσει ακόμα πώς ώρες ώρες μέσα σε τόση γλυκύτητα μπορεί να υπάρξει και τόση δηκτική διάθεση.

“Εμ ναι φυσικά.”, λέει η νύμφη ντροπιασμένη. Μπράβο Καρολίνα.

“Μπορείς να μας πεις τώρα πώς σε ένα τόσο ασφαλές μέρος εισβάλει κάποιος χωρίς να τον τιμωρήσετε;”, λέω επικριτικά.

“Έχετε δίκιο. Έπρεπε να σας είχα προειδοποιήσει.”, λέει η νύμφη στεναχωρημένη.

“Θες να μας πεις τι συνέβη; Ποιος ήταν ή μάλλον τι ήταν αυτό;”, λέει ο Ντάνιελ.

“Εντάξει θα σας εξηγήσω.”, λέει η νύμφη μετά από λίγη σκέψη. “Ελάτε μαζί μου.”

Ακολουθήσαμε την νύμφη προς την σκάλα που οδηγεί στον τρίτο όροφο του παλατιού. Εκεί βρισκόταν ένας ενιαίος, κατάσπρος χώρος με πολυθρόνες, ένα τεράστιο φυτό που τα κλαδιά του έφταναν σε κάθε γωνιά του δωματίου, πάνω του στερεωμένη μια κούνια και τέλος μια τεράστια βιβλιοθήκη στο κέντρο έδινε την τελευταία πινελιά σε αυτή την μαγευτική σύνθεση. Κυκλικά στους τοίχους ήταν κρεμασμένοι οι πίνακες από όλους τους προγόνους της βασίλισσας Χελάδας. Όλο το βασιλικό γενεαλογικό δέντρο μπροστά στα μάτια μας. Η παρέα ξεχύθηκε στον χώρο και ο καθένας μας περιεργάστηκε και από έναν πίνακα. Άλλα πρόσωπα γνωστά, άλλα άγνωστα. Η ιστορία της Universo πάνω σε τέσσερις τοίχους.

“Παρακαλώ καθίστε.”, λέει η Νυμφαδώρα. Καθίσαμε αναπαυτικά στις πολυθρόνες και η νύμφη κατευθύνθηκε προς την μέση του δωματίου όπου και κάθισε στην ονειρική κούνια.

“Θα ξεκινήσω από το τέλος της ιστορίας.”, λέει κοιτάζοντάς μας. “Ο Miedo είναι ο εχθρός μας. Δεν έχουμε σε καμία περίπτωση συμμαχήσει μαζί του. Από την ώρα που χάθηκε η βασίλισσά μας είμαστε δέσμιές του. Σκοτώνοντάς την έγινε αυτός ο αφέντης μας. Δεν μπορούμε να παρακούσουμε τις εντολές του όσο και αν το θέλουμε.

Βλέπετε είμαστε φτιαγμένες να υπηρετούμε τον αρχηγό του δάσους Μπόσκε. Με το τέλος της δυναστείας των βασιλέων ο Miedo απέκτησε αυτό το προνόμιο. Οι διάφορες γενιές βασιλέων που πέρασαν από αυτό ακριβώς το παλάτι ήταν περισσότερο φίλοι μας παρά αφέντες μας. Αυτός όμως... τρέφεται από τον φόβο μας. Ευχαριστιέται να μας βασανίζει. Ευτυχώς του απαγορεύεται η είσοδος στο παλάτι καθώς η βασίλισσά μας έχει κάνει το πιο ισχυρό ξόρκι που υπάρχει. Το Lágrima Mágica. Με το δάκρυ της σφράγισε την πύλη του παλατιού και μόνο οι πραγματικά άξιοι μπορούν να την διασχίσουν. Εδώ τουλάχιστον δεν μπορεί να μας ενοχλήσει.”

“Δηλαδή η χρυσόσκονη που μας έλεγξε για τυχόν επικίνδυνο εξοπλισμό και έπειτα μας σκόναρε τα πρόσωπα, όπως είπες, ήταν στην πραγματικότητα το ξόρκι της βασίλισσας;”
 ,την ρωτώ με περιέργεια.

“Σωστά.” ,απαντά η Νυμφαδώρα.

“Ανακεφαλαιώνουμε: ο Miedo είναι ο τύραννος της περιοχής και εσείς πρέπει να του κάνετε όλα τα χατίρια, αλλά δεν μπορείτε να απαλλαγείτε από αυτόν. Δεν υπάρχει κάποιο μαγικό ξόρκι ή οτιδήποτε για να τον απωθήσετε;” ,λέει ο Σον σαν να είχε ακούσει την σκέψη μου.

“Όχι δυστυχώς. Έχουμε δοκιμάσει τα πάντα. Βλέπετε καθώς είμαστε οι πρώτες κάτοικοι της Universo η φύση μας έδωσε μια ευλογία και μια κατάρα. Να μπορούμε με την χρυσόσκονή μας να κάνουμε σχεδόν τα πάντα αλλά να έχουμε και πάντα έναν αφέντη να μας επαναφέρει στην πραγματικότητα. Η δύναμη μπορεί να γίνει πολύ ύπουλη μερικές φορές.”

“Ναι αλλά και οι βασιλείς θα μπορούσαν να σας χαλιναγωγήσουν, για δικούς τους, ιδιοτελείς σκοπούς.” ,λέει ο Ντίλαν εύστοχα.

“Θα μπορούσαν. Αλλά δεν το έκαναν. Ο δεσμός που δημιουργήσαμε με τον εκάστοτε κάτοικο αυτού του παλατιού ήταν τόσο στενός που δεν υπήρξε ποτέ η αίσθηση της υπεροχής από καμία πλευρά. Ζούσαμε αρμονικά.” ,λέει η Νυμφαδώρα αναπολώντας.

“Τώρα που ξεκαθάρισα την θέση των νυμφών σε σχέση με την φιγούρα ήρθε η ώρα να σας πάω μερικά χρόνια πίσω. Στην αρχή του τίποτα και το τέλος των πάντων.” ,λέει η Νυμφαδώρα και με ένα κούνημα του χεριού της όλα γίνονται χρυσαφιά.

“Νιώσε, άκου, πράξε.”, μου έλεγε από μικρή η μητέρα μου. Δεν περίμενα ότι αυτή η φράση θα με ακολουθούσε σε όλα τα βήματα της ζωής μου. Στέκομαι εδώ μπροστά στον λαό μου και νιώθω μεγάλη χαρά και ευγνωμοσύνη που με αγαπούν και τους αγαπώ το ίδιο. Ο ιερέας κρατάει στα χέρια του το πολυτιμότερο αντικείμενο της Universe. Το στέμμα των τεσσάρων πετραδιών. Όλοι με κοιτάζουν. Νιώθω την ανυπομονησία τους. Ακούω το χειροκρότημά τους. *Πράξε*, λοιπόν. Υποκλίνομαι και περιμένω να τελειώσει ο λόγος του ιερέα. Αυτός σηκώνει τα χέρια του και εγώ κατεβάζω το κεφάλι μου. Το στέμμα είναι ασυνήθιστα βαρύ αφού διαθέτει στις θήκες του τους τέσσερις λίθους της Universe. Ευτυχώς δεν θα είναι αυτό το στέμμα που θα φορώ καθημερινά αλλιώς δεν θα το άντεχα. Χαμογελώ, χαιρετώ με ευγνωμοσύνη και λέω δυο λόγια για το μέλλον της Universe. Μακάρι να είχα δίπλα μου την οικογένειά μου αυτή την στιγμή.

“Ζήτω η βασίλισσα. Ζήτωωω!”, φωνάζουν όλοι με μια φωνή. Υποκλίνομαι στο πλήθος. Κοιτάζω γύρω μου. Το Μαγεμένο Δάσος είναι ντυμένο στα γιορτινά του σήμερα. Ο τόπος μου, το σπίτι μου. Εδώ περπάτησα για πρώτη φορά, εδώ έπαιξα με τα αδέρφια μου, εδώ συμβουλευτήκα τους γονείς μου. Και εδώ γίνεται σήμερα η στέψη μου. Ποιος θα το περίμενε! Ένα κορίτσι δεκαοχτώ χρονών να γίνει βασίλισσα. Θα σταθώ, όμως, άξια στο ύψος μου όπως έκαναν και οι πρόγονοί μου. Είμαι γυναίκα και είμαι δυνατή. Θα παλέψω για την ομόνοια και την αλληλεγγύη των φυλών μου. Κατεβαίνω από το βάθρο, βγάζω το στέμμα και το κρατώ στα χέρια μου.

“Είμαι η ίδια κοπέλα. Με ή χωρίς στέμμα. Με ή χωρίς την προσφώνηση βασίλισσα. Ένα απλό κορίτσι που η μοίρα ήθελε να του πάρει μια οικογένεια και να του χαρίσει μια άλλη. Ζήτω στον λαό μου!”, φωνάζω και προχωρώ προς την όχθη του ποταμού. Οι προσκεκλημένοι περνούν ένας ένας και με συγχαίρουν. Στέκομαι εκεί μέχρι να αποχωρήσει και ο τελευταίος πολίτης του βασιλείου μου.

“Βασίλισσά μου. Συγχαρητήρια. Ξέρω ότι θα είστε άξια συνεχίστρια των γονιών σας.”, μου λέει η Νυμφαδώρα καθώς μένουμε οι δυο μας.

“Σε ευχαριστώ πολύ αγαπημένη μου νύμφη. Γνωρίζω όμως ότι ποτέ δεν θα κυβερνήσω το ίδιο αποδοτικά με τον πατέρα μου.”, απαντώ θλιμμένα.

“Μην το λέτε αυτό. Θα έχετε όλη την βοήθειά μας και είμαι σίγουρη ότι θα διαπρέψετε.”

“Μακάρι Νυμφαδώρα μου. Μακάρι.”, απαντώ και κατευθύνομαι προς την πύλη που οδηγεί στο παλάτι. Θέλω τόσο πολύ να κάνω ένα ζεστό μπάνιο και να βγάλω από πάνω μου αυτό το φόρεμα. Νομίζω ότι έχει αρχίσει να με φαγουρίζει.

Μπαίνω στο παλάτι και κατευθύνομαι προς το δωμάτιό μου. Το δωμάτιο των γονιών μου, για να είμαι πιο σαφής. Βγάζω το φόρεμά μου και μπαίνω στην μπανιέρα. Κάθομαι εκεί για ώρες μέχρι το δέρμα μου να διαμαρτυρηθεί. *Πράξε*. Τι πρέπει ακριβώς να κάνω τώρα; Αχ μαμά μακάρι να ήσουν εδώ.

Εν τέλει, όταν αντιλαμβάνομαι ότι έχει ήδη νυχτώσει, βγαίνω από το μπάνιο και ντύνομαι. Κάθομαι στο κρεβάτι μου και κοιτάζω τις πολυθρόνες απέναντί μου. Εκεί στην δεξιά καθόταν ο μπαμπάς μου με τη, μονίμως, αλαφιασμένη του διάθεση και έναν πάκο χαρτιά μπροστά του. Κάθε μεσημέρι ερχόταν και η μαμά μου με δυο φλιτζάνια τσάι και καθόταν δίπλα του. Μπορεί να μην αντάλλαζαν ούτε μια κουβέντα μεταξύ τους. Αυτή διάβαζε το βιβλίο της και αυτός υπέγραφε χαρτιά. Αλλά ήξερα, το ένοιωθα από τότε, ότι η αγάπη τους ήταν πραγματική και μοναδική. Με θυμάμαι να μπαίνω σαν σίφουννας μέσα στο δωμάτιο και να αρχίζω να χοροπηδώ γύρω τους για να τους ενοχλήσω. Αυτοί μην αντέχοντας την φασαρία που έκανα φώναζαν τα αδέρφια μου να έρθουν να με πάρουν για να παίξουμε. Η μαμά με φιλούσε στο μέτωπο και μου υποσχόταν το βράδυ να μου διαβάσει αμέτρητα παραμύθια. Ο μπαμπάς σήκωνε το βλέμμα του και απαντούσε αυστηρά: “Μην φουσκώνεις το μυαλό του παιδιού με παραμύθια. Έτσι και αλλιώς ποτέ δεν βγαίνουν αληθινά. Έλα εδώ Χελάδα μου.” Εγώ πήγαινα κοντά του. Με σήκωνε στον αέρα και με έβαζε στην αγκαλιά του. “Έκανες τα μαθήματα σου;”

“Ναι μπαμπά.”, του απαντούσα.

“Ωραία. Μόλις τελειώσω με την δουλειά μου θα ήθελες να πάμε για ιππασία;” Εγώ χωρίς να απαντήσω τον φιλούσα με χαρά στο μάγουλο.

“Να υποθέσω ότι αυτό είναι ένα μεγάλο ναι. Άντε πήγαινε να παίζεις και μόλις τελειώσω θα σε βρω στην όχθη.”

Εγώ κατέβαινα από την αγκαλιά του και έτρεχα προς τους αδελφούς μου που βρίσκονταν ήδη στην πόρτα. Ο Έντι και ο Τζέικομπ με κρατούσαν ο καθένας από ένα χέρι και γω στην μέση πεταγόμουν πάνω και κουνιόμουν σαν κούνια μπρος και πίσω

στον αέρα. Με περνούσαν δέκα και έντεκα χρόνια αντίστοιχα αλλά με αγαπούσαν και τους αγαπούσα απερίγραπτα. Μου έκαναν όλα τα χατίρια, ως μικρότερη αδελφή που ήμουν, και περνούσαμε ατέλειωτες ώρες μαζί χαζεύοντας τα βατραχάκια στην όχθη ή παίζοντας κρυφτό. Παίρνω μια βαθιά ανάσα. Γιατί να κάνουν αυτό το ταξίδι; Γιατί όλοι τους; Γιατί δεν με πήραν μαζί τους;

Θυμάμαι πριν τρεις μήνες ήρθε εκείνο το γράμμα. Μακάρι να το είχα κάψει μόλις το είδα. Το πήγα με χαρά στον μπαμπά και αυτός το πήρε στα χέρια του και το διάβασε. Αμέσως χλόμιασε. Μας φώναξε όλους στην τραπεζαρία και μας είπε τι έγραφε. Θα γινόταν πόλεμος! Οι εκλεγμένοι αρχηγοί των φυλών ήθελαν να διεκδικήσουν μέρος από την γη του Δάσους Μπόσκε. Αμέσως τα αδέλφια μου προσφέρθηκαν να κατευθυνθούν προς την Μπλε Θάλασσα όπου και γινόταν ήδη μια πρώτη πολεμική σύρραξη. Ο πατέρας συμφώνησε. Την επόμενη μέρα τα αδέλφια μου αναχώρησαν. Ήταν η τελευταία φορά που τα είδα. Πέρασε μια ολόκληρη εβδομάδα. Κανείς δεν άκουσε κάτι. Κανείς δεν τους είχε δει. Κανένα ίχνος τους. Τότε οι γονείς μου μέσα στην θλίψη τους αποφάσισαν να επιχειρήσουν μόνοι τους να ψάξουν για τους αδελφούς μου. Ικέτευα έστω την μαμά να μείνει μαζί μου. Αυτή με δάκρυα στα μάτια μου χάιδευε τα μαλλιά και με καθησύχαζε ότι όλα θα πάνε καλά. Ότι θα γυρίσουν γρήγορα. Δεν τήρησε την υπόσχεσή της όμως. Στην αρχή πίστευα ότι θα γυρίσουν, ότι όλα ήταν στο μυαλό μου, ότι το προαίσθημα που είχα ήταν κάλπικο. Μάταια ξυπνούσα κάθε πρωί και περίμενα στην όχθη μέχρι το μεσημέρι. Μάταια περίμενα μέχρι το βράδυ. Κανένα ίχνος τους. Αγγελιοφόροι στάλθηκαν παντού. Τίποτα. Κανένα νέο. Όλοι χάθηκαν. Μα πώς γίνεται; Ολόκληρη στρατιά τους συνόδευε. Ολόκληρο караβάνι ήταν πάντα δίπλα τους. Έμπειροι πολεμιστές...

Πού είστε; Ακόμα και τώρα αρνούμαι να πιστέψω ότι μπορεί να χάθηκαν. Μπορεί να έχουν εγκλωβιστεί κάπου. Κάποιος να τους απήγαγε; Σηκώνομαι από το κρεβάτι των γονιών μου και κοιτάζω έξω από το παράθυρο. Πάρε το απόφαση Χελάδα, είσαι η μόνη εναπομείνασα με βασιλικό αίμα. *Βασίλισσα Χελάδα*. Σαν αστείο μου ακούγεται. Κατευθύνομαι προς την τουαλέτα, παίρνω το ασημί, ανάλαφρο στέμμα στα χέρια μου και το φορώ. Κοιτάζομαι στον καθρέπτη.

Βασίλισσα Χελάδα. Η μόνη ελπίδα του τόπου. *Εμένα*, όμως, ποιος θα μου δώσει ελπίδα;

Ο χώρος γύρω μας είναι χρυσαφένιος από άκρη σε άκρη. Αυτό που μόλις είδαμε μάς έχει αφήσει με το στόμα ανοικτό. Οι άνθρωποι, οι ομιλίες, όλα ήταν ολοζώντανα μπροστά μας. Όλα χρυσαφιά, αλλά ολοζώντανα.

“Συγγνώμη για να καταλάβω. Παρακολουθήσαμε την στέψη της βασίλισσας Χελάδας; Στα αλήθεια;”, λέει με ενθουσιασμό η Καρολίνα.

“Ακριβώς. Σας έδειξα μέσα από τις αναμνήσεις μου τα πραγματικά γεγονότα της στέψης.”, λέει η Νυμφαδώρα.

“Ναι μα δεν είδαμε και κάτι το σπουδαίο. Απλώς την βασίλισσα να χαιρετάει κόσμο και να φοράει το στέμμα της.”, λέει ο Άντριαν.

“Μπορώ να σας δείξω μόνο τα γεγονότα που ήμουν παρούσα η ίδια. Αυτή η σκηνή είναι χαραγμένη στην μνήμη μου γιατί ήταν η αρχή της βασιλείας της αγαπημένης μας Χελάδας. Από μικρή η βασίλισσά μας ήταν αξιαγάπητη. Την λάτρευαν όλοι. Με τον χαμό της οικογένειάς της, όπως ξέρετε, πέρασε στον ενήλικο κόσμο πολύ απότομα. Τα γεγονότα που εκτυλίσσονται αυτή την περίοδο είναι σαν κουβάρι στο μυαλό μου γι’ αυτό θα σας παρακαλέσω να με αφήσετε να ξεκουραστώ πριν σας αποκαλύψω και άλλα στοιχεία του παρελθόντος.”, με αυτά της τα λόγια η Νυμφαδώρα κουνάει το χέρι της και γυρίζουμε και πάλι στο δωμάτιο με τους πίνακες. Η νύμφη σηκώνεται με μιας και κατεβαίνει πετώντας στον κάτω όροφο του παλατιού χωρίς να πει λέξη παραπάνω.

“Αυτό και αν ήταν πρωτάκουστο.”, λέει ο Ντάνιελ.

“Την έχω δει στον ύπνο μου. Την βασίλισσα Χελάδα εννοώ.”, λέω σκεπτική. Όλοι γυρίζουν και με κοιτάζουν. “Και μου μίλησε. Είπε Έλλη, έχε θάρρος. Φορούσε την ίδια κάπα που φορούσε και στην στέψη της. Είναι η ίδια που βρήκαμε στην Rubina.”

“Γιατί δεν μου το είπες νωρίτερα;”, λέει η Καρολίνα θιγμένη.

“Δεν ήθελα να σε ζαλίσω ξανά με τα όνειρά μου.”, της απαντώ. “Το θέμα είναι ότι... αυτή τη φορά την δολοφόνησε ο Miedo μπροστά στα μάτια μου, στον ίδιο βράχο που τις

προηγούμενες φορές ήμουν εγώ το θύμα. Λέτε να έχει κάποια σημασία που είδα το όνειρο λίγο πριν έρθουμε εδώ; Ή να παίζει κάποιο ρόλο η κάπα;”, ρωτώ μπερδεμένη.

“Μήπως ήταν κάτι τυχαίο; Ένα παιχνίδι του μυαλού σου; Έχουν γίνει πολλά και τις τελευταίες μέρες.”, λέει η Ντόρα.

“Μπορεί. Δεν ξέρω. Απλώς ήθελα να το αναφέρω.”

“Θα το αναλύσουμε αργότερα αυτό το θέμα αγάπη. Αν θέλετε και οι υπόλοιποι φυσικά. Αυτό που με απασχολεί τώρα είναι το τι θα κάνουμε με την νύμφη. Να την πιέσουμε να μας πει αυτό ακριβώς που θέλουμε ή να την αφήσουμε να μας κάνει αναδρομές στο παρελθόν της, παρατείνοντας έτσι την αναμονή μας;”, λέει η Σύλβια.

“Έχει δίκιο η Σύλβια. Θα συνδέσουμε τα στοιχεία που έχουμε όταν αποκτήσουμε μια πιο γενική εικόνα των πραγμάτων.”, συμπληρώνει ο Ντάνιελ κοιτάζοντας με. Εγώ κουνώ καταφατικά το κεφάλι μου. Το νιώθω μέσα μου, όμως, ότι τα όνειρα που έχω δει είναι το κλειδί για να ανοίξουμε το σεντούκι με τα μυστικά. Δεν επιμένω και αφήνω την ομάδα να συνεχίσει την συζήτησή της.

Απομακρύνομαι από τις πολυθρόνες και κατεβαίνω τα σκαλιά. Θέλω λίγο χρόνο μόνη μου. Φτάνω μέχρι το ισόγειο και στέκομαι δίπλα από την τεράστια βιβλιοθήκη του παλατιού. *Ουφ Έλλη γιατί είσαι τόσο εγωίστρια. Έχουν δίκιο τα παιδιά.* Επειδή με βασανίζουν αυτά τα όνειρα. Ο γκρεμός, η κάπα, αυτά τα κίτρινα μάτια και τα γαμψά νύχια, η αίσθηση της απώλειας σταθερού εδάφους κάτω από τα πόδια μου, τα λόγια της βασίλισσας. Όλα. Κάποια σύνδεση υπάρχει. *Ναι Έλλη όλο το ίδιο σκέφτεσαι αλλά είσαι ακόμα στο μηδέν.*

Πιάνω την αριστοτεχνικά σκαλισμένη ξύλινη κουπαστή και με την βοήθειά της κάθομαι στο πλατύσκαλο. Κοιτάζω την πανέμορφη βιβλιοθήκη που φτάνει μέχρι το ταβάνι, η οποία είναι χωρισμένη σε είδη βιβλίων. Φαντασίας, Μυστηρίου, Εγκλήματος, Ρομαντικά, Ιστορικά, Αυτοβιογραφίες, Μυθιστορήματα βγαλμένα από την ζωή, Περί μαγείας και πολλά άλλα που έβλεπα πρώτη φορά στη ζωή μου. Παίρνω από ένα ράφι δίπλα μου το πρώτο βιβλίο που βλέπω μπροστά μου, το ανοίγω και το φέρνω κοντά στο πρόσωπό μου. Η μυρωδιά του είναι μεθυστική.

“Λένε ότι όσοι μυρίζουν τα βιβλία, τούς συμπεριφέρονται με ευλάβεια σαν να κρατούν μωρό.” Κατεβάζω το βιβλίο στα πόδια μου και κοιτάζω τον Σον καθώς στέκεται από πάνω μου.

“Και ποιοι το λένε αυτό;” ,τον ρωτώ καθώς κάθεται δίπλα μου.

“Να ξέρεις... διάφοροι.” ,λέει γελώντας. Του ανταποδίδω το χαμόγελο.

“Τι αποφασίσατε τελικά;”

“Αποφασίσαμε να περιμένουμε, να δούμε τι έχει να μας δείξει η Νυμφαδώρα και μετά να πράξουμε αναλόγως.” ,λέει και σηκώνει τους ώμους του.

“Συμφωνώ.” ,απαντώ και τον κοιτάζω. Θέλω να τον ρωτήσω τόσα πολλά πράγματα αλλά το πρώτο που μου έρχεται στο μυαλό είναι να ξεκαθαρίσω την κατάσταση μεταξύ μας.

“Ελλη;” “Σον;” Λέμε ταυτόχρονα.

“Πες πρώτη.” Οι σκέψεις που κάνω αυτές τις μέρες βγαίνουν χωρίς να το σκεφτώ από το στόμα μου.

“Να είναι που νιώθω τελευταία ότι έχουμε απομακρυνθεί. Συμβαίνει κάτι;” Ο Σον κοιτάζει την είσοδο του παλατιού με βλέμμα απλανές.

“Παίζει κάτι με τον Άντριαν;” , απαντάει τελικά μετά από ώρα. Ο τόνος της φωνής του είναι έντονος. Έχει σφίξει τις γροθιές του και δεν με κοιτάζει. Μέσα μου χοροπηδάω από χαρά, εξωτερικά όμως κρατάω χαρακτήρα. Δεν του απαντώ, απλώς αφήνω το βιβλίο στην θέση του και γυρίζω προς το μέρος του. Τείνω το χέρι μου και πιάνω το δικό του. Ξέρω τι έχει περάσει με την Βίβιαν και δεν θα ήθελα να τον πληγώσω όπως αυτή. Η γροθιά του ανοίγει και τα δάχτυλά μας μπλέκονται μεταξύ τους. Τον κοιτάζω και η καρδιά μου χάνει έναν χτύπο καθώς γυρίζει το κεφάλι του και με κοιτάζει μέσα στα μάτια.

“Αν με ρωτούσες πόσες φορές πέρασες από το μυαλό μου τις τελευταίες μέρες θα σου απαντούσα μία μόνο φορά.” ,του λέω και αυτός απομακρύνεται διστακτικά από κοντά μου. Χαμογελάω γλυκά κοιτώντας τα ενωμένα χέρια μας.

“Επειδή ποτέ δεν έφυγες στα αλήθεια.” ,προσθέτω. Ο Σον τότε φέρνει τον δίχτυ του στο πιγούνι μου και σηκώνει απαλά το κεφάλι μου. Το βλέμμα του κατεβαίνει στα χείλη μου. Τον κοιτάζω με πρόκληση. Πλησιάζει και άλλο κοντά μου. Χαμογελώ αμυδρά.

Το βλέμμα του παραμένει κλειδωμένο στα χείλη μου. Πιάνει το μάγουλό μου. Νιώθω να κοκκινίζει το σημείο όπου το χέρι του έρχεται σε επαφή με το πρόσωπό μου.

Παραμερίζει μια τούφα από τα μαλλιά μου που έχει πέσει μπροστά στα μάτια μου.

Προσεχτικά. Αργά. Παρακολουθεί την πορεία της καθώς την τοποθετεί πίσω από το αυτί μου. Πλησιάζει το πρόσωπό του και άλλο κοντά μου και χαμογελάει. Αγαπώ το χαμόγελό του.

“Ζηλεύω ακόμα και τον ξένο που τυχαία βλέπει τα μάτια σου και τα ερωτεύεται.”, λέει και το βλέμμα του επιστρέφει στα μάτια μου. Χάνομαι μέσα στα δικά του και νιώθω την τρικυμία στην οποία με παρασέρνουν. Αφήνω όμως την σανίδα προστασίας μου και κατευθύνομαι ατρόμητη στο εσωτερικό της. Σε ένα κλάσμα το δευτερολέπτου κλείνει την απόσταση μεταξύ μας. Τα χείλη του βρίσκονται πάνω στα δικά μου, αλλά σταματάει απότομα. Με κοιτάζει σαν να με ρωτάει αν μπορεί να συνεχίσει. Πριν προλάβω να κατεβάσω τελείως το κεφάλι μου καταφατικά με φιλάει ξανά με πάθος. Χάνω την αίσθηση του χρόνου. Βάζω τα χέρια μου πίσω από τον λαιμό του και τον τραβώ και άλλο κοντά μου. Το άρωμά του... vintage βιβλία και τριαντάφυλλα με παρασέρνει σε άγνωστους κόσμους. Τα χέρια του αγκαλιάζουν την μέση μου κάνοντάς με μικροσκοπική. Τα χείλη του κατεβαίνουν τώρα στον λαιμό μου, αλλά ξάφνου ακούγεται ένας έντονος βήχας από κάποιον πίσω μας. Στην αρχή νομίζω ότι είναι απλώς η ιδέα μου, από την ένταση της στιγμής. Μετά όμως τον ξανακούω πιο έντονα, δεν θέλω να απομακρυνθώ από τον Σον αλλά η περιέργεια με νικά. Γυρίζω το κεφάλι μου κατακόκκινη και χωρίς ανάσα. Δύο σκαλιά πιο πάνω από εμάς στέκεται ένας νευριασμένος Άντριαν με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του.

“Η Νυμφαδώρα μάς θέλει όλους στην αίθουσα της πινακοθήκης.”, λέει και πριν γυρίσει να φύγει δεν μου ξεφεύγει το αίσθημα προδοσίας που είναι ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

Κεφάλαιο 13

Ξυπνώ από έναν έντονο χτύπο στην πόρτα μου.

“Ναι;”, λέω χωρίς να ανοίξω τα μάτια μου. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μέσα η Νυμφαδώρα.

“Συγγνώμη για την ενόχληση, βασίλισσά μου, αλλά έχουν έρθει οι αντιπρόσωποι των φυλών και θέλουν να σας δουν.”, λέει βιαστικά η νύμφη.

“Τόσο νωρίς; Δεν μπορούσαν να περιμένουν να ξημερώσει πρώτα;”, λέω αγουροξυπνημένη.

“Λένε ότι είναι επείγων.”

“Εντάξει έρχομαι.” Η πόρτα κλείνει πάλι και μένω μόνη μου. Σηκώνομαι αργά και κατευθύνομαι προς το μπάνιο τρίβοντας τα μάτια μου. Κοιτάζομαι στον καθρέπτη καθώς ρίχνω λίγο νερό στο πρόσωπό μου. Τι μπορεί να σημαίνει αυτή η επίσκεψη; Δεν έχει ξανασυμβεί κάτι τέτοιο στο παρελθόν και ο τόνος της φωνής της νύμφης φέρνει ανησυχία μέσα μου. Χτενίζω τα μαλλιά μου και τα περνώ μπροστά από τον δεξί μου ώμο. Βγαίνω από το μπάνιο και με μιας τα μάτια μου πέφτουν πάνω στο στέμμα που βρίσκεται στερεωμένο σαν στολίδι πάνω στο κομοδίνο μου. Δεν το έχω φορέσει ούτε μια μέρα μετά την στέψη μου και πιστεύω είναι και ο βασικός λόγος που ο λαός μου με αποδέχτηκε.

Έχουν περάσει επτά ειρηνικά χρόνια στην Universo, αλλά δεν υπήρξε κανένα νέο σχετικά με την οικογένειά μου. Το μόνο που μου αναπτερώνει το ηθικό είναι ότι, τουλάχιστον, έχω καταφέρει να αποκτήσω τον σεβασμό του λαού μου. Οι γιορτές και η χαρά κυριαρχούν όπου και να βρίσκομαι, γεγονός που φέρνει τώρα ένα χαμόγελο στα χείλη μου. Με το πέρασμα των χρόνων ωρίμασα και κατάφερα να κατανοήσω τον σωστό τρόπο διακυβέρνησης. Ο βασικός μου στόχος είναι οι φυλές να ζουν σαν αδέλφια και να είναι ενωμένες. Αυτό ήταν και παραμένει το όραμά μου.

Φοράω στα γρήγορα ένα χρυσαφένιο, απλό φόρεμα (ποτέ δεν μου αρέσαν οι υπερβολές) και κατεβαίνω στο ισόγειο όπου βρίσκονται οχτώ άτομα από τις τέσσερις φυλές. Ένας άντρας και μια γυναίκα από την κάθε μία, όπως ορίζει και ο νόμος, οι οποίοι υποκλίνονται ταυτόχρονα μόλις με αντικρίζουν.

“Τι συνέβη;” ,τους ρωτώ αμέσως. Κοιτάζω τον καθένα ξεχωριστά αλλά τα μάτια τους δεν σηκώνονται από το δάπεδο. Είναι σοβαροί, αισθάνομαι όμως ότι φοβούνται να μιλήσουν για τον λόγο άφιξής τους.

“Συγγνώμη για το ακατάλληλο της ώρας βασίλισσά μας. Θα μπορούσατε να μας αφιερώσετε λίγο από τον χρόνο σας;”, λέει εν τέλει ο αντιπρόσωπος από την Lumina.

“Βεβαίως. Ελάτε μαζί μου.”, απαντώ και τους οδηγώ στην μυστική αίθουσα συνεδριάσεων, η τοποθεσία της οποίας αλλάζει κάθε μέρα μέσα στο παλάτι για να αποφευχθεί η διαρροή πληροφοριών και εγγράφων. Αυτή την φορά βρίσκεται δίπλα από την τραπεζαρία. Μπαίνουμε όλοι και καθόμαστε κυκλικά από το τραπέζι που βρίσκεται στο κέντρο.

“Λοιπόν; Πείτε μου.” Τον λόγο παίρνει η αντιπρόσωπος της Oscura η οποία ξεροβήχει πριν μιλήσει.

“Βασίλισσά μου. Επιτρέψτε μου να σας εξηγήσω την αιτία της επίσκεψής μας. Όπως ξέρετε οι εχθροπραξίες μεταξύ των φυλών μας έχουν πάψει να υφίστανται εδώ και πολλά χρόνια για το καλό της Universo αλλά και ως ένδειξη σεβασμού στον χαμό της οικογένειάς σας. Προσπαθούμε να αποφεύγουμε τις συγκρούσεις και να ζούμε μονιασμένοι. Τις τελευταίες μέρες όμως συμβαίνουν περίεργα γεγονότα στις πόλεις μας και δεν ξέρουμε την αιτία τους. Οι φυλές έχουν αρχίσει να κατηγορούν η μία την άλλη.”

“Σαν τι περίεργα πράγματα συμβαίνουν;”, ρωτώ με περιέργεια. Αυτή τη φορά παίρνει τον λόγο ο αντιπρόσωπος της Grisa.

“Στην Grisa ξεσπούν πυρκαγιές χωρίς αιτία.”

“Η Oscura πλήττετε από σεισμούς;”, λέει η εκπρόσωπός της.

“Η Rubina έχει πλημμυρίσει.” ,συμπληρώνει ο αντιπρόσωπος σηκώνοντας τα χέρια του απελπισμένος.

“Και η Lumina αντιμετωπίζει ανελέητους τυφώνες.” ,λέει τελικά η απεσταλμένη της φυλής κατεβάζοντας το κεφάλι της στενοχωρημένη.

Η φύση μάς ανταποδίδει την αλαζονεία που της δείξαμε αργά ή γρήγορα, σκέφτομαι από μέσα μου. Η ισορροπία χάθηκε από την στιγμή που πραγματοποιήθηκε η πρώτη σύρραξη και η ιδιοτέλεια μερικών ανθρώπων εξόργισε τον Θεό. Αγάπα τον διπλανό σου, μην ζητάς περισσότερα από όσα χρειάζεσαι, να είσαι ευγνώμων για αυτά που έχεις, ζήσε ειρηνικά, απέφυγε να εκδηλώσεις ζήλια, αχαριστία, κακία προς τους συνανθρώπους σου. Είμαστε όλοι άνθρωποι φυσικά και κάνουμε λάθη. Αλλά δεν μπορείς να επαναλάβεις το ίδιο λάθος. Την δεύτερη φορά που θα το κάνεις, δεν θα είναι πια λάθος αλλά επιλογή. Η ισορροπία της Universo είναι ο λαός της, είναι οι σχέσεις που δημιουργούν οι άνθρωποι μεταξύ τους, είναι η γλωρίδα και η πανίδα. Είναι οι λίθοι που ενώνουν τα διάφορα μέρη της. Είναι... τότε μού έρχεται στο μυαλό το χειρότερο σενάριο που θα μπορούσε να συμβεί.

“Περιμένετε με εδώ παρακαλώ. Νυμφαδώρα κέρασε κάτι τους επισκέπτες μας μέχρι να γυρίσω.” ,λέω και σηκώνομαι αμέσως από την θέση μου. Το μυαλό μου βουίζει από τις σκέψεις που πετούν σε διαφορετικά συμπεράσματα. Βγαίνω σαν σίφουνας από το γραφείο και κατευθύνομαι προς την μυστική κρύπτη. Ανοίγω την πόρτα και βγαίνω στο Μαγεμένο Δάσος. Παίρνω μια ανάσα, σηκώνω τα χέρια μου και καλώ τις τέσσερις δυνάμεις που κληροδότησα από την δυναστεία των βασιλέων. Λάβα, κρύσταλλοι, θεραπεία και σκοτάδι. Όλα γύρω μου παίρνουν τις τέσσερις αποχρώσεις των φυλών. Κλείνω τα μάτια μου και με ένα φύσημα του ανέμου εμφανίζονται μπροστά μου οι τέσσερις θήκες των λίθων πάνω στο βασιλικό στέμμα. Είναι άδειες. ΑΔΕΙΕΣ. Ο πανικός με κατακλύζει. Μα πώς γίνεται; Δεν... Μα... Δεν μπορώ να σκεφτώ. Το μυαλό μου αδειάζει σαν τις θήκες των λίθων. Κλείνω την κρύπτη και γυρίζω λαχανιασμένη στην αίθουσα. Κάθομαι με μισή καρδιά στην καρέκλα, κατάχλωμη. Πώς να ξεστομίσω αυτό που αρνούμαι να πιστέψω; Αυτό που δεν θέλω να πιστέψω. Σηκώνω αναστατωμένη τα μάτια μου. Όλοι με κοιτάζουν με απορία.

“Τι έγινε βασίλισσά μου;”, με ρωτά η Νυμφαδώρα.

“Θέλω την ψυχραιμία όλων σας. Αυτό που θα σας πω αυτή την στιγμή θα μείνει μεταξύ μας. Μέχρι να λυθεί το πρόβλημα δεν θέλω να το ξέρει κανένας άλλος.” ,λέω και βουλιάζω νοερά στην θέση μου. Μακάρι να ανοίξει η Universo να με καταπιεί αυτή τη στιγμή.

Όλοι κουνούν καταφατικά το κεφάλι τους και εγώ παίρνω μια ανάσα.

“Χάθηκαν οι τέσσερις λίθοι.” ,λέω μονομιάς.

Η αναταραχή που επικράτησε για πολύ ώρα στην συνέχεια συνοδευόταν από τις φωνές του ενός που κάλυπταν του άλλου κάνοντάς την καρδιά μου να χτυπάει πιο γρήγορα.

Μόλις βρίσκω το κουράγιο μου λέω ήρεμα:

“Σταματήστε. Δεν ωφελεί να τσακωνόμαστε.”

“Πώς συνέβη αυτό βασίλισσά μου;”

“Τι θα κάνουμε τώρα;”

Όλοι με ρωτούν από μια ερώτηση που δεν έχω σε καμία την σωστή απάντηση. “Θέλω, επαναλαμβάνω, να μου υποσχεθείτε ότι δεν θα μιλήσετε σε κανέναν. Μόνο εμείς θα ξέρουμε την πραγματική αλήθεια. Θέλω να διαβεβαιώσετε τις φυλές σας ότι δεν χρειάζεται να καταφύγουν στις διαμάχες. Θα βρούμε όλοι μαζί μια λύση. Το πώς και γιατί χάθηκαν οι λίθοι θα το ψάξω και θα σας ενημερώσω σε επόμενη συνάντησή μας.” Σηκώνομαι, κλίνω το κεφάλι μου σε ένδειξη χαιρετισμού και βγαίνω από το δωμάτιο. Εύχομαι στους Αγίους μου να βρεθεί γρήγορα αυτή η λύση.

Η επόμενη μέρα είναι σαν ένα ανεξέλεγκτο τέρας που δεν αφήνει τίποτα πίσω του παρά μόνο συντρίμια και καταστροφές. Οι νύμφες και γω ψάξαμε παντού. Ο πανικός μάς έχει κυριεύσει. Αποκλείεται να το έκανε κάποια από εμάς. Κάτι περίεργο έχει συμβεί. Ποιος μπόρεσε να παραβιάσει το ξόρκι; Σηκώνω τα χέρια μου και καλώ τις δυνάμεις μου. Χάνω την επαφή με το έδαφος και αιωρούμαι στον αέρα. Βρίσκομαι μπροστά από τέσσερις άδειες θήκες. Δεν το χωράει ο νους μου. Από την απελπισία μού έρχεται να βάλω τα κλάματα. Αχ μητέρα τι να κάνω; Κλείνω την κρύπτη και γυρίζω στο παλάτι. Αφού κάναμε το Μαγεμένο Δάσος καθώς και το Δάσος Μπόσκε φύλλο και φτερό αποφάσισα να επισκεφτώ και τα άλλα βασίλεια. Νιώθω ότι έτσι κάτι μπορεί να βρεθεί. *Ωραία αφού το νιώθεις καλή μου, άκου. Χτυπάει η καρδιά σου δυνατά από ανυπομονησία; Αν ναι, τότε πράξε.* Φαντάζομαι την μητέρα μου να μού λέει.

Επισκέπτομαι το παρεκκλήσι του παλατιού, παίρνω δύναμη από τους Αγίους μου και κατεβαίνω τις σκάλες. Βγαίνω από την εσωτερική πόρτα του παλατιού προς την όχθη και κάθομαι σε ένα βραχάκι. Ξέρω ότι αν δεν βιαστώ, σύντομα όλοι θα μάθουν την αλήθεια. Θα απογοητευτούν μαζί μου. Το χειρότερο όμως θα είναι ότι η φύση δεν θα βρει την ισορροπία της και οι καταστροφές θα συνεχιστούν. Τα βασίλεια θα διαλυθούν, οι διαμάχες θα φουντώσουν! Σηκώνομαι και κατευθύνομαι προς το σπιτάκι της Νυμφαδώρας. Θέλω να ακούσω την γνώμη της. Μόλις φτάνω έξω από την πορτούλα της την χτυπώ απαλά.

“Ναι;”, ακούγεται η φωνή της από το βάθος.

“Νυμφαδώρα, έχεις λίγο χρόνο να μιλήσουμε;” Αυτή ανοίγει την πόρτα λαχανιασμένη.

“Εννοείται βασίλισσά μου.”, λέει και κλείνει την πόρτα πίσω της. Κατευθυνθήκαμε προς το βάθος του δάσους όπου φυτρώνουν τα περισσότερα λουλούδια από τα οποία προέρχονται οι νύμφες. Πολύχρωμα και με μια απερίγραπτη μυρωδιά ίσως μπορέσουν να φέρουν λίγη χαρά μέσα μου. Έστω για λίγο.

“Σκέφτομαι να καλέσω το συμβούλιο σήμερα.”, της λέω χωρίς να την κοιτάξω.

“Για ποιο λόγο βασίλισσά μου;”

“Άκου Νυμφαδώρα. Σε εμπιστεύομαι όσο κανέναν. Ξέρω ότι αγαπάς την Universo και θα έδινες και την ζωή σου για αυτήν. Θέλω, λοιπόν, να σου ζητήσω να αναλάβεις την διαφύλαξη του δάσους για όσο θα λείπω.”

“Τι λέτε; Πού θα πάτε; Είναι τιμή μου που μου το προτείνετε.”, λέει η Νυμφαδώρα μπερδεμένη.

“Θα μάθεις στο συμβούλιο Νυμφαδώρα μου. Και σε ευχαριστώ πολύ που δέχεσαι να με βοηθήσεις.”

“Πάντοτε βασίλισσά μου.”, λέει η νύμφη και πιάνει καθησυχαστικά το χέρι μου.

Κάναμε μια βόλτα μέσα στον κήπο. Δεν είναι η περίοδος γέννησης ακόμα και ίσως να μην προλάβω να παραστώ σε αυτήν, γεγονός το οποίο με θλίβει αρκετά. Η άνοιξη όταν έρχεται φέρνει την μεγαλύτερη χαρά για τις νυμφούλες. Όλα είναι ολοζώντανα, φωτεινά, γαλήνια. Την πρώτη μέρα της εποχής, λοιπόν, η γύρη των λουλουδιών ξεπετάγεται από όλα τα φυτά και μέσα σε έναν χρυσό ανεμοστρόβιλο, σαν να σκάει το ποπ κορν, εμφανίζονται οι νεογέννητες νεράιδες. Κάτασπρες και μικροσκοπικές. Το πιο μαγευτικό θέαμα που έχω δει στην ζωή μου... Τον χειμώνα, όμως, όσες έχουν φτάσει στην ώριμή τους ηλικία χάνονται με ένα φύσημα του ανέμου μαζί με το μαραμένο λουλούδι τους. Ακριβώς όπως χάθηκε και η οικογένειά μου, σκέφτομαι και ξεφυσώ στεναχωρημένη. Η Νυμφαδώρα είναι η πρώτη κάτοικος της Νύμφας (του χωριού των νυμφών) έτσι είναι η προστάτιδα όλων μας. Είναι σαν τον Μπαμπαστρούμφ της Universo. Όλοι την συμβουλευονται και είναι η μητέρα όλων. Η μαγεία της είναι πανάρχαια, οπότε την κρατάει και στη ζωή. Δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς αυτήν.

“Ξέρεις Νυμφαδώρα η ζωή είναι ακόμα πιο δύσκολη όσο μεγαλώνεις. Μικρή ήθελα να μεγαλώσω γρήγορα και να πάρω την σοφία του πατέρα μου, την ομορφιά της μητέρας μου, τη δύναμη του Έντι και την ευφράδεια του Τζέικομπ. Ήθελα να τους αποδείξω ότι αν και ήμουν η πιο μικρή ήμουν εξίσου αξια να κυβερνήσω. Τελικά καταλαβαίνω ότι η ανεμελιά της παιδικής ηλικίας είναι αναντικατάστατη και πρέπει να την απολαμβάνουμε στην ώρα της. Όποιος βιάζεται να μεγαλώσει χάνει την χαρά της ξεγνοιασιάς.”

“Βασίλισσά μου ο κάθε άνθρωπος είναι διαφορετικός. Εσείς από μικρή είχατε την καλοσύνη μέσα σας. Μπορεί να χρειάστηκε να μεγαλώσετε γρήγορα αλλά αυτό δεν αλλοίωσε τον χαρακτήρα σας. Παραμένετε το ίδιο γλυκό παιδάκι που λάτρευε να κρύβεται στα δέντρα και να παίζει κυνηγητό με τις πεταλούδες.”

Χαμογελώ στην ανάμνηση αυτή. Τρελαινόμουν να τις κυνηγώ. Πίστευα ότι αν τις έπιανα θα μπορούσα να πετάξω όπου ήθελα στην Universo. Άσχετο που τότε δεν ήξερα ότι θα κληρονομούσα την δύναμη των βασιλέων. Με αυτή την σκέψη στο μυαλό μου συνέχισα τον περίπατό μου με την Νυμφαδώρα μέσα στο δάσος που τόσα χρόνια έχει γίνει το δεύτερο σπίτι μου.

“Σας κάλεσα σήμερα εδώ για να σας ανακοινώσω την απόφασή μου σχετικά με το σοβαρό θέμα που δημιουργήθηκε.”, λέω καθώς κοιτάζω στα μάτια έναν έναν τους παρευρισκόμενους στην αίθουσα συνεδριάσεων, η οποία αυτή την φορά βρίσκεται κοντά στην κρεβατοκάμαρά μου.

“Οι λίθοι είναι απαραίτητο να βρεθούν το συντομότερο δυνατό. Η εχεμύθειά σας είναι το κλειδί για την διατήρηση της ισορροπίας των σχέσεων των φυλών. Για να κατορθώσουμε να επαναφέρουμε την ισορροπία και στη φύση θα ήθελα την βοήθειά σας. Θέλω έναν αντιπρόσωπο από κάθε φυλή να με συνοδεύσει στην περιοδεία που θα κάνω σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Universo. Θέλω να δω με τα μάτια μου τις ζημιές που έχουν προκληθεί και να ηρεμήσω όσο μπορώ να πνεύματα. Έτσι, ίσως κατορθώσουμε να ρίξουμε λίγο φως στην υπόθεση των χαμένων λίθων. Προσοχή, όμως, δεν θα ξέρουν ότι ο απώτερος σκοπός του ταξιδιού θα είναι η εύρεση των λίθων.”

Όλοι συμφώνησαν με αυτήν μου την απόφαση και πρότειναν ο καθένας από έναν αντιπρόσωπο.

“Προτείνω την κόρη μου, Βρισηίδα. Είναι τριάντα χρονών, άξια και δυνατή πολεμίστρια. Θα είναι πολύ σημαντική βοήθεια στον αγώνα σας.”, λέει η αντιπρόσωπος των Grisa.

“Εγώ τον γιο μου Αλέξανδρο. Είναι συνομήλικός σας βασίλισσά μου. Ρωμαλέος και σοφός.”, λέει ο αντιπρόσωπος των Luminosos.

“Ο ανιψιός μου, Λεωνίδας, έχει από μικρός μυηθεί στην τέχνη του πολέμου. Μπορεί να είναι μόλις εικοσιτριών αλλά θα σας υπερασπιστεί στο έπακρο αν τύχει και πέσετε σε κάποια ενέδρα.”, λέει ο αντιπρόσωπος των Oscuros.

“Με την σειρά μου θα προτείνω την αδελφή μου, Αριάδνη. Είναι εικοσιεπτά χρονών και χειρίζεται τον λόγο σαν καλοκουρδισμένη μηχανή. Θα σας είναι πολύ χρήσιμη.”, συμπληρώνει η αντιπρόσωπος των Rubicundos.

“Ωραία σάς έχω εμπιστοσύνη ότι κάνατε τις σωστές επιλογές. Σε δύο μέρες θα ξεκινήσουμε το ταξίδι μας. Θέλω να τους ενημερώσετε για την αναχώρηση και να τονίσετε ότι η περιοδεία θα είναι αορίστου χρόνου, οπότε θα πρέπει να έχουν ολοκληρώσει τις υποχρεώσεις τους πριν αναχωρήσουμε. Σας ευχαριστώ για τον χρόνο σας και θα σας κρατώ ενήμερους για την εξέλιξη των γεγονότων όπως επιθυμώ να κάνετε και σεις όσο λείπω.

Για τυχόν προβλήματα θα ενημερώνετε την Νυμφαδόρα η οποία θα μου μεταφέρει τα λεγόμενά σας... Εις το επανιδείν.”, λέω και καθώς σηκώνομαι όλοι αντιγράφουν την κίνησή μου και στη συνέχεια υποκλίνονται μπροστά μου.

Βγαίνω επιτέλους από την αίθουσα που τόση ώρα μού έχει δημιουργήσει ένα αίσθημα ασφυξίας και παίρνοντας βαθιές ανάσες, κατευθύνομαι προς το δωμάτιό μου. Κλείνω την πόρτα πίσω μου και κάθομαι στο περβάζι του παραθύρου μου. Το άγχος με έχει κατακλύσει όσο και αν δεν θέλω να το πιστέψω. Η νύμφες περνούν από μπροστά μου και με χαιρετούν με μια υπόκλιση. Τους χαμογελώ και ανταποδίδω τον χαιρετισμό κλίνοντας το κεφάλι μου. Αποτυπώνω στην μνήμη μου την κάθε εικόνα, την κάθε κίνηση. Μπορεί να είναι η τελευταία φορά που αντικρίζω αυτή την ομορφιά, την ολοζώντανη φύση.

Η μοναξιά είναι παρούσα περισσότερο από κάθε άλλη στιγμή. Βρίσκομαι στην θέση των αδελφών μου, των γονιών μου. Ένα ταξίδι για την σωτηρία της Universo. Η αρχή του τέλους ή μια καινούρια αρχή; Αναρωτιέμαι... Φοβάμαι και νευριάζω συνάμα με αυτήν μου την αδυναμία. Έλα Χελάδα μπορείς να το κάνεις. *«Η ζωή είναι γεμάτη μυστήρια που μόνο οι τολμηροί μπορούν να εξερευνήσουν. Κάποτε θα καταλάβεις τι έχασες και θα πασχίσεις να το κερδίσεις πίσω. Μόνο έτσι θα καταφέρεις να απελευθερωθείς, αλλιώς θα σε συντρίψω. Η μάχη θα είναι άنيση αλλά θα συνεχίσεις να παλεύεις. Η αρχή και το τέλος μπορούν να γίνουν ένα αν την τόλμη σου συνεχίσεις να γυρεύεις.»* Η ρήση του πατέρα μου επανέρχεται στη μνήμη μου. Ήταν ένα κομμάτι από το αγαπημένο του βιβλίο. Πάντα μου την θύμιζε όταν με έβλεπε φοβισμένη. *Ο εχθρός είναι το μυαλό σου, μού έλεγε σοβαρά. Η τόλμη είναι η δύναμή σου. Μπορείς να κερδίσεις αν πασχίσεις. Το μυαλό σου, τελικά, θα νικήσεις. Το χαρούμενο τέλος χρειάζεται κόπο και αποφασιστικότητα. Και ξέρω ότι έχεις μπόλικη από αυτή,* συμπλήρωνε στο τέλος με ένα χαμόγελο. Η σκέψη της οικογένειάς μου μού αναπτερώνει σιγά σιγά το ηθικό.

Σηκώνομαι και στέκομαι μπροστά από τον καθρέπτη. Στα μάτια μου βλέπω την θλίψη. Και τι δε θα έδινά ο αντικατοπτρισμός μου να συμπληρωνόταν από άλλα τέσσερα άτομα. Κάθομαι στο πάτωμα και επεξεργάζομαι τα χαρακτηριστικά μου. Το ξανθό μαλλί μου πέφτει σαν χείμαρρος πάνω από τους ώμους μου. Είμαι τόσο μικροσκοπική. Αν ξεδιπλώσω τα χέρια μου όμως, μεγαλώνω. Ποτέ δεν πίστεψα ότι το βάρος μου θα επηρέαζε σε κάτι την συμπεριφορά των υπολοίπων. Από μικρή η μητέρα μου μού είχε αποβάλει αυτό το αίσθημα.

Ας λένε ότι θέλουν. Στο κάτω κάτω αυτοί κουβαλούν τα κιλά σου; Αυτή ήταν και είναι η δύναμή μου. Τα μελιά μου μάτια αλλάζουν όψη. Γίνονται έντονα. Η αποφασιστικότητά μου επανέρχεται. Σηκώνομαι στα πόδια μου. Αυτή είσαι Χελάδα. Μια νεαρή βασίλισσα. Τα άτομο που όλοι βασίζονται. Η μόνη ελπίδα της Universo.

“Ηρθε η ώρα να το αποδείξεις λοιπόν.” ,λέω δυνατά καθώς κοιτάζομαι στον καθρέπτη μέσα από τα μάτια μιας πολεμίστριας.

Κεφάλαιο 14Ψ

“Και;” ,λέει η Καρολίνα ενθουσιασμένη.

“Τι και;” ,απαντά η Νυμφαδώρα ζαλισμένη από την πολύ προσπάθεια. Όλη αυτή την ώρα η νύμφη στεκόταν ακίνητη με τα χέρια σηκωμένα κουνώντας τα σαν να ύφαινε στον αέρα. Οι χρυσές σκηνές διαδέχονταν η μία την άλλη, δημιουργώντας έναν χορό από άτομα, ομιλίες και τοπία.

Βρισκόμαστε όλοι στην αίθουσα της πινακοθήκης και δεν μπορούμε να πιστέψουμε αυτό που μόλις είδαμε. Οι λίθοι είχαν χαθεί πολύ καιρό πριν το ανακαλύψουν οι φυλές λοιπόν. Δεν θα ήθελα σε καμία περίπτωση να ήμουν στη θέση της βασίλισσας Χελάδας.

“Αυτές είναι οι τελευταίες αναμνήσεις μου με την βασίλισσά μας. Τις επόμενες μέρες επικράτησε ένα χάος με τις προετοιμασίες και τις συναντήσεις με τους αντιπροσώπους. Η αναχώρησή της ήταν πολύ δακρύβρεχτη και θα επιθυμούσα να μην τη μοιραστώ μαζί σας.” ,προσθέτει η Νυμφαδώρα με μια γκριμάτσα πόνου και ακουμπώντας την πλάτη της.

“Ναι εννοείται Νυμφαδώρα μου και σε ευχαριστούμε πολύ που μοιράστηκες αυτές τις αναμνήσεις μαζί μας. Όμως... αν επιτρέπεται να ρωτήσω. Ο Miedo πώς μπήκε στο κάδρο; Και οι καταστροφές πώς σταμάτησαν αφού δεν βρέθηκαν οι λίθοι;” ,ρωτάει η Σύλβια μπαίνοντας στο μυαλό μου.

“Αυτή είναι μια άλλη ιστορία. Θα σας την δείξω. Κάποια στιγμή... Αλλά θα ήθελα να σας ενημερώσω και για κάτι άλλο. Το συζήτησα και με τις νυμφαδελφές μου και συμφωνήσαμε ότι μπορείτε να μείνετε για όσο χρονικό διάστημα θέλετε στο παλάτι αρκεί να είστε πολύ προσεχτικοί να μην σας δει ο αφέντης.” ,απαντά η νύμφη και σηκώνεται από την κούνια της στο κέντρο του δωματίου.

“Σας ευχαριστούμε πάρα πολύ και εννοείται πως θα προσέχουμε.”, απαντά η Καρολίνα με ευγνωμοσύνη. Τουλάχιστον ένα μέρος του σχεδίου μας έχει επιτευχθεί. Το πώς, όμως, παραμένει μυστήριο.

“Δεν κάνει τίποτα. Τώρα αν μου επιτρέπετε θα ήθελα να ξεκουραστώ λίγο.”, λέει και κατευθύνεται προς τις σκάλες.

“Μία τελευταία ερώτηση.”, λέω καθώς κοιτάζω την πλάτη της νύμφης. Δεν μπορώ να κρατήσω μέσα μου την ερώτηση που μου τριβελίζει το μυαλό όλη αυτή την ώρα.

“Για ποιον λόγο μας τα έδειξες όλα αυτά; Δεν μας ξέρεις τόσο καλά. Πώς γίνεται να μας εμπιστεύεσαι τα μυστικά σου τόσο εύκολα;”

Η Καρολίνα με σκουντάει να σταματήσω να μιλάω. Διακινδυνεύω την θέση μας και το ξέρω. Αλλά δεν μπορώ να κρατηθώ. Η νύμφη γυρίζει και με κοιτάζει. Σοβαρά και αργά κλίνει το κεφάλι της προς τα δεξιά σαν να σκέφτεται και μού απαντά:

“Έχω τους λόγους μου... Έλλη.” Ο τρόπος που προφέρει το όνομά μου με κάνει να κουνήσω καταφατικά το κεφάλι. Εγώ είμαι ο λόγος; Γιατί; Με αυτή της την απάντηση γυρίζει και εξαφανίζεται σε δευτερόλεπτα.

“Αυτό και αν ήταν ένα εποικοδομητικό απόγευμα.”, λέει ο Ντάνιελ μετά από λίγο.

“Το βασικό μας ερώτημα παραμένει όμως. Ποιος είναι ο Miedo;”, δηλώνει η Ντόρα με ένα χασμουρητό.

“Δεν ξέρω για σας αλλά χρειάζομαι λίγο ύπνο. Με καθαρό μυαλό μπορούμε αύριο να αναλύσουμε τα δεδομένα.”, συμπληρώνει η Καρολίνα.

“Συμφωνώ.”, λέει ο Ντίλαν κοιτάζοντάς την. Η φωνή του ακούγεται για πρώτη φορά μετά από πολύ ώρα, σκέφτομαι καθώς το βλέμμα μου πέφτει μία στην Καρολίνα και μία στον Ντίλαν. Υπέροχα!

“Καλό βράδυ λοιπόν.”, λέει ο Άντριαν και σηκώνεται σαν σίφουνας όρθιος, κατεβαίνει τις σκάλες και χάνεται εν ριπή οφθαλμού. Όλοι ακολουθούμε το παράδειγμά του και σηκωνόμαστε από τις αναπαυτικές πολυθρόνες. Γυρίζω το βλέμμα μου και δίπλα μου στέκεται ο Σον. Μου χαμογελάει και μου τείνει το χέρι του. Αντιγράφω τις κινήσεις του και κατεβαίνουμε μαζί τα σκαλιά.

Τα γεγονότα εκτυλίχθηκαν τόσο γρήγορα που δεν αναλογίστηκα το τι συνέβη σήμερα. Ο Σον με φίλησε. *Εμένα*. Ο Σον. Ή εγώ τον φίλησα; Δεν θυμάμαι. Έγινε κάτι που δεν περίμενα να συμβεί πάντως και νιώθω... Δεν ξέρω, σφιγμένο το στομάχι μου; Τέλεια, δεν νομίζω να κοιμηθώ σήμερα. Καλά όχι ότι και χθες κοιμήθηκα αλλά εντάξει. *Έλλη σοβαρέψου, παραμιλάς*. Ναι, σωστά.

Φτάνουμε έξω από το δωμάτιό μου και με φιλάει τρυφερά στο μάγουλο. Νιώθω μια φωτιά να φουντώνει μέσα μου που είμαι σίγουρη έχει καθρεπτιστεί στο πρόσωπό μου. Τον καληνυχτίζω και του χαρίζω το πιο γλυκό μου χαμόγελο. Πριν κλείσω, όμως, την πόρτα του δωματίου μου δεν έχω παρατηρήσει την μισάνοιχτη πόρτα του δωματίου του Άντριαν, η οποία κλείνει και αυτή ταυτόχρονα με την δική μου.

“Τουλάχιστον μπορούμε να μείνουμε για όσο χρειαστεί. Έτσι θα μάθουμε και περισσότερα.”, λέει η Ντόρα καθώς παίρνει στα χέρια της ένα νούφαρο από την όχθη. Κοιτάζω τους Glory γύρω μου. Κάθετα ο καθένας σε ένα βραχάκι και εκφράζει την γνώμη του επί του θέματος. Μιλάμε ανοικτά πλέον. Δεν έχουμε να κρύψουμε κάτι έτσι και αλλιώς. Με την ερώτησή μας για τον Miedo χθες κάναμε σαφή τον λόγο που ήρθαμε στο δάσος από την αρχή. Αν και η έξοδός μας από αυτό παραμένει μυστήριο.

“Σωστά λες και αν θέλαμε θα μπορούσαμε να φύγουμε.”, λέει ο Ντάνιελ με ειρωνεία.

Το πρωί πριν την συνάντησή μας μιλήσαμε λίγο με την Καρολίνα. Κυρίως για τον Σον, αλλά και για άλλα θέματα. Όπως το πόσο μας λείπουν οι οικογένειές μας. Μου εκμυστηρεύτηκε ότι και στον Ντάνιελ λείπουν πολύ οι γονείς του αλλά το παίζει σοβαρός για να μην φανεί η θλίψη του. Σε όλους πιστεύω έχει γεννηθεί το αίσθημα νοσταλγίας για το σπίτι τους. Αναστενάζω και χαμογελώ στον Σον που με κοιτάζει με ανησυχία.

“Πρέπει να βρούμε την προέλευση της φηγούρας έτσι θα λυθούν όλα πιστεύω.”, συμπληρώνει η Σύλβια.

“Καλά πιστεύετε ότι και αν μάθουμε κάτι θα μπορέσουμε να τα βάλουμε με το σκότος; Μερικά κοριτσάκια και κάτι μπούληδες;”, λέει ο Άντριαν με χαιρεκακία δείχνοντάς μας.

“Ωχου παράτα μας επιτέλους. Αν δεν μπορείς να βοηθήσεις μην μιλάς καλύτερα.”, λέει ο Σον αγανακτισμένος.

“Να σου θυμίσω ότι με παρακαλούσατε να έρθω. *Εσείς* ήρθατε και με βρήκατε, διαμαντόπαιδο. Με έχετε ανάγκη.”, απαντά ο Άντριαν και κοιτάζει τον Σον με φλεγόμενα μάτια.

“Αν ήταν στο χέρι μου δεν θα πατούσαμε ποτέ το πόδι μας στο βρωμολημέρι σου, εγωπαθή Oscuro.”,αντιτίθεται ο Σον και σφίγγει τις γροθιές του.

“Λοιπόοοοον. Θα ήθελα να σας πληροφορήσω για κάτι.”,πετάγομαι και λέω για να σταματήσω τον επερχόμενο τσακωμό.

Γιατί είμαι *εγώ* αυτή που πάντα μπαίνει ανάμεσά τους; Δεν το καταλαβαίνω. Είναι κάποιο εσωτερικό ένστικτο; Ή υποσυνείδητα το μυαλό μου θέλει να μου πει κάτι; Ήθελα να τους τραβήξω την προσοχή απλώς και για να πω την αλήθεια δεν έχω τίποτα σημαντικό να πω. Τώρα τι κάνω;

“Εμμμ.”,λέω και κοιτάζω γύρω μου. *Σκέψου Ελλην*. Όλοι με κοιτάζουν με ανυπομονησία.

“Καλημέρα παιδιά.”, ακούγεται μια φωνή από πίσω μας. Γυρίζω και αντικρίζω την Νυμφαδώρα που, σαν από μηχανής Θεός, εμφανίζεται την κατάλληλη ώρα. Παίρνω μια ανάσα ανακούφισης και χαμογελάω. Ευτυχώς όλοι έχουν στρέψει το βλέμμα τους προς την νύμφη και την καλημερίζουν. “Ελπίζω όλοι να κοιμηθήκατε καλά.”,προσθέτει.

“Μαγικά.”,λέει η Καρολίνα και δεν μου διαφεύγει μια απότομη κίνηση που πραγματοποιεί ο Ντίλαν. Έχει στα χέρια του ένα σημειωματάριο και γράφει κάτι βιαστικά καθώς την κοιτάζει. Η ίδια γυρίζει το βλέμμα της και με κοιτάζει σαν να δαισθάνεται ότι θέλω να της μιλήσω με τα μάτια. Της κάνω νόημα προς τον Ντίλαν, γυρίζει το βλέμμα της και τον κοιτάζει. Ο ίδιος σηκώνει το βλέμμα του και καθώς διασταυρώνεται με της Καρολίνας κλείνει το σημειωματάριο και κοιτάζει αλλού. Η Καρολίνα γυρίζει πάλι το βλέμμα της προς το μέρος μου, μαζί ανασηκώνουμε τους ώμους μας σε ένδειξη μη γνώσης του τι συμβαίνει και ταυτόχρονα γελάμε συγκρατημένα. Από μικρές κάναμε ολόκληρους διαλόγους με μόνο μας όπλο τα μάτια μας. Θυμάμαι τον Ντάνιελ να βγάζει αφρούς από τον θυμό του που δεν μπορούσε να καταλάβει το τι λέγαμε.

“... στα σπιτάκια των νυμφών;”, λέει εκείνη τη στιγμή η Ντόρα βγάζοντάς με από την ονειροπόλησή μου. “Πολύ θα ήθελα να δω πώς φτιάχνονται.”

“Ας έρθει μαζί μου όποιος θέλει.”, απαντά η νύμφη. Προς μεγάλη μου έκπληξη ακόμα και τα αγόρια ακολούθησαν εν τέλει την μικρή νεράιδα. Η περιέργεια λένε είναι πάντα πιο ισχυρή από τον εγωισμό.

Καθώς φτάνουμε στο νυμφοχωριό η αναστάτωση των νυμφών είναι εμφανής. Κάτι έχει συμβεί αλλά προσπαθούν να φανούν ψύχραιμες μπροστά μας. Ψιθυρίζουν και πετούν προς όλες τις κατευθύνσεις σαν μανιασμένες μέλισσες που έχουν εντοπίσει έναν εισβολέα στην κυψέλη τους.

“Ανθή και Πηνελόπη ελάτε λίγο κοντά μου.”, λέει ξαφνικά η Νυμφαδώρα.

Οι δυο νεραϊδούλες σαν άκουσαν τα ονόματά τους πέταξαν προς το μέρος της αρχηγού τους, η οποία τις πήρε αμέσως παράμερα. Εμείς γεμάτοι περιέργεια δώσαμε προσοχή στις κινήσεις των σωμάτων τους, αφού δεν μπορούσαμε να ακούσουμε τις συνομιλίες τους. Κάθε κουβέντα της μιας νύμφης διαδεχόταν της άλλης. Η Νυμφαδώρα γούρλωσε δύο φορές τα μάτια της και τελικά κοίταξε τις δύο νύμφες με ζωγραφισμένη την αγωνία στο πρόσωπό της. Τι συνέβη πάλι; Μετά από λίγο ήρθε επιτέλους κοντά μας με κατεβασμένο το κεφάλι.

“Έγινε κάτι σοβαρό;”, λέει η Καρολίνα.

“Αυπάμαι για αυτό που θα σας πω.”, απαντά η νύμφη και σηκώνει το κεφάλι της.

“Τι έγινε; Πες μας.”, ρωτώ με αγωνία. Δεν μου αρέσει καθόλου το ύφος της.

“Ναι εμ.”, απαντά η νύμφη χωρίς να συναντά το βλέμμα κανενός μας.

“Πες μας Νυμφαδώρα.”, λέει ο Σον σοβαρά. Μετά από λίγα λεπτά απόλυτης αγανάκτησης από μέρους μας μάς απαντά:

“Παρατηρήθηκαν κάποια περίεργα φαινόμενα σε μερικές περιοχές της Universo.”

“Σαν τι φαινόμενα δηλαδή; Σε ποιες περιοχές; Αχ πες μας Νυμφαδώρα θα πεθάνουμε από την αγωνία μας επιτέλους.”, λέει η Ντόρα αγανακτισμένη.

“Σεισμοί, πλημμύρες, πυρκαγιές και τυφώνες.”, απαντά η νύμφη και όλοι κοιταζόμαστε. Δεν μπορεί, κάποιο λάθος θα έγινε.

“Σε ποιες περιοχές;”, ρωτά η Καρολίνα με κομμένη την ανάσα.

“Σε όλες τις πρωτεύουσες και σε μερικές περιοχές κυκλικά αυτών.”, απαντά η νύμφη. Μου κόβονται τα πόδια. Νιώθω ότι ζαλίζομαι.

“Είναι σίγουρο;”, ρωτώ και η νύμφη κουνά καταφατικά το κεφάλι της. Κανείς δεν λέει λέξη. Εγώ είμαι αυτή που σπάει την σιωπή εκφράζοντας με λέξεις την πρώτη σκέψη που εμφανίστηκε, σαν σπίθα από δύο μυτερές πέτρες, στο μυαλό όλων.

“Η ιστορία επαναλαμβάνεται λοιπόν.”

“Τι θα κάνουμε τώρα; Οι οικογένειές μας κινδυνεύουν.”, λέει η Ντόρα έτοιμη να βάλει τα κλάματα. Ο Ντάνιελ έρχεται κοντά της και μετά από μια εσωτερική πάλη βάζει τα χέρια του καθησυχαστικά γύρω από τους ώμους της. Αυτή με δάκρυα στα μάτια σηκώνει το βλέμμα της και του χαμογελά αμυδρά με ευγνωμοσύνη.

“Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα...”, απαντώ με θλίψη. Δεν μπορούμε να βγούμε από το δάσος αλλά και αν μπορούσαμε: πώς να αντιμετωπίσουμε την φύση; “Απλώς προσευχόμαστε, όλοι να είναι καλά.”

Εκείνη ακριβώς την στιγμή μια νύμφη περνά σαν σίφουνas από μπροστά μας και ψιθυρίζει κάτι στην Νυμφαδώρα. Αυτή με τρόμο στα μάτια γυρίζει και μας κοιτάζει.

“Γρήγορα δεν πρέπει να σας βρει εδώ.”, λέει και κουνά τα χέρια της πανικόβλητη.

“Ποιος;”, προλαβαίνει να πει ο Άντριαν.

“Ο Miedo...” Βήματα ακούγονται από το βάθος του δάσους. Τα δέντρα παραμερίζουν και μεγάλα κέρατα ξεπροβάλλουν από ψηλά. “Ερχονται.”, λέει με μια κοφτή ανάσα η νύμφη. Τα πουλιά, που βρίσκονται φωλιασμένα στα δέντρα, πετούν μακριά. Τα ζώα του δάσους διαισθανόμενα τον κίνδυνο κρύβονται στα λαγούμια τους. Απόλυτη σιγή κυριαρχεί καθώς ακούγονται αργά βαριά βήματα να μας πλησιάζουν. Η νύμφη δεν προλαβαίνει να ρίξει το ξόρκι που μας έκανε αόρατους την προηγούμενη φορά καθώς τα τέρατα ξεπροβάλλουν στο χωριό, έτσι εμείς μπαίνουμε τρέχοντας ο καθένας σε ένα από τα μεγαλύτερα μανιταρένια σπιτάκια για να κρυφτούμε. Το καθένα χρησιμεύει ως την ομαδική κουζίνα, τον κινηματογράφο, την εκκλησία, το θέατρο, το θερμοκήπιο, την αίθουσα χορού, την αίθουσα συνεδριάσεων και την ομαδική αποθήκη των νυμφών. Σηκώνω το κεφάλι μου αργά και κοιτάζω έξω από το παραθυράκι. Βλέπω την παρέα μου, ο καθένας σε ένα σπιτάκι, να κάνει το ίδιο. Τα τέρατα είναι ακόμα πιο τρομακτικά από την προηγούμενη φορά. Πιο ψηλά. Πιο απειλητικά. Ξάφνου ανάμεσά τους εμφανίζεται το αφεντικό τους. Μια μαύρη αιωρούμενη κουκίδα σε σχέση με τους ακολούθους του.

“Νυμφαδώρα μου. Σε έψαχνα.” ,λέει ο Miedo με προσποιητή γλυκύτητα.

“Ναι αφέντη μου. Εδώ είμαι.” ,απαντά η νύμφη κοιτώντας το έδαφος.

“Ηθελα να σε συγχαρώ για την καλή δουλειά που κάνατε στα Casas των Βεστίαςς μου. Μπράβο. Με διαβεβαίωσαν ότι τα λάτρεψαν.” ,λέει και τα τέρατα σαν σε συγγορδία βγάζουν ήχους ταύρου και καπνούς από τις πλακουτσωτές μύτες τους.

“Ευχαριστούμε αφέντη.” ,απαντά η νύμφη και χαλαρώνει ελάχιστα τους ώμους της με ανακούφιση. Αυτός την κοιτά με τα λαμπερά του μάτια και το βλέμμα του σε δευτερόλεπτα αποκτά την σκληρή απόχρωση που είχε πάντα. Σαν να έκλεισε ένας διακόπτης και το φως έγινε σκοτάδι ξανά.

“Τώρα όμως γιατί χασομεράτε;” Η φωνή του θα μπορούσε να ραγίσει και τον πιο άθραυστο καθρέπτη.

“Τι εννοείται αφέντη;” ,απαντά η νύμφη τρέμοντας.

“Τελειοποιήσατε το ξόρκι;” ,λέει κοιτάζοντας με ικανοποίηση την αναστάτωση που προκάλεσε στη νύμφη.

“Όχι ακόμα αφέντη.” ,απαντάει η νύμφη τρέμοντας.

“Θέλω να είναι έτοιμο μέχρι το απόγευμα. Αύριο είναι η μεγάλη μέρα.” ,λέει η φιγούρα θριαμβευτικά.

“Εντάξει αφέντη μου. Ποια μέρα αφέντη μου;”

“Δεν θα σου δώσω λογαριασμό Νυμφαδώρα, έτσι;” ,λέει και γυρίζει να φύγει.

Ξαφνικά περιστρέφει το κεφάλι του και οσμίζεται τον αέρα. Αρχίζω να τρέμω, κατεβάζω γρήγορα το κεφάλι μου από το παράθυρο και καθώς κάθομαι στο πάτωμα παίρνω βαθιές ανάσες. Λες να με είδε; Ξανακοιτάζω αργά προς την όχθη. Ο Miedo έχει εξαφανιστεί! Κοιτάζω δεξιά, κοιτάζω αριστερά. Τίποτα. Μα πού πήγε; Μόνο τα τέρατά του έχουν μείνει στάσιμα σαν αγάλματα.

Ακούω την φωνή της Νυμφαδώρας πολύ κοντά στο μανιταρόσπιτό μου: “Όχι αφέντη δεν είναι κανείς εκεί μέσα.”

ΜΠΑΜ. Η πόρτα ανοίγει διάπλατα και έρχομαι ξανά αντιμέτωπη με αυτή τη μαυροντυμένη φιγούρα που στοιχειώνει τον ύπνο μου εδώ και ένα μήνα.

“Και ιδού το τελευταίο συστατικό που χρειαζόμουν. Ευχαριστώ Νυμφαδώρα μου που μού την κράτησες. Τώρα αναλαμβάνω εγώ.”, λέει και έρχεται προς το μέρος μου μην αφήνοντάς με από το βλέμμα του. Σηκώνομαι αργά και οι λέξεις βγαίνουν σαν ψίθυρος από μέσα μου.

“Δεν πρόκειται να πάω πουθενά μαζί σου.” Με κοιτάει σαν να με περιπαίζει. Λες και είμαι το παιχνίδι του που το είχε χάσει και τώρα το βρήκε ξανά και θέλει να απολαύσει την στιγμή. Προσπαθώ να συγκρατήσω τον εαυτό μου αλλά όσο πλησιάζει προς το μέρος μου νιώθω το φόβο να διαπερνά τα κόκαλά μου. Δεν μπορώ να ελέγξω το τρέμουλό μου. *Έλα Έλλη συγκεντρώσου.* Σηκώνει το χέρι του και αυτά τα γαμψά νύχια εμφανίζονται ξανά μπροστά μου. Με μια κίνηση αρπάζει το μπράτσο μου και το κρατά σφιχτά.

“Δεν θυμάμαι να σε ρώτησα. Αλλά νομίζω, τώρα που σε βλέπω από πιο κοντά, ότι είσαι λίγο χλωμή. Ένας καλός υπνάκος θα σε βοηθήσει να νιώσεις καλύτερα.”, λέει και γω αμέσως αρχίζω να τραβιέμαι, μάταια, προσπαθώντας να απελευθερωθώ. Δεν μπορώ να ξεφύγω από την λαβή του.

“Άφησέ με τώρα. Άφησέ με αλλιώς...” Δεν προλαβαίνω να τελειώσω την απειλή μου καθώς βάζει τα γαμψά νύχια του άλλου χεριού του πάνω στα μάτια μου. Νιώθω ξαφνικά ότι πέφτω. Πέφτω από έναν γκρεμό. Μια φωνή. Ουρλιάζει. Εγώ όμως πέφτω σε έναν βαθύ εφιαλτικό ύπνο.

Κεφάλαιο 15

Η μέρα έφτασε. Αναχωρώ από το μόνο μέρος που έχω γνωρίσει. Από το σπίτι μου.

Γυρίζω το κεφάλι μου καθώς η άμαξα απομακρύνεται από την μαγική όχθη, από το κρυστάλλινο παλάτι, από το καταφύγιό μου. Πριν αναχωρήσω χαιρέτησα τις νύμφες, την αγαπημένη μου Νυμφαδώρα και κάθε πλάσμα που δίνει ζωή σε αυτό το δάσος. Με το δάκρυ του αποχαιρετισμού μας σφράγισα την είσοδο του παλατιού μου για την αποφυγή ανεπιθύμητων επισκεπτών αλλά και για την δυνατότητα εισόδου των πιο άξιων. Ξέρω ότι η επιστροφή δεν είναι σίγουρη γι' αυτό απορροφώ ακόμα και την μυρωδιά του βρεγμένου χώματος στην μνήμη μου. Η βασιλική φρουρά έχει περικυκλώσει την άμαξά μου και γνωρίζω ότι μπορεί να με προστατεύσει αν χρειαστεί. Γιατί έχω όμως το αίσθημα ότι κάτι κακό θα συμβεί; Μήπως εξαιτίας της εμπειρίας μου με τον χαμό της οικογένειάς μου; Ή είμαι όντως τόσο πεσιμίστρια; Έλα Χελάδα, ηρέμησε όλα καλά θα πάνε, λέω στον εαυτό μου. Ρίχνω μια τελευταία λαίμαργη ματιά στο Μαγεμένο Δάσος και λέω νοερά μέσα μου... “Αντίο.”

Ο δρόμος για την πρωτεύουσα της Lumina είναι αρκετά ανώμαλος. Οι ρόδες της άμαξας τραντάζονται στο πέτρινο έδαφος αναγκάζοντας τους καβαλάρηδες να επιβραδύνουν. Παρόλα αυτά οι οπλές των αλόγων που χτυπούν ρυθμικά μειώνουν το αίσθημα αγανάκτησής μου και με νανουρίζουν. Έξω από το παράθυρό μου περνούν ολάνθιστοι κήποι και ψηλά δέντρα που αγγίζουν τον ουρανό. Είναι χειμώνας αλλά δεν υπάρχει ίχνος χιονιού. Μια άσπρη πεταλούδα κουνάει χαρούμενη τα φτερά της και στέκεται πάνω στο παράθυρό μου. Σηκώνω το χέρι μου και σαν να κατανοεί την πρόθεσή μου ανεβαίνει στο δάχτυλό μου. Πριν την εξαφάνιση των λίθων όλη η Universo ήταν ντυμένη στα λευκά, σαν αυτή την πεταλούδα. Το αγαπημένο μου χρώμα. Μετά την γνωστοποίηση, όμως, των φυσικών καταστροφών από τους αντιπροσώπους... *πουφ* μέσα σε μία μέρα το χιόνι εξανεμίστηκε. Πρέπει να βρω τους λίθους. Ο λαός μου κινδυνεύει. Άραγε θα μπορέσω να επαναφέρω την ισορροπία και πάλι στην φύση;

Σαν σε απάντηση η ατμόσφαιρα γύρω μου ξαφνικά αλλάζει. Ο ουρανός σκοτεινιάζει και ένας ήχος εκκωφαντικός σκίζει τον αέρα. Η πεταλούδα διαισθανόμενη τον κίνδυνο πετάει μακριά και εγώ ακολουθώντας την πορεία της κοιτάζω έξω από το παράθυρό μου αναστατωμένη. Η άμαξα σταματά απότομα. Ακούγονται φωνές από τους φρουρούς γύρω μου. Βγάζω μια κραυγή αγωνίας καθώς η άμαξα, μαζί της και εγώ, γέρνει επικίνδυνα δεξιά. Κοιτάζω με τρόμο καθώς μια μισοδιαλυμένη αιωρούμενη γέφυρα συγκρατεί την μισή άμαξά μου.

“ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ;”, φωνάζω βλέποντας με αγωνία την άκρη της άμαξας να αιωρείται πάνω από τον γκρεμό.

“Η γέφυρα διαλύεται βασίλισσά μου. Κάντε υπομονή θα σας βγάλουμε από εκεί μέσα.”, ακούγεται η φωνή της Βρισηίδας από τα αριστερά μου, μια όμορφη μελαχρινή κοπέλα με καστανά μάτια και γυμνασμένο σώμα.

Ακούω παντού γύρω μου αγκομαχητά, άλογα που χλιμιντρίζουν νευριασμένα, φωνές. Δεν μπορώ να κάτσω άπραγη! Ανοίγω την πόρτα της άμαξας χωρίς να το σκεφτώ και προσπαθώ να βγω, αλλά τα πόδια μου δεν ακουμπούν στέρεο έδαφος. Δεν υπάρχει τρόπος διαφυγής. Την στιγμή που επιχειρώ να βάλω και πάλι τα πόδια μου μέσα στην άμαξα αυτή κυλάει και άλλο προς τα δεξιά παρασέρνοντάς με προς τον γκρεμό. Ουρλιάζω καθώς γλιστρώ από την θέση μου και γραπώνομαι από την ανοικτή πόρτα. Φωνάζω για βοήθεια απελπισμένη, κλείνω τα μάτια και προσεύχομαι να σωθώ από αυτή την κατάσταση. Τα ανοίγω και κοιτάζω κάτω πανικόβλητη. Βλέπω ένα τεράστιο ρυάκι να σχίζει τα απότομα βράχια στα δύο. Άγρια ομορφιά που μπορεί να με οδηγήσει στον θάνατό μου.

“Βασίλισσά μου, πιαστείτε από εδώ.”, λέει μετά από λίγο η Αριάδνη, η οποία είναι ξανθιά, γλυκιά αλλά και πανύψηλη, δίνοντάς μου ένα σχοινί. Προσπαθώ να κουνήσω το σώμα μου αλλά αυτό δεν με ακούει. Έχω γαντζωθεί από το πόμολο της πόρτας και δεν μπορώ να το αφήσω.

“Δεν μπορώ.”, της απαντώ ξεψυχισμένα.

“Μπορείτε βασίλισσά μου. Είστε πολύ δυνατή και το ξέρετε. Μπορέσατε να διοικήσετε μόνη σας σε αρκετά μικρή ηλικία. Κάνετε τον λαό σας χαρούμενο. Μην στερήσετε την

παρουσία σας σε εμάς. Σας χρειαζόμαστε.”, συμπληρώνει η Αριάδνη ενθαρρυντικά όπως μόνο η ίδια μπορεί να κάνει.

Κουνώ καταφατικά το κεφάλι. Εντάξει, μπορώ να το κάνω. Πίσω από την Αριάδνη εμφανίζονται με την σειρά η Βρισηίδα, ο Λεωνίδας και ο Αλέξανδρος κρατώντας το σχοινί. Κάνω μια κίνηση προς τα δεξιά προσπαθώντας με την ώθηση που θα πάρω να αρπάξω το σχοινί. Σαν σε κούνια λέω στον εαυτό μου. Χα, τόσο απλό. Μόλις επιχειρώ όμως την κίνηση η πόρτα ξεκολλάει από τον ένα από τους δύο μεντεσέδες της με αποτέλεσμα να αιωρούμαι κυριολεκτικά πάνω από τον γκρεμό. Ουρλιάζω από τον φόβο μου και προσπαθώ να σκαρφαλώσω πάνω στην πόρτα. Έχω λουστεί στον κρύο ιδρώτα αλλά ένα απαλό αεράκι το οποίο αρχίζει να φυσάει με κάνει να νιώσω λίγο καλύτερα. Το αεράκι όμως ξαφνικά δυναμώνει και σφυρίζει στα αυτιά μου.

“Βασίλισσά μου; Πετάξτε. Μπορείτε να το κάνετε.”, ακούγεται η φωνή του Λεωνίδα, ενός όμορφου μαυρομάλλη με μεγάλα μπράτσα. Απομονώνω τους ήχους στο μυαλό μου έτσι ώστε να μην ακούω τίποτα. Ηρεμώ, παίρνω βαθιές ανάσες. Είμαι η βασίλισσα Χελάδα. Άρα μπορώ να πετάξω. Σωστά! Πώς δεν το σκέφτηκα εξ αρχής; Χρειάζομαι όμως και τα δύο χέρια μου ελεύθερα για να το πραγματοποιήσω. Αν μπορούσα να απελευθερώσω το ένα...

“Καθήστε, μού ήρθε μια ιδέα.”, λέει ο Αλέξανδρος στους υπόλοιπους, ένα όμορφο αγόρι με γυαλιά και ατημέλητα καστανά μαλλιά. Δημιουργεί διαμαντένια σπαθιά και τα ενώνει μεταξύ τους δημιουργώντας ένα κράμα κρυστάλλου, κόβει ένα κομμάτι υφάσματος από την μπλούζα του, τυλίγει το κράμα και το τείνει προς το μέρος μου. Εγώ προσπαθώ να το φτάσω αλλά μόλις τα καταφέρνω οι άκρες του, αν και καλυμμένες με ύφασμα, μου κόβουν τα χέρια.

“Δεν λειτουργεί.”, λέω αγκομαχώντας.

“Πρέπει να βιαστούμε. Κοιτάξτε...”, λέει η Αριάδνη πανικόβλητη. Γυρίζω το κεφάλι μου και ο τρόμος με κατακλύζει. Ο άνεμος γίνεται εντονότερος και μέσα από τις φυλλωσιές ξεπροβάλλει ένας ανελέητος τυφώνας. Παρασέρνει οτιδήποτε βρεθεί στον διάβα του, ξεριζώνει ολόκληρους κορμούς δέντρων και μοιάζει με άγριο ζώο που καταφθάνει για να αρπάξει την λεία του.

“Δώστε μου το σχοινί.”, λέει επιτακτικά ο Αλέξανδρος. Όλοι με γουρλωμένα μάτια υπακούν και αυτός δένει την μία άκρη γύρω από την μέση του και την άλλη γύρω από έναν βράχο στην αρχή της γέφυρας. Κοιτάζω έντρομη τον τυφώνα να πλησιάζει. Δεν θα προλάβουμε! Ο Αλέξανδρος σταθεροποιεί τα πόδια του στις εγκοπές του βράχου και αρχίζει να κατεβαίνει.

“ΟΧΙ, γύρνα πίσω, δεν θα προλάβεις.”, λέω καθώς ο τυφώνας φτάνει στην άλλη άκρη της γέφυρας.

“Θα προλάβω βασίλισσά μου.”, απαντά αγκομαχώντας και κατεβαίνει τον βράχο φτάνοντας στο ύψος που βρίσκομαι.

“Δώστε μου το χέρι σας.”, λέει και παρόλο που βλέπω την κόπωση στα μάτια του μού χαρίζει το πιο ενθαρρυντικό του χαμόγελο. Εγώ κάνοντας μια τελευταία ταλάντωση πιάνω το χέρι του λίγο πριν πέσει η άμαξα στον γκρεμό. Κοιτάζω κάτω και χάνομαι στην αγκαλιά του καθώς τρέμω από το σοκ. Σηκώνω τα μάτια μου και τον κοιτάζω. Τα γυαλιά προσδίδουν στο πρόσωπό του ωριμότητα και τα πράσινα μάτια του με κάνουν να αναπολώ το Μαγεμένο Δάσος και την ονειρική όχθη του. Με κοιτάζει πίσω με σεβασμό και μόνο τότε καταλαβαίνω ότι βρίσκομαι κολλημένη πάνω του, το χέρι του να αγκαλιάζει την μέση μου και τους δυο μας να βρισκόμαστε πάνω από το χείλος του γκρεμού.

“Είσαστε καλά;”, ρωτάει με αγωνία. Νιώθω ότι έχω κοκκινίσει και δεν είναι από την ένταση της στιγμής. Αυτός ενώ κρέμεται από το σχοινί με το ένα χέρι και κρατάει εμένα με το άλλο συμπεριφέρεται λες και κρατάει ένα απαλό πούπουλο τόσο ευλαβικά που προσέχει να μην το χάσει.

“Ναι εμ καλά είμαι.”, λέω και προσπαθώ να αποφύγω το βλέμμα του γυρνώντας την προσοχή μου στην άλλη άκρη της γέφυρας. Τότε είναι που συνειδητοποιώ κάτι. Δεν υπήρχε κανένα ίχνος του τυφώνα. Είχε απλώς εξαφανιστεί!

Ακούω έναν έντονο βήχα πάνω από το κεφάλι μου και όταν σηκώνω το βλέμμα μου αντικρίζω τρία άτομα να με κοιτάζουν με απορία.

“Βασίλισσά μου, μήπως θέλετε να ανέβετε;”, λέει η Βρισηίδα με νόημα. Κοιτάζω σαστισμένη γύρω μου. Βρίσκομαι ακόμα στην αγκαλιά του Αλέξανδρου. Κοκκινίζω μέχρι τα αυτιά και αυτό καθρεπτίζεται στα όμορφα μάτια του. Πόση ώρα βρισκόμαστε κολλημένοι ο ένας στον άλλο;

“Ναι εμ φυσικά.”, λέω και προσπαθώ να ηρεμήσω την καρδιά μου που χτυπά στον ίδιο ρυθμό με την δική του. Κάνω μια κίνηση δεξιά και κάνει και αυτός το ίδιο. Πάλι αριστερά και αυτός με ακολουθεί.

“Μισό λεπτό να—”

“Μήπως πρέπει—”

Ο ένας διακόπτει τον άλλο. Έχω τα χέρια μου πάνω στο στήθος του και αυτός μετακινεί το δικό του πάνω στην μέση μου.

“Αν ελευθερώσετε τα χέρια σας, βασίλισσά μου, μπορείτε απλώς να πετάξετε, αν βέβαια το θελήσετε.”, λέει η Αριάδνη με ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά. Ας ανοίξει η Universo στα δύο και να με καταπιεί επιτέλους!

“Ναι φυσικά.”, επαναλαμβάνω σαν ρομπότ. Απελευθερώνω τα χέρια μου και παίρνω βαθιές ανάσες για να ηρεμήσω. “Οκ είμαι έτοιμη. Μπορείς να με αφήσεις.”, λέω και τον κοιτάζω για πολλοστή φορά στα μάτια.

“Αν νιώθετε έτοιμη;”, λέει χαμένος στο βλέμμα μου.

“Ναι, τώρα θα ήταν μια καλή στιγμή.”, του απαντώ αν και μέσα μου θα ήθελα να κρατήσει για πάντα.

“Με το τρία λοιπόν...” ,λέει καθώς κουνά καταφατικά το κεφάλι του. Μετράει αντίστροφα και εγώ απλώνω τα χέρια μου, παίρνω μια ανάσα και καλώ την δύναμή μου. Σε δευτερόλεπτα έχω φύγει από την ζεστή αγκαλιά του και αιωρούμαι μπροστά του πάνω από τον γκρεμό. Αυτός μου κλείνει το μάτι και λέει:

“Τα λέμε στην κορυφή.”, προσθέτοντας βιαστικά στο τέλος “Βασίλισσά μου.”, ανακαλώντας την αμεσότητά του.

Του χαμογελώ και πετάω προς το μέρος των υπολοίπων χωρίς να κοιτάξω κάτω. Προς μεγάλη μου έκπληξη έχει ήδη σκαρφαλώσει τον γκρεμό πριν από μένα και στέκεται σοβαρός και με περιμένει. Εντυπωσιακό!

“Όλα καλά βασίλισσά μου; Πώς νιώθετε;” ,με ρωτάει η Βρισηίδα καθώς ακουμπούν τα πόδια μου, επιτέλους, στέρεο έδαφος.

“Υπέροχα.” ,λέω αποφεύγοντας το βλέμμα τους. “Τώρα που δεν κινδυνεύει η ζωή μου εννοώ.”

“Χαιρόμαστε πολύ για αυτό.” ,λέει ο Λεωνίδας κοιτάζοντάς με με λαμπερά μάτια. Τότε είναι που αντιλαμβάνομαι ότι τα βλέμματα όλων μετακινούνται την μια στιγμή προς το μέρος μου και την άλλη προς του Αλέξανδρου, ο οποίος στέκεται τώρα σαν στήλη άλατος κοιτώντας το κενό.

“Ωραία.” ,λέω σοβαρά για να επαναφέρω την τάξη. “Καταρχάς θέλω όλοι να με φωνάζετε Χελάδα από τώρα και στο εξής. Δεν θέλω να ξαναβγούν από το στόμα σας οι λέξεις *Βασίλισσά μου*. Έχει αρχίσει να μου την δίνει στα νεύρα.” Όλοι απαντούν στην πρότασή μου με ένα νεύμα. Παρατηρώ ότι του Αλέξανδρου είναι πιο κοφτό από των υπολοίπων και ακόμα δεν έχει γυρίσει το βλέμμα του να με κοιτάζει.

“Και δεύτερον, μπορεί να μου εξηγήσει κάποιος τι συνέβη; Ο τυφώνας; Η γέφυρα;”

“Μπορώ εγώ βασίλισ—”, λέει η Αριάδνη και βλέποντας το ύφος μου προσθέτει αμέσως: “Συγγνώμη, Χελάδα.” ,διορθώνει μην μπορώντας να συνηθίσει τον ήχο του ονόματός μου καθώς βγαίνει από τα χείλη της. Έχω πολύ καιρό να ακούσω κάποιον να λέει το όνομά μου... Μπορώ να πω ότι μου έλειψε. Οι επισημότητες δεν ήταν ποτέ και του γούστου μου.

“Από ότι κατάλαβα η γέφυρα πρέπει να καταστράφηκε εξαιτίας των ανελέητων τυφώνων που έπληξαν τις περιοχές της Lumina τις τελευταίες μέρες. Δεν υπολογίσαμε σωστά την έκταση της καταστροφής βασί— εμ Χελάδα μου και ζητάμε συγγνώμη για το κίνδυνο που σας εκθέσαμε.”, λέει η Αριάδνη με ζωγραφισμένη την μεταμέλεια στα μάτια της.

“Σας συγχωρώ, αφού κανένας δεν τραυματίστηκε ας ξεχάσουμε ό,τι συνέβη.”, της απαντώ βάζοντας το χέρι μου καθησυχαστικά στον ώμο της. Τότε είναι που, για πρώτη φορά μετά το συμβάν, ο Αλέξανδρος σηκώνει το βλέμμα του και με κοιτάζει.

Η έκφραση που παίρνει το πρόσωπό του είναι ανεξιχνίαστη. Και τι δεν θα έδινά για να μπω αυτή την στιγμή στο μυαλό του.

“Το μόνο ερώτημα που παραμένει είναι: Γιατί ο τυφώνας οπισθοχώρησε;”, ρωτάει ο Λεωνίδας σκεπτικός.

“Δεν είναι φυσιολογικό ένα φυσικό φαινόμενο να εξαφανιστεί ξαφνικά.”, προσθέτει η Βρισηίδα.

“Φοβάμαι ότι δεν θα βρούμε την απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Σήμερα τουλάχιστον.”, λέω καθώς κατευθύνομαι προς την άκρη του γκρεμού και κοιτάζω κάτω. Η άμαξα στην οποία βρισκόμουν λίγα λεπτά πριν έχει πάρει φωτιά.

“Μιας και η άμαξά μου καταστράφηκε θα πρέπει να κατασκηνώσουμε κάπου για απόψε έτσι ώστε να μπορέσω να κατασκευάσω μια καινούρια.”, λέω αγανακτισμένη. Άλλη μια ανώφελη μέρα. Άλλο ένα βράδυ χωρίς αποτέλεσμα.

Κάθομαι δίπλα στην φωτιά και κοιτάζω τον ουρανό. Τα αστέρια λάμπουν καθώς τα σύννεφα παίζουν κυνηγητό γύρω τους. Το φεγγάρι είναι σχεδόν γεμάτο, κατακόκκινο λες και αιμορραγεί. Με κάνει να αναρωτηθώ αν συμπάσχει με την ανισορροπία που επικρατεί στην Universo. Έχει βυθιστεί και αυτό μέσα στην θλίψη της αντιζηλίας και του εγωισμού; Η ησυχία στο δάσος είναι παρούσα και ο μόνος ήχος που ακούγεται είναι μια γέριχη κουκουβάγια που τα τεράστια μάτια της ακολουθούν την κάθε μου κίνηση. Τριγύρω τα άλογα στέκονται αγέρωχα και άγρυπνα αποτελώντας τους φύλακές μας.

Πριν λίγες ώρες μπόρεσα να δημιουργήσω, τελικά, με τα ξερά φύλλα, τους πεσμένους κορμούς δέντρων και κράματα από την δύναμή μου, μια νέα άμαξα. Όχι τόσο αριστοκρατική όσο η προηγούμενη αλλά τουλάχιστον λειτουργική, η οποία περιμένει την επόμενη αποστολή της. Οι φρουροί έστησαν τις σκηνές σε κυκλικό σχηματισμό κάτω από έντονη φυλλωσιά για να αποφύγουμε ανεπιθύμητες επιθέσεις και τώρα ένας από αυτούς στέκεται όρθιος πίσω μου κρατώντας σκοπιά. Η παρέα εξαντλημένη καθώς ήταν με καληνύχτισε και κατέφυγε ο καθένας στην σκηνή του. Οπότε βρίσκομαι τώρα μόνη μου (ή μάλλον σχεδόν μόνη μου, αφού ο φρουρός πίσω μου κάνει αισθητή την παρουσία

του με ένα φτέρνισμα) με συντροφιά το φεγγάρι. Λάτρευα από μικρή να κοιτάζω τα αστέρια. Πολλοί με έλεγαν ρομαντική αλλά εγώ πάντα τους απαντούσα ότι:

“Ο θαυμασμός σε κάτι άπιαστο μπορεί να αποτελέσει τον οδηγό σου σε κάτι χειροπιαστό. Τα αστέρια είναι πλανήτες, είναι φάροι, αλλά και μια ευκαιρία για να ονειρευτείς.”

Κλείνω τα μάτια μου και χαμογελώ στον ουρανό. Ελπίζω να αποτελέσει την πυξίδα μου, για να ανακαλύψω την αλήθεια για την οικογένειά μου και τους χαμένους λίθους, καθώς και φάρος μου, για να μου δείξει πού πρέπει να ψάξω. Τα ανοίγω απότομα γιατί ξάφνου ακούω ομιλίες πίσω μου. Μόλις γυρίζω το κεφάλι μου αντικρίζω τον Αλέξανδρο να συζητά χαμηλόφωνα με τον φρουρό που κάνει σκοπιά. Δεν έχει αντιληφθεί την παρουσία μου μα μόλις το βλέμμα του πέφτει πάνω στο δικό μου γυρίζει το κεφάλι του απότομα προς τον φρουρό και τον καληνυχτίζει βιαστικά. Πριν προλάβει να επιστρέψει και πάλι στην σκηνή του τον φωνάζω: “Αλέξανδρε, έρχεσαι λίγο;”

Μόλις ακούει το όνομά του στέκεται ακίνητος με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος μου σαν να αμφιταλαντεύεται αν θα πρέπει να πλησιάσει. Τελικά γυρίζει και έρχεται σκεπτικός προς το μέρος μου. Του κάνω νόημα να καθίσει και αυτός υπακούει με ένα νεύμα. Κοιτάζω την φωτιά και αυτός, ενώ νιώθω το βλέμμα του καυτό πάνω μου για πολύ ώρα, ακολουθεί εντέλει την κίνησή μου.

“Τι με θέλετε βασίλισσά μου;” ,λέει μη γυρίζοντας να με κοιτάξει.

“Τι είπαμε; Χελάδα.” ,του λέω με ένα χαμόγελο. “Ηθελα να σε ρωτήσω την άποψή σου για τα αστέρια.”

“Τι εννοείτε;” ,απαντά σοβαρός.

“Μίλα μου στον ενικό. Συνομήλικοι είμαστε εξάλλου. Εννοώ κοιτάζοντας τον ουρανό τι σκέφτεσαι.” ,σε αυτή μου την απάντηση κρατάει την ανάσα του, κοιτάζει τον ουρανό και αφού σκέφτεται λίγο δείχνει ένα συγκεκριμένο σημείο του και λέει:

“Όποτε κοιτάζω τον ουρανό το μάτι μου πέφτει στον αστερισμό των φυλών, ο οποίος δημιουργεί ένα τεράστιο αστέρι.” ,απαντά και ακολουθεί την πορεία του με το δάχτυλό του. “Πέντε αστέρια, όπως οι τέσσερις φυλές μας και εσύ που τις κυβερνάς. Σκέφτομαι ότι αν ο αστερισμός παραμένει εκεί τότε το ίδιο και η ελπίδα για ομόνοια. Αν και πολεμιστής, δεν υποστηρίζω την έννοια του πολέμου. Πιστεύω ότι είναι ένα ανούσιο τέχνασμα για επιβολή δύναμης κατά των αδυνάτων.

Αν ο ανθρώπινος νους δεν αναλυόταν σε μηχανογραφίες και αντιζηλίες πιστεύω θα μπορούσε να μεγαλουργήσει. Ο διάλογος μπορεί να μας ενώσει όπως ενώνονται νοητά τα αστέρια στον ουρανό.”, λέει και μόλις τελειώνει σηκώνει αδιάφορα τους ώμους του. “Δεν ξέρω μπορεί να ακούγεται ουτοπική η άποψή μου αλλά...”

“Όχι μην το λες αυτό. Καταλαβαίνω τι εννοείς.”, απαντώ και τον κοιτάζω έκπληκτη. Δεν περίμενα να μου απαντήσει, πόσο μάλλον να συνδεθεί τόσο απόλυτα η σκέψη μου με την δική του. Τώρα που βρισκόμαστε τόσο κοντά δράττομαι της ευκαιρίας να παρατηρήσω καλύτερα τα χαρακτηριστικά του που διαγράφονται έντονα κάτω από τις φλόγες. Τα καστανά του μαλλιά είναι ατημέλητα και πέφτουν πάνω στα γυαλιά του. Είναι γυμνασμένος και αυτό φαίνεται ακόμα και στο μισοσκόταδο κάτω από την μαύρη στενή μπλούζα που φοράει. Το βλέμμα μου πέφτει στα χείλη του τα οποία είναι καλοσχηματισμένα και... Όπα περίμενε. Όχι όχι όχι. Γυρίζω το κεφάλι μου απότομα ξανά προς την φωτιά αλλά αυτός αντιλαμβάνεται την κίνησή μου και με κοιτάζει.

“Είσαι καλά;”, με ρωτάει με απορία. Δεν γυρίζω το κεφάλι μου. Αρνούμαι να κάνω την ίδια σκέψη.

“Ναι είμαι καλά και ευχαριστώ για σήμερα επί την ευκαιρία, αλλά καλύτερα να πηγαίνω, έχουμε και μεγάλο ταξίδι αύριο.”, απαντώ βιαστικά και σηκώνομαι να φύγω. Αυτός σηκώνει το χέρι του και πιάνει τον καρπό μου. Μια αφόρητη ζέστη φουντώνει μέσα μου και δεν είναι εξαιτίας της φωτιάς. Τον κοιτάζω και μετά από δευτερόλεπτα που μου φάνηκαν αιώνας λέει: “Θα έκανα τα πάντα για σένα. Καληνύχτα... Χελάδα.”

“Καληνύχτα Αλέξανδρε.”, του λέω με ένα χαμόγελο. Σχεδόν τρέχω καθώς κατευθύνομαι προς την σκηνή μου. Δεν παρατηρώ ούτε το αχνό, πονηρό χαμόγελο του φρουρού καθώς περνά από δίπλα του, αλλά ούτε και το βλέμμα του Αλέξανδρου που έχει καρφωθεί σαν βέλος στην πλάτη μου. Το μόνο που βλέπω, μόλις μπαίνω σαν σίφουννας στη σκηνή, είναι το αγχωμένο μου πρόσωπο που εμφανίζεται στον καθρέπτη δίπλα από το κρεβάτι μου. Πριν πέσω για ύπνο εύχομαι μέσα μου να μην αισθάνθηκα αυτό που νομίζω ότι αισθάνθηκα και χάνομαι κάτω από το πάπλωμα μήπως και καταφέρω να ηρεμήσω την αναστατωμένη μου καρδιά.

Κεφάλαιο 16Ψ

Νιώθω μια ξαφνική ναυτία καθώς ανοίγω τα μάτια μου. Δεν θυμάμαι πού βρίσκομαι.

Τα πόδια μου είναι βαριά και δεν μπορώ να τα κουνήσω. Πιάνω το κεφάλι μου ζαλισμένη και κοιτάζω γύρω μου. Δεν διακρίνω κάτι, καθώς το βαθύ σκοτάδι έχει καταπιεί κάθε πηγή φωτός. Ο ύπνος που είχα ήταν πάλι άστατος. Τα μελιά μάτια της βασίλισσας γεμάτα απόγνωση έχουν χαραχτεί στην μνήμη μου σαν πληγή από στιλέτο. Πάλι ζήτησε την βοήθειά μου, πάλι έμεινα άπραγη. Ο φόβος παρέλυσε τα πόδια μου, όπως τώρα για κάποιον λόγο. Γιατί δεν μπορώ να κουνήσω τα πόδια μου; Κατεβάζω τα χέρια μου και πιάνω τους αστραγάλους μου οι οποίοι είναι δεμένοι με πολύ βαριές αλυσίδες. Πού βρίσκομαι; Τα μάτια μου προσπαθούν να συνηθίσουν το σκοτάδι και το μυαλό μου να συνειδητοποιήσει την κατάστασή μου. Είμαι καθιστή σε έναν πολύ στενό χώρο, σαν σε κλουβί. Δεν μπορώ να μετακινήσω το κορμί μου και όπου και αν ακουμπώ υπάρχουν κάγκελα. Άρα είναι όντως κλουβί!

Ξαφνικά μια ιαχή ακούγεται και με κάνει να χάσω έναν χτύπο από την καρδιά μου. Κοιτάζω πιο προσεκτικά γύρω μου. Αυτό που βλέπω είναι σίγουρα δάσος, ναι τα δέντρα είναι εμφανή. Αλλά τι ήταν αυτός ο ήχος; Τα δέντρα αρχίζουν να μετακινούνται. Πώς είναι δυνατόν; Μόλις κατανοώ τι βλέπω μπροστά μου κάνω σπασμωδικά κινήσεις προσπαθώντας να λύσω τα δεσμά μου, να φύγω όσο πιο μακριά μπορώ από αυτό το μέρος. Όμως όσο πλησιάζει τόσο πιο πολύ τραυματίζομαι στην προσπάθειά μου να ξεφύγω. Τώρα βρίσκεται λίγα μόνο βήματα μακριά μου. Τα μάτια του λάμπουν περισσότερο μόλις φτάνει μπροστά μου. Κίτρινα, μεγάλα, μοχθηρά. Πίσω του μέσα από την φυλλωσιά διακρίνονται τα τεράστια κορμιά των ακολούθων του.

“Βλέπω ξύπνησες επιτέλους. Με τόσο άστατο ύπνο που είχες νόμιζα ότι θα έπρεπε να σε κρατήσω κλειδωμένη μέχρι την επόμενη πανσέληνο.”, λέει χαμογελώντας.

“Αφησέ με να φύγω.”, απαντώ νιώθοντας ευάλωτη μπροστά του. Το βλέμμα του σκανάρει κάθε μέρος του σώματός μου.

“Τς τς πιστεύω ότι έχεις καταλάβει μέχρι στιγμής ότι αυτό δεν θα γίνει. Στο άμεσο μέλλον εννοώ.”, λέει με ειρωνεία και ακουμπά τα γαμψά του νύχια στο μάγουλό μου.

“Είσαι ένα τέρας.”, απαντώ τραβώντας το πρόσωπό μου όσο πιο μακριά του γίνεται.

“Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο. Μπορείς να με φωνάζεις και με τα άλλα μου ονόματα, όπως: Φόβος, Τρόμος, Εφιάλτης, Miedo.”, λέει ατάραχος απαριθμώντας τα με τα δάχτυλά του.

“Λοιπόν, ήρθε η ώρα να τελειώσει αυτή η ευχάριστη ψιλή κουβεντούλα.”, λέει αφού σοβαρεύει απότομα. Γυρίζει την πλάτη του προς το μέρος μου και σηκώνει τα χέρια του.

“Φίλοι μου, έφτασε η στιγμή επιτέλους. Αυτή η στιγμή που περιμέναμε τόσο καιρό.” Τα Bestias απαντούν με ιαχές επιδοκιμασίας (σαν αυτή που άκουσα μόλις ξύπνησα) και χτυπώντας τα τεράστια πόδια τους στο έδαφος.

“Το τελευταίο συστατικό βρίσκεται στα χέρια μας και η λύση στον εγκλεισμό μας έχει βρεθεί. Τόσα χρόνια, όπως γνωρίζετε, μόνο η σκιά μου είχε την δυνατότητα να βγει από αυτό το καταραμένο δάσος. Σήμερα όμως ήρθε η στιγμή της απελευθέρωσης για όλους μας.”, τελειώνει και όλοι επευφημούν τον θριαμβευτικό λόγο του.

Ωστε αυτός ήταν η αιτία για την πυρκαγιά στο χωριό της Ντόρας. Τώρα δεν υπάρχει καμία αμφιβολία. Κρίνοντας από το αποτέλεσμα των ενεργειών της σκιάς του δεν μπορώ καν να σκεφτώ τι μπορεί να κάνει σε όλη την Universo η χρήση όλης της δύναμής του από τον ίδιο.

“Αουτς.” Κάτι χτυπάει με δύναμη το πίσω μέρος του κεφαλιού μου. Ο Miedo γυρίζει ενοχλημένος που διέκοψα τον λόγο του και εγώ του χαμογελώ ενθαρρυντικά για να συνεχίσει. Μόλις η προσοχή του επιστρέφει και πάλι στα τέρατά του γυρίζω το κεφάλι μου και τα χείλη μου ακουμπούν τα μάτια μου από την χαρά. Ακριβώς πίσω μου μέσα στα δέντρα διακρίνονται μαύρα φουντωτά μαλλιά. Η Καρολίνα! Φέρνει τον δίχτυ στα χείλη της προστάζοντάς με να σωπάσω και με μια κίνηση του κεφαλιού της εξαφανίζεται πίσω, στην σκιά των δέντρων.

“Θέλω όλοι σας να είστε πολύ προσεκτικοί. Δεν πρέπει να γίνουν λάθη. Όλοι ενωμένοι θα τα καταφέρουμε.” Με ένα νεύμα του κεφαλιού του ένα από τα Bestias κάνει ένα τεράστιο βήμα μπροστά και ανοίγει τις παλάμες του μπροστά στον αφέντη του αποκαλύπτοντας μια σειρά από περίεργα αντικείμενα. Ο Miedo τότε παίρνει ένα ένα τα αντικείμενα και τα τοποθετεί σε έναν κύκλο γύρω από τα πόδια του, ονομάζοντας το καθένα.

“Ένα φύλλο από το Μαγεμένο Δάσος, συμβολίζει την μαγεία του κόσμου μας. Ένα κομμάτι βράχου, συμβολίζει την σταθερή δύναμη του Δάσους Μπόσκε. Η καρδιά μιας νύμφης, συμβολίζει την υπακοή στους ισχυρούς. Γύρη από το φυτό που έχυσε το αίμα της η Χελάδα, συμβολίζει την φθαρτότητα της ανθρώπινης φύσης. Και τέλος...” Γυρίζει προς το μέρος μου και με πλησιάζει. Πιάνει βίαια το χέρι μου και πριν προλάβει να πάρει αυτό που θέλει από μένα ένα διαμαντένιο βέλος καρφώνεται στο κέντρο του στήθους του. Στο κέντρο της ψυχρής και άσπλαχνης καρδιάς του.

Ένα απόκοσμο γέλιο βγαίνει τότε από το στόμα του. Τόσο τρομακτικό που προσπαθώ να τραβήξω το σώμα μου όσο πιο μακριά μπορώ από αυτό το κτήνος, κλείνοντας τα αυτιά μου με τα χέρια μου. Δεν το αντέχω. Είμαι σίγουρη ότι αυτό το γέλιο θα στοιχειώνει τα όνειρά μου από τώρα και στο εξής. Με μια απότομη κίνηση αφαιρεί το βέλος από τον θώρακά του χωρίς να χυθεί στάλα αίματος. Τα μάτια μου ανοίγουν διάπλατα. Όχι μόνο είναι η προσωποποίηση της μοχθηρότητας αλλά είναι και αθάνατος; Με μίσος σπάει στα δύο το βέλος, λες και είναι ένα απλό κλαράκι, και το ρίχνει στο έδαφος.

“Πες στους φίλους σου ότι ό,τι και να προσπαθήσουν να κάνουν εγώ θα πάρω αυτό που χρειάζομαι από εσένα.”, λέει και γυρνώνει τα λαμπερά κατάσπρα δόντια του προς το μέρος μου αποκαλύπτοντας δύο μυτερούς κυνόδοντες. Πλησιάζει ξανά κοντά μου και τότε πίσω του, μέσα από το δάσος ακούγεται μια γνώριμη φωνή.

“Δεν το νομίζω.”, λέει ο Σον και εμφανίζεται σαν ήρωας από τα παραμύθια. Είναι χτυπημένος αλλά αυτό δεν το εμποδίζει να ρίξει σαν βροχή τα βέλη του μπροστά από το κλουβί μου. Πίσω του η Σύλβια εκτοξεύει πίδακες λάβας η οποία προσκολλάται με μαεστρία πάνω στα βέλη δημιουργώντας ένα φράγμα ανάμεσα σε μένα και τον Miedo. Πάλι αυτό το γέλιο. Ας σταματήσει αυτό το μαρτύριο.

“Θα διασκεδάσω πολύ απόψε.”, λέει ο Miedo και κάνει ένα νεύμα προς τα Bestias του, τα οποία αρχίζουν και κατευθύνονται προς την παρέα μου. Οι Glory βγαίνουν ένας ένας από διάφορα σημεία του δάσους παίρνοντας θέσεις μάχης. Πρέπει να βγω από εδώ μέσα. Πρέπει να τους σώσω. Κάτι θα μπορώ να κάνω, δεν μπορεί.

Συγκεντρώσου Έλλη. Αναζητώ την ηρεμία μέσα μου ακόμα και ας μην υπάρχει στην πραγματικότητα. Παίρνω βαθιές ανάσες και κλείνω τα μάτια. Τώρα είμαι μόνη στο δάσος. Ανοίγω τις παλάμες μου πάνω από τις αλυσίδες και ξάφνου καυτή λάβα βγαίνει από τα χέρια μου. Ξαφνιάζομαι με αυτή την πρωτόγνωρη δύναμη που κατέχω και κοιτάζω με θαυμασμό την κοκκινωπή, παχύρρευστη λάβα που κυλάει πάνω στα χέρια μου. Εν τέλει την κατευθύνω πάνω από τις αλυσίδες, οι οποίες σπάνε με ένα κλικ. Ο Miedo γυρίζει και με κοιτάζει αλλά το τοίχος που έχει δημιουργηθεί τον εμποδίζει να δει τα πόδια μου. Του χαμογελώ με ειρωνεία και αυτός νευριασμένος φεύγει από μπροστά μου κατευθυνόμενος προς την αντίθετη πλευρά του δάσους, προς το μέρος που αυτή την στιγμή οι φίλοι μου παλεύουν να με σώσουν.

Με γρήγορες κινήσεις λιώνω την κλειδαριά και βγαίνω από το κλουβί. Όλοι έχουν την προσοχή τους στραμμένη στην επικείμενη μάχη, έτσι κάνω προσεκτικά βήματα πίσω, προς τα εκεί που είδα την Καρολίνα να στέκεται πριν από λίγο. Με δύο δρασκελιές η έντονη φυλλωσιά με καταπίνει. Δύο στιβαρά χέρια με πιάνουν από τους ώμους και πριν προλάβω να ουρλιάξω με γυρίζουν και μου κλείνουν το στόμα. Ανακούφιση κατακλύζει το σώμα μου, τόση που χάνω προς στιγμήν την ισορροπία μου. Αυτός με αγκαλιάζει σφιχτά κρατώντας με όρθια. Ποιος θα το περίμενε ότι θα ένιωθα τόση ασφάλεια στην αγκαλιά ενός Oscuro! Στα μάτια του καθρεπτίζεται η ίδια ανακούφιση και καθώς με κρατάει στην αγκαλιά του νιώθω ότι κρατάει την ανάσα του για να μην διαταράξει τίποτα την κατάσταση που βρισκόμαστε. Σηκώνω το κεφάλι μου και τον κοιτάζω πιο προσεκτικά. Το πρόσωπό του είναι λίγο πρησμένο πάνω στο δεξί φρύδι του και έχει ένα κόψιμο στα χείλη του. Πριν προλάβω όμως να ανοίξω το στόμα μου για να ρωτήσω τι του συνέβη, ουρλιαχτά ακούγονται από την αντίθετη πλευρά του δάσους.

Τρόμος με κατακλύζει... η Καρολίνα. Ο Άντριαν πιάνει το χέρι μου και τρέχουμε μαζί προς το μέρος που ακούστηκε η φωνή. Πίσω από τις κατάμαυρες σκιές των δέντρων διακρίνω εντέλει όλη την παρέα να παλεύει με τα τέρατα. Αυτό είναι δικό μου λάθος, σκέφτομαι. Όλοι κρατούν από κάτι για να υπερασπιστούν τον εαυτό τους αλλά το μόνο που κατορθώνουν είναι να γεμίζουν μελανιές, χτυπήματα και αίματα. Τα Bestias με μια τους μόνο κίνηση εξφεντονίζουν στον αέρα έναν έναν τους φίλους μου. Τότε είναι που αντικρίζω το ακίνητο σώμα της Καρολίνας στο έδαφος. Βγάζω μια κραυγή σαν άγριου ζώου και τρέχω προς το μέρος της.

“Μη Έλλη περίμενε.”, φωνάζει ο Άντριαν πίσω μου.

Τα Bestias προσπαθούν να με πιάσουν, εξαπολύω ότι δύναμη βρίσκω μέσα μου και κράματα λάβας και διαμαντιών φτιάχνουν ένα φράγμα γύρω μας. Όχι ένα φράγμα, αλλά μια *σφαίρα*. Μια άφθαρτη σφαίρα που περικλείει τους φίλους μου και δεν θα αφήσει κανέναν να τους πειράξει. Τα Bestias χτυπούν με δύναμη τις γροθιές τους πάνω στην σφαίρα, αλλά μάταια. Αυτή τη στιγμή, δεν βλέπω τίποτα άλλο παρά το ακίνητο σώμα της Καρολίνας. Το μόνο που με ενδιαφέρει είναι να σιγουρευτώ ότι η αδελφή μου είναι καλά. Πέφτω στα γόνατα. Αχ κάντε να είναι καλά.

“Καρολίνα;”, λέω καθώς παίρνω το πρόσωπό της στα χέρια μου. Δεν κινείται, έχει παντού γρατζουνιές και ένα βαθύ κόψιμο στο μέτωπο. Είναι τόσο εύθραυστη. Και για όλα φταίω εγώ! Αν ήμουν πιο προσεκτική δεν θα με ανακάλυπτε ο Miedo. Ο Ντάνιελ κρατάει τα δάκρυά του καθώς στέκεται δίπλα μου.

“Έλα Καρολίνα, σε παρακαλώ.”, τα δάκρυα πέφτουν σαν καταιγίδα τώρα από τα μάτια μου. Μερικά ακουμπούν το αψεγάδιαστο πρόσωπό της. Αρχίζει να κουνάει τα δάχτυλα των χεριών της και μετά από λίγο ανοίγει αργά τα μάτια της.

“Γιατί κλαίτε;”, λέει και προσπαθεί να χαμογελάσει. Βγάζω μια κραυγή ανακούφισης και την παίρνω στην αγκαλιά μου.

“Όλα καλά.”, της λέω και την βοηθώ να σηκωθεί στα πόδια της. Σηκώνω το βλέμμα μου, καθώς σταθεροποιώ την Καρολίνα στα πόδια της και κοιτάζω, λες και μόλις ξύπνησα από βαθύ λήθαργο, γύρω μου. Παρατηρώ τον καθένα ξεχωριστά. Ο Ντάνιελ έχει ένα σχίσιμο στον μηρό του και ο Σον έχει πρησμένο το ένα του μάτι (αλλά δεν φαίνεται πρόσφατο το χτύπημα) και μου χαμογελά καθησυχαστικά. Ο Ντίλαν κρατάει τον ώμο του ο οποίος φαίνεται να έχει βγει από την θέση του και η Σύλβια ευτυχώς δεν έχει κάτι σοβαρό πέρα από γρατζουνιές. Η Ντόρα βρίσκεται πάνω στον Νταρούλη αλλά είναι ανήσυχη καθώς προσπαθεί να μειώσει το αίμα σε μια βαθιά πληγή στην κοιλιά της.

“Ντόρα είσαι καλά;”, την ρωτώ με αγωνία.

“Ναι, ναι en un minuto θα είμαι εντάξει.”, λέει και με μια γκριμάτσα πόνου ενώνει εν τέλει τους ιστούς του δέρματός της. Ο Άντριαν στέκεται πίσω μου με μια έκφραση απερίγραπτης χαράς και μου κλείνει το μάτι.

Οι γροθιές συνεχίζουν να πέφτουν βροχή πάνω στην φούσκα που έφτιαξα για την προστασία μας. Εγώ το έκανα αυτό;, σκέφτομαι παρατηρώντας το κατόρθωμά μου.

“Δεν θα ξεφεύγεις για πάντα μικρή πριγκίπισσα.” Ακούγεται τότε πίσω μου η φωνή του Miedo εξοργισμένη και με μια κίνηση του χεριού του αυτός και οι ακόλουθοί του εξαφανίζονται σαν τον ήλιο πίσω από τα βουνά την ώρα του ηλιοβασιλέματος.

“Λοιπόν, ξέρεις πώς να ξεκάνεις αυτό που έκανες;” ,ρωτάει μετά από λίγο ο Άντριαν γελώντας.

Σηκώνω το κεφάλι μου και κοιτάζω την σφαίρα. Αυτή είναι μια πολύ καλή ερώτηση. Πραγματικά αυτό που αντικρίζω είναι δικό μου δημιούργημα; Κοιτάζω την Καρολίνα. Φαίνεται ότι έχει διαφύγει τον κίνδυνο αφού μου χαμογελάει πλατιά με ανυπομονησία. Ωραία. Όλοι είναι σώοι, τώρα τι κάνω;

“Η αλήθεια είναι πως όχι.” ,λέω σκεπτική. “Αφήστε με να συγκεντρωθώ μισό λεπτό.” Ανοίγω τα χέρια μου και κλείνω τα μάτια μου. Ψάχνω μέσα μου την εσωτερική γαλήνη. Βρίσκομαι και πάλι μόνη μου στο δάσος. Μόνη μου σε όλη την Universo. Νιώθω την δύναμη να ξυπνάει μέσα μου. Τότε μια βοή εκκωφαντική ξεπροβάλλει από τα βάθη του δάσους. Ο άνεμος που με χαιρέτησε τόσες φορές και με πήρε στην αγκαλιά του, έρχεται τώρα με ιλιγγιώδη ταχύτητα να με βοηθήσει. Κουνώ τα χέρια μου σαν μαέστρος που κατευθύνει την ορχήστρα του δείχνοντας τον δρόμο στον άνεμο. Με μια απότομη κίνηση σηκώνω τα χέρια μου ψηλά και ο άνεμος σπάει την σφαίρα και την κάνει κομμάτια. Παίρνω μια ανάσα και ανοίγω τα μάτια μου. Βρίσκομαι και πάλι δίπλα στους φίλους μου αλλά ξάφνου τα πόδια μου λυγίζουν από την εξάντληση και στιβαρά χέρια προσπαθούν να με πιάσουν από την μέση. Μια φιλονικία ακούγεται δίπλα μου αλλά εγώ σαν να βρίσκομαι στην άλλη άκρη του τούνελ. Οι φωνές μπερδεύονται μέσα στα αυτιά μου, που βουίζουν από την πίεση. Χάνω τις αισθήσεις μου και παρόλο που έχει ξημερώσει, το σκοτάδι με παίρνει από το χέρι και μου κλείνει τα μάτια.

Ξυπνώ στο κρεβάτι της βασίλισσας Χελάδας, καθαρή και ξεκούραστη. Κοιτάζω γύρω μου και σηκώνομαι αργά σε καθιστή στάση. Μήπως ήταν όνειρο όλο αυτό που πέρασα; Η απορία ζωγραφίζεται στο πρόσωπό μου. Δεν μπορεί να τα ονειρεύτηκα όλα αυτά. Ή μπορεί; Πριν προλάβω να σηκωθώ από το κρεβάτι, ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα η Καρολίνα με έναν δίσκο γεμάτο φαγητά.

“Μην σηκώνεσαι σου έφερα κάτι για να ανακτήσεις τις δυνάμεις σου.” ,μου λέει και έρχεται δίπλα μου.

“Και ναι όλα αυτά που νομίζεις ότι ονειρεύτηκες συνέβησαν στα αλήθεια.” Κάθεται δίπλα μου και μου προσφέρει τον δίσκο. Εγώ ακούγοντας το στομάχι μου να γουργουρίζει δεν λέω κουβέντα και αρχίζω να καταβροχθίζω ότι βλέπω μπροστά μου. Μόλις τελειώνω ρωτώ τελικά την Καρολίνα:

“Είσαι καλύτερα;”

“Είμαι σαν καινούρια. Εγώ έπρεπε να το ρωτήσω αυτό για σένα όμως. Μας άγχωσες όλους πάρα πολύ, έχω να σου πω, μόλις σε είδαμε να χάνεις τις αισθήσεις σου χθες.”

“Νιώθω καλύτερα τώρα. Χθες; Δηλαδή κοιμάμαι μια ολόκληρη μέρα;” ,την ρωτώ και γουρλώνω τα μάτια μου έκπληκτη. Αυτή κουνά το κεφάλι της καταφατικά και συμπληρώνει:

“Μιας και ξεκουράστηκες θα ήθελα να σου υπενθυμίσω ότι έχεις πολλά μέτωπα ανοικτά που πρέπει να διευθετηθούν. Όπως την καινούρια σου δύναμη. Το ότι είσαι πριγκίπισσα. Τα αγόρια που σφάζονται για σένα.” ,λέει και χαμογελάει πονηρά.

“Περίμενε ένα ένα τα προβλήματα σε παρακαλώ. Τι εννοείς ότι τα αγόρια σφάζονται για μένα;” ,την ρωτώ ξαφνικά ζαλισμένη.

“Το ήξερα ότι αυτό θα σου τραβούσε την προσοχή. Λοιπόν, θα πάρω τα πράγματα από την ώρα που εξαφανίστηκες. Βρισκόμασταν κρυμμένοι όλοι μέσα στα σπιτάκια των Νυμφών, όταν είδαμε τον Miedo να βγαίνει από αυτό που κρυβόσουν εσύ και να σε κρατάει στα χέρια του λιπόθυμη.”

Κάνω εικόνα στο μυαλό μου το σώμα μου ευάλωτο πάνω στα γλοιώδη χέρια του Miedo και ανατριχιάζω.

“Βλέποντάς σε σε αυτή την κατάσταση όλοι πανικοβληθήκαμε. Προσπάθησα να ηρεμήσω τους υπόλοιπους, κυρίως τον Σον και τον Άντριαν, καθώς ήταν έτοιμοι να βγουν από τις κρυψώνες τους, κουνώντας τα χέρια μου αποτρεπτικά μπροστά στο παράθυρο. Είχα και γω μέσα μου την ίδια λαχτάρα να σε σώσω αλλά ήξερα ότι δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή. Έτσι μόλις εξαφανιστήκατε από το δάσος, η Νυμφαδώρα αμέσως έστειλε δύο αδελφές της να σας παρακολουθήσουν για να ξέρουμε που είχε σκοπό να σε μεταφέρει. Συζητήσαμε με τους υπόλοιπους πώς θα μπορούσαμε να σε σώσουμε και καταστρώσαμε το σχέδιο. Το βράδυ όλα ήταν έτοιμα και εντέλει η αποστολή στέφθηκε με επιτυχία.”

“Σε ευχαριστώ τόσο πολύ για όλα όσα έκανες Καρολίνα μου. Θα ευχαριστήσω και τους υπόλοιπους μόλις τους δω.” ,λέω στην Καρολίνα και της πιάνω τα χέρια ευγνώμων για την ψυχραιμία της.

“Κάτι τελευταίο πριν κλείσει το κεφάλαιο της διάσωσης. Είδα χτυπήματα στο πρόσωπο του Σον αλλά και του Άντριαν που φαίνονταν παλιά και που δεν προκλήθηκαν σίγουρα από την μάχη με τα Bestias. Τι τους συνέβη λοιπόν;”

“Ναι, βλέπεις τσακώθηκαν άσχημα. Ήθελαν και οι δύο να φανούν ήρωες και δεν μπορούσαν να συνεργαστούν. Ήταν πολύ άγριος ο καυγάς, δεν μπορούσαμε να τους χωρίσουμε ότι και αν κάναμε. Εντέλει η Νυμφαδώρα έδωσε ένα τέλος στην όλη κατάσταση υψώνοντας ένα χρυσό τείχος ανάμεσά τους.”

“Μάλιστα, άλλο ένα γεγονός για το οποίο είμαι υπαίτια.” ,λέω στεναχωρημένη.

“Για σε παρακαλώ πολύ. Επειδή συμπεριφέρονται σαν πεντάχρονα δεν φταις εσύ αλλά το μυαλό τους.” ,λέει η Καρολίνα και μου δίνει ένα φιλί στο μάγουλο. Τότε μου έρχονται στο μυαλό τα άλλα θέματα που εκκρεμούν, τα οποία πρέπει να μπουν σε σειρά.

“Σχετικά με την δύναμή μου δεν έχω να σου πω κάτι παραπάνω από ότι ήδη ξέρεις. Ακόμα ανακαλύπτω πτυχές του εαυτού μου. Και σχετικά με την προσφώνηση πριγκίπισσα δεν νομίζω ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη δεδομένου ότι προήλθε από το στόμα ενός ψυχοπαθή, αηδιαστικού τέρατος.” ,λέω και ξεφυσώ αγανακτισμένη.

“Έχεις δίκιο. Ας το αφήσουμε καλύτερα. Ξέρεις πόσο νευρίασα; Όταν σε είδα δεμένη σαν ζώο μέσα στο κλουβί; Ήθελα να του ξεσκίσω την σάρκα και να τον βάλω να την φάει.” Σε αυτή της την απειλή ξεκαρδιζόμαστε και οι δύο στα γέλια.

Αχ πόσο μου έλειψε αυτό το γέλιο! Την χαρά μας διακόπτει ένα χτύπημα στην πόρτα και το καστανό κεφάλι του Σον που ξεπροβάλλει από το άνοιγμά της.

“Μπορώ να διακόψω;” ,ρωτάει και το χαμόγελό του φέρνει πεταλούδες στο στομάχι μου.

“Ναι φυσικά.” ,λέει η Καρολίνα δίνοντάς μου ένα φιλή και κλείνοντας μου το μάτι λίγο πριν κλείσει την πόρτα πίσω της. Ο Σον δεν κάνει κάποιο βήμα να με πλησιάσει, απλώς στέκεται δίπλα στην πόρτα και με κοιτάζει. Τον κοιτάζω και γω με μάτια που γυαλίζουν. Μου έλειψε. Μου έλειψε τόσο πολύ και ας μας χώριζε μόλις μια μέρα από την προηγούμενη συνάντησή μας. Το βλέμμα του κατεβαίνει στο πάτωμα μελαγχολικό. Μα τι συμβαίνει; Μήπως μετάνιωσε το φιλή μας; Μήπως θέλει να μου πει ότι δεν του άρεσε; Ότι θέλει...

“Συγγνώμη.” ,λέει και η καρδιά μου βυθίζεται σε ένα βαθύ πηγάδι.

“Συγγνώμη που δεν ήμουν εκεί να σε σώσω.” ,λέει και αποφεύγει να με κοιτάξει.

Η καρδιά μου τώρα έρχεται και πάλι στην επιφάνεια του νερού και επιπλέει. Ανακούφιση με κατακλύζει και πριν προλάβω να το σκεφτώ σηκώνομαι από το κρεβάτι και πέφτω στην αγκαλιά του. Με κρατάει στα στιβαρά του χέρια από την μέση και βυθίζει το κεφάλι του στον λαιμό μου. Εγώ περνάω τα χέρια μου πάνω από τους ώμους του και μένουμε εκεί αγκαλιασμένοι με τις καρδιές μας να χτυπούν ρυθμικά. Σηκώνω το κεφάλι μου και τον κοιτάζω στα μάτια, φέρνω το χέρι μου στο μάγουλό του και αυτός κλίνει το κεφάλι του προς το μέρος μου.

“Σε ευχαριστώ που ήσουν εκεί όταν χρειάστηκε να είσαι. Αυτό μου αρκεί.” ,του λέω και ακουμπώ το μέτωπό μου πάνω στο δικό του. Αυτός μου χαμογελάει με ανακούφιση και κοιτάζει τα χείλη μου.

“Μου επιτρέπεις να σε ξαναφιλήσω;” ,μου λέει με συγκρατημένη λαχτάρα.

“Θα το είχες καταλάβει αν η απάντηση ήταν όχι.” ,του απαντώ και αυτός ενώνει τα χείλη του πάνω στα δικά μου. Δυο πλανήτες ενώνονται. Δυο καρδιές χτυπούν σαν μία. Και ένα φιλή σφραγίζει τα πάντα δημιουργώντας μια γέφυρα ανάμεσά μας. Τον τραβώ και άλλο κοντά μου. Αυτό το φιλή είναι τρυφερό, κρύβει αγάπη και κατανόηση αλλά και μια μικρή δόση πάθους και υπόσχεσης. Πολλά μυστικά θα αποκαλυφθούν στο μέλλον αλλά αυτή την στιγμή ζω το παρόν. Το μόνο που με νοιάζει είναι να απορροφήσω ότι έχει ο Σον να μου προσφέρει και να του το γυρίσω πίσω.

Κατανόηση, τρυφερότητα, ειλικρίνεια και αλληλοβοήθεια είναι οι αρετές της αγάπης και θα προσπαθήσω να γίνω πρέσβειρα όλων, λέω νοερά μέσα μου καθώς παίρνω ανάσα και ο Σον κλείνει την απόσταση μεταξύ μας για άλλη μια θεϊκή φορά.

Κεφάλαιο 17

“Ποιος είναι ο μεγαλύτερος φόβος σου, Χελάδα;” ,με ρωτάει ξαφνικά ο πατέρας μου καθώς καθόμαστε στην όχθη και ταΐζουμε τα άλογα μας μετά από την ιππασία.

“Γιατί το ρωτάς αυτό;” ,λέω με απορία.

“Θέλω να είσαι προετοιμασμένη. Να ξέρεις να διαχειρίζεσαι τους φόβους σου και όταν χρειαστεί να τους καταπολεμήσεις.” ,απαντά αυτός σοβαρά. Σκέφτομαι για λίγο, αν και ξέρω καλά τι μπορεί να προκαλέσει αυτό το ανεπιθύμητο συναίσθημα μέσα μου.

“Φοβάμαι... την αποτυχία και τον χαμό των δικών μου ανθρώπων.” ,λέω και δεν τον κοιτάζω από ντροπή. Ξέρω ότι και τα δύο αποτελούν αναπόφευκτες οδοί αλλά αυτό το αίσθημα ανασφάλειας παραμένει όσο και αν θέλω να το αντικρούσω.

“Μάλιστα.” ,λέει και δεν συμπληρώνει κάτι.

“Δεν έχεις να πεις κάτι ενθαρρυντικό;” ,τον ρωτώ με ανυπομονησία μετά από μια μεγάλη παύση.

“Κόρη μου, ξέρεις πολύ καλά ότι μέσα από τα λάθη μας μαθαίνουμε. Η αποτυχία είναι ένας σίγουρος παράγοντας της ζωής μας. Επίσης ξέρεις ότι ο άνθρωπος κάποια στιγμή χάνει την υλική του υπόσταση. Η ψυχή του, όμως, μένει στις καρδιές των ανθρώπων που μένουν πίσω. Οπότε η λύση είναι προφανής.” ,λέει και περιμένω να μου την αποκαλύψει. Σκέφτομαι και τελικά κατανοώ τι θέλει να μου πει.

“Ο άνθρωπος είναι ικανός για τα πάντα. Ακόμα και οι ασήμαντοι φόβοι της ζωής μπορούν να αντιμετωπιστούν αρκεί να έχουμε θάρρος και αποφασιστικότητα. Εύκολα τα λόγια, όμως, και δύσκολες οι πράξεις, πατέρα.” ,του απαντώ μέσα από τα δικά του λόγια που τόσα και τόσα βράδια μου ψιθυρίζει πριν κοιμηθώ. Η σιωπή του για κάποιο λόγο με καθησυχάζει, παρόλο που οι φόβοι μου γνωρίζω πως δεν πρόκειται να εξαφανιστούν. Είναι ο δικός του τρόπος να με αφήνει να κάνω μόνη μου μια ενδοσκόπηση και έτσι να κατανοώ τον εαυτό μου καλύτερα. Η στωικότητά του έρχεται σε αντίθεση με τον αυθορμητισμό μου και δημιουργούν μια σχέση στοργής μεταξύ μας.

“Το φαγητό είναι έτοιμο. Το λέω μια φορά και όποιος το άκουσε έχει καλώς.” ,φωνάζει η μητέρα από το παλάτι. Ο πατέρας και γω ξεκαρδιζόμαστε στα γέλια. Έχει καταντήσει παράδοση αυτή η φράση.

Βλέπεις ο Έντι και ο Τζέικομπ ξυπνούν το πρωί και εξαφανίζονται μέσα στο δάσος, πολλές φορές γυρνώντας το βράδυ. Η μητέρα έχει κάνει πάμπολλες συζητήσεις μαζί τους αλλά αυτοί, έχοντας ως χόμπι την σκοποβολή, χάνουν την αίσθηση του χρόνου και μαζί με τον χρόνο και τα γεύματα της ημέρας. Απορώ με τι τρέφονται και είναι τόσο θεόρατοι. Σηκώνομαι και δένω το άλογό μου, την Αστραπή, ένα πανέμορφο κατάσπρο άλογο, στον κορμό ενός δέντρου. Το ίδιο κάνει και ο πατέρας μου στο δικό του μαύρο άλογο. Με ακουμπάει τρυφερά στον ώμο και γυρίζω και τον κοιτάζω. Στα μάτια του καθρεπτίζονται τα δικά μου. Ολόιδια και με την ίδια αγάπη.

“Σε όλα υπάρχει μια λύση Χελάδα μου. Αρκεί να είσαι γενναία και να την ψάξεις.” Με αγκαλιάζει και κατευθυνόμαστε μαζί προς τα σκαλιά του παλατιού.

Αρκεί να είμαι γενναία, λέω από μέσα μου και ακολουθώ τα βήματα τού πατέρα μου με αποφασιστικότητα.

Βρισκόμαστε στην είσοδο της πρωτεύουσας της Lumina και ένας από τους φόβους μου έχει βγει στην επιφάνεια. Ο φόβος της αποτυχίας. Ναι, η Χελάδα που έχει τόσες διαφορετικές δυνάμεις, φοβάται να αντιμετωπίσει τον λαό της. Τα άλογα σταματούν καθώς φτάνουμε στην κεντρική πλατεία. Κατεβαίνω από την άμαξά μου και κοιτάζω στεναχωρημένη γύρω μου. Το σιντριβάνι που άλλοτε διακοσμούσε το κεντρικό σημείο της πόλης έχει καταστραφεί με το νερό να ρέει ανενόχλητα σε όλο τον πλακόστρωτο δρόμο. Οι κάτοικοι κουβαλούν τούβλα προσπαθώντας να φράξουν την διόδό του και να αναστηλώσουν το πρότερο κόσμημα της πόλης τους. Τα σπίτια είναι, ευτυχώς, σε καλύτερη κατάσταση. Φαίνεται ο τυφώνας είχε ως επίκεντρο τις αυλές τους, καθώς χώματα, χαλίκια και όμορφα λουλούδια έχουν διασκορπιστεί σε όλο το μήκος και πλάτος της πόλης. Μόλις οι κάτοικοι αντιλαμβάνονται την παρουσία μου σταματούν την επίπονη εργασία τους και υποκλίνονται.

“Σας παρακαλώ, αφήστε μας να σας βοηθήσουμε.”, λέω και κάνω νόημα στην φρουρά μου. Στα μάτια των ανθρώπων εμφανίζεται όλος ο πόνος και η απόγνωση που μπορεί να χωρέσει σε μια ανθρώπινη καρδιά.

Στα δεξιά μου αντικρίζω ένα κοριτσάκι που κάθεται στο κατώφλι του σπιτιού του χτενίζοντας την κούκλα του, χωρίς να μου δίνει σημασία. Η μητέρα του προσπαθεί να συμμαζέψει την αυλή του σπιτιού τους με μάτια σκοτεινά και χέρια βαριά. Πλησιάζω το κορίτσι, κάθομαι δίπλα του και του χαμογελώ.

“Τι όμορφη κούκλα είναι αυτή που κρατάς!” ,της λέω αλλά δεν παίρνω απάντηση. Γύρω μου μια μάζα από ανθρώπους προσπαθούν να επαναφέρουν την ισορροπία στην πόλη. Όχι όμως και στην καρδιά μου.

“Θα ήθελες σε κάτι την βοήθειά μου; Εσύ ή η μητέρα σου;” ,της λέω και κοιτάζω πίσω μου όπου η γυναίκα σκορπίζει τον ιδρώτα της και συνεχίζει να μαζεύει τα υπολείμματα της καταστροφής.

“Όχι.” ,απαντάει θλιμμένη. Δεν ξέρω τι είναι κατάλληλο να πω και τι όχι. Της ακουμπώ τον ώμο τρυφερά και με κατανόηση, αυτή γυρίζει το κεφάλι της και με κοιτάζει όχι με θλίψη, όπως νόμιζα, αλλά με... θυμό;

“Εσύ φταις.” ,μού λέει επιθετικά.

“Τι εννοείς;” ,την ρωτώ αποσβολωμένη και παίρνω το χέρι μου μακριά από τον ώμο της.

“Αν ήσουν σωστή βασίλισσα, τίποτα από αυτά δεν θα συνέβαινε.” ,λέει, σηκώνεται από δίπλα μου και γω ακολουθώ την κίνησή της. Τρέχει στην μητέρα της, η οποία την αγκαλιάζει τρυφερά. Αυτή σηκώνει το βλέμμα της και με κοιτάζει έντονα, κλίνοντας τελικά το κεφάλι της αμυδρά. Τότε παίρνει την κόρη της από το χέρι και μαζί μπαίνουν στο σπίτι τους, αφήνοντας εμένα να κοιτάζω την πόρτα καθώς κλείνει συνθλίβοντας την καρδιά μου. Τι έκανα; Έχει δίκιο. Όλη αυτή η καταστροφή είναι δικό μου κατόρθωμα. *Έπρεπε* να ήμουν πιο προσεκτική. *Έπρεπε* να προστατεύσω τους λίθους και κατ’ επέκταση τον λαό μου. *Έπρεπε*... Κάθομαι με βαριά καρδιά στο κατώφλι του σπιτιού. Εγώ φταίω για όλα.

“Είστε καλά βασίλισσά μου;” ,με ρωτάει μια σκιά δίπλα μου. Με θολά μάτια σηκώνω το κεφάλι μου και αντικρίζω τον Αλέξανδρο. Δεν έχω καν την δύναμη να αντικρούσω την προσφώνησή μου ως βασίλισσα. Τι γελοίος τίτλος! Προσπαθώ να κρατήσω τα δάκρυά μου και να ηρεμήσω. Αυτός κάθεται δίπλα μου και με κοιτάζει με αγωνία.

“Χελάδα, είσαι καλά;” ,ψιθυρίζει στο αυτί μου. Δεν μπορώ να απαντήσω γιατί θα διακινδυνεύσω αντί για λόγια να βγάλω λυγμούς από το στόμα μου.

“Δεν είσαι καλά.” ,λέει διαισθανόμενος το δίλημμά μου. Σηκώνει το χέρι του και το τείνει προς το δικό μου θέλοντας να με ηρεμήσει αλλά λίγο πριν νιώσω το τρυφερό του άγγιγμα το βλέμμα του αποσπάται από τις φιγούρες γύρω μας. Το σκέφτεται και τραβάει το χέρι του μακριά μου, αφήνοντάς με να νιώσω μόνο ένα αμυδρό χάδι. Το ψυχρό κενό είναι παρόν ανάμεσά μας σαν ένα τεράστιο παγόβουνο.

“Ηρέμησε. Όλα θα πάνε καλά. Ήδη οι μεγαλύτερες καταστροφές διευθετήθηκαν.” ,λέει και χαμογελάει βεβιασμένα.

“Μέχρι τον επόμενο τυφώνα.” ,λέω με τραχιά φωνή. Δεν μου απαντάει. Ξέρει ότι έχω δίκιο.

“Θα βρούμε μια λύση.” ,λέει και η απελπισία με κατακλύζει. Όχι δεν θα βρούμε. Δεν μπορώ να συγκρατήσω άλλο τα δάκρυά μου. Αυτός το αντιλαμβάνεται και κοιτάζοντας ένοχα γύρω του, τείνει ξανά το χέρι του και ακουμπάει το μάγουλό μου. Με τον δείκτη του χεριού του σκουπίζει τα δάκρυά μου και γω νιώθω χειρότερα από ότι πριν από λίγο. Πριν προλάβω να αντικρούσω την χειρονομία του ένας απερίγραφτος σεισμός ανοίγει την γη στα δύο και ακούγεται μια βοή τόσο δυνατή που συνταράσσει όλο μου το σώμα. Ο Αλέξανδρος σηκώνεται απότομα και μπαίνει μπροστά μου σαν ασπίδα. Ο τυφώνας όμως δεν χαρίζεται σε κανέναν και μας καταπίνει σε δευτερόλεπτα. Σαν τον λευκό καρχαρία που καταβροχθίζει το θήραμά του εν ριπή οφθαλμού.

Η αγκαλιά του καθησυχάζει την καρδιά μου. Το κεφάλι μου ακουμπά στο στήθος του και τα χέρια του με κρατούν σφιχτά πάνω του. Αν έτσι είναι ο άλλος κόσμος είμαι πολύ χαρούμενη που τον έχω διασχίσει. Τα μάτια μου είναι κλειστά, αμπαρωμένα. Δεν θέλω να τα ανοίξω. Θέλω να μείνω σε αυτόν τον κόσμο για πάντα. Το χέρι του κάνει κύκλους πάνω στην πλάτη μου, μετά ανεβαίνει στα μαλλιά μου. Κρατάω την ανάσα μου. Θέλω να κρατήσω μέσα μου την μυρωδιά του, γλυκιά καραμέλα και βανίλια. Τα δάχτυλά του ακουμπούν το πιγούνι μου και με αναγκάζουν να σηκώσω το κεφάλι μου.

“Χελάδα;” ,λέει και η φωνή του είναι μεθυστική. Χαμογελάω με τα μάτια μου κλειστά. Δεν θέλω να αντικρίσω το τέλος, αλλά χαίρομαι που το ζω έχοντας την συντροφιά του. Τα χέρια μου έχουν μπλεχτεί γύρω από την μέση του. Ακουμπώ και πάλι το κεφάλι μου στο στήθος του χαμογελώντας πλατιά.

“Χελάδα;” ,επαναλαμβάνει πιο επιτακτικά και το σώμα του αποκτά μια απότομη ένταση. Αυτή την φορά δεν είναι μια παράκληση αλλά μια έμμεση εντολή.

“Τι συμβαίνει;” ,ρωτώ ανήσυχη και ανοίγω τα μάτια μου εν τέλει. Στο έντονο φως της ημέρας δεν μπορώ να διακρίνω τα χαρακτηριστικά του αλλά κατανοώ την δυσφορία του. Μάλλον έκανα λάθος, δεν έπρεπε να αφεθώ, εφόσον βλέπω ότι τα συναισθήματά μου οδηγούν σε αδιέξοδο. Απομακρύνομαι από την αγκαλιά του και κοιτάζω στο πάτωμα προσπαθώντας να μειώσω τους καρδιακούς μου παλμούς. Στο πλακόστρωτο πάτωμα, γεμάτο χαλίκια και... *λουλούδια*. Τι στο καλό; Σηκώνω το βλέμμα μου και έρχομαι αντιμέτωπη με ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων που μας κοιτάζουν με το στόμα ανοικτό. Υποκλίνονται μπροστά μου και με ρωτούν αν αισθάνομαι καλά. Είμαι ζωντανή; Περίεργο, δεν υπάρχει κάτι εκ νέου κατεστραμμένο γύρω μου. Μήπως φαντάστηκα τον τυφώνα;

“Θαύμα.” ,φωνάζουν πολλοί από τους κατοίκους, ακόμα και εκείνο το κοριτσάκι με την μητέρα του, το οποίο χαμογελά και με χαιρετά χαρούμενο.

“Σωθήκαμε.” ,φωνάζουν άλλοι. “Η βασίλισσα μάς έσωσε.” Δεν καταλαβαίνω τι εννοούν.

“Και οι δύο μας έσωσαν.” ,λένε και σφίγγουν το χέρι του Αλέξανδρου, ο οποίος κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια γύρω του. Η Βρισηίδα με την υπόλοιπη φρουρά εμφανίζονται ξάφνου δίπλα μας και μας οδηγούν διακριτικά στην άμαξά μου. Μας κάνουν νόημα να μπορούμε και οι δυο μας μέσα, με τα άλογα να ξεκινούν με γοργούς ρυθμούς για κάποια άλλη πόλη της Lumina.

Μόλις βγαίνουμε από την πόλη, οι επευφημίες και οι χαρούμενες φωνές των κατοίκων γίνονται ψίθυροι ώσπου τελικά εξαφανίζονται. Το μυαλό μου είναι ένα μπερδεμένο κουβάρι γεγονότων. Κοιτάζω έξω από το παράθυρο το τοπίο να εναλλάσσεται και προσπαθώ να σκεφτώ. Προσπαθώ σκληρά. Ο Αλέξανδρος κάθεται απέναντί μου αμίλητος. Δεν τον κοιτάζω. Είναι καλύτερα έτσι. Ίσως μπορέσω να ξεχάσω την παρουσία του.

Νιώθω, παρόλα αυτά το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου ανά τακτά χρονικά διαστήματα. Δεν μου απευθύνει τον λόγο, ευτυχώς, έτσι το ταξίδι γίνεται λιγότερο επώδυνο. Κάποια στιγμή η άμαξα σταματά για να ξεκουραστούν τα άλογα και η πόρτα της ανοίγει από τον Λεωνίδα. Ο Αλέξανδρος κατεβαίνει πρώτος και τείνει το χέρι του για να με βοηθήσει να κατέβω τα σκαλιά. Δεν το δέχομαι. Καλύτερα να αποφεύγω την σωματική επαφή μαζί του, μήπως και μπορέσω να αποκτήσω την αυτοκυριαρχία μου ξανά. Νιώθω την απογοήτευσή του σαν την έντονη ομίχλη μετά από βροχή αλλά δεν πτοούμαι. Έτσι είναι το σωστό να γίνει. Ενώ οι φρουροί προσφέρουν στα άλογα μήλα και άφθονο νερό, εγώ κάνω νόημα στους τέσσερις αντιπροσώπους των φυλών να με ακολουθήσουν στην σκιά ενός δέντρου. Δεν ξέρω τι να τους πω. Πώς να ξεκινήσω. Τι να ρωτήσω. Ανοίγω το στόμα μου πολλές φορές σαν το χρυσόψαρο έξω από την γυάλα. Δεν μπορώ να διαμορφώσω ούτε μία πρόταση.

“Αφήστε με να σας ενημερώσω για το τι ακριβώς είδαμε.”, λέει η Αριάδνη βγάζοντάς με από την δύσκολη θέση.

“Είδαμε εσένα και τον Αλέξανδρο να μπαίνετε αγκαλιά μέσα στον τυφώνα και τον τυφώνα να σας αγκαλιάζει εξίσου. Αλλά αντί να σας απορροφήσει και να σας παρασύρει μακριά είναι σαν να απορροφήσατε εσείς την δύναμή του. Έτσι με ένα φύσημα του ανέμου, ο τυφώνας έγινε καπνός. Και μέινατε οι δυο σας τρυφερά αγκαλιασμένοι μπροστά στα έντρομα μάτια των κατοίκων.”, προσθέτει χαμογελώντας με νόημα. Μάλιστα. Έγινα περίγελος και των φρουρών τώρα.

“Παρακαλώ, να λείπουν τα σχόλια και τα πονηρά χαμόγελα. Λίγος σεβασμός δεν βλάπτει.”, λέω και κοιτάζω την Αριάδνη με επιβλητικό ύφος.

“Με συγχωρείτε βασίλισσά μου.”, λέει και χαμηλώνει το βλέμμα της ντροπιασμένη. Μάλλον ξέφυγε ο έλεγχος με τις οικειότητες. Καλό είναι να επαναφέρω και πάλι τις ισορροπίες.

“Αρα με κάποιον τρόπο εγώ και ο Αλέξανδρος εμποδίσουμε μια επικείμενη καταστροφή. Αυτό είναι ένα θετικό αποτέλεσμα.”, λέω σκεπτική και δεν χάνω το διαπεραστικό βλέμμα του Αλέξανδρου πάνω μου. Δεν μπορώ να το αποκρυπτογραφήσω και δεν θέλω να το κάνω, γι’ αυτό γυρίζω το βλέμμα μου προς τα άλογα.

“Σε πόση ώρα θα είμαστε έτοιμοι για την Ντιαμάντε;”

“Σε πέντε λεπτά, βασίλισσά μου.” ,λέει ο Λεωνίδας σοβαρά.

“Το Χελάδα παραμένει.” ,λέω μην θέλοντας να χαλάσω την σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ μας. Η διπλωματία πρέπει πάντα να είναι σύμμαχός μου.

“Θα περιμένω στην άμαξά μου.” ,προσθέτω και κατευθύνομαι προς το μέρος που είναι σταματημένη.

Οι υπόλοιποι διασκορπίζονται και διευθετούν τα τελευταία θέματα της μετακίνησής μας αλλά ο Αλέξανδρος με ακολουθεί. Το νιώθω. Με πιάνει από το χέρι λίγο πριν πατήσω στο πρώτο σκαλί της άμαξας. Γυρίζω το βλέμμα μου και κοιτάζω γύρω μου.

“Θες κάτι Αλέξανδρε;” ,λέω και τραβάω το χέρι μου από την λαβή του. Τον κοιτάζω με όση περισσότερη αδιαφορία μπορώ να διαθέσω. Με κοιτάζει με απορία και μετά με λύπη. Βάζει τα χέρια του πίσω από την πλάτη του και κατεβάζει το κεφάλι.

“Αν χρειαστείτε κάτι Χελάδα, είμαι στην διάθεσή σας.” ,λέει με την φωνή του να αποκτά την σκληρή χροιά του φρουρού και πολεμιστή.

“Θα το έχω στον νου μου.” ,λέω και γυρίζω την πλάτη μου ανεβαίνοντας τα σκαλιά της άμαξας.

Κλείνω την πόρτα πίσω μου και παίρνω μια βαθιά ανάσα. Κατεβάζω το σώμα μου και κάθομαι στο πάτωμα με την πλάτη μου να ακουμπά στην κλειστή πόρτα. Στην πόρτα που εγώ η ίδια έκλεισα πίσω μου, χωρίζοντάς με με εκείνον. Ακουμπώ το κεφάλι μου πάνω στην ξύλινη επιφάνεια και κλείνω τα μάτια μου. Δεν υπάρχει κάποιο συναίσθημα μεταξύ μιας βασίλισσας και της φρουράς της πέρα από μια σχέση υποταγής. Δεν *πρέπει* να υπάρξει. Πρέπει να επικεντρωθώ στο γεγονός, όχι στο συναίσθημα. Σήμερα βοήθησα με τον τρόπο μου να επανέλθει η ισορροπία στη φύση. Άσχετο που δεν ξέρω τον τρόπο. Τελείως άσχετο που εγώ η ίδια βρίσκομαι μέσα σε έναν μόνιμο τυφώνα τόσο έντονο που έχει φέρει τα πάνω κάτω στην καρδιά και το μυαλό μου. Η άμαξα εντέλει ξεκινάει με προορισμό μια νέα πόλη. Άραγε τι μου επιφυλάσσει η Ντιαμάντε; Θα μπορέσω να το αντιμετωπίσω; Αρκεί μόνο να εμπιστευτώ την λογική μου και όλα θα πάνε καλά, σκέφτομαι και σηκώνομαι όρθια με την ελπίδα σύντροφό μου.

Κεφάλαιο 18Ψ

Μια καινούρια μέρα ξημερώνει και η ανησυχία μου όλο και μεγαλώνει. Οπ έκανα και ομοιοκαταληξία... Από νωρίς έχουμε συγκεντρωθεί στην μεγάλη τραπεζαρία μαζί με την Νυμφαδώρα και προσπαθούμε να βρούμε μια λύση. Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να μένουμε στο παλάτι, είναι πολύ επικίνδυνο για όλους μας. Παράλληλα, η σκέψη μου ταξιδεύει στο βράδυ που περάσαμε στο δάσος. Τι είμαι τελικά; Τι μπορώ να κάνω; Έχω αρχίσει να φοβάμαι τον εαυτό μου.

Έχω παρατηρήσει τα περίεργα βλέμματα της παρέας όταν παίρνω τον λόγο. Τις κινήσεις που κάνουν. Προσπαθούν να απομακρυνθούν από κοντά μου. Και γω στην θέση τους το ίδιο θα έκανα. Όσο καλά και να το κρύβει ο Σον το νιώθω ότι κατά βάθος έχει τους ενδοιασμούς του για την δύναμή μου και το τι μπορεί να προκαλέσει. Από την άλλη πλευρά είναι και οι φυσικές καταστροφές στην Universo. Οι οικογένειές μας που κινδυνεύουν. Δεν θέλω να σκεφτώ ούτε στιγμή ότι κάποιος από αυτούς μπορεί να έχει πάθει κακό. Το θέμα «Miedo» δεν θέλω να το συζητήσω καν. Ακόμα νιώθω τα γλοιώδη νύχια του να μπήγονται στο δέρμα μου. Σε αυτή την ανάμνηση κάνω μια γκριμάτσα αηδίας και γυρίζω απότομα στο παρόν.

“Είμαστε σύμφωνοι λοιπόν.”, λέει η Νυμφαδώρα και πετάει μακριά με τις νυμφαδελφές της.

“Είστε σίγουροι για αυτό;”, ρωτώ επιφυλακτικά.

“Δεν υπάρχει άλλη λύση.”, λέει η Ντόρα αποφασιστικά. Ο Ντάνιελ γυρίζει και την κοιτάζει και σαν να παίρνει δύναμη από την γενναιότητά της προσθέτει:

“Ας το κάνουμε. Δεν έχουμε κάτι να χάσουμε εδώ που φτάσαμε.”

“Υπάρχει μόνο το ζήτημα του Νταρούλη.”, λέει η Σύλβια.

“Θα ασχοληθώ εγώ με αυτό το θέμα.”, λέει ο Άντριαν. Το βλέμμα του είναι σκοτεινό και δεν διακρίνω την σπιρτάδα που είχε όταν πρωτομπήκαμε στο δάσος. Δεν έχει όρεξη για αστεία αλλά ούτε και για τσακωμούς. Αυτό είναι καλό. Υποθέτω. Γυρίζει και με κοιτάζει σοβαρά. Νιώθω για κάποιον λόγο τύψεις για κάτι που έχω κάνει. Δεν μπορώ να προσδιορίσω για τι όμως. Το βλέμμα του μένει κολλημένο πάνω μου.

Τον κοιτάζω και γω το ίδιο έντονα. Θες να παίζουμε; Ας παίζουμε λοιπόν. Δεν ανοιγοκλείνω τα μάτια μου ούτε στιγμή και αυτός κάνει το ίδιο. Σταυρώνει τα χέρια του και κάνω και γω το ίδιο.

“Συμβαίνει κάτι Έλλη μου;” ,λέει μετά από λίγο. Το κεφάλι του Σον γυρίζει σαν σφεντόνα προς το μέρος μου. Πρέπει να πω και γω το ίδιο; *Τι κάνεις Έλλη; Είναι ώρα για παιχνίδια;* Ησυχία εσωτερική φωνή. Θα το κάνω. Δεν μπορώ να χάσω από έναν Oscuro.

“Συμβαίνει κάτι Άντριάν μου;” ,λέω προσπαθώντας να αντιγράψω το ύφος του.

“Καλά, έχουν τρελαθεί;” ,ρωτάει ο Ντάνιελ την Ντόρα με απορία.

“Μου;” ,ρωτάει ο Σον και νιώθω τον θυμό του να μου προκαλεί ασφυξία.

“Όλα καλά, αγάπη μου.” ,λέει με ένα αυτάρεσκο χαμόγελο στα χείλη του. Πόσο με εκνευρίζει! Ξέρω ότι έχω ήδη χάσει και σταυρώνω τα χέρια σαν κακομαθημένο παιδί. Αυτός σκάει στα γέλια, πράγμα που με εκνευρίζει ακόμα περισσότερο.

“Έχασα κάτι;” ,ρωτάει ο Σον και κρύσταλλοι έχουν διαμορφωθεί ήδη στα χέρια του. Μας κοιτάζει εναλλάξ με αμείωτο θυμό.

“Όχι, αγάπη μου. Τίποτα απολύτως.” ,λέω και του δίνω ένα φιλί στο μάγουλο. Όταν γυρίζω το βλέμμα μου απέναντί μου, ο Άντριαν έχει γίνει κόκκινος από τον θυμό του. Του χαμογελώ με το ίδιο αυτάρεσκο χαμόγελο που είχε πριν και αυτός σηκώνεται απότομα όρθιος. Είναι ισοπαλία, λοιπόν.

“Πάω να μαζέψω τα πράγματά μου.” ,λέει και γυρίζει το κεφάλι του δεξιά εκεί που κάθεται η Σύλβια.

“Θες κάποια βοήθεια... αγάπη μου;” ,ρωτάει χαμογελαστός, ρίχνοντας όλη την γοητεία του πάνω της. Μένουμε όλοι με το στόμα ανοικτό. Τον κοιτάζω εξονυχιστικά. Τι κάνει;

“Ο... όχι.” ,λέει η Σύλβια κοιτάζοντάς τον σαν χαμένη.

“Για ό,τι χρειαστείς...” ,λέει και παίρνει το χέρι της και το φιλάει. “Είμαι εδώ για σένα.” Με ένα παιχνιδιάρικο κλείσιμο του ματιού γυρίζει την πλάτη του και βγαίνει από το δωμάτιο. Για κάποιον λόγο έχω εκνευριστεί απίστευτα μαζί του. Ποιος νομίζει ότι είναι; Η Σύλβια μας κοιτάζει με απορία αλλά τα μάγουλά της έχουν αποκτήσει μια ροζ απόχρωση.

Μα φυσικά! Έβαλε τα μεγάλα μέσα και πήρε το ματς στο τέλος, αλλά αυτός ο βουβός πόλεμος δεν τελείωσε ακόμα. Με σφιγμένες γροθιές ακολουθώ τους υπόλοιπους καθώς κατευθύνονται στα δωμάτιά τους.

“Έλλη, είσαι έτοιμη να σκοτώσεις άνθρωπο. Ηρέμησε λίγο, καρφώνεσαι.” ,λέει η Καρολίνα καθώς έρχεται δίπλα μου.

“Τι εννοείς καρφώνομαι; ΤΙ ΕΝΝΟΕΙΣ;” ,λέω νευριασμένη. Ο Ντίλαν που βρίσκεται λίγα βήματα πίσω μας ταχύνει το βήμα του και μας προσπερνά. Τέλεια, τώρα έχω και το τσιράκι του να με παρακολουθεί.

“Ηρέμησε. Ξέρω τι σκέφτεσαι. *Πάντα.*” ,λέει και με πιάνει από τους ώμους, αναγκάζοντάς με να σταματήσω λίγο πριν μπω στο δωμάτιό μου.

“Και αυτό που σκέφτεσαι τώρα πρέπει να το ξεχάσεις.” ,λέει και κατεβάζει τα χέρια της. “Για το καλό και των τριών σας.” ,προσθέτει και με αφήνει μόνη μου.

Μόλις κλείνω την πόρτα πίσω μου κάθομαι στο πάτωμα και ακουμπώ το κεφάλι μου στην ξύλινη επιφάνειά της. Πρέπει να βγάλω από το μυαλό μου αυτή την σκέψη. Για το καλό όλων. Δεν υπάρχει, όμως, κάποια σκέψη. Σηκώνομαι όρθια. Μόνο η σκέψη να τον νικήσω την επόμενη φορά. Αν υπάρξει, με αυτό που πάμε να κάνουμε.

Δεν έχουμε και πολλές αποσκευές παρά μόνο τα ρούχα που μας δάνεισαν οι νύμφες και τα βασικά μας αντικείμενα. Κοιτάζουμε γύρω μας σαν υπνωτισμένοι καθώς στήνουμε τις σκηνές μας. Στα σκοτεινά νερά του ποταμού καθρεπτίζεται η σιλουέτα του καθενός μας. Κοιτάζω την δική μου. Έχω αλλάξει από την πρώτη μέρα που ήρθαμε σε αυτό το δάσος. Τα μαλλιά μου έχουν μακρύνει και τώρα ανεμίζουν μπροστά στο πρόσωπό μου. Δεν νιώθω τον φόβο που είχα αλλά ούτε και την άγνοια που με διακατείχε. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου μου έχουν πάρει την αποφασιστική όψη μιας πολεμίστριας, όπως από μικρή ήθελε να με δει ο πατέρας μου. Τώρα ξέρω τον εχθρό μου και θα ανακαλύψω τον εαυτό μου στην πορεία.

Στήσαμε εν τέλει τις, λουσμένες σε μαγική χρυσόσκονη εξαφάνισης, σκηνές μας πρόχειρα για το βράδυ και καλύψαμε τα ίχνη μας όσο καλύτερα μπορούσαμε στο λιγοστό φως της ημέρας.

Ευτυχώς κανείς δεν θα μπορεί να μας δει όταν θα είμαστε μέσα σε αυτές τις σκηνές. Κανείς εκτός από τις νύμφες φυσικά. Η Νυμφαδώρα, μετά από παράκληση του Άντριαν, μας έδωσε μια μικρή δόση χρυσόσκονης για να ρίχνουμε και στον Νταρούλη όταν είναι ανάγκη. Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω ότι την έπεισε.

“Φοβάμαι.” ,λέει η Ντόρα που κάθεται πάνω στον Νταρούλη. Γυρίζω το κεφάλι μου και την κοιτάζω. Στα μάτια της καθρεπτίζεται η ανησυχία που νιώθω και γω από την ώρα που στήσαμε το σχέδιο. Από την ώρα που έκλεισα την πόρτα του δωματίου της βασίλισσας πίσω μου. Από την ώρα που φύγαμε από το παλάτι. Κάθομαι σε έναν κορμό δέντρου κοντά στην φωτιά που άναψε η Σύλβια. Έχει νυχτώσει και οι σκιές μας περικυκλώνουν τα ξερά φύλλα και το χώμα γύρω μας καταβροχθίζοντας μας.

“Όλοι μας φοβόμαστε, δεν γεννηθήκαμε ήρωες και ούτε θα γίνουμε σε μια νύχτα.” ,της απαντώ ρίχνοντας ένα μικρό ξύλο στην φωτιά.

“Σου είπε η Νυμφαδώρα κάτι παραπάνω από ότι ήδη ξέρουμε;” ,με ρωτάει η Καρολίνα σκεπτική. Λίγο πριν φύγουμε από το παλάτι η Νυμφαδώρα ζήτησε να μου μιλήσει ιδιαιτέρως. Καθώς μου έρχεται στο μυαλό η συζήτησή μας, εύχομαι να μπορούσα να ξεχάσω όλα αυτά που μου είπε.

“Θέλω να σε προειδοποιήσω. Πρέπει να είστε πολύ προσεχτικοί γιατί θα έχετε μόνο μια ευκαιρία να το κάνετε. Αν δεν τα καταφέρετε δεν θα μπορέσετε να βγείτε από το δάσος.”

Στην ομαδική συζήτηση που είχαμε πριν φύγουμε μιλήσαμε ανοιχτά στις νύμφες για τον περίεργο εγκλεισμό μας στο δάσος και την επιθυμία μας να βρεθούμε με τις οικογένειές μας. Δεν τους αναφέραμε τίποτα για την αρχική μας αποστολή, να εμποδίσουμε δηλαδή τα τέρατα και τον αρχηγό τους να βγουν από το δάσος, καθώς αποφασίσαμε ότι προέχει να μάθουμε τι συμβαίνει στην Universo και κατά πόσο θα επηρεάσουν αυτές οι αλλαγές την ζωή μας. Έτσι η Νυμφαδώρα προσφέρθηκε να μας βοηθήσει.

“Το ξέρω.” ,της απαντώ και ακουμπώ το μέτωπό μου παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

“Υπάρχει όμως και κάτι άλλο...” ,προσθέτει η νύμφη και σηκώνω απότομα το κεφάλι μου αγχωμένη.

“Τι είναι; Πες μου.”

“Είναι κάποια πράγματα που δεν στα έχω πει γιατί δεν μου επιτρέπεται να στα πω. Πρέπει να ανακαλύψεις μόνη σου τον εαυτό σου Έλλη μου. Δεν μπορώ να σου πω η ίδια τι είσαι δυνατή να κάνεις. Για τι είσαι γεννημένη να κάνεις. Μπορώ μόνο να σου πω το εξής... Ψάξε μέσα σου. Νιώσε τη δύναμή σου. Όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή θα καταλάβεις τα πάντα.”

“Πώς ξέρεις για την δύναμή μου;”, την ρωτώ με απορία.

“Ξέρω πολλά περισσότερα από όσα νομίζεις. Μια τελευταία συμβουλή πριν φύγεις. Όταν ο φόβος βγει στην επιφάνεια κάνε τον ασπίδα και νίκησέ τον. Νιώσε, άκου, πράξε.”, μου λέει και με ένα φιλί στο μάγουλο με οδηγεί στην έξοδο.

“Όχι, μου είπε μόνο να είμαστε προσεχτικοί γιατί δεν θα έχουμε δεύτερη ευκαιρία.”, απαντώ εν τέλει στην Καρολίνα.

“Αν, λέω αν, τα καταφέρουμε, μετά τι θα κάνουμε;”, λέει η Σύλβια σκεφτική.

“Υπάρχουν πολλά αν και σε όλα υπάρχει μια διαφορετική απάντηση. Αυτό που πιστεύω ότι θα γίνει είναι ότι θα γυρίσουμε όλοι στην καθημερινότητά μας και θα κάνουμε σαν να μην συνέβη τίποτα από όλα αυτά.”, λέει ο Ντίλαν σκεφτικός και το βλέμμα του παραμένει για λίγα παραπάνω δευτερόλεπτα πάνω στην Καρολίνα.

“Σαν να μην συνέβη τίποτα.”, επαναλαμβάνει ο Άντριαν και στο βλέμμα του εμφανίζεται ο Oscuros που γνώρισα σε εκείνο το πάρτι. Η μάσκα του έχει μπει και πάλι στην θέση της και αμφιβάλλω αν θα ξαναφέρει στην επιφάνεια τον χαλαρό και αστείο του εαυτό.

“Προτείνω να μην κάνουμε εικασίες και να κοιμηθούμε όλοι νωρίς. Αύριο πρέπει να ξεκινήσουμε ξεκούραστοι για την εύρεση του πρώτου συστατικού.”, λέει ο Σον.

“Συμφωνώ.”, απαντάει ο Ντάνιελ και σηκώνεται όρθιος. Τείνει το χέρι του προς την μεριά της Ντόρας και την βοηθάει να κατέβει από τον Νταρούλη. Με μια κίνηση την παίρνει στην αγκαλιά του και δεν την αφήνει να πατήσει το έδαφος. Είναι σαν οι δυο τους να έχουν ξεχάσει ότι βρισκόμαστε δίπλα τους, καθώς συνεχίζουν να κοιτάζονται έντονα στα μάτια για πολύ ώρα. Δεν θέλω να τους χαλάσω την στιγμή οπότε προσπαθώ να επικεντρώσω το βλέμμα μου στην κίνηση των πυγολαμπίδων.

“Ναι, εμ Έλλη έρχεσαι λίγο;” ,με ρωτάει ο Σον νιώθοντας και αυτός άβολα.

“Φυσικά.” ,του απαντώ και πιάνει το χέρι μου οδηγώντας με μακριά από τις σκηνές. Καθώς γυρίζω το βλέμμα μου αντικρίζω και άλλο ένα ζευγάρι. Την Καρολίνα με τον Ντίλαν να κάθονται αμίλητοι δίπλα δίπλα. Με κοιτάζει με ενδιασμό και της κουνώ ενθαρρυντικά το κεφάλι. Ή τώρα ή ποτέ σαν να της λέω. Ας γνωριστούν τώρα λίγο καλύτερα μεταξύ τους και αν όλα πάνε καλά θα δούμε τι θα κάνουμε. Λίγο πριν γυρίσω το κεφάλι μου όμως προς τον Σον έρχομαι αντιμέτωπη με ένα άλλο σκηνικό που εκτυλίσσεται στα δεξιά μου, το οποίο με κάνει να χάσω την αναπνοή μου.

Μένω με το στόμα ανοικτό καθώς αντικρίζω την στιγμή που ο Άντριαν πιάνει την Σύλβια από την μέση φιλώντας την ταυτόχρονα στον λαιμό. Είναι αστείο γιατί εκείνη ακριβώς την στιγμή σκέφτηκα ότι κανένας μας δεν θα κοιμηθεί νωρίς απόψε. Ο Άντριαν σίγουρα όχι.

“Έλλη έρχεσαι;” ,ακούω την φωνή του Σον ξαφνικά. Το μόνο που βλέπω είναι ένα φιλί και το βλέμμα του Άντριαν να πέφτει πάνω μου. Μα πώς μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο; Πώς μπορεί να χρησιμοποιεί την Σύλβια. Ή δεν την χρησιμοποιεί τελικά; Και γιατί να την χρησιμοποιήσει τέλος πάντων. Το βλέμμα του με προκαλεί να κάνω το ίδιο αν τολμάω. Αχ Έλλη έπρεπε να μπει σε αυτό το παιχνίδι; Αφού δεν γνωρίζεις τους κανόνες.

“Έλλη;” ,ο Σον ακουμπάει το χέρι μου και τρομάζω στο άγγιγμά του.

“Ναι. Τι με ρώτησες;” ,του απαντώ και τον κοιτάζω ζαλισμένη.

“Θα έρθεις;” ,απαντά ανυπόμονα κοιτάζοντας μια εμένα και μια την σκηνή που εκτυλίσσεται μπροστά μας. Γυρίζω και κοιτάζω τον Άντριαν ξανά. Αυτός φιλάει την Σύλβια στο στόμα και μου κλείνει το μάτι. Α όχι δεν πάει έτσι.

“Ναι έρχομαι. Μισό λεπτό μόνο. Κάτι έχεις εδώ.” ,του λέω και σηκώνω το χέρι μου και ακουμπώ το δεξί μέρος από τα χείλη του. Χαμογελώ, του δίνω ένα πεταχτό φιλί και τον πιάνω από το χέρι τραβώντας τον μακριά. Δεν γυρίζω να κοιτάζω πίσω μου καθώς απομακρυνόμαστε από τις σκηνές και τα υπόλοιπα ζευγάρια. Φτάνουμε σε έναν μικρό καταρράκτη και καθόμαστε δίπλα από τα δροσερά νερά του.

“Λοιπόν;” ,τον ρωτώ ενώ κοιτάζω τα νερά που σκάνε στα πόδια μας.

“Τι ήταν αυτό;” ,με ρωτάει εκνευρισμένος.

“Τι ήταν ποιο;” ,τον ρωτώ και τον κοιτάζω με απορία.

“Έλλη, άκου σε έχω ξαναρωτήσει. Παίζει κάτι με τον Άντριαν; Θέλω να είσαι ειλικρινής μαζί μου γιατί δεν μου αρέσουν καθόλου τα παιχνίδια.” Σε αντίθεση με μένα που φαίνεται πως είμαι πρωταθλήτρια. “Ειδικά εφόσον σου έχω εξηγήσει ποια ήταν η αιτία του προηγούμενου χωρισμού μου.”

“Πέρα από έχθρα και θυμός δεν υπάρχει κάτι άλλο που να μας ενώνει.” ,του απαντώ αδιάφορα.

Δεν λέει τίποτα, δεν τον κοιτάζω στα μάτια αλλά καταλαβαίνω ότι προσπαθεί με το βλέμμα του να με κάνει να πω κάτι παραπάνω. Δεν υπάρχει κάτι παραπάνω. Απλώς θέλω να κερδίσω τον Άντριαν. Θέλω να διώξω την αυταρέσκεια από πάνω του. Θέλω να σβήσω το ειρωνικό χαμόγελο από το πρόσωπό του... Θέλω να μάθω τι τον βασανίζει.

“Δεν θα επιμείνω.” ,μου λέει εντέλει και ρίχνει με δύναμη μια πέτρα στο νερό.

“Δεν υπάρχει τίποτα ερωτικό μεταξύ μας σε διαβεβαιώνω.” ,του λέω και ρίχνω με την σειρά μου μια πιο μικρή πέτρα στο νερό.

“Εντάξει.” ,μου απαντά νευριασμένος και δημιουργεί μηχανικά κρυστάλλους στα χέρια του. Ξεφυσάω εκνευρισμένη.

“Κοίτα με.” ,του λέω και δεν με κοιτάζει. “Κοίταξέ με Σον.” Γυρίζει το κεφάλι του και βλέπω φλόγες να έχουν δημιουργηθεί στα μάτια του. Ο θυμός του με τρομάζει αλλά δεν απομακρύνομαι από κοντά του. Του πιάνω το χέρι και οι κρύσταλλοι υποχωρούν.

“Ξέρεις... ήσουν το απωθημένο μου.” ,λέω και τον κοιτάζω στα μάτια. Τα συναισθήματα που εμφανίζονται στο πρόσωπό του διακυμαίνονται από θυμό, σε σύγχυση, μετά κατανόηση και εν τέλει ένα πονηρό χαμόγελο.

“Αυτό χρειάζεται επεξήγηση.” ,μου λέει και χαμογελάει ακόμα πιο πλατιά.

“Μην μου πεις ότι θες ερωτική εξομολόγηση;” ,γελάω δυνατά.

“Δεν θα μπορέσω να κοιμηθώ το βράδυ αν ξέρω ότι βασάνισα κάποτε μια όμορφη κοπέλα. Δεν το χωράει η συνείδησή μου.” ,λέει και ξεκαρδίζομαι στα γέλια.

“Εντάξει εντάξει. Θα κάνω μια προσπάθεια.” ,απαντώ και προσπαθώ να μην κοκκινίσω. Αυτός γυρίζει όλο το κορμί του προς το μέρος μου και περιμένει να μιλήσω. Έχει ανοίξει τα μάτια του σαν κουτάβι και κουνάει ενθαρρυντικά τα χέρια του ωθώντας με να ξεκινήσω. Κρύβω το πρόσωπό μου με τα χέρια μου και παίρνω μια ανάσα. *Ωραία Έλλη εσύ το ξεκίνησες, λούσου τα τώρα.*

“Δεν είμαι και πολύ καλή στα λόγια. Προτιμώ τις πράξεις αλλά θα σου πω ένα πράγμα μόνο. Μου αρέσεις από την πρώτη μέρα που σε είδα να μπαίνεις στην τάξη και έκατσε δίπλα μου. Από τότε, αν και ήμουν πολύ μικρή. Απλώς δεν βρήκα ποτέ το θάρρος να στο πω.” Δεν μπορώ να συνεχίσω γιατί η ατμόσφαιρα γύρω μου γίνεται πολύ άβολη. Όλη αυτή την ώρα κοιτάζω τα χέρια μου και είμαι σίγουρη ότι έχω κοκκινίσει. Περιμένω να έρθει ένα τεράστιο κύμα και να με καταπιεί. Να ανοίξει κάποια πέτρα και να κρυφτώ εκεί. Να μην με βλέπει κανείς.

“Και μένα.” ,μου λέει χαμηλόφωνα. Σηκώνω το κεφάλι μου και τον κοιτάζω. “Και μένα μου άρεσες από εκείνη την ημέρα. Φοβόμουν να σε προσεγγίσω, δεν ήξερα αν ένιωθες το ίδιο και ήμασταν κατά κάποιον τρόπο φίλοι. Δεν ήθελα να χαλάσω την σχέση που είχαμε.”

Σηκώνει το χέρι του και αγκαλιάζει την μέση μου. Εγώ κλίνω το κεφάλι μου πάνω στον ώμο του και ξεφυσώ ανακουφισμένη. Άρα ήταν αμοιβαίο! Γιατί μας πήρε όμως τόσο καιρό για να το καταλάβουμε; Το σκοτάδι έχει τώρα ακουμπήσει και το πιο βαθύ σημείο του ποταμού κάνοντάς με να κλείσω ενστικτωδώς τα μάτια μου εξαντλημένη. Μακάρι να μπορούσα να μείνω σε αυτή την αγκαλιά για πάντα.

“Έλλη;” ,με ρωτάει τότε σιγανά.

“Ναι.” ,απαντώ νυσταγμένη.

“Το ήξερες ότι όλες οι πέτρες διαφέρουν μεταξύ τους; Ότι δεν υπάρχει καμία που να μοιάζει στην άλλη;” ,λέει και σηκώνει μια μικροσκοπική μπλε πέτρα την οποία βάζει πάνω στην παλάμη μου. Την κοιτάζω μπερδεμένη καθώς λαμпыρίζει κάτω από το φως των πυγολαμπίδων. Το σχήμα της μοιάζει με καρδιάς και το χρώμα της αλλάζει από μπλε σε γαλάζιο κα μετά τρκουάζ ανάλογα με την γωνία οπτικής της. Σηκώνω τα μάτια μου και τον κοιτάζω διερευνητικά. Αυτός σκάει στα γέλια και μου ζουλάει το μάγουλο παιχνιδιάρικα.

“Αυτή τη στιγμή μάλλον με θεωρείς τρελό αλλά έχει νόημα αυτό που σου λέω. Κοίτα.”
 ,λέει και σηκώνει μια άσπρη πέτρα που βρίσκεται δίπλα στα πόδια του. “Αυτός είμαι εγώ
 και αυτή είσαι εσύ.” ,προσθέτει και φέρνει την πέτρα του δίπλα στη δική μου. Ένα γέλιο
 μου ξεφεύγει αλλά βλέποντας την σοβαρή του έκφραση σταματώ. Είναι και οι δυο στο
 ίδιο περίπου μέγεθος, με την δική του να έχει ένα ακανόνιστο κυκλικό σχήμα.

“Αυτό που θέλω να σου εξηγήσω είναι ότι όσο διαφορετικοί και να είμαστε είναι επιλογή
 μας το αν θα συνυπάρξουμε με τον διπλανό μας. Είμαστε όλοι μοναδικοί και κανένας δεν
 πρέπει να μας κάνει να νιώθουμε άβολα για αυτό που είμαστε. Γι’αυτό θέλω να ξέρεις
 ότι δεν σε φοβάμαι, ίσα ίσα σε θαυμάζω και θα ήθελα να το ξέρεις.” Τα μάτια μου
 λαμπυρίζουν από τα δάκρυα που με δυσκολία προσπαθώ να κρατήσω. Δεν με φοβάται.
 Με *θαυμάζει*. Η συνειδητοποίηση της αλήθειας με πνίγει συναισθηματικά και ένα δάκρυ
 καταφέρνει να βρει τον δρόμο του προς το μάγουλό μου. Ο Σον το αντιλαμβάνεται και
 με φιλάει σταματώντας την κάθοδό του. Τον αγκαλιάζω σφιχτά και βάζω την πέτρα μέσα
 στην τσάντα μου. Αυτός ακολουθεί το παράδειγμά μου και βάζει την δική του στην
 τσέπη του. Θα την έχω πάντα μαζί μου, για να μου θυμίζει αυτή την στιγμή και τα
 συναισθήματα που μου δημιούργησαν τα λόγια του Σον, σκέφτομαι καθώς τον
 αγκαλιάζω ξανά μην μπορώντας να απομακρυνθώ από κοντά του.

“Σον;” ,τον ρωτώ και νιώθω το στήθος του να μένει στάσιμο.

“Ναι.” ,απαντάει σοβαρά.

“Πιστεύεις θα επιζήσουμε;” ,τον ρωτώ σιγανά.

“Σημασία έχει να είμαστε μαζί. Ότι φέρει το μέλλον θα το χαιρετίσουμε και θα
 προσπαθήσουμε να το αντιμετωπίσουμε. Εντάξει;” ,απαντά και φιλάει το κεφάλι μου.

“Εντάξει.” ,του απαντώ και κλείνω τα μάτια μου.

Κεφάλαιο 19

Η άμαξα αποφασίζει να σταματήσει και μαζί με αυτήν και το μαρτύριό μου. Είναι απίστευτο το πώς γινόταν η μετακίνηση των ανθρώπων πριν κατασκευαστούν οι τροχοφόρες άμαξες. Νιώθω ναυτία και μόνο που σκέφτομαι την διαδρομή που μόλις κάναμε. Και εγώ βρισκόμουν σε *όχημα*, εκείνοι όμως βασίζονταν στο πόσο δυνατά ήταν τα δύο τους πόδια. Απίστευτο! Ευτυχώς μόλις πατώ το γρασίδι της πόλης και ακούω τα κελαηδιστά πουλιά, το στομάχι μου επανέρχεται στην θέση του.

Η Ντιαμάντε είναι μια πολύ όμορφη πόλη, δίπλα στον ποταμό Άγουα και με γραφικά σοκάκια που μπορούν να αφήσουν άναυδο και τον πιο δύσπιστο επισκέπτη. Τα σπίτια είναι χτισμένα μέσα σε φυλλωσιές δέντρων και οι κεραμιδένιες σκεπές τους, ειδικά φτιαγμένες για την αποφυγή των Ερίζος, άτιμα ζωάκια, είναι βαμμένες σε βαθύ κόκκινο χρώμα. Ο αρχηγός της πόλης πλησιάζει προς το μέρος μας για να μας καλωσορίσει και ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων μου προσφέρουν λουλούδια όλων των ειδών.

“Καλώς ορίσατε βασίλισσά μου.”, λέει ο αρχηγός με μια βαθιά υπόκλιση. Το πρόσωπό του δείχνει ότι είναι χαρούμενος με την άφιξή μας αλλά τα μάτια του δεν μαρτυρούν το ίδιο. Γιατί άραγε;

“Καλώς σας βρήκαμε. Χαίρομαι που βρίσκομαι εδώ μαζί σας και εύχομαι οι κακές μέρες να μείνουν στο παρελθόν.”, απαντώ σοβαρά.

“Το ίδιο ευχόμαστε και μεις βασίλισσά μου. Με λένε Χανς Κίλιαν και είμαι ο αρχηγός της Ντιαμάντε, για ότι χρειαστείτε θα απευθύνεστε σε μένα για όλο το διάστημα της παραμονής σας στην πόλη μας. Μα παρακαλώ ακολουθήστε με θα σας οδηγήσω στα καταλύματα που θα διαμείνετε, σίγουρα θα είστε πολύ κουρασμένοι.” Το όνομά του κάτι μου θυμίζει αλλά δεν μπορώ να το προσδιορίσω και η βιασύνη που δείχνει δεν μπορεί να οφείλεται στην καλή του την καρδιά.

“Θέλω να δω πρώτα τις καταστροφές που άφησε ο τυφώνας στο διάβα του. Αν είναι εφικτό.”, λέω και τον κοιτάζω εξονυχιστικά. Κάτι δεν μου κολλάει πάνω του. Μπορεί να είναι ψηλός, αρρενωπός και να έχει τον αέρα και την υπεροψία που διαθέτει κάθε άντρας με αρχηγική θέση αλλά η ομορφιά του είναι τοξική. Με κάνει να νιώθω άβολα.

“Όπως επιθυμείτε. Ακολουθήστε με παρακαλώ.”, λέει και μας δείχνει τον δρόμο.

Καθώς προχωρούμε μέσα από το πλήθος παρατηρώ τους ανθρώπους γύρω μου. Όλοι σκύβουν το κεφάλι τους καθώς περνάμε και δεν σηκώνουν το βλέμμα τους ούτε στιγμή. Νέοι, γέροι, άντρες, γυναίκες, παιδιά στέκονται όρθιοι γύρω μας σαν αγάλματα. Δεν μιλούν, δεν κουνιούνται. Στέκονται εκεί και περιμένουν να περάσουμε. Καθώς περνάω από δίπλα τους σηκώνω το βλέμμα μου και κοιτάζω ενστικτωδώς γύρω μου. Τότε είναι που κατανοώ την αιτία του φόβου τους. Σε κάθε γωνία της πλατείας ξεπροβάλλουν κρύσταλλοι και σπαθιά από διαμάντια. Φρουροί έχουν περικυκλώσει τους πάντες και τα πάντα.

“Υπάρχει κάποιος λόγος που η φρουρά σας έχει περικυκλώσει όλη την πόλη;” ,τον ρωτώ βράζοντας από θυμό.

Άλλο ένα κτήνος που υποδουλώνει τον λαό μου. Είχα ακούσει ιστορίες από τους γονείς μου για μερικούς αρχηγούς διαφόρων πόλεων που δεν συμφωνούσαν με την μοναρχία και που προσπαθούσαν να πάρουν την εξουσία με δόλια μέσα. Ο πατέρας κατάφερε να τους εντοπίσει αλλά όσες φορές έβρισκε κάποιον, κάποιος άλλος έπαιρνε την θέση του. Ο κύριος Χανς προφανώς είναι ένας από αυτούς.

“Μα για την προστασία σας *φυσικά*.” ,λέει σαν να ήταν προφανής η απάντηση. Μα φυσικά! Εννοείται πως η αιτία είμαι εγώ και όχι η εγωπάθειά του. Καιρός να αλλάξω τα δεδομένα λοιπόν.

“Θέλω η φρουρά της Ντιαμάντε να με ακολουθήσει.” ,λέω καθώς κάνω μια πλήρη στροφή κοιτάζοντας τον κάθε ένα ξεχωριστά. Σαν ένα κύμα μόλις το βλέμμα μου πέφτει σε έναν φρουρό αυτός ρίχνει το βλέμμα του προς τον Χανς.

“Διακρίνω ανυπακοή στην βασίλισσά σας;” Γυρίζω και κοιτάζω τον Χανς, ο οποίος χαμογελάει, αν και το βλέμμα του θέλει να με γδάρει ζωντανή. Για να δούμε ποιος είναι το αφεντικό τελικά. Ένας ένας στην σειρά έρχονται προς το μέρος μας και στέκονται προσοχή μπροστά μου. Έτσι μπράβο.

“Παρακαλώ πολύ όποιος από εσάς έχει κάποιο πρόβλημα, οποιοδήποτε πρόβλημα, να με ενημερώσει θα είμαι όλη την ώρα διαθέσιμη για εσάς.” ,λέω και κοιτάζω τους κατοίκους στα μάτια. Η ταλαιπωρία τους είναι εμφανής και η στεναχώρια τους χειροπιαστή.

“Και κάτι ακόμα. Σήμερα δεν θα δουλέψει κανείς σας. Ξεκουραστείτε και περάστε την μέρα με τους αγαπημένους σας.”

Σε αυτή μου την δήλωση ζητωκραυγές ακούγονται σαν μία φωνή, ενός φυλακισμένου που βγαίνει από το κλουβί του. Η καρδιά μου ραγίζει. Όλοι αξίζουν να είναι ελεύθεροι. Χωρίς περιορισμούς από κάποιον που απέκτησε ψυχολογικά από μικρή ηλικία και ο μόνος τρόπος για να νιώσει καλά με τον εαυτό του είναι να ταπεινώνει τους άλλους. Όχι! Αυτό δεν το δέχομαι.

“Μα βασίλισσά μου—” ,λέει ο Χανς έτοιμος να εκραγεί.

“Δεν υπάρχει μα. Αποφασίζω και διατάζω. Όπως κάνεις και συ τόσα χρόνια από ότι φαίνεται.” ,λέω και τον κοιτάζω ανασηκώνοντας το φρύδι μου. Αυτός ενώνει τα χείλη του και σφίγγει τις γροθιές του χωρίς να πει κάτι. Δεν θέλω να φανταστώ τι έχουν περάσει οι κάτοικοι όλα αυτά τα χρόνια. Ο πατέρας μου με είχε προειδοποιήσει ότι η δύναμη μπορεί να σε μετατρέψει σε τέρας. Μακάρι ο Χανς να είναι η μόνη επιβεβαίωση του κανόνα. Αλλά πολύ αμφιβάλλω για αυτό.

Τα συντρίμια που άφησε ο τυφώνας στο διάβα του είναι εμφανή πριν καλά καλά κάνουμε δύο βήματα. Πολλά σπίτια έχουν καταστραφεί ολοσχερώς και οι δρόμοι έχουν μετατραπεί σε χωμάτινους γίγαντες που καθώς περνάς σε καταβροχθίζουν με μια τους κίνηση.

“Πού μένουν οι πληγέντες;” ,ρωτώ τον Χανς με απορία. Καθώς προχωράμε πιο βαθιά στην πόλη οι καταστροφές είναι δυστυχώς περισσότερες. Μετρώ πάνω από είκοσι σπίτια μη κατοικήσιμα.

“Έχουμε διαμορφώσει έναν ειδικό χώρο και τους φιλοξενούμε εκεί μέχρι να διορθωθούν οι ζημιές στα σπίτια τους.” ,απαντά μονότονα.

“Πρέπει να τους δοθούν καινούρια σπίτια. Όχι επιδιορθωμένα. Δεν βλέπεις ότι είναι αδύνατο να κατοικηθούν ξανά; Και τι εννοείς ειδικό χώρο. Θέλω να τον δω.”

“Βασίλισσά μου. Γνωρίζω ότι ενδιαφέρεστε για το μέλλον του λαού σας αλλά σάς διαβεβαιώνω ότι έχουμε κάνει τις απαραίτητες ενέργειες για την ομαλή διαβίωση των κατοίκων της πόλης μας.” ,μου απαντάει, χωρίς να απαντά τελικά σε κανένα από τα ερωτήματά μου. Είναι προφανές ότι η παρουσία μου τον εκνευρίζει.

Δεν επιμένω περαιτέρω, αλλά θα βρω την αλήθεια μόνη μου αν χρειαστεί. Μόλις διασχίζουμε και τον τελευταίο κατεστραμμένο δρόμο ο Χανς μας οδηγεί στο ξενοδοχείο της πόλης και με μια τελευταία υπόκλιση χάνεται από μπροστά μας. Καθώς διασκορπιζόμαστε στους ορόφους του ξενοδοχείου, αφήνω τους φρουρούς μου να τακτοποιηθούν στα δωμάτιά τους και καλώ τους τέσσερις αντιπροσώπους μόλις μπορέσουν να με συναντήσουν στο χολ.

“Θέλω να φτιάξουμε ένα πλάνο δράσης για τις μέρες που θα μείνουμε στην Ντιαμάντε.” ,λέω και τους κοιτάζω. Μαύροι κύκλοι έχουν δημιουργηθεί κάτω από τα μάτια των κοριτσιών και οι ώμοι των αγοριών είναι λυγισμένοι από την πολύωρη ιππασία. Είναι σίγουρα εξαντλημένοι όπως και γω αλλά πρέπει να βιαστούμε αν θέλουμε να έχουμε αποτελέσματα.

“Λέω να ακολουθήσουμε την ροή του ποταμού και να καταλήξουμε στους καταρράκτες. Από ότι άκουσα από τους κατοίκους ο τυφώνας προήλθε από εκείνη την κατεύθυνση.” ,λέει η Βρισηίδα.

“Συμφωνώ! Και στη συνέχεια μπορούμε να εξερευνήσουμε την πόλη. Δεν έχω ξανάρθει και θα ήθελα πολύ να γνωρίσω τις ομορφιές της... Τι; Λίγη ξεκούραση έστω για μια μέρα δεν βλάπτει.”, λέει η Αριάδνη καθώς βλέπει το επικριτικό μας ύφος. Για να πω την αλήθεια αυτή η σκέψη πέρασε και από το δικό μου μυαλό αλλά έχω ήδη πολλά προβλήματα για να λύσω που η αναψυχή πρέπει να μπει σε δεύτερη μοίρα.

“Θα ήταν όμως προτιμότερο να επικεντρωθούμε στην αποστολή μας.” ,λέει ο Λεωνίδας μην μπορώντας να συγκρατήσει το χαμόγελό του.

“Πιστεύω ότι θα ήταν συνετό να βοηθήσουμε στην κατασκευή των σπιτιών αλλά και να ανακαλύψουμε που μένουν οι κάτοικοι. Κάτι στο βλέμμα του Χανς μου λέει ότι δεν είναι ρόδινα τα πράγματα.” ,λέει ο Αλέξανδρος και ξεφυσώ με ανακούφιση. Αυτό το αγόρι ξέρει τι υπάρχει μέσα στο μυαλό μου και το εκφράζει πριν καλά καλά μπορέσω να το πω εγώ η ίδια.

“Ωραία άρα για αρχή ακολουθούμε τον ποταμό, μετά ανακαλύπτουμε τις βρομιές του Χανς και αν τα καταφέρουμε μπορούμε να κάνουμε και μια βόλτα.” ,λέω και κοιτάζω με νόημα την Αριάδνη.

“Ακούγεται καλό σχέδιο.” ,λέει η Βρισηίδα.

“Αύριο πρωί πρωί ξεκινάμε. Θα ειδοποιήσω την υπόλοιπη φρουρά να βοηθήσει στην ανοικοδόμηση των σπιτιών και θα πάμε μόνο εμείς οι πέντε στον καταρράκτη. Δεν θέλω να μάθει όμως κανείς τον προορισμό μας.”

“Συμφωνώ, Χελάδα.” ,λέει ο Λεωνίδας. Αν και μικρότερός μου σε ηλικία συνήθισε αμέσως την αμεσότητα που συνοδεύει η προσφώνηση του ονόματός μου. Και μπορώ να πω ότι μου αρέσει αυτό.

“Καλό βράδυ, λοιπόν.” ,λέω και περιμένω να σηκωθούν όλοι.

Μόλις ανεβαίνουν τα σκαλιά του πάνω ορόφου περιμένω μερικά λεπτά για να σιγουρευτώ ότι άκουσα τέσσερις πόρτες να κλείνουν και σηκώνομαι από την πολυθρόνα. Δεν ξέρω αν είναι καλή ιδέα αλλά είναι προτιμότερο να είμαι μόνη μου. Έτσι δεν θα τραβήξω και την προσοχή κανενός. Παίρνω από το δωμάτιό μου την άσπρη κάπα μου και βγαίνω έξω. Κατεβάζω την κουκούλα μέχρι τα μάτια μου και περπατώ σκυφτή. Δεν θέλω κανέναν να με αναγνωρίσει. Θα μας έβαζε όλους σε κίνδυνο. Έχω απομνημονεύσει από το πρωί την διαδρομή και ξέρω που πρέπει να στρίψω. Ο Χανς έκανε το λάθος να με ξεναγήσει στην πόλη του, δεν ξέρει όμως ότι ακόμα και η πιο αθώα ερώτηση μπορεί να σε οδηγήσει σε ανεπανόρθωτη ζημιά.

Νιώθω τα βλέμματα των περαστικών να πέφτουν πάνω μου καθώς περνώ από δίπλα τους. Είναι όμως σκοτεινά και δεν φαίνεται κανένα χαρακτηριστικό του προσώπου μου. Είμαι ένα φάντασμα. Ένα λευκό φάντασμα. Καθώς στρίβω αριστερά σταματώ μπροστά του. Στέκεται επιβλητικό, εκεί ακριβώς που το θυμόμουν. Είναι φωτεινό λες και έχει απορροφήσει όλη την λάμψη της πόλης. Πολύ ψηλό, σε σύγκριση με τα υπόλοιπα. Κοιτάζω γύρω μου. Ο δρόμος είναι άδειος. Είμαι μόνη μου. Χάνω προς στιγμή την ανάσα μου καθώς ακούγεται το κράξιμο από ένα κοράκι. Μα τι κάνω; Όχι Χελάδα πρέπει να το κάνεις. Για τον λαό σου. Κάνω μερικά βήματα μπροστά κοιτώντας εξεταστικά γύρω μου. Προσπαθώ να μένω στις σκιές μη τυχόν και εμφανιστεί μπροστά μου. Τότε τι δικαιολογία θα πω; Βγήκα για μια χαλαρή βραδινή βόλτα; Προχωρώ και άλλο. Τώρα βρίσκομαι μόνο δύο βήματα μακριά.

Την στιγμή που κάνω το τελευταίο βήμα κάποιος τραβάει βίαια το χέρι μου οδηγώντας με στην κοντινότερη σκιά. Πριν προλάβω όμως να ουρλιάξω, μου κλείνει το στόμα. Μουγκρίζω και προσπαθώ να απελευθερωθώ αλλά η λαβή του είναι πολύ δυνατή. Δεν μπορώ να δω το πρόσωπό του. Χελάδα ηρέμησε. Δημιουργώ μια μπάλα λάβας στο χέρι μου, η οποία καίει το δικό του στο σημείο που με κρατάει. Ακούγεται ένας πνιχτός ήχος και αμέσως απελευθερώνομαι. Κοιτάζω γύρω μου βιαστικά και βγαίνω και πάλι στον δρόμο.

“Τι θα κάνουμε αφέντη;”, ακούγεται τότε μια φωνή στα δεξιά μου λίγο πριν βγω στο φως. Κρύβομαι πάλι πίσω στην σκιά ξεχνώντας ότι λίγο πριν βρισκόταν εκεί ο απαγωγέας μου και πέφτω με την πλάτη μου κατευθείαν πάνω του. Αυτός δεν κρατάει την ισορροπία του και πέφτει βαριά στην άσφαλτο χάνοντας την αναπνοή του. Αμάν βρε Χελάδα θα τον σκοτώσεις τον άνθρωπο! Του αξίζει όμως. Μόλις καταφέρνει να πάρει ανάσα, με αγκαλιάζει και τραβώντας με πάνω του με αναγκάζει να αλλάξουμε θέση. Έτσι τώρα εγώ βρίσκομαι στο πάτωμα και αυτός από πάνω μου. Αν τολμήσει να ακουμπήσει έστω και το δάκτυλό του πάνω μου θα τον χτυπήσω τόσο δυνατά που δεν θα μπορέσει να κάνει παιδιά στο μέλλον. Κατεβάζει το κεφάλι του και είμαι έτοιμη με κρυστάλλους στα χέρια. Για έλα αν τολμάς! Μόλις το πρόσωπό του πλησιάζει και άλλο κοντά μου, το φως από έναν φεγγίτη μού επιτρέπει να δω τα χαρακτηριστικά του επιτέλους.

“Κάνε ησυχία Χελάδα.”, ψιθυρίζει στο αυτί μου και μένω με το στόμα ανοικτό. Πεταλούδες γεμίζουν κάθε πτυχή του σώματός μου. Τι κάνει αυτός εδώ; Στέκεται ακόμα από πάνω μου και στερεώνεται στους αγκώνες του. Με κοιτάζει έντονα στα μάτια προειδοποιώντας με να μην μιλήσω. Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά και δεν μπορώ να ακούσω τίποτα άλλο. Δεν μπορώ να ακούσω τίποτα.

“Τι κάνεις εσύ εδώ;”, τον ρωτώ εκφράζοντας χαμηλόφωνα τη σκέψη μου και κοιτάζω πάνω από την πλάτη του. Αν μας ανακαλύψουν την βάψαμε.

“Ό,τι κάνεις και εσύ.”, μού απαντά και μένει ακίνητος. Βγάζει ξάφνου έναν πνιχτό ήχο πόνου και σηκώνει το χέρι του στο φως. Το σημείο που ακούμπησε η λάβα έχει καεί και το δέρμα του είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση. Δεν μπορώ να το κοιτάζω. Γυρίζω το κεφάλι μου από την αντίθετη πλευρά και του τείνω το χέρι μου.

“Άσε με να το διορθώσω.” ,του λέω και νιώθω το καυτό του άγγιγμα πάνω στα δάχτυλά μου. Περνώ την παλάμη μου πάνω από την πληγή του και την ακουμπώ ελάχιστα. Αυτός παίρνει μια ανάσα ανακούφισης και με κοιτάζει ξανά.

“Σε ευχαριστώ. Αν και μου άξιζε.” ,λέει και χαμογελάει πονηρά.

“Γιατί με τράβηξες; Μας βάζεις και τους δύο σε κίνδυνο δεν το καταλαβαίνεις;” ,του λέω νευριασμένη.

“Ήθελες να σε δουν; Συγγνώμη που δεν τους άφησα. Λάθος μου.” ,απαντάει και χτυπάει απαλά το μέτωπό του.

“Μπορώ να αντιμετωπίσω και μόνη μου τις επικίνδυνες καταστάσεις. Μπορώ να γίνω αόρατη αν το θελήσω ξέρεις.” ,λέω και σταυρώνω τα χέρια μου μπροστά στο στήθος μου.

“Μην με περνάς για χαζό. Μπορείς να εξαφανιστείς μόνο όταν είσαι στο σκοτάδι και μπροστά σε αυτό το σπίτι δεν νομίζω να υπάρχει ούτε χαραμάδα αφώτιστη.” ,απαντάει και σηκώνει το φρύδι του.

“Και πάλι δεν είσαι ο σωματοφύλακάς μου.”

Αυτός κοιτάζει γύρω του και αφού σιγουρεύεται ότι δεν υπάρχει κανείς γύρω μας σκύβει πάλι προς το μέρος μου. Μα τι κάνει; Προσπαθεί να με φιλήσει και εγώ τον αφήνω; Κοιτάζω φευγαλέα τα χείλη του πριν χαθούν στον λαιμό μου.

“Και όμως είμαι.” ,λέει στο αυτί μου και σηκώνεται απότομα όρθιος. Είμαι χαζή. Τελείως χαζή. Ακούς εκεί να με φιλήσει. Τείνει το χέρι του για να με βοηθήσει να σηκωθώ. Αν και τα πόδια μου δεν με κρατούν από την τόση οικειότητα μεταξύ μας καθώς σηκώνομαι τραβώ μακριά το χέρι μου από την λαβή του. Διώχνω την αόρατη σκόνη από την κάπα μου και τον κοιτάζω επικριτικά. Περνώ από δίπλα του και κοιτάζω τις φηγούρες που έχουν εμφανιστεί στην γωνία. Αυτός που μίλησε πριν είναι ένας κοντός άντρας με δύο πεταχτά δόντια σαν ποντικιού. Παρά την αφύσικη γεωμετρία του σώματός του φοράει την επίσημη φορεσιά της φρουράς της Lumina και μιλάει χαμηλόφωνα με τον Χανς.

“Θα μιλήσουμε για τις λεπτομέρειες σε δύο μέρες, Ρατόν. Πέρνα από το γραφείο μου την ίδια ώρα. Έχω κάποια πράγματα να διευθετήσω πρώτα.” ,λέει ο Χανς τώρα.

“Εντάξει αφέντη.” ,λέει ο ποντικός και χάνεται στις σκιές του δρόμου. Ξεφυσώ εκνευρισμένη. Μόλις αντιλαμβάνομαι το κεφάλι του Αλέξανδρου από πάνω μου να παρατηρεί και αυτός την συνομιλία ο θυμός μου γίνεται αφόρητος. Καθώς ο Χανς κλείνει την πόρτα του σπιτιού του ,εγώ τραβώ τον Αλέξανδρο από τον γιακά πίσω στην σκιά.

“Τώρα τι κατάφερες; Δεν μάθαμε απολύτως τίποτα.” ,του λέω και χτυπώ τον δείκτη του χεριού μου στο στήθος του καθώς προφέρω την κάθε λέξη.

“Αυτό θα μπορούσες να το αποφύγεις αν με ειδοποιούσες να έρθω μαζί σου.” ,μου λέει και περνάει τα χέρια του, αναστατωμένος, στα μαλλιά του.

“Χελάδα άκου, είμαι με το μέρος σου. Θέλω να με εμπιστεύεσαι και να με υπολογίζεις ως σύμμαχο. Εντάξει;” ,λέει και με πιάνει από τους ώμους. Σα να πάτησε έναν μοχλό όλη η πίεση που ένιωθα σε αυτό ακριβώς το σημείο του σώματός μου εξαφανίζεται ως δια μαγείας. Σηκώνω το κεφάλι μου και τον κοιτάζω και έτσι απλά ο θυμός μου μετατρέπεται σε ανακούφιση. Αποφάσισα να σηκώσω όλο το βάρος στους ώμους μου και δεν σκέφτηκα ότι με λίγη βοήθεια το φορτίο δεν θα ήταν τόσο αβάσταχτο.

“Εντάξει.” ,του απαντώ και απομακρύνει απότομα τα χέρια του από πάνω μου βάζοντάς τα στις τσέπες του. Η κίνησή του στέλνει ταυτόχρονα ένα κύμα χαράς και ντροπής προς το μέρος μου. Η παλιά καλή σχέση φρουρού και βασίλισσας ήρθε ξανά στην επιφάνεια.

“Ωραία, άρα να υποθέσω ότι σε δύο μέρες...” ,λέει με ανυπομονησία.

“Ναι η αποστολή «Αιχμαλωσία της νυφίτσας» μπαίνει σε εφαρμογή.” ,απαντώ χαρούμενη.

“Να υποθέσω η νυφίτσα είναι ο Χανς;” ,λέει και ξεκαρδίζεται στα γέλια.

“Ποιος άλλος;” ,απαντώ γελώντας και παίρνουμε μαζί τον δρόμο της επιστροφής. Για να δούμε Χανς Κίλιαν τι κρύβεις τελικά;

Κεφάλαιο 20Ψ

Το δάσος είναι τόσο πυκνό που κρύβει ολόκληρο τον ουρανό. Τα πεύκα και τα έλατα αγκαλιάζουν τα πάντα γύρω μας και απομονώνουν τους κινδύνους αλλά και κάθε πιθανή μορφή ζωής. *Ανθρώπινης* μορφής για να είμαι ειλικρινής. Τζιτζίκια, πουλιά, μέλισσες, μυρμήγκια, φίδια, σαύρες, αράχνες και πολλά άλλα ζώα του δάσους κάνουν όμως αισθητή την παρουσία τους ανά τακτά χρονικά διαστήματα. Μπορεί το τοπίο να με αποζημιώνει αλλά το γεγονός ότι από στιγμή σε στιγμή υπάρχει η πιθανότητα να με τσιμπήσει ένα δηλητηριώδες φίδι ή κάποιο σπάνιο έντομο με κάνει να στριφογυρίζω το κεφάλι μου σαν κουκουβάγια σε κάθε ήχο που ακούω. Με διαμαντένια σπαθιά καθαρίζουμε τον δρόμο από τις φυλλωσιές και προχωρούμε με βάση τις συντεταγμένες που μας έδωσε η Νυμφαδώρα. Βόρεια του Δάσους Μπόσκε και δυτικά από την Rubina. Την ακριβή τοποθεσία μάς δείχνει μια πυξίδα από χρυσόσκονη που κρατάει η Σύλβια, η οποία κάθε φορά που στρίβουμε λάθος αναβοσβήνει έντονα ενώ αν κατευθυνόμαστε σωστά χάνει το χρώμα της και τρεμοπαίζει. Η Σύλβια γνωρίζει καλύτερα πώς είναι η ζωή στο δάσος οπότε την εμπιστευτήκαμε να μας οδηγήσει στον προορισμό μας. Ο οποίος είναι; Άγνωστος. Γνωρίζουμε μόνο *τι πρέπει να κάνουμε* μόλις φτάσουμε εκεί. Όχι *τι θα συναντήσουμε* στην διαδρομή.

Το ταξίδι είναι αφόρητα κουραστικό. Παρά την σκιά των δέντρων ο ήλιος διαπερνά την φυλλωσιά και αυξάνει την θερμοκρασία γύρω μας. Η ζέστη κάνει τα βήματά μας αργά και η μόνη παρηγοριά είναι τα παγωμένα νερά του ποταμού. Σε μια στιγμή το παίρνω απόφαση, αφήνω τον σάκο μου στο έδαφος και μπαίνω με μια κίνηση μέσα στο νερό. Προτιμώ να είμαι βρεγμένη από την κορφή έως τα νύχια παρά να υποφέρω από τον καύσωνα. Γέλια ακούγονται πίσω μου καθώς έρχομαι στην επιφάνεια του νερού. Δεν είμαι φαίνεται η μόνη που το προτιμά, καθώς βλέπω έναν έναν τους υπόλοιπους να ακολουθούν το παράδειγμά μου. Τα ρούχα μου είναι μούσκεμα και κολλούν πάνω στο σώμα μου, αλλά η δροσιά που μου χαρίζει αυτή η βουτιά αξίζει και με το παραπάνω. Ο Σον έρχεται δίπλα μου και με αγκαλιάζει σφιχτά, με σηκώνει και με ρίχνει ξανά μέσα στο νερό. Μένω για λίγη παραπάνω ώρα στον πυθμένα θαυμάζοντας τους κοιλιακούς του, που είναι διακριτοί μέσα από την λεπτή μπλούζα που φοράει. *Έλλη συγκεντρώσου.*

Αυτός αναστατωμένος που αργώ να ανέβω στην επιφάνεια κάνει μια βουτιά αναζητώντας με. Μόλις με εντοπίζει με πιάνει από το χέρι και μαζί κολυμπάμε προς την επιφάνεια. Τα γέλια της ομάδας γίνονται κοφτά καθώς λαχανιάζουμε στην προσπάθειά μας να κολυμπήσουμε.

“Έλλη, δεν σε είχα για επαναστατικό πνεύμα. Συνήθως είναι δική μου δουλειά αυτή.” ,λέει η Καρολίνα γελώντας κοφτά.

“Όταν λιώνω από την ζέστη μπορώ να κάνω τα πάντα για μία στιγμή δροσιάς.” ,της απαντώ.

“Ήταν όντως πολύ καλή ιδέα.” ,απαντά η Ντόρα χαρούμενη.

Κολυμπάμε χαμογελώντας σαν να μας χάρισαν τον ουρανό με τα άστρα. Η αλήθεια είναι ότι δεν απέχει και πολύ από αυτό που νιώθω. Το νερό πάντα ήταν το αγαπημένο μου στοιχείο. Από μικρή λάτρευα να κολυμπώ για ώρες στην όχθη του ποταμού Άγουα δίπλα στο σπίτι μας. Έβαζα την μάσκα θαλάσσης και κυνηγούσα τα ψαράκια που περνούσαν από μπροστά μου ή κοιτούσα με θαυμασμό τον πυθμένα και προσπαθούσα να ανακαλύψω τα μυστικά του. Όπου υπάρχει νερό, υπάρχει και ουρανός. Ακόμα ένα θαύμα της φύσης. Το γαλάζιο του ουρανού ενωνόταν με τα καταγάλανα νερά της όχθης και το αποτέλεσμα ήταν μαγευτικό. Νερό και ουρανός. Η αρχή και το τέλος της Universo. Τότε είναι που θυμάμαι: *Η αρχή και το τέλος μπορούν να γίνουν ένα αν την τόλμη σου συνεχίσεις να γυρεύεις.* Μήπως η πρόταση είναι μεταφορική τελικά;

“Πιστεύω όμως ότι πρέπει να βγούμε. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να βρίσκεται σε έναν ποταμό. Τα Πιράνιες είναι ένα ενδεχόμενο και δεν θέλω να το αντιμετωπίσω.” ,λέει ο Ντάνιελ και συμφωνούν όλοι με μιας. Η αρχή μπορεί να είναι ο ουρανός και το τέλος η θάλασσα. Αν την τόλμη σου συνεχίσεις να γυρεύεις. Εκεί που ενώνονται τα δύο στοιχεία υπάρχει κάτι που πρέπει να αντιμετωπίσω με τόλμη. Αλλά τι; Έχοντας απορροφηθεί από τις σκέψεις μου δεν αντιλαμβάνομαι ότι όλοι έχουν ήδη βγει από το νερό και με περιμένουν.

“Έλλη; Μήπως θες να σου φέρουμε και σωσίβιο να κατασκηνώσεις μέσα στο ποτάμι απόψε;” ,λέει ο Άντριαν γελώντας.

“Πώς; Εμ.” Αρχή και τέλος. Αυτό είναι σίγουρα. Αλλά πού συγκεκριμένα;

“Έλλη είσαι καλά;” ,με ρωτάει η Καρολίνα ανήσυχη.

“Ναι μια χαρά.” ,λέω και βγαίνω από τον ποταμό. “Ας προχωρήσουμε.” Η Καρολίνα καταλαβαίνει ότι κάτι με απασχολεί αλλά με αφήνει να το επεξεργαστώ στο μυαλό μου. Δεν ξέρω πόσο χάλια μπορεί να φαίνονται τα μαλλιά μου ή πόσα πράγματα κρύβουν τα βρεγμένα μου ρούχα ή πόσο μοιάζω με βρεγμένο γιατί γενικότερα, αλλά το μόνο που με νοιάζει είναι να βρω το μέρος αυτό. Να βρω το μέρος όπου ο ουρανός ενώνεται με το νερό και η αρχή γίνεται ένα με το τέλος.

Μόλις τα πρώτα αστέρια εμφανίζονται στον ουρανό κατασκηνώνουμε σε μια σκοτεινή πλευρά του δάσους κάνοντας περιπολίες με βάρδιες. Η σκηνή που μοιράζομαι με την Καρολίνα δεν είναι και τόσο βολική αλλά την προτιμώ από το σκληρό γεμάτο σκουλήκια χώμα. Έχουμε ανοίξει ένα μικρό φαναράκι και προσπαθούμε με το λιγοστό φως να απασχοληθούμε με κάτι άλλο πέρα από τον φόβο μας για την αυριανή μέρα. Εγώ προσωπικά απολαμβάνω την ανάγνωση ενός βιβλίου φαντασίας και η Καρολίνα ζωγραφίζει αφηρημένη κάτι στο τετράδιό της. Είναι η σειρά του Άντριαν να κάνει περιπολία και σφυρίζει ανέμελος κάθε φορά που περνάει μπροστά από την σκηνή μας. Κάθε δέκα λεπτά δηλαδή. Εκνευρισμένη κλείνω το βιβλίο μου και σηκώνω τα μάτια μου στην οροφή της σκηνής απηυδισμένη.

“Γιατί πρέπει να είναι τόσο εκνευριστικός;” ,ρωτώ τον εαυτό μου.

“Για να σου αρέσει ακόμα περισσότερο.” ,λέει η Καρολίνα χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της.

“Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς.” ,λέω και την κοιτάζω απορημένη.

“Δεν θα σου πω εγώ τι νιώθεις και για ποιον Έλλη αλλά να ξέρεις ότι στο τέλος έναν θα διαλέξεις.” ,μου απαντά και με κοιτάζει πονηρά.

“Μάλιστα. Για πες μου εσύ μικρή, τι συνέβη με τον Ντίλαν πριν λίγες μέρες;” ,λέω αλλάζοντας το θέμα συζήτησης. Δεν είναι ούτε η ώρα και ούτε το μέρος να ξεδιαλύνω τα συναισθήματά μου. *Ακόμα*. Αλλά κάποια στιγμή ξέρω ότι πρέπει.

“Δεν συνέβη κάτι. Απλώς μιλήσαμε.” ,λέει και σηκώνει τους ώμους της προσπαθώντας να κρύψει το χαμόγελό της.

“Απλώς μιλήσατε ε;” ,την ρωτώ και αρχίζω να την γαργαλάω.

“Εντάξει σταμάτα.” ,λέει γελώντας. “Μου εξομολογήθηκε ότι του αρέσει η ποίηση και δεν το έχει πει στον Άντριαν για να μην τον κάνει περίγελο όλων. Και εγώ τον ενθάρρυνα να συνεχίσει αφού του αρέσει αυτό που κάνει. Γενικά μιλήσαμε για τα ενδιαφέροντά μας. Αυτά.”

“Αυτά; Θέλω λεπτομέρειες τι άλλο έχασα.” ,της λέω και την σκουντώ παιχνιδιάρικα.

“Τίποτα δεν έχασες. Απλώς ανακάλυψα ότι δεν υπάρχει μόνο η ντροπαλή πλευρά του αλλά και η δημιουργική, η οποία ταιριάζει με την δική μου την καλλιτεχνική... Και μου αρέσει αυτό.” ,λέει και συνεχίζει να ζωγραφίζει.

“Και; Είδες κάποιο από τα έργα του;” ,την ρωτώ με προσμονή.

“Δεν του το ζήτησα. Είναι κάτι πολύ προσωπικό. Δεν ήθελα.”

“Δεν ήθελες; Ή ντρεπόσουν;”

“Μπορεί το δεύτερο. Στο κάτω κάτω εσύ δεν ήσουν αυτή που με παρότρυνε να ξεχάσω τα ρομάντζα; Ότι είναι ένας Oscuros; Τι άλλαξε τώρα;” ,με ρωτάει με απορία.

“Η αβεβαιότητα και ο φόβος. Αυτά άλλαξαν. Προετοιμαζόμαστε για κάτι μεγάλο και σημαντικό. Ας ζήσουμε, λοιπόν, ότι μπορούμε τώρα γιατί καλύτερα να μετανιώνουμε για κάτι που κάναμε παρά για κάτι που δεν κάναμε.” ,της λέω και σηκώνομαι όρθια.

“Πού πας;” ,με ρωτάει.

“Οι φυσικές ανάγκες είναι *επίσης* κάτι που πρέπει να ακούμε και να σεβόμαστε.” ,της λέω και ξεκαρδιζόμαστε στα γέλια. Φορώ το μαγιό μου και βγαίνω από την σκηνή. Ο Άντριαν ευτυχώς είναι πλάτη προς το μέρος μου και δεν με αντιλαμβάνεται καθώς κατευθύνομαι προς το ποτάμι. Μπαίνω γρήγορα στα παγωμένα νερά του και... ακολουθώ το πρόσταγμα της φύσης τέλος πάντων.

Την στιγμή που είμαι έτοιμη να βγω βλέπω μια μαύρη φιγούρα στην άλλη πλευρά του ποταμού. Το αίμα μου παγώνει και γίνομαι ένα με τα νερά. Μένω ακίνητη. Δεν μπορώ να διακρίνω ποιος στέκεται εκεί και με κοιτάζει αλλά νιώθω τον φόβο να γεμίζει κάθε σπιθαμή του κορμιού μου. Κάνει ένα βήμα μπροστά και εγώ ένα βήμα πίσω. Προς ποια κατεύθυνση να πάω; Αυτός βρίσκεται προς την πλευρά της κατασκήνωσης. Να ακολουθήσω την ροή του νερού;

Αλλά αν υπάρχει κάποιος καταρράκτης στην συνέχεια και τα ορμητικά νερά του με συνθλίβουν στα βράχια; Κάνει ακόμα ένα βήμα και σε δευτερόλεπτα βρίσκεται στην αρχή της όχθης. Μα πώς το έκανε αυτό; Στο φως του φεγγαριού διακρίνω μια κουκούλα. Όχι. Όχι πάλι. Δημιουργώ δύο διαμαντένια σπαθιά και περιμένω την επόμενη κίνησή του. Έλα. Είμαι έτοιμη. Αυτός σηκώνει το χέρι του και το γαμψό νύχι του δαχτύλου του στοχεύει εμένα. Ναι εγώ είμαι, η Έλλη.

“Τι θες; ΕΛΑ.”, φωνάζω και αυτός μένει ατάραχος. Κατεβάζει το χέρι του και σκάει στα γέλια. Τόσο αστεία ακούστηκε η μικροσκοπική μου φωνή;

“Δεν είναι ακόμα η ώρα.”, λέει και ακούω την φωνή του μέσα στο κεφάλι μου.

“ΕΛΛΗ;”, ακούγεται η φωνή του Άντριαν από μακριά. Ο Miedo σηκώνει τα χέρια του και με μια κίνηση χάνεται από μπροστά μου μέσα σε ένα σύννεφο ομίχλης. Ακριβώς την στιγμή που το καστανόξανθο κεφάλι του Άντριαν ξεπροβάλλει μέσα από το δάσος.

“Έλλη είσαι καλά;”, λέει βγάζοντας την μπλούζα του και βουτώντας στο νερό. Φτάνει δίπλα μου και σηκώνει το πρόσωπό μου στα χέρια του. Εγώ τρέμω από το σοκ αλλά και από το κρύο νερό του ποταμού. Δεν μπορώ να μιλήσω. Αυτός με παίρνει στην αγκαλιά του και με βγάζει από το νερό. Με αφήνει στο έδαφος πάνω από την μπλούζα του και απομακρύνει τα μαλλιά από το πρόσωπό μου. “Μίλα μου.”

“Είμαι καλά.”, του λέω και αντικρίζω τα γαλαζοπράσινα μάτια του. Τα *ανήσυχα* γαλαζοπράσινα μάτια του. Είναι τόσο φωτεινά κάτω από το φεγγάρι. Κοιτάζω τα ανάκατα μαλλιά του, το πρόσωπό του, το σώμα του. Ακουμπώ τα χέρια μου πάνω στο σώμα του αυτή τη στιγμή. Και τι σώμα! Κουνώ το κεφάλι μου σαν να είμαι ζαλισμένη και κατεβάζω τα χέρια μου. Αυτός στέκεται από πάνω μου και δεν μετακινείται.

“Είσαι σίγουρα καλά; Γιατί φώναξες πριν;”, λέει ανήσυχος και ψάχνει στο σώμα μου για κάποια πληγή ή τραύμα.

“Νόμιζα ότι είδα ένα Πιράνιας αλλά ήταν βάτραχος τελικά.”, λέω και χαμογελώ ψεύτικα. Δεν φαίνεται να με πιστεύει αλλά χαλαρώνει τους ώμους του μόλις κατανοεί ότι δεν έχω κάποια σωματική βλάβη.

“Εμ. Μπορώ να σηκωθώ, τώρα νιώθω καλύτερα.”, του λέω και αυτός με κοιτάζει έντονα. Αντί για απάντηση παίρνω ένα στραβό χαμόγελο. Φαίνεται σαν να σκέφτεται τι θα μου απαντήσει. Λες και τον ρώτησα κάτι.

“Δεν το νομίζω.” ,λέει και σκύβει το κεφάλι του απότομα προς το μέρος μου. Πριν προλάβω να απαντήσω τα χείλη του ακουμπούν τον λαιμό μου και παραλύουν το σώμα μου στα αλήθεια αυτή τη φορά.

“Μυρίζεις τόσο όμορφα.” ,λέει και παραμένει κολλημένος πάνω στον λαιμό μου. Η φωνή του ακούγεται σαν μεθυσμένη και με κάνει να χάσω την αναπνοή μου. Προσπαθώ να πάρω ανάσα. Το δικό του μοναδικό άρωμα κατακλύζει τις αισθήσεις μου. Κλείνω τα μάτια μου και ονειρεύομαι ότι βρίσκομαι ξαπλωμένη στο γκαζόν ενός εξοχικού και ακούω τα κύματα της θάλασσας να σκάνε λίγα μέτρα μακριά μου. Άραγε πώς να είναι η δική μου μυρωδιά; Ανοίγω τα μάτια μου απότομα. Σε μια στιγμή παραφροσύνης σπρώχνω βίαια το γυμνασμένο σώμα του Άντριαν μακριά μου και σηκώνομαι απότομα όρθια.

“Τι συνέβη;” ,με ρωτάει ζαλισμένος. Σα να μην έχει καταλάβει την σοβαρότητα της κατάστασης. Σα να μην έχει κατανοήσει ότι δεν έπρεπε να συμβεί ότι συνέβη. Τι συνέβη; Χα. *Απίστευτο*. Ξεφυσώ με αγανάκτηση.

“Ξέρεις κάτι; Δεν θα απαντήσω καν.” ,λέω και κατευθύνομαι προς την κατασκήνωση.

“Όχι περίμενε. Έλλη;” ,λέει απεγνωσμένα. Κάτι στην φωνή του, στον τρόπο που προφέρει το όνομά μου με κάνει να σταματήσω. Δεν γυρίζω να τον κοιτάξω. Δεν μπορώ. “Κοίτα... συγγνώμη οκ; Δεν ήθελα να σε κάνω να νιώσεις άβολα.” ,λέει και νιώθω την λύπη στην φωνή του. Δεν ξέρω τι πρέπει να απαντήσω. Ότι *ίσως* να μην ένιωσα και τόσο άβολα; Ότι *ίσως*... όχι. *Έλλη μην σκέφτεσαι*.

“Καληνύχτα Άντριαν.” ,λέω και συνεχίζω την πορεία μου προς τις σκηνές.

“Της μοιάζεις τόσο πολύ γαμώτο.” ,λέει χαμηλόφωνα και ίσα που καταφέρνω να ακούσω τι είπε. Γυρίζω τότε και τον κοιτάζω. Αυτός έχει σηκώσει το κεφάλι του και κοιτάζει τα αστέρια. Τότε το πρόσωπό του παραμορφώνεται και έτσι ξαφνικά αρχίζει να πετάει πέτρες στο ποτάμι με δύναμη. Όπως εκείνο το βράδυ στο παλάτι. Δεν ξέρω αν πρέπει να τον πλησιάσω. Το ένστικτό μου λέει πως καλύτερα είναι να τον αφήσω μόνο του αλλά η καρδιά μου λέει να τον παρηγορήσω.

Και όπως κάθε ηλίθιος, ακολούθησα την καρδιά μου τελικά. Με αργά βήματα φτάνω δίπλα του και ακουμπώ το μπράτσο του την ώρα που οι μύες του έχουν συσπαστεί και είναι έτοιμος να ρίξει και άλλη πέτρα στο νερό.

“Ηρέμησε.” ,του λέω, αυτός γυρίζει το κεφάλι του και ένας ένας οι μύες του προσώπου και του σώματός του ηρεμούν. Αφήνει την πέτρα στο έδαφος και κάθεται λυπημένος σε έναν βράχο. Κάθομαι και γω δίπλα του. Συνήθως περιμένω ο άλλος να αρχίσει να μιλάει πρώτος αλλά σε αυτή την περίπτωση η περιέργειά μου με νικά.

“Σε ποια μοιάζω τόσο πολύ.” ,τον ρωτώ και τον κοιτάζω με απορία. Δεν μου απαντάει. Κοιτάζει επίμονα ένα σημείο της όχθης. Δεν κινείται. Δεν θέλω να τον πιέσω να μου πει αλλά θέλω να μάθω.

“*Άντριαν;*” ,τον ρωτώ και τον κοιτάζω με ανυπομονησία. Αυτός παίρνει μια ανάσα και λέει κάτι που δεν περίμενα με τίποτα να πει.

“Με την αδελφή μου.”

“Με την αδελφή σου;” ,τον ρωτώ και απομακρύνομαι λίγο από κοντά του.

“Ναι.”

Μάλιστα! Πρέπει να το πάρω ως κομπλιμέντο αυτό τώρα ή να ανησυχήσω; Όχι μπράβο Έλλη, μπράβο. Είσαι κάτι σαν αδελφή για τον Άντριαν. Σιγά να μην του άρεσες κιόλας. Σαν ανέκδοτο ακούγεται τώρα που το σκέφτομαι αλήθεια. Χα. Υπέροχα! Αυτός γυρίζει και με κοιτάζει με λαμπερά μάτια. Έχει βουρκώσει; Ποιος; Ο Άντριαν. Τον κοιτάζω σαν στήλη άλατος και περιμένω να μιλήσει. Το μυαλό μου είναι πραγματικά άδειο. Δεν ξέρω τι να κάνω. Ο εγωπαθής Oscuros έγινε ξαφνικά ευαίσθητος; Μα δεν μπορώ να καταλάβω το γιατί.

“Και γιατί έχεις εκρήξεις θυμού όταν την σκέφτεσαι;” ,τον ρωτώ μόλις κάνω την σύνδεση στο μυαλό μου. Αυτός δεν μου απαντά. Μίλα πανάθεμά σε. Γυρίζει το σώμα του προς το μέρος μου. Έχει επικεντρώσει όλη του την προσοχή πάνω μου. Ένα δάκρυ πέφτει στο μάγουλό του και εγώ ενστικτωδώς το διώχνω με το δάχτυλό μου. Αυτός κλίνει το κεφάλι του προς την πλευρά του χεριού μου και φιλάει το ίδιο δάχτυλο. Γιατί δεν μιλάει; Πλησιάζει και άλλο το πρόσωπό του προς το μέρος μου. Τι κάνει;

Και σε μια ριπή ανέμου ενώνει τα χείλη του με τα δικά μου. Το φιλί έχει πάθος και ένταση. Δεν είναι βεβιασμένο. Είναι σαν ο ένας να ξεδιψάει μέσα από τον άλλο. Είναι απεγνωσμένο.

Μόλις καταφέρνω να πάρω ανάσα λέω το όνομά του με σκοπό να τον σταματήσω αλλά σαν να πυροδοτεί κάτι μέσα του και με φιλάει με περισσότερη ένταση. Εγώ περνώ τα χέρια μου μέσα από τα μαλλιά του και αυτός αγκαλιάζει την μέση μου τόσο σφιχτά που νομίζω ότι συρρικνώνομαι στην αγκαλιά του. Όχι... ναι. Σταμάτα... συνέχισε. Έλλη δεν πρέπει... ναι πρέπει. Λοιπόν, μόνο ένας τρόπος υπάρχει. Απομακρύνομαι από την καυτή λαβή του και πριν προλάβει να ανοίξει τα μάτια του σηκώνομαι και αρχίζω να τρέχω προς την σκηνή. Έτσι πρέπει να γίνει λέω μέσα μου και τρέχω χωρίς να κοιτάξω πίσω μου. Χωρίς να δω το αχνό στραβό χαμόγελο του Άντριαν που τρυπάει την πλάτη μου. Χωρίς να αναλογιστώ τι μόλις έγινε. Χωρίς να καταλάβω ότι χαμογελώ πλατιά σαν να εκπληρώθηκαν όλα τα όνειρά μου.

Κεφάλαιο 21

Με τόση ζέστη απορώ πως δεν έχω λιποθυμήσει ακόμα. Περνάμε μέσα από ψηλά δέντρα των οποίων η σκιά βελτιώνει κάπως την κατάσταση αλλά και πάλι κάθε μου βήμα είναι μαρτυρικό. Αποφασίσαμε να μην πάμε μέχρι τους καταρράκτες με την άμαξα για να μην τραβήξουμε την προσοχή των κατοίκων αλλά και του Χανς. Έτσι να'μαι τώρα εδώ να λιώνω από την ζέστη και να μην μπορώ να κάνω *τίποτα* για αυτό. Πού είναι ο χειμώνας, το κρύο, το χιόνι; Και τι δεν θα έδινά τώρα για έναν χιονοπόλεμο.

“Έχουμε πολύ δρόμο ακόμα;” ,ρωτώ απελπισμένα.

“Οι κάτοικοι της πόλης μού είπαν ότι μόλις δούμε ένα δρομάκι που περνάει πάνω από το ρυάκι σημαίνει ότι στην επόμενη πλαγιά θα εμφανιστούν οι καταρράκτες.” ,φωνάζει η Βρισηίδα πριν χαθεί πίσω από έναν βράχο. Σταματάω για να πάρω μια ανάσα και με προσπερνούν η Αριάδνη με τον Λεωνίδα που συζητούν ανέμελοι για τεχνικές αυτοάμυνας. Φαίνεται να το διασκεδάζουν γιατί δεν γυρίζουν ούτε καν να με κοιτάζουν καθώς ακολουθούν την πορεία της Βρισηίδας. Ένα φλασκί με νερό εμφανίζεται τότε δίπλα μου και το παίρνω με λαχτάρα. Πίνω όλο το περιεχόμενό του και το επιστρέφω στον ιδιοκτήτη του.

“Ευχαριστώ!” ,λέω στον Αλέξανδρο και ξεφυσώ λίγο πριν ξεκινήσω την πορεία μου προς τα εκεί που πήγαν οι υπόλοιποι.

“Παρακαλώ.” ,λέει αυτός και βγάζει με μια κίνηση την μπλούζα του. Μένω με το στόμα ανοιχτό. Που λέει ο λόγος βέβαια. Οι μύες του σώματός του μετακινούνται με κάθε του κίνηση. *Λογικό*, αφού είναι μύες στο κάτω κάτω. Ξεροβήχω και απομακρύνω το βλέμμα μου από τους κοιλιακούς του.

“Εμ να προχωρήσουμε;” ,λέω και μην περιμένοντας απάντηση ξεκινώ να φύγω.

“Θα έλεγα ότι μια βουτιά δεν θα ήταν άσχημη.” ,λέει και μόλις γυρίζω να τον κοιτάξω μου κλείνει το μάτι.

“Μπα. Δεν το νομίζω. Εξάλλου δεν έχω φέρει το μαγιό μου μαζί.” ,του απαντώ.

“Ποιος είπε κάτι για μαγιό;” ,λέει αυτός πονηρά. Εγώ τον κοιτάζω σοκαρισμένη.

Γουρλώνω τα μάτια μου και σκέφτομαι την πρότασή του. Δεν μπορεί να εννοεί... Αυτός κοιτάζει πίσω μου και ακολουθώ το βλέμμα του, πριν προλάβω όμως να γυρίσω το κεφάλι μου, με μια κίνηση περνάει τα χέρια του κάτω από τα πόδια μου και εγώ βγάζω ένα επιφώνημα έκπληξης. Τρομάζω στην ξαφνική απώλεια βαρύτητας και κολλάω το σώμα μου πάνω του. Ακουμπώ τους κοιλιακούς του. Μα την Universo!

“Αλέξανδρε. Τι κάνεις;” ,τον ρωτώ ακόμα σοκαρισμένη κοιτώντας το έδαφος. Πλησιάζει το κεφάλι του κοντά μου και χαμογελάει πριν μιλήσει.

“Πόσο μου αρέσει να λες το όνομά μου.” ,λέει και με μια κίνηση με ρίχνει στο νερό. Η ξαφνική αλλαγή της θερμοκρασίας με αναζωογονεί, νιώθω ήδη καλύτερα. Εξαιτίας του νερού φυσικά, όχι τίποτα άλλο. Καθώς ανεβαίνω στην επιφάνεια του νερού νιώθω ένα μεγάλο κύμα να έρχεται κατά πάνω μου και χέρια να με πιάνουν από την μέση.

“Πώς νιώθεις τώρα;” ,με ρωτάει καθώς με κρατάει από την μέση και αισθάνομαι την ανάσα του στον λαιμό μου. Πώς νιώθω; Αυτή είναι ερώτηση παγίδα. Σίγουρα. Πριν προλάβω να απαντήσω κάτι εντελώς άσχετο από αυτό που νιώθω τα χέρια του απομακρύνονται απότομα από πάνω μου σαν να τα διαπέρασε ηλεκτρικό ρεύμα.

“Τι κάνετε εκεί; Διασκεδάζετε μόνοι σας;” ,ακούγεται η φωνή του Λεωνίδα ξαφνικά από τα αριστερά μας. Κάνω μια βουτιά και φτάνω μέχρι τον βυθό του ποταμού. Δεν μπορώ να κρύψω την ντροπή μου. Χελάδα πρέπει να συγκεντρωθείς. Είσαι η βασίλισσα. Δεν πρέπει να κρύβεσαι, πόσο μάλλον από τους φρουρούς σου. Στην διάρκεια της εσωτερικής πάλης μου εμφανίζονται άλλες τρεις φιγούρες μέσα στο νερό. Άραγε τι να απάντησε ο Αλέξανδρος; Ανεβαίνω στην επιφάνεια όταν η ανάσα μου δεν με κρατάει άλλο και κοιτάζω γύρω μου. Όλοι είναι απασχολημένοι με το να ρίχνουν νερό ο ένας στον άλλο, έτσι η στιγμή της φυγής μου γίνεται ασήμαντη. Ωραία. Τουλάχιστον κανείς δεν κατάλαβε τίποτα. Τι να καταλάβει δηλαδή; Ότι... όχι. Δεν έγινε κάτι εξάλλου.

“Όλα καλά;” ,ακούω την φωνή του πολύ κοντά μου.

“Ναι μια χαρά.” ,λέω και δεν γυρίζω να τον κοιτάξω. Είμαι σίγουρη ότι το άσπρο δέρμα μου έχει γίνει κόκκινο και δεν θέλω να διακινδυνεύσω να το καταλάβει.

“Λοιπόν, όλοι έξω από το νερό. Το διάλειμμα τελείωσε.” ,φωνάζω στους υπόλοιπους καθώς απομακρύνομαι γρήγορα από την καυτή ματιά του Αλέξανδρου.

Την πρότασή μου διαδέχονται απανωτά επιφωνήματα διαμαρτυρίας και απογοήτευσης από την παρέα, πράγμα που στην θέση τους θα συμεριζόμουν. Αλλά δεν είμαι στην θέση τους, γι' αυτό δεν πρέπει να παρασύρομαι. Βγαίνω από το νερό και κοιτάζω τα βρεγμένα μου ρούχα που κολλούν πάνω στο σώμα μου. Υπέροχα, θα πρέπει να μείνω σε αυτή την κατάσταση μέχρι να στεγνώσουν. Η βασίλισσα της Universo που μοιάζει σαν βρεγμένο γατί. Παίρνω τα πράγματά μου από το έδαφος και προχωρώ προς την μεριά που υπέδειξε η Βρισηίδα προηγουμένως, χωρίς να περιμένω να με ακολουθήσουν οι υπόλοιποι. Αρκετή ντροπή υπέστη για μια μέρα, είναι λοιπόν καλύτερο να σταθώ στο ύψος μου και να αποφεύγω τις οικειότητες. Είμαι η βασίλισσα, πανάθεμά με!

Δημιουργώ διαμαντένια σπαθιά για να με διευκολύνουν στην πορεία μου και περνώ μέσα από τις φυλλωσιές. Ακούω βήματα πίσω μου και υποθέτω ότι είναι οι υπόλοιποι οπότε προχωρώ ακάθεκτη μέχρι που συναντώ το δρομάκι. Είναι πανέμορφο. Ξύλινα σκαλοπάτια δημιουργούν μια φυσική μικρή γέφυρα που περνάει ακριβώς πάνω από το ρυάκι. Τριγύρω ψάρια κυνηγούν το ένα το άλλο και οι σκίουροι έχουν στήσει χορό στους κορμούς των δέντρων. Παίρνω μια βαθιά ανάσα και κρατώ μέσα μου την μυρωδιά των ελάτων. Λένε ότι η φύση είναι αναζωογονητική. Τώρα καταλαβαίνω το γιατί.

“Δεν είναι πανέμορφη;”, ακούγεται μια φωνή πίσω μου. Γυρίζω απότομα και δεν αντικρίζω τον Αλέξανδρο, αλλά ούτε και την Βρισηίδα, την Αριάδνη ή τον Λεωνίδα όπως περίμενα. Αντικρίζω ένα... Ένα τέρας.

Προσπαθώ να κατανοήσω την εικόνα που βλέπω μπροστά μου. Μια μαυροφορεμένη φιγούρα. Τα μεγάλα κίτρινα μάτια του είναι το μόνο ορατό στοιχείο του προσώπου του. Γαμπιά νύχια προεξέχουν από τα μανίκια με το γκρίζο δέρμα των δακτύλων του να αποτελείται μόνο από ρυτίδες.

“Ποιος είσαι;”, τον ρωτώ έντρομη.

“Τσ τσ πολύ κλισέ ερώτηση δεν νομίζεις;”, λέει και γελάει. Το σατανικό γέλιο του με επαναφέρει στην πραγματικότητα και αμέσως σχηματίζω κρυστάλλους στα χέρια μου.

“Περιμένω και μια κλισέ απάντηση, λοιπόν. Όπως, είμαι ο χαμένος θεός σου ή μια σκιά του εαυτού σου ή, δεν ξέρω, ένας τρομακτικός τύπος που θέλει να σε σκοτώσει.”

“Είμαι ο εφιάλτης σου.” ,λέει και γρυλίζει. “Πώς σου φαίνεται αυτό;”

“Πολύ ασαφής απάντηση. Γιατί κανένας δεν απαντάει ευθέως στις ερωτήσεις τέλος πάντων;” ,λέω και σηκώνω τα χέρια μου με αγανακτισμένη. “Ποια είναι πανέμορφη;” ,τον ρωτώ ανακαλώντας την πρώτη πρόταση που πρόφερε.

“Μα η φύση φυσικά!” ,λέει και σηκώνει τα χέρια του δείχνοντας τον φυσικό πλούτο γύρω μας. Το μυαλό μου δεν μπορεί να επεξεργαστεί τις ενέργειές μου. Έχω πιάσει συζήτηση με ένα τέρας ως αντίδραση στην παραφροσύνη της όλης κατάστασης.

“Τι θέλεις;” ,τον ρωτώ επιφυλακτική και κάνω ένα βήμα πίσω. Αυτός γελάει δυνατά και ξαφνικά σταματάει καρφώνοντας τα λαμπερά του μάτια πάνω μου.

“Να καταπιώ τον φόβο σου. Να ζήσω από το αίμα σου. Να πάρω τις δυνάμεις σου.” ,λέει και κάνει ένα βήμα μπροστά. Ουρλιάζω για βοήθεια και σαν απάντηση παίρνω ήχους από φυλλωσιές που μετακινούνται βίαια από τις ρίζες τους. Το τέρας σηκώνει τα χέρια του και σε μια κίνηση ένα σύννεφο καπνού τον καταπίνει και εξαφανίζεται από μπροστά μου.

“ΧΕΛΑΔΑ;” ,ακούγεται η φωνή του Αλέξανδρου από μακριά.

“Εδώ.” ,λέω με την λίγη φωνή που μου απέμεινε. Βλέπω τέσσερις φιγούρες να με πλησιάζουν αλλά είναι σαν να μην τις βλέπω. Να ζήσω από το αίμα σου; Έχω χλομιάσει αλλά γνωρίζω ότι πρέπει να κρύψω από τους υπόλοιπους το τι συνέβη. Μπορεί να έχω παραισθήσεις και να μην υπάρχει κανένα τέρας. Μπορεί να έπαθα ηλίαση. Ναι αυτό είναι.

“Τι συνέβη;” ,με ρωτάει η Αριάδνη ανήσυχη μόλις φτάνει δίπλα μου. “Χελάδα, είσαι καλά;” ,με ξαναρωτά καθώς δεν απαντώ.

“Τι; Ναι μια χαρά. Απλώς μια σαύρα περπάτησε στο πόδι μου και τρόμαξα. Αυτό είναι όλο. Ας προχωρήσουμε.” Κανένας δεν αμφισβητεί το ψέμα μου και έτσι συνεχίζουμε την προσεκτική πορεία μας πάνω από τα ξύλινα σκαλοπάτια και μετά από λίγα λεπτά περνάμε τον μεγάλο βράχο. Ας ξεχάσω το περιστατικό που μόλις συνέβη. Σίγουρα τα φαντάστηκα όλα. Σηκώνω το βλέμμα μου ζαλισμένη από τον ήλιο και τι να δω.

Να που η φύση δεν σταματά να μας εκπλήσσει. Κρυμμένος πίσω από τα βράχια δεσπόζει τώρα ένας μαγευτικός καταρράκτης. Τα νερά του είναι κρυστάλλινα και το χρώμα τους αλλάζει ανάλογα με την θέση του ήλιου. Νύμφες χορεύουν γύρω του και βατραχάκια πάνω σε νούφαρα απολαμβάνουν την δροσιά του νερού. Περίκανος ροσάδος έχουν κατακλύσει τον ουρανό και από γαλάζιο τον μετατρέπουν ξάφνου σε ροζ.

“Εδώ ήταν η προέλευση του τυφώνα. Τώρα τι κάνουμε;” ,ρωτά η Βρισηίδα μετά από λίγο.

“Ψάχνουμε για κάθε τι ασυνήθιστο. Σίγουρα αυτοί οι τυφώνες προέρχονται από την απουσία των λίθων οπότε είναι μαγικοί κατά κάποιον τρόπο.” ,λέω και σηκώνω τους ώμους μου. Έτσι θέλω να πιστεύω.

“Ας ξεκινήσουμε.” ,λέει ο Λεωνίδας ενθουσιασμένος και παίρνει την Αριάδνη από την μέση. Αυτή κοιτάζει πίσω προς το μέρος των υπολοίπων και απομακρύνεται ντροπαλά από την λαβή του. Καλά το είχα καταλάβει εγώ. Κοιτάζω το έδαφος κλοτσώντας αδιάφορα βότσαλα και προσπαθώντας να μην τους κοιτάξω μέχρι να απομακρυνθούν αρκετά. Δεν θέλω να τους κάνω να νιώσουν άβολα. Αν και δεν βρίσκω τον λόγο που πρέπει να νιώσουν έτσι. Μπορεί να έχουν διαφορά ηλικίας αλλά αυτό δεν πρέπει να τους εμποδίζει να είναι μαζί. Αν υπάρχει αμοιβαία κατανόηση, κοινά ενδιαφέροντα και εμπιστοσύνη όλα μπορούν να επιτευχθούν.

Μένω με την Βρισηίδα και τον Αλέξανδρο προσπαθώντας να βρούμε κάποιο στοιχείο κοντά στον καταρράκτη αλλά μάταια. Απομακρυνόμαστε ο καθένας σε μία συγκεκριμένη κατεύθυνση και συνεχίζουμε την έρευνα. Ξάφνου εντοπίζω πίσω από τον καταρράκτη ένα αναρριχητικό φυτό με τέσσερα χρώματα. Άσπρο, μαύρο, κόκκινο και γκρι. Τα φύλλα του που ενώνονται σχηματίζουν ένα U στο κέντρο. Universo δηλαδή και τα τέσσερα χρώματα των φυλών. Περνώ μέσα από τα φύλλα και αντικρίζω τον κήπο στο Μαγεμένο Δάσος. Μα πώς είναι δυνατόν; Η μόνη πύλη που μπορεί να με μεταφέρει εδώ βρίσκεται στο παλάτι. Κοιτάω γύρω μου ξαφνιασμένη. Κάνω μερικά βήματα και κλείνω τα μάτια. Αυτό το μέρος πάντα με έκανε να νιώσω γαλήνη. Είναι ο προσωπικός μου παράδεισος.

“Πώς βρεθήκαμε εδώ;”, ρωτάει η Βρισηίδα και με κάνει να αναπηδήσω. Ανοίγω τα μάτια μου και κοιτάζω το σιντριβάνι στα δεξιά μου, την όχθη ευθεία μπροστά μου και την χλωρίδα και πανίδα του κήπου μου.

“Δεν ξέρω, ειλικρινά. Δεν υπήρχε άλλη πύλη για το Μαγεμένο Δάσος. Θα πρέπει να δημιουργήθηκε μόλις χάθηκαν οι λίθοι.”, λέω υποθετικά και κοιτάζω την Βρισηίδα.

“Προσέξτε!”, ακούγεται η φωνή του Αλέξανδρου στην είσοδο. Έντρομη γυρίζω να τον κοιτάζω αλλά αυτός τρέχοντας περνάει ανάμεσά μας και βγάζει τα διαμαντένια σπαθιά του. Το φως μετατρέπεται ξάφνου σε σκοτάδι. Ο ουρανός γεμίζει σύννεφα. Νιώθω ένα ρίγος να με διαπερνάει καθώς βλέπω μπροστά μου το θηρίο. Είναι θεόρατο και αβυσσαλέο. Καταβροχθίζει τα πάντα στο διάβα του. Λουλούδια, πουλιά, βράχους και εν τέλει εμάς. Ο Αλέξανδρος πιστεύει ότι με το σώμα του μπορεί να μας προστατεύσει αλλά μάταιος κόπος. Ο τυφώνας γνωρίζει ότι είναι παντοδύναμος και το δείχνει έμπρακτα.

Ο αέρας είναι τόσο αποπνικτικός που δεν μπορώ να αναπνεύσω. Το σώμα μου χτυπάει συνεχώς σε αντικείμενα και η φωνή μου ακούγεται βραχνή στο στόμα μου. Προσπαθώ να διακρίνω μέσα στο χάος δύο σώματα. Μονάχα δύο. Θέλω να είναι ασφαλή. Δεν έχω ξανανιώσει ποτέ τόσο αβοήθητη. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να ξεφύγω. Ο τυφώνας είναι αβυσσαλέος. Γύρω μου μια γκρι ομίχλη κρύβει όλη την μαγεία του δάσους. Βρίσκομαι σε έναν άλλο κόσμο. Έναν κόσμο που κυριαρχούν ένα αέναο βουητό και μια ξεριζωμένη ζωή. Δέντρα, φρούτα, κλαδιά, πουλιά, αγριόγατες, πόρτες, παράθυρα, πιάτα, ρούχα, παιχνίδια, χρήματα. Όλη η ζωή ενός ανθρώπου περνά αυτή την στιγμή από μπροστά μου. Πόσο ασήμαντη είναι όμως χωρίς παρέα!

Φωνάζω τα ονόματα των υπολοίπων όμως δεν παίρνω απάντηση. Η καρδιά μου χτυπάει πιο δυνατά. Παίρνω μια κοφτή ανάσα και μετακινώ το σώμα μου δεξιά λίγο πριν με καταπλακώσει ένα τεράστιο τραπέζι. Πώς βρέθηκαν όλα αυτά εδώ; Ξάφνου ακούγεται ένα γέλιο αρχικά σαν ψίθυρος. Αναθαρρώ πιστεύοντας ότι είναι η Βρισηίδα ή ο Αλέξανδρος. Καθώς όμως ο ήχος δυναμώνει το γέλιο γίνεται πιο σατανικό. Κοιτάζω γύρω μου και καθώς μετακινώ τα μαλλιά από τα μάτια μου γαμψά νύχια εισχωρούν στο δέρμα των καρπών μου.

Ουρλιάζω καθώς βλέπω το τέρας να πλησιάζει το πρόσωπό του πάνω μου. Δύο κυνόδοντες ξεπροβάλλουν από το στόμα του, αλλά εγώ έχω παγώσει. Ήρθε το τέλος μου. Κλείνω τα μάτια μου και περιμένω να έρθει. Ακούγεται ένας γδούπος και φωνές πάλης. Ανοίγω τα μάτια μου και βλέπω την φιγούρα να παλεύει άγρια με τον Αλέξανδρο. Αιωρούνται και οι δύο στον αέρα αλλά το τέρας αντιδρά στην δύναμη της αιολικής ενέργειας σαν να είναι στο φυσικό του περιβάλλον. Κουνάει τα χέρια του με μαεστρία προσελκύοντας φονικά αντικείμενα προς το μέρος του τα οποία εκτοξεύει στον Αλέξανδρο. Αυτός με την σειρά του τα απωθεί με μανία με την βοήθεια των σπαθιών του και με έναν θυμό ανεκδιήγητο ρίχνεται πάνω στο τέρας. Ακούω ένα αγκομαχητό πίσω μου και γυρίζω απότομα το κεφάλι μου. Η Βρισηίδα έχει αγκαλιάσει έναν κορμό δέντρου και τρέμει. Κουνώ το σώμα μου και προσπαθώ με την αντίσταση του αέρα να φτάσω στο μέρος της. Πατώ στα στέρεα αντικείμενα που φέρνει ο ανεμοστρόβιλος και εν τέλει αρπάζομαι από τον κορμό.

“Είσαι καλά;”, της φωνάζω. Αυτή δεν μου απαντά αλλά συνεχίζει να κοιτάζει με τρόμο την μάχη που πραγματοποιείται μπροστά της. Το τέρας πιάνει βίαια τους ώμους του Αλέξανδρου και τον εκτοξεύει πάνω σε έναν τεράστιο βράχο. Νιώθω τον πόνο του και ας μην είμαι εγώ η χτυπημένη. Πλησιάζω προσεκτικά την Βρισηίδα και της ακουμπώ την πλάτη. Αυτή κάνει έναν μορφασμό και με κοιτάζει παρακλητικά. Σηκώνω την μπλούζα της και μαζεύω τα χέρια μου με τρόμο. Η πλάτη της είναι γεμάτη χαρακιές από μαστίγιο.

“Ποιος σου το έκανε αυτό;”, την ρωτώ αλλά δεν παίρνω απάντηση. Θα μπορούσε να το θεραπεύσει αλλά βρίσκεται σε κατάσταση σοκ. Περνώ ελαφριά το χέρι μου πάνω από τις πληγές της. Δεν μπορώ να καταλάβω. Γιατί δεν λειτουργεί; Κουνώ το κεφάλι μου μην μπορώντας να το πιστέψω. Ξαναπροσπαθώ. Κουνώ τα χέρια μου σαν μάγισσα που έχει χάσει τα λογικά της. Μην μπορώντας να την θεραπεύσω κατεβάζω αργά την μπλούζα της και της μαζεύω τα ματωμένα μαλλιά σε έναν κότσο.

“Βρισηίδα μου μπορείς να μιλήσεις;”, την ρωτώ απαλά. Αυτή σηκώνει το χέρι της και δείχνει το τέρας. Ακολουθώ την πορεία του με τα μάτια μου και αντικρίζω τον Αλέξανδρο με αίμα να τρέχει από το μέτωπό του λιπόθυμο στα χέρια του τέρατος. Όχι δεν πρόκειται να πειράξεις ούτε τρίχα από τα μαλλιά του. Το τέρας πλησιάζει το πρόσωπό του προς τον Αλέξανδρο.

“ΟΧΙΙΙΙΙ.”, φωνάζω καθώς εξαπολύω την δύναμή μου πάνω του. Λάβα, διαμάντια, οργή, αγανάκτηση. Ό,τι κρύβει η ψυχή μου. Μια λευκή λάμψη γεμίζει τα πάντα και το φως γίνεται τόσο εκτυφλωτικό που κλείνω τα μάτια μου. Νιώθω τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν αλλά δεν σταματώ μέχρι να είμαι σίγουρη μέσα μου ότι ο εφιάλτης σταμάτησε. Ότι ο Αλέξανδρος είναι ακόμα ζωντανός.

Κεφάλαιο 22Ψ

“Έλλη δεν μιλάς σοβαρά.” ,λέει η Καρολίνα καθώς περπατάμε.

“Και όμως.” ,της απαντώ ψιθυριστά μην μπορώντας να κρύψω το χαμόγελό μου. Οι υπόλοιποι βρίσκονται μερικά βήματα μπροστά μας καθώς προχωρούμε μέσα στο δάσος. Χθες το βράδυ γύρισα λαχανιασμένη στην σκηνή μας και παρακάλεσα την Καρολίνα να μην μου κάνει ερωτήσεις. Ξάπλωσα και γύρισα την πλάτη μου προς το μέρος της. Ήξερα ότι έκανα λάθος και θα μου το επισήμανε αμέσως μόλις της έλεγα τι έγινε αλλά ήθελα να κρατήσω μέσα μου έστω και λίγο το συναίσθημα που μου προκάλεσε το άγγιγμα του Άντριαν. Ένιωθα σαν να μου χάρισαν την μεγαλύτερη βιβλιοθήκη του κόσμου. Αλλά ταυτόχρονα είχα και τύψεις για αυτό που έκανα. Έπρεπε να αντιδράσω πιο νωρίς. Έπρεπε να τον *χαστουκίσω*. Έπρεπε να τον *βρίσω*.

“Στο είχα πει! Έπρεπε να με ακούσεις.” ,λέει η Καρολίνα επικριτικά.

“Εντάξει. Νομίζεις ότι το είχα προγραμματίσει; Έγινε. Ήμουν συγχυσμένη.” ,της απαντώ και κοιτάζω αλλού.

“*Συγχυσμένη*. Μάλιστα. Ελπίζω να μην επαναληφθεί γιατί ξέρεις τι θα σημαίνει αυτό.”

“Ναι Καρολίνα. Ξέρω πολύ καλά.” ,της απαντώ γυρνώντας το βλέμμα μου απηυδισμένη.

Όρες ώρες μιλάει σαν να είναι η μεγάλη μου αδελφή. Μιας και ανέφερα το θέμα της αδελφής, μου έρχεται στο μυαλό η φράση που είπε ο Άντριαν πριν με φιλήσει. Μοιάζω στην αδελφή του; Γιατί με φίλησε τότε; Είναι ψυχοπαθής ή μήπως ήθελε να αποφύγει να απαντήσει στην ερώτηση που του έκανα; Γιατί είναι επιθετικός και η διάθεσή του αλλάζει συνεχώς; Δεν μπορώ να ξέρω αλλά ούτε και θα πρέπει να με ενδιαφέρει. Έχω αποδεχτεί το λάθος μου. Το ξέρω ότι αυτό το φιλή δεν θα επαναληφθεί και νιώθω την απογοήτευση να με κατακλύζει. Όμως όχι! Δεν θα παίζω τα παιχνίδια του. Είμαι με τον Σον και είμαι χαρούμενη μαζί του. Ο Άντριαν με βγάζει εκτός εαυτού όποτε τον αντικρίζω και δεν μου αρέσει καθόλου αυτή η πλευρά του εαυτού μου.

“Είδες δηλαδή τον Miedo;” ,με ρωτάει η Καρολίνα ξάφνου με ανησυχία.

“Ναι.” ,απαντώ και ανατριχιάζω στην θύμησή του. Δεν το είπα σε κανέναν άλλο. Δεν ήθελα να τους αποπροσανατολίσω από την αποστολή μας. Έχουμε ήδη πολλά να σκεφτούμε.

“Δεν είναι ακόμα η ώρα για *ποιο* πράγμα;” ,με ρωτά επαναλαμβάνοντας τα λόγια του.

“Δεν ξέρω αλλά δεν μου άρεσε καθόλου ο τόνος του. Είμαι σίγουρη ότι θα εμφανιστεί πολύ σύντομα μπροστά μας. Πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι.”

“Σςς.” ,λέει η Σύλβια και σκύβει πίσω από τα χοντρά φύλλα μιας οξιάς.

Πλησιάζουμε και μας κάνει νόημα να σκύψουμε. Καθώς σηκώνω ελάχιστα το κεφάλι μου αντικρίζω μια τεράστια σπηλιά με την είσοδό της σε σχήμα λιονταριού. Φτάσαμε λοιπόν. Το πρώτο μας εμπόδιο βρίσκεται όμως λίγα μέτρα μακριά μας. Δύο Βεστίας έχουν φράξει την είσοδο, εμποδίζοντας κάθε εισβολέα που θα επιχειρήσει να μπει στην σπηλιά για να κλέψει αυτό που χρειαζόμαστε, όπως μας επισήμανε και η Νυμφαδώρα. Δύσκολα μπαίνεις, εύκολα βγαίνεις. Πρέπει να τους αποσπάσουμε με κάποιον τρόπο την προσοχή. Κάποιος ακουμπά τον αγκώνα μου. Γυρίζω και αντικρίζω τον Άντριαν να με κοιτάζει μέσα στα μάτια κάνοντάς μου νόημα να τον ακολουθήσω. Είναι η πρώτη φορά που βρισκόμαστε τόσο κοντά μετά από τα χθεσινά γεγονότα. Δεν ξέρω αν πρέπει να τον ακολουθήσω αλλά κάτι στην όψη του σκληραίνει και κουνάει το χέρι του δείχνοντάς μου κάτι. Σηκώνομαι και σκυφτή φτάνω κοντά του.

“Βλέπεις εκεί; Δεξιά; Υπάρχει μια ρωγμή στα βράχια. Αυτή θα είναι η είσοδός μας.”

“Μα είναι ακριβώς δίπλα στα Βεστίας.” Χαμογελάει αυτάρεσκα και σηκώνει τα μανίκια του.

“Ηρθε η ώρα να βάλουμε τα μεγάλα μέσα.” ,λέει και σφυρίζει δύο φορές. Γυρίζω το κεφάλι μου και δύο τεράστια φτερά δημιουργούν έναν κύμα αέρα, χώματος και φύλλων. Ο Νταρούλης εμφανίζεται μπροστά μας βγάζοντας τον πιο δυνατό ήχο λιονταριού που έχω ακούσει στην ζωή μου.

Η αντίδραση των Βεστίας είναι άμεση. Οι ήχοι από τις βαριές οπλές τους πάνω στις πέτρες στέλνουν δονήσεις στο δάπεδο δημιουργώντας έντονο σεισμό. Κοιτάζω έντρομη πάνω από την φυλλωσιά καθώς τα τέρατα πλησιάζουν την κρυψώνα μας. Γυρίζω το κεφάλι μου και κοιτάζω τον Άντριαν με απερίγραπτο θυμό. Αυτός μου χαμογελάει σαν να έχουμε κερδίσει ήδη την μάχη.

“Πας καλά;” ,του λέω και νιώθω τα νεύρα μου να έχουν τεντωθεί. “Θέλαμε έναν αντιπερισπασμό. Όχι μια κατά μέτωπο επίθεση. Δεν είναι ώρα να παίζεις τον άγριο Oscuro.” ,λέω και βάζω τα χέρια μου στην μέση.

Δεν ξέρω ποια είναι η πρόθεσή του αλλά δεν μου άρεσε καθόλου που δεν αποφασίσαμε σαν ομάδα την επόμενη κίνησή μας. Αντιλαμβάνομαι την στιγμή που τα λόγια μου αφομοιώνονται στο μυαλό του.

“Αυτό νομίζεις ότι κάνω;” ,λέει και βλέπω στα μάτια του να καθρεπτίζεται ο ίδιος θυμός με τον δικό μου.

“Αυτό θα κάνω λοιπόν.” ,απαντά και σηκώνεται όρθιος. Σφυρίζει μια φορά και ο Νταρούλης σκύβει το κεφάλι του σε σχήμα κορακιού. Ο Άντριαν αρπάζεται από το τρίχωμά του και ανεβαίνει στην αρκουδίσια του πλάτη.

“Πού πας;” ,του φωνάζω λίγο πριν απογειωθεί. Ακουμπώ τα χέρια μου πάνω στο απαλό τρίχωμα του Νταρούλη προσπαθώντας να τον σταματήσω.

“Να κάνω αυτό που μου είπες.” ,λέει και με δύο κινήσεις τα τεράστια φτερά του Νταρούλη τον απομακρύνουν από το έδαφος.

“Άντριαν περίμενε...” ,φωνάζω αλλά δεν γυρίζει να με κοιτάξει.

“Τι πάει να κάνει;” ,ρωτάει η Σύλβια καθώς έρχεται δίπλα μου.

“Δεν ξέρω.” ,απαντώ αγανακτισμένη καθώς η παρέα συγκεντρώνεται γύρω μου και κοιτάζει με απορία τον ουρανό.

Με δύο κινήσεις ο Άντριαν αρπάζει με μανία δύο κλαδιά δέντρων και τα σπάει στη μέση. Τα Βεστίας τον πλησιάζουν μουγκρίζοντας νευριασμένα. Μόλις φτάνει στο ύψος τους και πριν προλάβουν να αντιδράσουν ο Νταρούλης πετάει ανάμεσά τους με τον Άντριαν να απλώνει τα χέρια του χτυπώντας με δύναμη τα αυτοσχέδια ρόπαλά του πάνω στα στήθη των τεράτων. Το χτύπημα δεν άλλαξε ούτε στο ελάχιστο την πορεία των τεράτων τα οποία τώρα επιστρέφουν πιο αποφασισμένα προς τον Άντριαν. Αυτός γυρίζει πάλι πίσω και στέκεται απέναντί τους περιμένοντας να τον πλησιάσουν. Μόλις τα Βεστίας φτάνουν μπροστά του, απλώνουν τα τεράστια χέρια τους σκοπεύοντας να τον συνθλίψουν αυτός όμως γυρίζει το κεφάλι του προς στο μέρος μας και κλείνει το μάτι του. Είναι χαζός; Θα τον σκοτώσουν! Τα νύχια τους τρυπούν την μπλούζα του Άντριαν

αλλά πριν προλάβουν να τον αιχμαλωτίσουν ο Άντριαν σφυρίζει κοφτά μια φορά και ο Νταρούλης γυρίζει ανάποδα.

Έτσι τώρα ο Άντριαν κρατώντας ισορροπία με τα πόδια του και αιωρούμενος με το κεφάλι γυρισμένο προς το έδαφος απλώνει τα χέρια του και σχίζει με τα κλαδιά τους ιστούς αράχνης από το στομάχι των Βεστίας. Αυτά ουρλιάζοντας κόβονται στα δύο και διασκορπίζονται στο έδαφος. Ο Νταρούλης προσγειώνεται και ο Άντριαν κατεβαίνει τώρα θριαμβευτικά από την πλάτη του και το μόνο που θέλω να κάνω είναι να ουρλιάξω. Από τα νεύρα μου που δεν με άκουσε; Από ανακούφιση που είναι ασφαλής; Δεν γνωρίζω. Η Σύλβια όμως που έχει πέσει πάνω του ξέρει σίγουρα καλύτερα.

“Θα μπορούσες να έχεις σκοτωθεί.” ,του λέει καθώς απομακρύνεται από την αγκαλιά του εμφανώς αναστατωμένη.

“Δεν σκοτώθηκα όμως. Είμαι καλά.” ,της απαντά και της χαμογελά γλυκά. Εμένα δεν με έχει κοιτάξει ποτέ έτσι. *Συγκεντρώσου Έλλη.*

“Ωραία τώρα που είμαστε όλοι καλά μπορείς να μου εξηγήσεις προς τι όλο αυτό;” ,του λέω νευριασμένη. Ακόμα δεν έχω καταλάβει γιατί ήθελε να μας βάλει σε κίνδυνο. Το βλέμμα του σκοτεινιάζει και με κοιτάζει στα μάτια.

“Ο Νταρούλης ήταν ο αντιπερισπασμός μας. Θα οδηγούσε τα Βεστίας μακριά από την ρωγμή και θα μπαίναμε χωρίς να μας καταλάβουν. Μετά θα πέταγε πίσω μας και θα φράζαμε την μικρή είσοδο με πέτρες πριν προλάβουν να μας δουν. Αλλά...” ,απαντά και η απογοήτευση είναι χαραγμένη στο πρόσωπό του. Τον έκρινα πριν προλάβει να μου εξηγήσει. Τον έκρινα γιατί ήθελα να ξεχάσω το φιλί μας. Το βλέμμα του δεν συναντά το δικό μου καθώς λέει:

“Πάμε;” και τείνει το χέρι του προς την Σύλβια. Αυτή ενώνει την παλάμη της με την δική του και ξεκινούν να κατευθύνονται προς την είσοδο της σπηλιάς. Ο Σον με πλησιάζει και κάνει την ίδια κίνηση. Ξεκολλώ το βλέμμα μου από το χέρι του Άντριαν και κοιτάζω του Σον. Χαμογελώ λυπημένα και ενώνω το χέρι μου με το δικό του. Δεν λέμε τίποτα παραπάνω καθώς μπαίνουμε στην σπηλιά και μας καταπίνει το μαύρο σκοτάδι.

Την στιγμή που μπαίνουμε στην σπηλιά ό,τι συνέβη με τον Άντριαν σβήνεται από την μνήμη μου. Δεν είναι η ώρα ακόμα να σκεφτώ. Να τον σκεφτώ. Σφίγγω το χέρι του Σον και αυτός γυρίζει και φιλάει τρυφερά το κεφάλι μου. Θα τα καταφέρουμε. Το μόνο που ακούγεται είναι τα βήματά μας πάνω στην υγρή πέτρα. Η Σύλβια μας παρέχει το φως μέσα από την μπάλα λάβας της και προχωρούμε δισταχτικά προς το εσωτερικό της σπηλιάς. Αυτές τις στιγμές σκοταδιού αναρωτιέμαι πού μπορεί να βρίσκεται η Μπριγιάρ. Γιατί δεν έχει εμφανιστεί ακόμα μπροστά μου; Να με καθοδηγήσει, να με συμβουλέψει για την επόμενη κίνηση που πρέπει να κάνω, να μου πει γιατί διάλεξε εμένα.

“Το μονοπάτι στενεύει μπροστά μας.”, λέει ο Ντίλαν καθώς έχει προχωρήσει και ελέγχει την διέλευσή μας.

“Προσέξτε το κεφάλι σας.”, λέω στην Καρολίνα και τον Ντάνιελ που βρίσκονται πίσω μου. Η Καρολίνα κουνάει το κεφάλι της καταφατικά και με κοιτάζει σοβαρά. Η αποφασιστικότητά της μερικές φορές με τρομάζει. Είναι το άκρως αντίθετο από μένα. Μπορεί να περάσω μέρες σκεπτόμενη για το αν θα πρέπει να πράξω το κάθε τι. Αυτή, από την άλλη, το αποφασίζει σε μια στιγμή.

Κάνω ένα γρήγορο βήμα μπροστά χωρίς να το σκεφτώ και νιώθω το έδαφος να μετακινείται κάτω από το πόδι μου. Μόλις χαμηλώνω το βλέμμα μου κατανοώ αμέσως τι πρόκειται να συμβεί. Αφήνω το χέρι του Σον και με μια κίνηση καλώ τις δυνάμεις μου.

“ΠΡΟΣΕΞΤΕ.”, τους φωνάζω καθώς δημιουργώ μια σφαίρα γύρω από τα σώματά μας. Οι υπόλοιποι γυρίζουν και με κοιτάζουν εμβρόντητοι αλλά δεν κατανοούν την ανησυχία μου.

“Έλλη; Τι έπαθες;”, με ρωτάει ο Σον ανήσυχος. Κοιτάζω γύρω μου και δεν συμβαίνει τίποτα. Ο Άντριαν γελάει ξάφνου χαιρέκακα.

“Φέρεσαι σαν να πάτησες νάρκη.”, λέει και γυρίζει την πλάτη του προς το μέρος μου. Με τα ρόπαλα που εξόντωσε τα τέρατα προηγουμένως προσπαθεί τώρα να σπάσει την σφαίρα προστασίας μου. Με δύναμη χτυπάει τα κλαδιά πάνω της και όταν αυτό δεν λειτουργεί προσπαθεί με τις γροθιές του. Δεν τον κοιτάζω. Δεν με νοιάζει τι πιστεύει. Προσπαθώ να ακούσω. Να νιώσω τον αέρα καθώς αλλάζει. Γυρίζει μετά από λίγο νευριασμένος και λέει:

“Τι λες; Θα μας αφήσεις να προχωρ—” Πριν προλάβει να ολοκληρώσει την φράση του ένας πίδακας νερού εκτοξεύεται από όλες τις πλευρές της σπηλιάς. Τρύπες ανοίγουν και νερό τις θάλασσας μαζί με Πιράνιες γεμίζουν τον χώρο γύρω μας.

“Dios mío!” ,λέει η Ντόρα και αγκαλιάζει τον Νταρούλη τρομαγμένη. Ο Άντριαν με κοιτάζει νευριασμένος λες και εγώ το προκάλεσα όλο αυτό. Βασικά, ναι, εγώ το προκάλεσα, αλλά κατά λάθος.

“Και τώρα τι κάνουμε;” ,λέει η Σύλβια. Το νερό γέμισε ήδη όλο το χώρο γύρω μας. Αν για κάποιο λόγο δεν μπορέσω να κρατήσω την σφαίρα άθικτη ή θα πνιγούμε ή θα φαγωθούμε από τα Πιράνιες.

“Προτείνω να προχωρήσουμε μέχρι το τέλος του μονοπατιού. Σίγουρα θα υπάρχει κάποια σήραγγα από όπου θα μπορέσει να απομακρυνθεί το νερό.” ,λέει ο Σον.

“Και αν δεν υπάρχει;” ,ρωτάει ο Άντριαν και ενώνει τα χέρια πάνω στο στήθος του.

“Θα προχωρήσουμε και θα μάθουμε. Αλήθεια δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα μπορέσω να κρατήσω την σφαίρα.” ,λέω τρίζοντας τα δόντια μου. Η Καρολίνα ακουμπάει το χέρι της στον ώμο μου και μου χαμογελάει ενθαρρυντικά. Όλοι τότε ταχύνουν το βήμα τους προχωρώντας στο βάθος της σπηλιάς. Καθώς φτάνουμε στο σημείο που στενεύει το μονοπάτι ο Ντίλαν σταματά απότομα.

“Εγκλωβιστήκαμε.” ,λέει αγχωμένος και φτάνουμε όλοι δίπλα του. Κοιτάζω τον γκρεμό που εκτείνεται μπροστά μας. Η Νυμφαδώρα μάς είχε προειδοποιήσει ότι δεν θα ήταν εύκολο αλλά δεν είχε προσδιορίσει και το πόσο δύσκολο θα ήταν. Ρίχνω μια ματιά έντρομη στα αριστερά μου και ο Σον μου ανταποδίδει το βλέμμα. Το νερό έχει οπισθοχωρήσει ελάχιστα καθώς το καταπίνει το μαύρο σκοτάδι της αβύσσου αλλά συνεχίζει να αναβλύζει από τις εγχοπές του τοίχου.

“Τι θα κάνουμε τώρα;” ,λέει η Ντόρα που βρίσκεται πάνω στον Νταρούλη. Η στάθμη του νερού έχει αρχίσει να ανεβαίνει και σε λίγο θα γεμίσει όλο τον χώρο γύρω μας. Σηκώνω το βλέμμα μου και κοιτάζω γύρω μου. Καφέ βράχια γεμίζουν το οπτικό μου πεδίο και νερό. Πολύ νερό. Δεν μπορεί. Κάπου θα υπάρχει μια διέξοδος. Ο Ντάνιελ κοιτάζει τρομοκρατημένος καθώς το νερό ανεβαίνει και γεμίζει όλη την έκταση του γκρεμού μπροστά μας. Σε λίγο δεν θα υπάρχει μέρος που να μην καλύπτεται από νερό και Πιράνιες.

Τι ενοχλητικά ζώα, ανοιγοκλείνουν τα τεράστια στόματά τους καθώς περνούν κολυμπώντας από μπροστά μας περιμένοντας την ευκαιρία να μας κατασπαράξουν.

“Ωχ όχι όχι.” ,λέω καθώς νιώθω τα χέρια μου να τρέμουν. Μια κράμπα στα χέρια κάνει τα γόνατά μου να λυγίσουν και πέφτω στο σκληρό πάτωμα.

“Έλλη;” ,λέει τρομαγμένος ο Σον καθώς σκύβει δίπλα μου και παραμερίζει τα μαλλιά από το ιδρωμένο πρόσωπό μου. Η σφαίρα συρρικνώνεται αλλά δεν υποχωρεί. Δεν έχω κρατήσει για τόση πολύ ώρα τις δυνάμεις μου ξανά και νιώθω την κούραση να διαπερνά το κορμί μου.

“Πρέπει να σκεφτώ κάτι και γρήγορα.” ,μουρμουράει ο Σον ενώ το χέρι του κάνει κύκλους στην πλάτη μου. Ξάφνου σηκώνεται όρθιος και απλώνει τα χέρια του μπροστά δημιουργώντας κρυστάλλους σε όλο το μήκος τους.

“Φιγουρατζή.” ,λέει ο Άντριαν μέσα από τα δόντια του. Ο Σον όμως δεν του απαντά καθώς κοιτάζει γύρω του με αποφασιστικότητα. Το βλέμμα του καρφώνεται σε ένα σημείο μπροστά μας και δείχνει με την μυτερή όψη του διαμαντένιου σπαθιού του.

“Εκεί.” ,λέει ο Σον και όλοι κοιτάζουμε το μέρος που μας δείχνει. Νιώθω τόση εξάντληση. Δεν ξέρω αν μπορέσω να τα καταφέρω.

“Είσαι σίγουρος; Πώς θα φτάσουμε εκεί; Είναι πολύ μακριά.” ,λέει ο Ντάνιελ. Ο Σον γυρίζει το κεφάλι του και με κοιτάζει με αγωνία. Στο πρόσωπό μου καθρεπτίζεται ο πόνος που νιώθω και τα μάτια του αποκτούν μια απαράμιλλη λύπη. Έρχεται κοντά μου, πέφτει στα γόνατα και παίρνει το πρόσωπο μου στα χέρια του.

“Έλλη... θέλω να ξέρεις ότι είσαι η μοναδική για μένα. Ονειρευόμουν από μικρός να βρω κάποια που να με καταλαβαίνει. Και είμαι τυχερός που ήσουν εσύ αυτή η κοπέλα. Συγγνώμη που άργησα τόσο πολύ.” ,λέει και η αγωνία καθρεπτίζεται στο πρόσωπό μου. Τι εννοεί; Τα λόγια του είναι σαν να θέλει... Με φιλάει τρυφερά στα χείλη και σηκώνεται όρθιος. Με κοιτάζει για μια τελευταία φορά με λύπη και γυρίζει την πλάτη του προς το μέρος μου. Σαν να θέλει να μου πει *αντίο*.

“Σον; Όχι μην το κάνεις.” ,λέω και προσπαθώ να σηκωθώ όρθια. Δάκρυα συγκεντρώνονται στα μάτια μου και θολώνουν την όρασή μου.

“Σε παρακαλώ μην—” Παίρνει μια βαθιά ανάσα και με μια κίνηση χτυπάει ένα μέρος από την σφαίρα μου η οποία ραγίζει.

Με μια δεύτερη προσπάθεια ανοίγει ένα κενό το οποίο του επιτρέπει να απελευθερωθεί από την προστασία που του παρείχα, από την αγκαλιά μου, από την αγάπη μου. Νερό αρχίζει να μπαίνει στην σφαίρα αλλά αμέσως κλείνω το κενό με την δύναμη που μου έχει απομείνει κοιτάζοντας έντρομη το σώμα του Σον να καλύπτεται σε δευτερόλεπτα από στρώματα μυτερών δοντιών. Νιώθοντας θυμό και αγανάκτηση σηκώνομαι όρθια και χτυπώ τα χέρια μου κλαίγοντας πάνω στην σφαίρα που με χωρίζει από αυτόν. Νιώθοντας σαν φυλακισμένη που δεν μπορεί να κάνει τίποτα άλλο από το να βλέπει τον αγαπημένο της να κατασπαράζεται μπροστά στα μάτια της.

Κεφάλαιο 23

Ακούω μια κραυγή. Μια *γυναικεία* κραυγή. Δεν μπορώ να ανοίξω τα μάτια μου όμως. Είναι πρησμένα από τα δάκρυα που τώρα έχουν στερέψει. Είμαι ξαπλωμένη και δεν έχω την δύναμη να μετακινηθώ. Σμίγω τα φρύδια μου από τον πόνο που νιώθω ξαφνικά σε όλο μου το σώμα. Νιώθω σαν τα μέλη του σώματός μου να έχουν ξεριζωθεί από πάνω μου.

“Όχι μην!” ,ακούω την ξεψυχισμένη φωνή της Βρισηίδας.

“Είναι όλα καλά. Ηρέμησε καλή μου, εγώ είμαι εδώ. Ένα όνειρο ήταν.” ,λέει η Αριάδνη.

“Πρέπει να ράψουμε της αμυχές που είναι πιο βαθιές αλλιώς θα μολυνθούν.” ,λέει ο Λεωνίδας.

“Βλέπεις να έχω πάνω μου κλωστή και βελόνα;” ,του απαντά ειρωνικά.

“Έχεις κάποια λύση για αυτό; Κυρία τέλεια;” ,λέει και νιώθω να κινείται δίπλα μου.

Ένα βογκητό ακούγεται τότε στα αριστερά μου και κάποιος μετακινείται αργά προς το μέρος μου. Μέσα από τις σκιές που εμφανίζονται στα κλειστά μου μάτια βλέπω ένα δεύτερο σώμα να πλησιάζει το πρώτο.

“Νιώθεις καλύτερα;” ,ρωτάει ξάφνου ο Λεωνίδας. Δεν παίρνει κάποια απάντηση όμως. Από τον ήρεμο τόνο της φωνής του φαίνεται πως δεν υπάρχει κάποιο ίχνος της φηγούρας. Η ανακούφιση με κατακλύζει. Αυτό σημαίνει ότι είμαστε προς το παρόν ασφαλείς.

“Δεν κάνει να μετακινείσαι.” ,επιμένει. Αγκομαχητά συνεχίζουν να ακούγονται κοντά μου. “Αλέξανδρε!” ,λέει επιτακτικά ο Λεωνίδας καθώς ακούω ένα σώμα να πέφτει δίπλα μου. Η καρδιά μου χάνει έναν χτύπο. Νιώθω ξαφνικά ότι παγώνει όλο μου το σώμα. Σαν να σπάει ο πάγος και εγώ βυθίζομαι όλο και πιο βαθιά στα άδυτα νερά της παγωμένης λίμνης.

“Σου είπα να μην σηκωθείς. Γιατί δεν με ακούς γαμώτο.” ,λέει και ακούω την φωνή του να σπάει καθώς προσπαθεί να σηκώσει τον Αλέξανδρο.

“Άφησέ με.” ,απαντά νευριασμένος ο Αλέξανδρος.

“Όπως νομίζεις.”, λέει ο Λεωνίδας και κατευθύνεται με μεγάλες δρασκειλιές στα δεξιά μου που βρίσκονται τα κορίτσια. Ακούω βαριά βήματα πάνω στο χώμα και ξάφνου κάποιος γονατίζει δίπλα μου.

Ο Αλέξανδρος ακουμπά το πρόσωπό μου τόσο τρυφερά που ανατριχιάζω ολόκληρη. Πλησιάζει κοντά μου και φιλάει το μέτωπό μου. Μετά απομακρύνει τα μαλλιά από το πρόσωπό μου και πιάνει το χέρι μου. Μακάρι να μπορούσα να τον αντικρίσω. Να δω πώς είναι. Να τον κοιτάζω στα μάτια και να καταλάβω τι μπορεί να σκέφτεται. Αλλά τα μάτια μου δεν αντιδρούν και μένουν αμπαρωμένα.

“Χελάδα;”, λέει τότε χαμηλόφωνα. Η ανησυχία που ακούω στην φωνή του σχίζει την καρδιά μου στα δύο. *Είμαι καλά*, θέλω να του φωνάξω. “Ψήνεται στον πυρετό πρέπει να την μεταφέρουμε στο παλάτι. Οι νύμφες θα ξέρουν τι πρέπει να κάνουν.”

“Έντάξει.”, λέει η Αριάδνη και σηκώνεται όρθια. Δημιουργεί μια μπάλα λάβας, νιώθω έναν ζεστό αέρα να με κατακλύζει και στην συνέχεια την φωνή του Αλέξανδρου στο αυτί μου.

“Σε παρακαλώ μείνε κοντά μου.” Δυνατά χέρια με σηκώνουν από το έδαφος και με τοποθετούν πάνω σε ένα ζεστό πέτρινο φορείο το οποίο, παρόλο που είναι βολικό, μου δημιουργεί μεγαλύτερη δυσφορία.

“Μισό λεπτό.”, ακούγεται μια γνώριμη φωνή πίσω μας. “Τι συνέβη; Βασίλισσά μου;”, λέει ανήσυχη η αγαπημένη μου Νυμφαδόρα. Μα φυσικά! Βρισκόμαστε στο Μαγεμένο Δάσος δίπλα στο παλάτι μου.

“Μας επιτέθηκαν...” ,ξεκινάει η Αριάδνη και διηγείται βιαστικά ό,τι μας συνέβη.

“Και βρεθήκατε εδώ; Μια φιγούρα; Πρώτη φορά το ακούω. Μισό λεπτό.”, λέει και νιώθω ένα κύμα χρυσόσκονης να κατευθύνεται καταπάνω μου και να χτυπά το κέντρο της καρδιάς μου, αναγκάζοντάς με να πάρω μια βαθιά ανάσα. Σηκώνομαι απότομα όρθια και κοιτάζω γύρω μου. Ο αγαπημένος μου κήπος είναι κατεστραμμένος από τον τυφώνα, η Βρισηίδα κείται σε ένα φορείο σαν το δικό μου, με τον Λεωνίδα και την Αριάδνη στο πλευρό της, και ο Αλέξανδρος κρατάει ακόμα το χέρι μου τρυφερά. Μόλις τον κοιτάζω σαστισμένη, μου χαμογελάει και η ανακούφιση καθρεπτίζεται στα λαμπερά του μάτια. Με πλησιάζει και πιάνει το μάγουλό μου. Νιώθω περίεργα. Ναυτία, ζέστη, χαρά και κούραση αναμιγνύονται μέσα μου κάνοντας τα βλέφαρά μου να κλείσουν.

Χάνω τις αισθήσεις μου και ο Αλέξανδρος με αγκαλιάζει λίγο πριν χάσω εν τέλει την επαφή με την πραγματικότητα.

Μια παγωμένη πετσέτα βρίσκεται στο μέτωπό μου μόλις ανοίγω τα μάτια μου. Κοιτάζω ζαλισμένη γύρω μου και αντικρίζω το δωμάτιό μου. Σαν χθες ήταν που έφυγα από αυτό το παλάτι μην γνωρίζοντας αν θα το ξανάβλεπα. Πόσο μου έλειψε... Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα η Νυμφαδώρα με έναν δίσκο με ζεστό τσάι και τα αγαπημένα μου μπισκότα.

“Ξύπνησες βασίλισσά μου; Ελπίζω να νιώθεις καλύτερα.”, λέει και αφήνει τον δίσκο δίπλα στο κρεβάτι μου.

Σηκώνομαι αργά με στήριγμα τους αγκώνες μου και παίρνω την πετσέτα από το μέτωπό μου αφήνοντάς την σε ένα άδειο πιάτο στα αριστερά μου. Μετά ακουμπώ τον δίσκο αργά πάνω στα πόδια μου και αρχίζω να καταναλώνω το εσωτερικό του. Πρώτη φορά χρησιμοποιώ όλες τις δυνάμεις μου και ομολογώ πως δεν γνώριζα ότι θα κατέληγα σε αυτή την κατάσταση. Τόσο μα τόσο αδύναμη και ανήμπορη να μετακινήσω τα μέλη μου. Ήταν τρομακτικό το γεγονός ότι θα μπορούσε εκείνη η σκοτεινή φιγούρα να κάνει το οτιδήποτε στο σώμα μου αν έπεφτε στα χέρια του. Η εμφάνιση αυτού του τέρατος, ειδικά, μέσα στο Μαγεμένο Δάσος επίσης με ανησυχεί πολύ. Κοιτάζω την Νυμφαδώρα με απορία και την ρωτώ κάτι που ξέρω ότι θα αλλάξει τα πάντα αν επιβεβαιωθεί:

“Θέλω να μου πεις την αλήθεια Νυμφαδώρα. Γνώριζες ότι υπήρχε και άλλη είσοδος για το Μαγεμένο Δάσος;” Με κοιτάζει ντροπαλά και κάθεται αργά δίπλα μου. “Πες μου.”, της λέω επιτακτικά. Έχω το προαίσθημα ότι δεν θα μου αρέσει καθόλου η απάντησή της.

“Ναι.”, απαντά και δεν με κοιτάζει.

“Και γιατί δεν μου το είπες; Μπορεί αυτός να είναι ο λόγος που χάθηκαν οι κρύσταλλοι. Γιατί δεν μου το είπες Νυμφαδώρα;”, λέω νευριασμένη. Αυτή τρέμοντας αγκαλιάζει τον εαυτό της και λέει:

“Συγγνώμη βασίλισσά μου. Ήταν δικό μου λάθος.” Της δίνω λίγο χρόνο να μου εξηγήσει παρόλο που είμαι έτοιμη να εκραγώ. “Κάναμε ένα ξόρκι... που δεν πήγε όπως το περιμέναμε.”

“Τι ξόρκι;” ,την ρωτώ μπερδεμένη.

“Όταν εξαφανίστηκε η οικογένειά σας ήμασταν απελπισμένες. Προσπαθήσαμε τα πάντα. Το τελευταίο ξόρκι εντοπισμού που κάναμε περιείχε μαύρη μαγεία. Ήταν τόσο ισχυρό που δημιούργησε αυτή την πύλη κάνοντας ευάλωτο το Μαγεμένο Δάσος στις εισβολές.”

“Άρα οι κρύσταλλοι εξαφανίστηκαν εξαιτίας αυτής της πύλης. Και μου λες για αυτό το ξόρκι ύστερα από τόσα χρόνια.” Δεν μπορώ να νευριάσω για τον λόγο που την ώθησε να κάνει αυτή την απερισκεψία με τις αδελφές της αλλά μπορώ να εξοργιστώ που μου το κράτησε κρυφό.

“Συγγνώμη βασίλισσά μου. Δεν ήθελα να—”

“Μπορείς να βγεις για λίγο έξω; Θέλω να μείνω μόνη μου.” ,λέω διακόπτοντάς την.

“Ναι, φυσικά.” ,απαντά θλιμμένη. Μόλις κλείνει την πόρτα πίσω της σηκώνομαι αργά όρθια και κάθομαι στο περβάζι του παραθύρου μου. Είναι αλήθεια ότι και γω αν είχα τις δυνάμεις της θα προσπαθούσα τα πάντα για να βρω την οικογένειά μου αλλά το ψέμα δεν θα ήταν επιλογή για μένα. Όταν λες ψέματα χάνεται η εμπιστοσύνη. Χίλιες φορές η ωμή αλήθεια πάρα μία φορά το ψέμα. Όπως και να έχει θα πρέπει να βρω έναν τρόπο να διαφυλάξω το Μαγεμένο Δάσος αλλιώς δεν θα είναι μόνο οι κρύσταλλοι υπό εξαφάνιση, αλλά εν τέλει και κάθε μορφή ζωής σε αυτό.

“Πώς νιώθεις Βρισηίδα μου;” ,την ρωτώ καθώς κάθομαι δίπλα της στο κρεβάτι.

“Καλύτερα.” ,απαντά και κάνει έναν μορφασμό πόνου καθώς ακουμπάει τα μαξιλάρια στην πλάτη της.

“Οι νύμφες μου είπαν ότι προσπάθησαν τα πάντα.” ,της λέω στεναχωρημένη.

“Το ξέρω.” ,απαντά και κοιτάζει απορροφημένη προς το παράθυρο. Της ακουμπώ το χέρι και αυτή γυρίζει το κεφάλι της και με κοιτά με μάτια βουρκωμένα.

“Ξέρω ότι δεν θα έπρεπε να ρωτήσω αλλά... μπορείς να...”

“Να σου πω τι συνέβη.” ,προσθέτει βγάζοντάς με από την δύσκολη θέση. Το βλέμμα της γίνεται σκληρό και αποκτά την όψη πολεμίστριας με χρόνια εμπειρία σε σκληρές μάχες.

“Συγγνώμη δεν ήθελα—” ,λέω κατανοώντας την χαζομάρα που έκανα.

“Την στιγμή που μας κατάπιε ο τυφώνας τα πάντα έγιναν γκρίζα. Εξαφανιστήκατε από δίπλα μου. Φώναξα αλλά δεν έπαιρνα απάντηση. Αντικείμενα με χτυπούσαν και μου ήταν δύσκολο να τα αποφύγω. Επούλωνα την πληγή και μια άλλη γινόταν στην θέση της. Ξάφνου μέσα στην όλη καταστροφή διακρίνω μια φιγούρα. Τα μάτια μου ήταν μισόκλειστα και δεν μπορούσα να ξεχωρίσω ποιος ήταν. Νομίζοντας ότι ήσουν εσύ ή ο Αλέξανδρος την πλησίασα. Όταν κατάλαβα ότι έκανα λάθος ήταν πολύ αργά.” Η ανάμνηση φέρνει πόνο στα μάτια της και μορφάζω στο άκουσμα της περιγραφής της.

“Δεν μπορούσα να τον αντιμετωπίσω. Όσο αντιστεκόμουν τόσο πιο πολλά αντικείμενα με χτυπούσαν. Σα να μπορούσε να τα ελέγξει. Σιγά σιγά με πλησίασε και...” Τραβάει το χέρι της από το δικό μου και σκουπίζει τα υγρά της μάτια.

“Δεν χρειάζεται να συνεχίσεις. Ξεκουράσου.” ,της λέω και κάνω να σηκωθώ αλλά με τραβάει από το μανίκι.

“Όχι πρέπει να ξέρεις. Είσαι η βασίλισσα. Πρέπει να ξέρεις τι θα αντιμετωπίσεις.”

Στο άκουσμα αυτής της φράσης τρομοκρατούμαι. Είμαι η βασίλισσα αλλά *φοβάμαι*. Η δύναμή μου έχει όρια και σήμερα τα ξεπέρασα. Ό,τι και να κάνω δεν μπορώ να τους προστατέψω όλους. Δεν μπόρεσα να *την* προστατέψω και αυτό θα με κυνηγάει για όλη μου την ζωή. “Με έπιασε από τον λαιμό και έμπηξε τα νύχια του στην πλάτη μου.”

“Αρκετά!” ,λέω και σηκώνομαι όρθια. Δεν θέλω να ακούσω άλλα. Δεν μπορώ...

“Ο πόνος ήταν αβάστακτος, αλλά λίγο πριν του επιτεθεί ο Αλέξανδρος και γίνουν αυτά που ξέρεις, μέσα από τις οργισμένες μου φωνές τον άκουσα να λέει: *Το πρώτο συστατικό είναι έτοιμο.*” Γυρίζω και την κοιτάζω. Μπορεί να είναι μεγαλύτερή μου αλλά αυτή την στιγμή φαίνεται σαν την μικρή μου αδελφή. Την πλησιάζω και της φιλώ το κεφάλι χαϊδεύοντας τα μαλλιά της.

“Σε ευχαριστώ που το μοιράστηκες αυτό μαζί μου.” ,της λέω και της χαμογελώ.

“Σε ευχαριστώ που με άκουσες.” ,απαντά και μου σφίγγει το χέρι.

Κάθομαι στην όχθη του ποταμού έξω από το παλάτι καθώς αντικρίζω την δύση του ηλίου. Προσπαθώ να αδειάσω το μυαλό μου από την φρίκη της προηγούμενης μέρας. Δεν έχω μιλήσει με κανέναν άλλο μετά την συνάντησή μου με την Βρισηίδα. Τα λόγια της με έχουν συνταράξει. *Το πρώτο συστατικό είναι έτοιμο.* Τι σημαίνει αυτό;

Ένας στρόβιλος από σκέψεις γεμίζουν το κενό που έχει δημιουργήσει η απουσία του Αλέξανδρου. Ο Κίλιαν, οι τυφώνες, η φιγούρα, η πύλη και σε όλα αυτά τα μυστήρια η σκέψη μου τρέχει σε αυτόν. Πώς είναι; Πώς νιώθει; Τι κάνει; Ρίχνω ένα βότσαλο στο νερό και χαζεύω τους κύκλους που δημιουργεί στην επιφάνειά του. Δεν ξέρω αν πρέπει να αισθάνομαι έτσι. Στην πραγματικότητα δεν ξέρω τι είναι αυτό που αισθάνομαι. Μόλις τον αντικρίσω είναι λες και χρυσόσκονη γεμίζει την καρδιά μου και την κάνει να φτερουγίζει σαν νεράιδα. Αναστενάζω βαθιά.

“Είσαι καλά;” Ακούω την φωνή του και γυρίζω απότομα το κεφάλι μου. Γουρλώνω πανικόβλητη τα μάτια μου. Μήπως άκουσε τις σκέψεις μου; Το πρόσωπό του είναι κρυμμένο στην σκιά ενός δέντρου και δεν μπορώ να δω την έκφρασή του. Ηρεμώ την καρδιά μου και κουνώ καταφατικά το κεφάλι μου. Έρχεται δίπλα μου και κάθεται σε έναν βράχο, με δυσκολία, πιάνοντας το πλευρό του.

“Να σε βοηθήσω;”, τον ρωτώ και αυτός σηκώνει το χέρι του σταματώντας με.

“Όχι, δεν χρειάζεται.” Τον κοιτάζω καθώς προσπαθεί να βολευτεί στον βράχο. Το πρόσωπό του είναι γεμάτο αμυχές και πολλά σημεία στα χέρια του έχουν μια μπλε απόχρωση. Δεν θέλω να φανταστώ σε ποια κατάσταση μπορεί να βρίσκεται η πλάτη του αν και πολύ θα ήθελα να το ανακαλύψω. Κοκκινίζω στην σκέψη και γυρίζω το βλέμμα μου στην όχθη.

“Σε ευχαριστώ.”, μου λέει μετά από λίγο χωρίς να με κοιτάξει.

“Για ποιο πράγμα;”, απαντώ κοιτώντας ζαλισμένη τα νούφαρα καθώς τα παρασέρνει η ροή του νερού.

“Που με έσωσες.”, λέει σοβαρά.

“Αυτό θα έπρεπε να το πω εγώ.”, απαντώ και του χαμογελώ στραβά.

“Εκείνοι οι κυνόδοντες φαινόταν πολύ κοφτεροί.” Αυτό το σχόλιο φέρνει ένα βεβιασμένο χαμόγελο στα χείλη του.

“Θες να...” ,λέω και περιμένω να με κοιτάξει. “Να προσπαθήσω;” Του δείχνω τις πληγές που έχει στα χέρια και αυτός σε απάντηση ανοίγει την παλάμη του προς το μέρος μου. Παίρνω το χέρι του στο δικό μου και κρατώντας την αναπνοή μου καλώ τις δυνάμεις μου. Η ξεκούραση μου έκανε καλό καθώς νιώθω την δύναμή μου να κυλάει μέσα στις φλέβες μου με ευκολία. Τα τραύματα που υπήρχαν πριν από λίγο στο χέρι του εξαφανίζονται.

“Περίεργο. Οι νύμφες δεν μπόρεσαν να με γιατρέψουν.” ,λέει και μου δίνει το άλλο χέρι του. Κλείνω τα μάτια και κάνω το ίδιο, μόνο που μόλις η δύναμη διοχετεύεται προς το μέρος του νιώθω το χέρι του να ακουμπά το πρόσωπό μου. Ξαφνιάζομαι και ανοίγω τα μάτια μου τρομαγμένη.

“Συγγνώμη, απλώς...” ,λέει και τραβάει τα χέρια του μακριά. “Να είναι ότι όταν χρησιμοποιείς τις δυνάμεις σου λάμπεις. Όχι κυριολεκτικά. Απλώς νιώθω ότι κάτι μέσα σου αλλάζει και σε κάνει περισσότερο... απρόσιτη. Ήθελα να βεβαιωθώ ότι είσαι αληθινή.” Κουνώ το κεφάλι μου μπερδεμένη μην μπορώντας να κατανοήσω πλήρως τα λόγια του.

“Μα είμαι αληθινή. Βρίσκομαι δίπλα σου αυτή την στιγμή.”

“Δεν καταλαβαίνεις. Για μας ήσουν ένας μύθος. Ακούγαμε ιστορίες για σένα και την οικογένειά σου, για το μέρος που ζείτε, για την μαγεία που κληρονομεί η κάθε γενιά βασιλέων. Για μας τους απλούς κατοίκους της Universe ήσουν ένα παραμύθι.”

Η κατανόηση των λεγόμενων του είναι σαν ένα βέλος που τρυπάει την καρδιά μου. *Για μας τους απλούς κατοίκους.* Δεν αποστασιοποιείται. Παραδέχεται ότι είναι ένας από αυτούς. Άρα για αυτόν δεν είμαι τίποτα άλλο παρά ένα αξιοθέατο, ένας μύθος εν ζωή. Το βλέμμα θαυμασμού που νόμιζα ότι αντίκριζα ήταν βλέμμα εξιχνίασης και περιέργειας. Μα πόσο χαζή και αφελής ήμουν! Σηκώνομαι όρθια και τον κοιτάζω νευριασμένη στα μάτια.

“Ελπίζω αύριο να νιώσεις καλύτερα γιατί η *απρόσιτη* βασίλισσά σου θέλει όλη την ομάδα έτοιμη για την παρακολούθηση του Κίλιαν.” Γυρίζω την πλάτη μου προς το μέρος του.

“Χελάδα; Δεν εννοούσα—” ,λέει και πιάνει το χέρι μου.

“Το *Βασίλισσα* δεν ακούγεται και τόσο άσχημο τελικά.” ,απαντώ και τραβώ το χέρι μου από την λαβή του λίγο πριν αρχίσουν τα δάκρυα να αναβλύζουν από τα μάτια μου.

“Χελάδα;” ,φωνάζει πίσω μου και σηκώνεται όρθιος. “Περίμενε.” Δεν σταματώ και ταχύνω το βήμα μου έτοιμη να τρέξω αν χρειαστεί.

“Όλα καλά βασίλισσά μου;” ,λέει η Νυμφαδώρα καθώς εμφανίζεται στην είσοδο του παλατιού.

“Αύριο το πρωί θα μιλήσουμε. Όχι τώρα.” ,της απαντώ και τρέχω στο δωμάτιό μου.

Όλη αυτή την ώρα ακούω τα αγκομαχητά του Αλέξανδρου πίσω μου. Μόλις φτάνω στην πόρτα του δωματίου μου την ανοίγω και λίγο πριν προλάβω να την κλείσω το χέρι του πιάνει την μέση μου.

“Άφησέ με.” ,του λέω και ο θυμός μου αναμειγνύεται με τα δάκρυά μου. Με γυρίζει έτσι ώστε να τον αντικρίζω και σκουπίζει τα δάκρυα από το πρόσωπό μου. Όχι δεν θέλω τον οίκτο σου. “Είπα άφησέ με αλλιώς θα σου κάνω κακό.” Πλησιάζει το πρόσωπό του προς το μέρος μου.

“Μου έχεις ήδη κάνει κακό.” ,λέει χαμογελώντας και κοιτώντας τα χείλη μου. Είναι όλα μια ψευδαίσθηση. Απλώς θέλει να κατακτήσει την βασίλισσα. Δεν είμαι το τρόπαιο κανενός όμως. Λίγο πριν απομακρυνθώ από την λαβή του η Αριάδνη ανοίγει την πόρτα του υπνοδωματίου της και μας κοιτάζει. Διώχνω βιαστικά το χέρι του Αλέξανδρου από την μέση μου και ξεροβήχοντας λέω:

“Α Αριάδνη σε ήθελα. Θέλω να ειδοποιήσεις τους υπόλοιπους ότι αύριο πρέπει να συνεχίσουμε με το σχέδιό μας. Θα σας πω λεπτομέρειες αύριο το πρωί.” ,λέω βιαστικά.

“Φυσικά Χελάδα.” ,απαντά και χαμογελάει ντροπαλά λίγο πριν μπει στο δωμάτιο της Βρισηίδας. Μόλις κλείνει την πόρτα, ο Αλέξανδρος με κοιτάζει ξανά έντονα με αυτά τα πράσινα μάτια του και με πλησιάζει.

“Καληνύχτα.” ,του λέω σπρώχνοντάς τον και ανοίγοντας την πόρτα του δωματίου μου πριν προλάβει να με ακουμπήσει.

“Καληνύχτα, Χελάδα.” ,λέει ακουμπώντας με τον ώμο του το κούφωμα της πόρτας μου σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά στο γεροδεμένο στήθος του.

“Βασίλισσα για σένα.” ,απαντώ και δεν μου ξεφεύγει το παιχνιδιάρικο χαμόγελο που μου χαρίζει πριν μιας χωρίσει μια και καλή η πόρτα του υπνοδωματίου μου.

Κεφάλαιο 24Ψ

“Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό.” ,λέω γυρίζοντας το βλέμμα μου προς τους υπόλοιπους.

“Ο χαζός.” ,λέει ο Άντριαν νευριασμένος, για κάποιον λόγο που μόνο ο ίδιος γνωρίζει.

Όλοι κοιτάζουν σαν αγάλματα καθώς κόκκινες κηλίδες αίματος πυροδοτούν νέες επιδρομές από τα Πιράνιας. Δεν μπορώ να κοιτάζω άλλο. Η Ντόρα πάνω στον Νταρούλη έχει κλείσει τα μάτια της και έχει χαθεί μέσα στο τρίχωμά του μην θέλοντας και αυτή να αντικρίσει το θέαμα. Ο Ντίλαν προσπαθεί να αποστρέψει το βλέμμα του και κοιτάζει το πάτωμα. Η Καρολίνα έχει μείνει με το στόμα ανοιχτό από το σοκ. Ο Ντάνιελ είναι ανέκφραστος και με τα χέρια στις τσέπες. Η Σύλβια, θέλοντας να απασχοληθεί με κάτι, με ζεσταίνει με την μπάλα λάβας της καθώς τρέμω από την εξάντληση.

“Έλλη μου ηρέμησε.” ,λέει η Καρολίνα και σκύβει δίπλα μου μαζεύοντας τα μαλλιά μου σε μια κοτσίδα. Τα αναφιλητά μου με εμποδίζουν να αναπνεύσω φυσιολογικά και τα χέρια μου είναι μουδιασμένα. Πλησιάζει και βάζει τα χέρια της κάτω από τα δικά μου παίρνοντας πάνω της όλο το βάρος μου. Το βάρος, όμως, που υπάρχει στο στήθος μου είναι αβάστακτο. Ο Ντάνιελ δεν έχει πει λέξη μέχρι στιγμής παρά έχει καρφώσει το βλέμμα του στην μαύρη μάζα που έχει καταπιεί τον Σον. Η απάθειά του φέρνει και άλλα δάκρυα στα μάτια μου. Τον κοιτάζω ζαλισμένη.

“Γιατί δεν έκανες κάτι; Γιατί δεν τον σταμάτησες; Ήσουν δίπλα του. Ήσουν φίλος του.” ,λέω και η λύπη μου αναμιγνύεται με την οργή για την άδικη κατάληξη των γεγονότων.

“Δεν μπορούσα να κάνω κάτι. Είχε ήδη πάρει την απόφασή του.” ,λέει και δεν βλέπω ίχνος συναισθήματος στην φωνή του.

“Μα καλά τι σκεφτόταν;” ,λέει ξάφνου ο Άντριαν. Σηκώνω το κεφάλι μου και τον κοιτάζω, στην αρχή με απόλυτη ηρεμία η οποία δεν ξέρω από πού πηγάζει. Σηκώνομαι όρθια, σκουπίζω τα δάκρυά μου και τον πλησιάζω.

“Τι σκεφτόταν;” ,τον ρωτώ και ο θυμός μου ανεβαίνει στην επιφάνεια. Σιγά σιγά σαν την βροχή που ξεκινά ασθενική και γίνεται χαλάζι.

“Θυσιάστηκε για το τίποτα. Έπρεπε να το σκεφτεί καλύτερα.” ,λέει ήρεμα. Ο εκνευρισμός μου είναι απερίγραπτος.

“ΓΙΑ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ;” ,φωνάζω εγώ.

“Έλλη σε παρακαλώ.” ,λέει η Καρολίνα και προσπαθεί να με κάνει να την κοιτάξω.

“Για το τίποτα έβαλες την ζωή σου σε κίνδυνο προηγουμένως. Για το τίποτα έκανες την επίθεση στο πάρτι μας τα Χριστούγεννα. ΑΥΤΑ ήταν για το τίποτα.” ,φωνάζω καθώς φτάνω μπροστά του.

“Κατάλαβες;” ,λέω καθώς τον σπρώχνω. Θέλω να διοχετεύσω κάπου την οργή μου. Δεν μπορώ να αναπνεύσω.

“Ο Σον ήταν χίλιες φορές καλύτερος από εσένα.” ,προσθέτω και παρόλο που νιώθω ότι τον αδικώ δεν με ενδιαφέρει. Το βλέμμα του γίνεται σκοτεινό και σφίγγει τις γροθιές του. Ενώνει τα χείλη του και με κοιτάζει με μίσος. Δεν με ενδιαφέρει! Γυρίζω απότομα και κοιτάζω τους υπόλοιπους. Δεν μιλάει κανένας τους.

“Ακούω. Πείτε μου. Τι θα κάνουμε τώρα;” Δεν έχω κοιτάξει ούτε στιγμή προς το μέρος που χάθηκε ο Σον. Θέλω να τον θυμάμαι όπως ήταν. Με τα εκφραστικά του μάτια που με κοιτούσαν με αγάπη. Με τα στιβαρά του χέρια που με αγκάλιαζαν και ένιωθα μοναδική. Με...

“Κοιτάξτε!” ,φωνάζει η Ντόρα. Σηκώνω το βλέμμα μου και ακολουθώ με τα μάτια μου αργά το σημείο που μας δείχνει. Δεν θέλω να κοιτάξω γιατί ξέρω τι θα αντικρίσω. Ένα κατακρεουργημένο σώμα και αίμα. Κόκκινο αίμα, το οποίο θα εμφανίζεται στους εφιάλτες μου. Μόλις κάνω μια πλήρη στροφή και σηκώνω τα μάτια μου πλησιάζω στο σημείο που έγινε η ρωγμή και αντικρίζω κάτι που δεν περίμενα με τίποτα να συμβεί.

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου πολλές φορές. Τι συμβαίνει; Τα τρομερά Πιράνιας που μέχρι πριν λίγο είχαν γίνει μια μπάλα τώρα διαχωρίζονται. Αργά δημιουργείται ένα κενό ανάμεσά τους και... Παίρνω μια βαθιά ανάσα. Δάχτυλα, ναι είδα δάχτυλα να κινούνται.

“Σον;” ,λέω σιγανά με ελπίδα. Ξάφνου με μεγάλη δύναμη τα Πιράνιας διασκορπίζονται στο νερό και στο κέντρο μένει το σώμα του. Ακίνητο. Είναι γεμάτος πληγές και το αίμα του κυλά σαν κόκκινο, παχύρευστο χρώμα μέσα στο νερό. Τα Πιράνιας παρόλα αυτά δεν τον πλησιάζουν.

Όλο του το σώμα έχει γίνει μια πανοπλία με αιχμηρές διαμαντένιες άκρες. Αλλά από το κεφάλι έως τα πόδια του δεν υπάρχει ίχνος δέρματος, άρα όλο αυτό το αίμα από πού προήλθε; Κοιτάζω έντρομη τα θανατηφόρα πλάσματα καθώς απομακρύνονται και μπαίνουν πάλι στις φωλιές τους. Είναι το δικό τους αίμα. Είναι ο Σον που φοβούνται.

Ο Σον σηκώνει αργά το κεφάλι του και με κοιτάζει. Μοιάζει μπερδεμένος. Πώς μπορεί και κρατά την ανάσα του ακόμα; Σα να σκέφτεται το ίδιο ανοίγει το στόμα του από την έκπληξη και φούσκες δημιουργούνται στο νερό. Το κλείνει με τα χέρια του. Το χαμόγελο ανεβαίνει στα χείλη μου και αυτός το αντιλαμβάνεται. Έρχεται κοντά στην σφαίρα μου και ακουμπά το χέρι του στο ίδιο σημείο με το δικό μου. Μας χωρίζει μόνο ένα λεπτό στρώμα γυαλιού. Τα μάτια μου βουρκώνουν. Είναι ζωντανός! Βρίσκεται μπροστά μου. Για να είμαι ειλικρινής *κολυμπά* μπροστά μου μέσα στο νερό.

“Συγγνώμη που διακόπτω αλλά μήπως να βγαίναμε από εδώ μέσα πριν γίνουμε και μεις υδρόβια;” ,λέει η Σύλβια πίσω μου.

“Ναι.” ,λέω και σκουπίζω τα μάτια μου. Δείχνω στον Σον το σημείο που μας έδειξε προηγουμένως και αυτός κουνά καταφατικά το κεφάλι του. Γυρίζει και *κολυμπά* γρήγορα προς τα εκεί.

“Το ήξερα!” ,λέει ο Ντάνιελ μέσα από τα δόντια του.

“Τι ήξερες;” ,τον ρωτώ μην παίρνοντας τα μάτια μου από τον Σον.

“Τίποτα.” ,λέει και δεν έχω το κουράγιο να επιμείνω. Μου φτάνει που βλέπω τον Σον ζωντανό. Οτιδήποτε άλλο μπορεί να περιμένει. Ο Σον φτάνει στην σχισμή που δημιουργείται ανάμεσα στους βράχους, σαν ένα φράγμα που στέκεται φρουρός μην αφήνοντας τα ορμητικά νερά του ποταμού να χυθούν στην πόλη. Στην περίπτωση μας όμως η καταστροφή θα βοηθήσει στην απελευθέρωση. Με ορμή χτυπά τις γροθιές του πάνω στα πέτρινα τοιχώματα της σπηλιάς. Η διαμαντένια πανοπλία του μένει απaráλλαχτη καθώς μεγάλα κομμάτια βράχου ξεπηδούν από παντού. Δεν ήξερα ότι ένας Luminoso μπορεί να δημιουργήσει μια τέτοια διαμαντένια ενδυμασία προστατεύοντας όλο του το σώμα. Ομολογώ ότι θα ήταν πολύ χρήσιμο σε περιόδους μάχης. Να μην προσθέσω κιόλας ότι τον κάνει να δείχνει σαν ήρωα παραμυθιού. Με μια τελευταία γροθιά, φως μπαίνει μέσα στην σπηλιά και το νερό απομακρύνεται σε δευτερόλεπτα λες και ένα μυθικό τέρας το ρούφηξε με ένα τεράστιο καλαμάκι.

Ο Σον βρίσκεται τώρα στην άλλη άκρη της σπηλιάς σκαρφαλωμένος σε ένα κομμάτι βράχου χαμογελώντας πλατιά. Κατεβάζω απότομα τα χέρια μου και η μπάλα εξαφανίζεται. Παίρνω βαθιές ανάσες και κουνώ τα χέρια μου προσπαθώντας να τα ξεκουράσω. Τι ανακούφιση!

“Ελάτε.” ,λέει η Ντόρα και μας κάνει νόημα να ανέβουμε στον Νταρούλη.

“Δεν μπορεί να μας κουβαλήσει όλους. Πηγαίνετε εσείς λίγοι κάθε φορά.” ,λέω και κοιτάζω τα χέρια μου.

“Και εσύ;” ,με ρωτά η Καρολίνα ανήσυχη.

“Εγώ θα βρω άλλον τρόπο.” Γυρίζω τις παλάμες μου προς το έδαφος και κλείνω τα μάτια μου αναλογιζόμενη ότι αυτή ήταν η πρώτη μου σκέψη μόλις είδα μπροστά μου το τεράστιο κενό. Τώρα είναι η ευκαιρία μου. Μπορώ να το κάνω.

“Θα γυρίσουμε να σε πάρουμε.” ,ακούω την φωνή της Σύλβιας μετά από λίγο, μην δίνοντας σημασία στα λόγια μου.

Ανοίγω τα μάτια μου και κοιτάζω την παρέα καθώς έχει μετακινηθεί στο άλλο άκρο της σπηλιάς. Είμαι η τελευταία. *Έλλη τι χαζή ιδέα είναι αυτή που έχεις. Θα σκοτωθείς.* Ο Νταρούλης ετοιμάζεται να κάνει την τελευταία πτήση του ερχόμενος προς το μέρος μου με τη Ντόρα για οδηγό του αλλά κάνω νόημα να σταματήσουν. Αν δεν το δοκιμάσω τώρα δεν ξέρω πότε θα ξαναβρώ το κουράγιο. Όλα είναι δυνατά αρκεί να έχουμε θάρρος. Τουλάχιστον θα ξέρουν πού θα βρουν τα κοκαλάκια μου σκέφτομαι και χαμογελώ. Νιώθω τον αέρα να αλλάζει γύρω μου. Από ασφυκτικός γίνεται αναζωογονητικός. Με περικυκλώνει, παρασέρνει τα μαλλιά μου σε έναν αυθόρμητο χορό και στέλνει ένα κύμα δροσιάς στο σώμα μου. Κοιτάζω ξαφνιασμένη τα πόδια μου καθώς χάνουν την επαφή με το έδαφος και ξάφνου... πετώ προς τους Glory.

Το γέλιο μου ακούγεται σε κάθε γωνιά της σπηλιάς με τον αντίλαλο να δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι κάποιος γελά πίσω σε μένα στον ίδιο τόνο. Πετώ πάνω από μια αβαθή τρύπα και δεν φοβάμαι αν θα με καταπιεί. Νιώθω ότι μαζί με το σώμα μου μετακινείται και όλο το βάρος που αισθανόμουν μέσα μου. Φτάνω στη άλλη άκρη και πατώ αργά στον λίγο χώρο που μου έχει αφήσει η ομάδα. Νιώθω πανευτυχής.

“Ήσουν υπέροχη.”, λέει ο Σον δίπλα μου και σηκώνω το κεφάλι μου κοιτάζοντάς τον. Στα μάτια του βλέπω τον θαυμασμό και νιώθω απaráμιλλη χαρά. Όχι μόνο γιατί τα κατάφερα ή επειδή έχω αρχίσει να συνηθίζω τον νέο εαυτό μου αλλά και επειδή αισθάνομαι ότι έχει αρχίσει να τον αποδέχεται και αυτός. Κοιτάζω το σώμα του το οποίο έχει καλυφθεί λες με διαμαντένιους γάντζους, παρόλα αυτά αναδεικνύει τέλεια τους κοιλιακούς του, και χαμογελώ πονηρά.

“Όσο γοητευτικό και να σε κάνει η πανοπλία θα μπορούσες να την αποχωριστείς για λίγο; Θα ήθελα να σε φιλήσω χωρίς να διακινδυνεύω να χάσω την ζωή μου.”

Γελάει δυνατά και μου κλείνει το μάτι καθώς η πανοπλία του παρασύρεται μέσα σε μια μπλε ομίχλη. Μόλις χάνεται και το τελευταίο κομμάτι της με τραβά στην αγκαλιά του. Σηκώνομαι στις μύτες των ποδιών μου και τον φιλώ περνώντας τα χέρια μου στον λαιμό του.

“Νόμιζα ότι σε έχασα.”, λέω και ένα δάκρυ κυλά στο μάγουλό μου. Αυτός το σκουπίζει με το δάχτυλό του και βάζει μια τούφα από τα μαλλιά μου πίσω από το αυτί μου.

“Συγγνώμη. Έπρεπε να προσπαθήσω.”, απαντά απολογητικά.

“Μην μου το ξανακάνεις αυτό.”, του λέω και τον χτυπώ στο στήθος.

“Ποτέ, αγάπη μου.”, απαντά και αγκαλιάζει το κεφάλι μου. Κλείνω τα μάτια μου στο άγγιγμά του. Vintage βιβλία, τριαντάφυλλα και τώρα έχει προστεθεί η αλμυρή θάλασσα στο άρωμά του. Το οποίο με κάνει να θυμηθώ τον...

“Έχμ, λοιπόν, όσο ρομαντικό και αν είναι όλο αυτό συγγνώμη που σας το χαλάω αλλά θα χρειαστεί να δείτε κάτι.”, λέει ο Ντάνιελ και μας κάνει νόημα να περάσουμε το άνοιγμα της σπηλιάς. Είχα ξεχάσει ότι όλοι βρίσκονται δίπλα μου τόση ώρα και πρώτος ο Άντριαν είναι αυτός που γυρίζει το βλέμμα του και χάνεται με μιας.

“Το πρώτο συστατικό για την ελευθερία μας βρίσκεται μπροστά μας.”, λέει περήφανα και κοιτάζουμε όλοι τον τεράστιο σταλαγμίτη που έχει ενωθεί με τον σταλακτίτη στο κέντρο της σπηλιάς. Ωραία και τώρα τι κάνουμε;

Κεφάλαιο 25

Ακούς εκεί; *Απρόσιτη*. Λες και είμαι καμιά μάγισσα και κάνω τα μαγικά μου ξόρκια όπου βρεθώ και όπου σταθώ διώχνοντας τους πάντες από δίπλα μου, σκέφτομαι καθώς μετακινούμαστε με την άμαξα και πάλι προς την Ντιαμάντε. Γι' αυτό χάθηκε μήπως όλη η οικογένειά μου; Για να γίνω πιο *απρόσιτη*; Ή μήπως την εξαφάνισα για να έχει νόημα και η μοναξιά μου; Χα. Αυτό είναι, το βρήκα. Γελώ με τον εαυτό μου που πίστεψα έστω και λίγο ότι μπορεί να του άρεσα όπως είμαι. Χωρίς τον τίτλο της βασίλισσας. Πρέπει, λοιπόν, να τον βγάλω από το μυαλό μου και να μην τον κοιτάζω για αρχή. Ναι, έτσι θα αρχίσει σιγά σιγά η καρδιά μου να μπαίνει στην ρουτίνα που ζούσε τόσα χρόνια. Χωρίς ανόητα αγόρια να την αποσπούν. Όσο όμορφος και να είναι η καρδιά μου ανήκει σε μένα. Οπότε θα κάνω σαν να μην υπήρξε ποτέ και θα κρατήσω αποστάσεις για να πάρει το μήνυμα. Έτσι θα αναδειχθεί και ο τίτλος μου “Η απρόσιτη βασίλισσα Χελάδα.”

Ξεφυσώ αγανακτισμένη και στο μυαλό μου έρχεται η συζήτηση που είχα με την Νυμφαδώρα λίγο πριν φύγουμε από το παλάτι:

“Σε ακούω.” ,λέω στην Νυμφαδώρα καθώς κλείνει τη πόρτα του δωματίου μου και πετά διστακτικά δίπλα μου.

“Βασίλισσά μου ξέρω ότι αυτό που κάναμε ήταν αδικαιολόγητο και ζητώ συγγνώμη εκ μέρους όλων των νυμφαδελφών μου.” Ξεφυσώ και την κοιτάζω με θυμό, λύπη αλλά και κατανόηση. Δεν μπορώ να ξεχάσω ότι έχει σταθεί δίπλα μου τόσα χρόνια και το πόσο με είχε βοηθήσει την περίοδο που έχασα την οικογένειά μου.

“Εντάξει Νυμφαδώρα σας συγχωρώ αλλά δεν θέλω να μου κρύβετε τίποτα από τώρα και στο εξής. Θέλω να σας έχω εμπιστοσύνη. Είμαι κατανοητή;”

“Απολύτως βασίλισσά μου.” ,λέει και υποκλίνεται πανευτυχής. “Αν επιτρέπεται να ρωτήσω πού βρίσκεται η έρευνα των λίθων;”

“Στο μηδέν.” ,απαντώ και πιάνω το μέτωπό μου. Όλη αυτή η κατάσταση με έχει αγχώσει αφάνταστα. Αν ήταν εδώ η μητέρα θα ήξερε τι θα με έκανε να νιώσω καλύτερα. Θα με παρηγορούσε. Αν ήταν εδώ ο πατέρας θα είχε βρει ήδη την λύση. Αν ήταν εδώ ο Έντι θα έκανε κάποιο αστείο κάνοντάς μας όλους να ξεσπάσουμε σε ασυγκράτητα γέλια.

Αν ήταν εδώ ο Τζέικομπ θα... με αγκάλιαζε τρυφερά και θα μου έλεγε ότι όλα θα πάνε καλά.

“Δεν ξέρω αν θα σας βοηθήσει κάπως αυτό που θα σας πω.” ,λέει η Νυμφαδώρα ξαφνικά. Σηκώνω το κεφάλι μου και περιμένω να μιλήσει. Οτιδήποτε θα βοηθούσε αυτή τη στιγμή.

“Θυμήθηκα ότι, όταν κάναμε το ξόρκι, στα λόγια που ειπώθηκαν ήταν και τα εξής:

Ας λυθεί το μυστήριο του χαμού και ας μεταφερθεί κάπου αλλού. Όσοι αγαπηθούν, να σωθούν και όσοι μισούν, να εξαφανιστούν. Όπου υπάρχει καλό υπάρχει και κακό. Στο τέλος ας υπερισχύσει το πιο ισχυρό.

Αυτά ήταν τα τελευταία μας λόγια πριν δημιουργηθεί η πύλη U προς το Μαγεμένο Δάσος. Αλλά θυμάμαι ξεκάθαρα την ανατριχίλα που ένιωσα μόλις είπα την τελευταία λέξη. Ένιωσα μέσα μου ότι κάτι δεν πήγε καθόλου καλά με το ξόρκι αλλά δεν μπορούσα να το προσδιορίσω. Μετά μια από τις νύμφες είδε μια μαύρη μάζα να φεύγει από αυτή την καινούρια είσοδο του δάσους και την ακολούθησε. Μέχρι να περάσει την πυκνή φυλλωσιά η μαύρη ομίχλη είχε χαθεί. Μπορεί να ήταν κάποιο παιχνίδισμα του φωτός της είπα και δεν το ξανααναφέραμε.”

Τι σημαίνει τώρα αυτό; Ότι το κακό υπερίσχυσε και εξαφάνισε και την οικογένειά μου αλλά και τους λίθους; Σμίγω τα φρύδια μου με απορία.

“Εντάξει Νυμφαδώρα μου σε ευχαριστώ. Αν θυμηθείς κάτι άλλο σε παρακαλώ να με ενημερώσεις.”

“Εντάξει θα σας κρατώ ενήμερη. Καλό ταξίδι να έχετε.” ,λέει και με μια υπόκλιση βγαίνει από το δωμάτιό μου.

Μαζεύω τα μαλλιά μου και τα πιάνω σε μια ψιλή κοτσίδα. Καλό και κακό. Άσπρο και μαύρο. Γινγκ και γιανγκ. Όλα σε δύο αποχρώσεις. Ποιο θα υπερισχύσει τελικά;

Τα δεδομένα είναι τα εξής: Είναι βράδυ. Πίσσα σκοτάδι. Φορώ την άσπρη κάπα μου. Είμαι σαν μια χιονονιφάδα μια κρύα νύχτα του χειμώνα με τα αστέρια να συντροφεύουν την κάθοδό μου στην αφιλόξενη ασφαλτο. Μια ακόμα αλήθεια είναι ότι οι υπόλοιποι δεν συμμερίζονται το απίστευτο ενδυματολογικό μου γούστο και φορούν μάσκες και μαύρα ρούχα μάχης. Ναι, όπως το φαντάζεστε! Με όλα τα απίστευτα μαχαίρια και αιχμηρά αντικείμενα. Θέλουν να είναι προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσουν άμεσα την κάθε απειλή που μπορεί να προκύψει. Εγώ όμως δεν τα χρειάζομαι αυτά. Έτσι; Γιατί έχω τις δυνάμεις μου και είμαι ατρόμητη. Έτσι; Ποιόν κοροϊδεύω; Τρέμω από την ανυπομονησία και την αδρεναλίνη. Μια γάτα να περάσει τώρα από δίπλα μου θα μείνω στον τόπο, σκέφτομαι και γελάω νοητά.

Στεκόμαστε όλοι στο ίδιο σημείο που πριν από δύο μέρες βρισκόμουν εγώ με τον Αλέξανδρο. Κρυμμένοι στις σκιές. Περιμένουμε την άφιξή τους. Ξέχασα να αναφέρω ότι αν και δεν ανακαλύψαμε τίποτα καινούριο (πέρα από την πύλη U, ένα εγωπαθές τέρας και έναν τυφώνα που βρίσκει τις πιο ακατάλληλες στιγμές να εμφανιστεί) συνεχίζουμε το σχέδιο “Αιχμαλωσία της νυφίτσας” το οποίο περιέχει κενά σημεία και το αποτέλεσμα είναι 100% αμφίβολο. Τι καλύτερο από το να παραταθεί το άγχος μου; Το σημαντικότερο δεδομένο είναι όμως ότι έχω καταφέρει από χθες να μην κοιτάξω στα μάτια τον Αλέξανδρο ούτε για μια στιγμή. Παρόλο που όλη την ημέρα τον απέφυγα επιτυχώς νιώθω τώρα με περίεργη βεβαιότητα το βλέμμα του πάνω μου και αισθάνομαι οργή για τα λόγια του αλλά και μια ζεστασιά που με γεμίζει με αυτοπεποίθηση. Ναι είμαι η Χελάδα και ναι είμαι έτοιμη να αποκαλύψω τα μυστικά του Χανς.

Η Βρισηίδα έχει συνέλθει ευτυχώς από την επίθεση που υπέστη αν και οι πληγές της δεν έχουν κλείσει τελείως ακόμα. Πολύ φοβάμαι ότι θα μείνουν άσχημα σημάδια πάνω στο σώμα της και η αιτία παραμένει άγνωστη. Για ποιον λόγο να συμβεί αυτό και ποιο ήταν εκείνο το τέρας; Παίρνω μια βαθιά ανάσα καθώς επαναφέρω στην μνήμη μου την τρομερή μορφή του. Ήταν ένας εφιάλτης! Απορώ πώς μετά από την ξεκάθαρη απειλή της σωματικής της ακεραιότητας ήταν παραπάνω από πρόθυμη να έρθει μαζί μας απόψε. Πράγμα που με κάνει να την εκτιμήσω ακόμα περισσότερο.

Όσον αφορά το ζευγαράκι... κάνω σαν να μην αντιλαμβάνομαι κάθε φορά που ενώνουν τα δάχτυλά τους ή όταν ο Λεωνίδας χαϊδεύει τρυφερά την πλάτη της Αριάδνης. Είναι δικαίωμά τους να κρατούν την σχέση τους κρυφή. Αν και με θλίβει πολύ αυτό καθώς πίστευα ότι είχαν αρχίσει να με εμπιστεύονται.

“Πρέπει να πλησιάσουμε.”, ακούω την φωνή του Αλέξανδρου η οποία με βγάζει από τον εσωτερικό μου μονόλογο και με επαναφέρει ξάφνου στο παρόν. Ακουμπά την μέση μου τρυφερά. Σίγουρα οι άλλοι δεν το αντιλαμβάνονται μέσα στο σκοτάδι αλλά νιώθω ότι δεν θα έπρεπε να συμβεί αυτή η κίνηση. Γυρίζω το κεφάλι μου αργά με σκοπό να τον απωθήσω αλλά το οπτικό μου πεδίο επικεντρώνεται στα χείλη του. Μην τον κοιτάξεις στα μάτια Χελάδα. Και τα χείλη του όμως έχουν την ίδια επίδραση.

“Έννοώ να πλησιάσουμε το Δημαρχείο.”, λέει παιχνιδιάρικα. Κοκκινίζω σε όλο μου το πρόσωπο. Αχ πόσο αγαπώ το σκοτάδι.

“Ναι φυσικά και πρέπει.”, απαντώ σοβαρά και γυρνώ απότομα την πλάτη μου στους υπόλοιπους. Χελάδα συγκεντρώσου επιτέλους. Κοιτάζω τριγύρω. Μέσα στο σκοτάδι το μόνο που ξεχωρίζει είναι το ολόφωτο Δημαρχείο. Πολύ περίεργο πάντως να καταστραφούν τα περισσότερα σπίτια της πόλης και αυτό να στέκεται ακόμα όρθιο.

“Να’ τοι.”, λέω μετά από λίγο καθώς οι σκιές αλλάζουν σχήμα και δύο φιγούρες εμφανίζονται στα δεξιά μας. Ο Χανς και ο Ρατόν περπατούν γρήγορα κατευθυνόμενοι προς την κεντρική είσοδο του κτηρίου, ανεβαίνουν τα σκαλιά και λίγο πριν κλείσει η πόρτα ο Χανς γυρίζει και κοιτάζει ένοχα προς το μέρος μας.

“Μήπως μας είδε;”, ρωτάει η Αριάδνη αγχωμένη.

“Αποκλείεται.”, απαντά ο Λεωνίδας ψιθυριστά.

“Πάμε.”, λέω ανυπόμονα και κάνω ένα βήμα να βγω στον κεντρικό δρόμο. Νιώθω δυνατά χέρια να με τραβούν ξανά στο σκοτάδι. Σαν σε Déjà vu.

“Περίμενε. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Μπορεί να μας δουν.”, λέει ο Αλέξανδρος στο αυτί μου. Καταπίνω και κουνώ το κεφάλι μου καταφατικά.

“Σωστά. Από πού θα μπούμε όμως;” Δεν απαντάει κανείς. Μετά από μια άβολη στιγμή αφωνίας γυρίζω προς τους υπόλοιπους κοιτάζοντάς τους με απορία.

Το μυαλό μου έχει αδειάσει από ιδέες. Ξάφνου το χαμόγελο του Αλέξανδρου λάμπει μέσα στο σκοτάδι και τα μάτια του αποκτούν μια πονηρή χροιά. “Έχω μια ιδέα.”

“Δεν πας καλά μου φαίνεται.” ,λέω νευριασμένη. “Αν είναι *αυτή* η λύση που βρήκες προτιμώ να το κάνω με τον δικό μου τρόπο.”

“Και ποιος είναι αυτός;” ,μου απαντά και ενώνει τα χέρια στο στήθος του. Κοιτάζω προς το κτήριο. Η κεντρική είσοδος είναι απαγορευτική φυσικά. Οπότε...

“Από το παράθυρο.” ,λέω με σιγουριά.

“Εμπρός λοιπόν.” ,απαντά και δείχνει προς το κοντινότερο παράθυρο. Τον κοιτάζω έντονα στα μάτια. Τόση προσπάθειά για το τίποτα. Η ειρωνεία του, όμως, με νευριάζει ακόμα περισσότερο.

“Πολύ ευχαρίστως.” Γυρίζω απότομα, βάζω την κουκούλα στο κεφάλι μου και κάνω ένα διστακτικό βήμα μπροστά κοιτάζοντας γύρω μου.

“Μα—” ,ξεκινάει να πει ο Λεωνίδα.

“Άστην, όπως φαίνεται η βασίλισσά μας ξέρει πολύ καλά τι πρέπει να κάνει.” ,απαντά ο Αλέξανδρος και χωρίς να γυρίσω να τον κοιτάξω ξέρω ότι του είναι πολύ δύσκολο να συγκρατήσει το γέλιο του. Μπράβο Χελάδα, πάλι ρεζίλι έγινες. Μακάρι να πιάσει το σχέδιό μου αλλιώς θα γελάνε ακόμα και τα εγγόνια μου με την χαζομάρα μου.

Αφού σιγουρεύομαι ότι κανένας δεν περνά από την δυτική πλευρά του κτηρίου περπατώ γρήγορα προς το παράθυρο σταματώντας κάθε λίγο και λιγάκι πίσω από άμαξες ή λάμπες δρόμου. Τελικά φτάνω με κομμένη την ανάσα στο παράθυρο. Πατάω πάνω σε χαρτόκουτα και πέτρες και ρίχνω εν τέλει όλο το βάρος μου στο περβάζι. Σηκώνω αργά το κεφάλι μου και μέσα από τις κουρτίνες βλέπω δύο σκιές να κινούνται. Συγκεκριμένα την ψηλόλιγνη μορφή του Χανς και τον σκυφτό ποντικό. Από ότι φαίνεται το συγκεκριμένο παράθυρο είναι του γραφείου του Χανς, όπου καταστρώνει τα σχέδιά του μαζί με τα τσιράκια του. Οπότε πρέπει να βρω κάποιο άλλο παράθυρο. Κατεβαίνω προσεχτικά και γυρίζω το βλέμμα μου προς την παρέα στην οποία ο μόνος που σίγουρα διασκεδάζει είναι ο Αλέξανδρος. Τι γουρούνι Θεέ μου!

Κατεβάζω την κουκούλα και άλλο προς το πρόσωπό μου και μετακινούμαι προς το πίσω μέρος του κτηρίου. Το επόμενο παράθυρο είναι ενός υπνοδωματίου. Προσπαθώ να το σηκώσω ρίχνοντας όλο μου το βάρος πάνω του αλλά είναι κλειδωμένο. Απίστευτο! Στα βιβλία δράσης ο ήρωας πάντα βρίσκει ένα παράθυρο ως δια μαγείας ξεκλείδωτο. Γιατί δεν μπορεί να συμβεί και σε μένα αυτό; Γυρίζω όλο το κτήριο και όλα είναι στην ίδια κατάσταση. Επιστρέφω με την ουρά στα σκέλια κοιτάζοντας τον δρόμο. Νιώθω τον Αλέξανδρο να με κοιτάζει με ανυπομονησία.

“Λοιπόν; ”

“Ωραία είχες δίκιο.” ,λέω και σηκώνω με αγανάκτηση τα χέρια μου.

“Αρα ακολουθούμε το σχέδιο του Αλέξανδρου; ” ,ρωτάει η Βρισηίδα.

“Δυστυχώς ναι. ”,λέω εγώ.

“Μπορώ να το κάνω εγώ αν θες.” ,λέει ο Λεωνίδας νιώθοντας την δυσφορία μου. Την στιγμή, όμως, που είμαι έτοιμη να απαντήσω καταφατικά, μιλάει ο Αλέξανδρος πρώτος.

“Όχι, εγώ θα το κάνω.”

“Θα το κάναμε εμείς αλλά δεν νομίζω να μπορούμε λόγω του σωματοτύπου μας.” ,λέει η Αριάδνη.

“Είπα θα το κάνω εγώ!” ,επιμένει ο Αλέξανδρος σφίγγοντας τις γροθιές του.

“Θα ασχοληθεί ο καθένας με το δικό του κομμάτι και όλα θα πάνε καλά.” ,λέω και τους κοιτάζω έναν έναν. “Σας ευχαριστώ που δεχθήκατε να με βοηθήσετε ακόμα και αν αυτό που κάνουμε δεν έχει κανένα νόημα και είναι μια λάθος εκτίμησή μου.”

“Και μεις που μας εμπιστεύτηκες.” ,απαντά η Βρισηίδα. Παίρνω δύναμη από το αποφασιστικό τους βλέμμα και κουνώ καταφατικά το κεφάλι μου.

“Είμαι έτοιμη.” ,λέω και γυρίζω προς τον Αλέξανδρο. “Μην το ευχαριστηθείς πολύ.”

“Θα προσπαθήσω.” ,απαντά και ανοίγει τα χέρια του χαμογελώντας.

“Να προσέχεις, εντάξει;” ,ακούω την φωνή του Λεωνίδα γεμάτη έγνοια.

“Και συ.” ,απαντά η Αριάδνη ανήσυχη.

“Αν γίνει κάτι μας ειδοποιείς αμέσως.”

“Εντάξει.” Νιώθω πίσω μου μια αγκαλιά και ένα φιλί αλλά αυτό που ακούω στα αλήθεια είναι οι χτύποι της καρδιάς μου.

“Μπορώ;” ,ρωτάει ο Αλέξανδρος δείχνοντας τα πόδια μου. Τον κοιτάζω εξονυχιστικά. Είναι καλή ιδέα αυτή τελικά; Έχω ακόμα τις αμφιβολίες μου αλλά περνώ τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του ούτως ή άλλως. Αυτός με μια κίνηση σηκώνει τα πόδια μου από το έδαφος και με κρατάει στην αγκαλιά του. Με στερεώνει καλύτερα στα χέρια του και πλησιάζει το πρόσωπό μου μέσα στην κουκούλα.

“Το ξέρω ότι δεν σου αρέσει *καθόλου* η ιδέα να βρίσκεσαι στην αγκαλιά μου αλλά προσπάθησε να το συνηθίσεις.” ,λέει και φιλάει το μάγουλό μου. Γουρλώνω τα μάτια μου αλλά δεν τον αφήνω να μπει στο μυαλό μου.

“Το ξέρω ότι δεν σου αρέσει *καθόλου* να ακουμπάς την απρόσιτη βασίλισσα αλλά σε διαβεβαιώνω ότι δεν θα ξανασυμβεί.” Με αυτή μου την δήλωση χαμογελά θλιμμένα και αποστρέφει το βλέμμα του. Το μάγουλό μου καίει από την ξαφνική επαφή με τα χείλη του και προσπαθώ με δυσκολία να μην σηκώσω το χέρι μου και το ακουμπήσω.

“Ας ξεκινήσουμε.” ,λέει η Βρισηίδα ανυπόμονα και χωρίς να περιμένει απάντηση ο Αλέξανδρος κάνει ένα βήμα μπροστά βγαίνοντας προς το φως.

Κεφάλαιο 26Ψ

Σύμφωνα με την Νυμφαδώρα η λύση θα βρισκόταν σε μια σπηλιά σε σχήμα λιονταριού και συγκεκριμένα στην ένωση ενός σταλαγμίτη με ένα σταλακτίτη. Η λύση σε τι όμως; Και τι ακριβώς βρίσκεται σε αυτή την ένωση;

“Μήπως πρέπει να τον σπάσουμε;” ,προτείνει δειλά η Ντόρα.

“Και γω αυτό σκεφτόμουν.” ,λέει ο Ντάνιελ και της χαμογελά.

“Και αν αυτό οδηγήσει στην κατάρρευση της σπηλιάς;” ,λέει η Καρολίνα δείχνοντας προς τα πάνω. “Βλέπετε ότι το πιο σταθερό στήριγμα της οροφής είναι αυτό το σημείο.”

Κοιτάζω την οροφή της σπηλιάς, είναι γεμάτη με σκοτεινές τρύπες που σίγουρα φιλοξενούν ανατριχιαστικές νυχτερίδες. Το τοπίο όμως γενικότερα είναι μοναδικό. Από τον ουρανό κρέμονται σε διάφορα μεγέθη χρυσοί σταλακτίτες δημιουργώντας σχήματα όπως τεράστιες κουρτίνες που κρύβουν μυστικά αιώνων. Γύρω μου λεπτές στήλες προεξέχουν από έδαφος και ουρανό σχηματίζοντας ένα γιγαντιαίο στόμα τέρατος με μυτερά, μακριά δόντια και μια μικρή, ρηχή, γαλάζια λιμνούλα στο κέντρο του. Στα δεξιά μου πέτρινες σκάλες οδηγούν σε κάποιον άλλο όροφο μέσα στο σπήλαιο.

“Είναι σίγουρα το σημείο που μας υπέδειξε η Νυμφαδώρα;” ,ρωτά ο Σον και με κοιτάζει.

“Ναι είμαι βέβαιη ότι αυτό είναι.”

“Ντίλαν πού πηγαίνεις;” ,ρωτά η Καρολίνα ξαφνικά. Γυρίζουμε όλοι και κοιτάζουμε καθώς ο Ντίλαν πλησιάζει προσεκτικά την τεράστια κολώνα.

“Δεν πρέπει να τον ακουμπήσεις. Θα χαλάσεις την φυσική ανάπτυξή του καθώς τα δάχτυλά μας είναι λιπαρά—” ,ξεκινά να πει η Σύλβια αλλά αυτός σαν να είναι υπνωτισμένος βάζει και τα δυο του χέρια στην μέση του ασβεστόλιθου και... δεν συμβαίνει τίποτα.

“Τώρα τι κατάφερες;” ,ρωτά η Σύλβια εκνευρισμένη.

“Νομίζω ότι... πρέπει να κάνετε το ίδιο με μένα.” ,λέει ο Ντίλαν και τα μάτια του έχουν αποκτήσει μια γυάλινη όψη.

“Είσαι καλά φίλε;” ,ρωτά ο Άντριαν ανήσυχος.

“Είμαι καλύτερα από καλά.”, απαντά ο Ντίλαν και είναι η πρώτη φορά που τον βλέπω τόσο ενθουσιασμένο. “Ελάτε!” Πλησιάζουμε διστακτικά δίπλα του και κάνουμε έναν κύκλο γύρω από την κολώνα. Βάζω αργά τα χέρια μου πάνω της και οι υπόλοιποι ακολουθούν την κίνησή μου. Ξάφνου με κατακλύζει μια απερίγραπτη χαρά και αρχίζω να γελάω ακατάπαυστα, το ίδιο και η υπόλοιπη παρέα. Δεν ξέρω τι πυροδοτεί αυτή την ευτυχία αλλά είναι σαν όλα τα όνειρά μου να έχουν πραγματοποιηθεί απλώς και μόνο με αυτή την κίνηση. Όλοι γελάμε με ένα αστείο που δεν έχει καν ειπωθεί και χαίρομαι με την χαρά τους. Γυρίζω το βλέμμα μου προς την κορυφή της στήλης νιώθοντας μια γαλήνη που είχα καιρό να ξανανιώσω αλλά με μιας το χαμόγελό μου εξαφανίζεται. Ένα σώμα κατάλευκο κρέμεται τώρα από την οροφή της σπηλιάς. Ουρλιάζω και απομακρύνομαι από την στήλη.

“Τι συνέβη;”, ρωτά η Καρολίνα χαμογελώντας ακόμα. Δείχνω έντρομη την οροφή και ταυτόχρονα σηκώνουν όλοι το κεφάλι τους. Τρόμος ζωγραφίζεται στα πρόσωπά τους. Μερικοί ουρλιάζουν, άλλοι κάνουν ένα βήμα πίσω, άλλοι κλείνουν τα μάτια τους. Το σώμα της Χελάδας όμως παραμένει ακίνητο με την άσπρη κάπα να καλύπτει τα μάτια της και μόνο χαρακτηριστικό της γνώρισμα να είναι τα ξανθά μαλλιά της που πέφτουν σαν κουρτίνα πάνω από το ανοικτό τρομαγμένο στόμα της.

Δεν μπορώ να καταλάβω αν η μορφή της είναι αληθινή ή μια ανάμνηση, ένα φάντασμα. Μια ριπή ανέμου μετακινεί τα μαλλιά από το πρόσωπό της. Τα μάτια της είναι τώρα το μόνο μέρος που επικεντρώνω την προσοχή μου. Παρόλο που όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου της μαρτυρούν τον τρόπο που νιώθει, τα *μάτια* της παραμένουν γαλήνια και... χαρούμενα. Μια σειρά από εικόνες εμφανίζονται ξαφνικά μπροστά μου. Οράματα τόσο ζωντανά που κλείνω τα μάτια μου για να χαθούν. Αντί να σταματήσουν όμως περνούν από μπροστά μου ακόμα πιο γρήγορα. Ένας λόφος, δυο μορφές. Η Χελάδα και ο Miedo να μάχονται. Η κοφτή ανάσα της Χελάδας να ανταγωνίζεται την οργισμένη κραυγή του Miedo με τον γκρεμό να περιμένει τον ηττημένο να έρθει στην αγκαλιά του. Ο χρόνος σταματά.

“...Δεν θα ζήσεις για πολύ ακόμα. Κάθε αντίσταση που προβάλεις είναι μάταιη.” ,ακούω την θυμωμένη φωνή του.

“Τουλάχιστον έζησα την αγάπη. Κάτι που αμφιβάλλω αν ξέρεις τι σημαίνει.”

Ο χρόνος αρχίζει να τρέχει μπροστά με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Το κεφάλι μου γυρίζει και λίγο πριν χάσω την ισορροπία μου σταματά και πάλι. Η Χελάδα τώρα νεκρή στερεωμένη σε έναν μυτερό βράχο. Μια φιγούρα στέκεται δίπλα της. Δεν είναι ο Miedo. Δάκρυα πέφτουν από τα μάτια του, πλησιάζει την Χελάδα και με μια κίνηση την παίρνει στην αγκαλιά του. Βάζει το πρόσωπό του μέσα στα ματωμένα μαλλιά της και κλαίει με λυγμούς.

“Ποιος είναι αυτός;” ,ρωτάει με απορία ο Άντριαν και ανοίγω τα μάτια μου αντιλαμβανόμενη ότι είναι υγρά.

“Τι εννοείς αυτός; Είναι ξεκάθαρα αυτή.” ,λέει η Σύλβια.

“Εγώ πάντως βλέπω μια μελαχρινή κοπέλα.” ,συμπληρώνει η Ντόρα.

“Μα είναι ξανθιά!” ,επιμένει η Σύλβια.

“Ένα αγόρι με γυαλιά δεν μοιάζει σίγουρα στην εικόνα που περιγράφετε.” ,λέει ο Σον.

“Πρέπει να ελέγξεις την όρασή σου διαμαντόπαιδο γιατί σίγουρα το αγόρι που βλέπω εγώ δεν φοράει γυαλιά.” ,λέει ειρωνικά ο Άντριαν. Χωρίς να απαντήσει ο Σον γυρίζει το βλέμμα του και βάζει το χέρι του γύρω από την μέση μου.

“Εσύ τι λες αγάπη μου;” Το βλέμμα μου είναι θολό και δεν μπορώ να βγάλω από το μυαλό μου τη συντετριμμένη μορφή του αγοριού. Το πόσο σφιχτά αγκάλιασε την Χελάδα και την θλίψη που τον είχε κατακλύσει. Όση χαρά ένιωσα πριν από λίγο τόση λύπη νιώθω τώρα. Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από το να χάσεις κάποιον αγαπημένο σου και γω ως θεατής ένιωσα ότι η καρδιά μου δεν θα άντεχε αν ήμουν στην θέση του αγοριού. Μακάρι να ήξερα ποιος ήταν και να μπορέσω να του συμπαρασταθώ.

“Είσαι καλά; Έλλη μίλα μου.” ,λέει ο Σον και σηκώνει το πιγούνι μου με τα δυο του δάχτυλα.

“Όχι δεν είμαι.” ,απαντώ και χάνομαι στην αγκαλιά του. “Θέλω να φύγουμε από εδώ.” Νιώθω διαλυμένη και το μυαλό μου δεν μπορεί να συγκεντρωθεί στον λόγο που βρισκόμαστε σε μια σπηλιά με περίεργη ενέργεια και οράματα.

Ο Σον φιλάει το κεφάλι μου και περνάει τα μαλλιά μου πάνω από τους ώμους μου έτσι ώστε να βλέπει καθαρά το πρόσωπό μου.

“Άκου με.” ,λέει και σηκώνω το βλέμμα μου. “Το ξέρω ότι έχεις αναστατωθεί. Όλοι μας έχουμε. Πρέπει όμως να βρούμε μια λύση. Πρέπει να βρούμε το πρώτο στοιχείο και να ψάξουμε και για τα υπόλοιπα έτσι ώστε να μπορέσουμε να βγούμε εν τέλει από το δάσος. Ξέρω ότι σου λείπει η οικογένειά σου γι’ αυτό θα χρειαστεί να μείνεις γενναία για λίγο ακόμα. Μαζί μου. Εντάξει;” Χαϊδεύει το μάγουλό μου και τα δάκρυά μου σταματούν να κυλούν. Περιμένει την απάντησή μου. Όλοι τους περιμένουν και ας μην σηκώνω το βλέμμα μου να τους κοιτάξω. Είναι δικό μου το φταίξιμο που βρίσκονται εδώ, δεν πρέπει λοιπόν να τους απογοητεύσω. Παίρνω μια βαθιά, τρεμάμενη ανάσα.

“Εντάξει.” ,απαντώ και ο Σον με φιλά στο μάγουλο.

“Ωραίαααα. Ας επανέλθουμε λοιπόν στο εξής. Τι στο καλό υπάρχει στην οροφή; Πέρα από μια νυχτερίδα που με κοιτάζει απειλητικά αυτή την στιγμή.” ,λέει ο Ντάνιελ και κερδίζει ένα χαμόγελο από την Ντόρα.

“Η έχουμε χάσει όλοι τα λογικά μας ή ο καθένας μας βλέπει από έναν νεκρό άνθρωπο στο ταβάνι.” ,λέει η Σύλβια ανατριχιάζοντας. “Ξεκινάω πρώτη. Βλέπω μια ψηλή ξανθιά κοπέλα να κρατά την καρδιά της στο χέρι της.”

“Εγώ μια μελαχρινή γιγαντόσωμη γυναίκα με την πλάτη της γεμάτη αμυχές.” ,λέει η Ντόρα και κοιτάζει αμέσως αλλού.

“Ένα αγόρι με μαύρα μαλλιά, να κρατά το ματωμένο μάτι του.” ,λέει ο Άντριαν.

“Το αγόρι με τα γυαλιά δεν έχει κάποιο εμφανές τραύμα αλλά είναι γεμάτος αίματα.” ,λέει ο Σον, με τον Ντάνιελ και την Καρολίνα να συμφωνούν.

“Τη Χελάδα νεκρή.” ,λέω εγώ και όλοι με κοιτάζουν έντρομοι.

“Ντίλαν εσύ;” ,ρωτά ο Άντριαν. Μέχρι στιγμής δεν είχαμε ακούσει την φωνή του αλλά δεν μας παραξένεψε καθώς δεν είναι και το πιο ομιλητικό άτομο. “Ντίλαν;” Γυρίζουμε όλοι το βλέμμα μας. Ο Ντίλαν δεν βρίσκεται δίπλα μας.

“Πού πήγε;” ,ρωτά η Καρολίνα.

“Ντίλαν; Φίλε αυτό δεν είναι αστείο.” ,λέει ο Άντριαν και αρχίζει να ψάχνει πίσω από τις μεγάλες κολώνες.

“Δεν νομίζω να γελάσετε με αυτό που θα δείτε.”, ακούγεται μια φωνή βραχνή από τις σκάλες στα δεξιά μας. Ο Ντίλαν κατεβαίνει τότε αργά τα σκαλιά και όταν εμφανίζεται μπροστά μας δεν είναι όπως ήταν πριν. Έχει *αλλάξει*. Δεν είναι το αγόρι που βρισκόταν τόσο καιρό στα σκιές. Τώρα είναι το κέντρο της προσοχής. Τώρα *λάμπει*.

“Φίλε είσαι χρυσός!” ,λέει άναυδος ο Άντριαν. Στην κυριολεξία από την κορφή έως τα νύχια όλο το σώμα του Ντίλαν έχει μια χρυσή απόχρωση. Τα μαλλιά του, το πρόσωπό του, τα ρούχα του, τα χέρια του. Έρχεται δίπλα μας και αυτομάτως η σπηλιά γεμίζει κίτρινο φως. Αμήχανα περνά το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του και χαμογελάει στραβά. Τα *δόντια* του είναι χρυσά.

“Το ξέρω.” ,λέει και κοιτάζει με έκπληξη τον εαυτό του. “Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω.”

“Μα πώς;” ,ρωτά η Καρολίνα και τον πλησιάζει. Στην αρχή διστάζει να απλώσει το χέρι της αλλά τελικά τον κοιτάζει στα μάτια και ακουμπά το μάγουλό του. Ο Ντίλαν σαστίζει και γυρίζει το μπερδεμένο βλέμμα του πάνω της. Αυτή μαζεύει απότομα το χέρι της και απομακρύνεται από κοντά του.

“Είσαι παγωμένος.” ,λέει και αποφεύγει το βλέμμα του. Η πληγωμένη έκφραση του Ντίλαν θα μπορούσε να ραγίσει αμέτρητους καθρέπτες στην στιγμή. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του όμως μετά από λίγο αλλάζουν και τα μάτια του σκληραίνουν.

“Απλά και μόνο επειδή έγινα... *έτσι* δεν σημαίνει ότι άλλαξα και εσωτερικά.” ,λέει νευριασμένος.

“Έννοώ ότι είσαι κυριολεχτικά παγωμένος.” ,απαντά η Καρολίνα και συνεχίζει να μην τον κοιτάζει. Σαν κάτι στην όψη του να την απωθεί. Να την διώχνει από κοντά του. Έρχεται δίπλα μου και το βλέμμα της δεν συναντά ούτε τα δικά μου μάτια. Τι συμβαίνει;

“Για μισό λεπτό.” ,λέει ο Άντριαν και φτάνοντας κοντά στον Ντίλαν ακουμπά το χέρι του.

“Είσαι όντως σαν παγάκι.” Ο Ντίλαν δεν δίνει σημασία στα λόγια του παρά συνεχίζει να κοιτάζει την Καρολίνα με μια μπερδεμένη έκφραση.

“Κοιτάζτε δεν ξέρω τι συμβαίνει και για μένα είναι πρωτόγνωρο αλλά μπορείτε να σταματήσετε να με κοιτάτε λες και είμαι εξωγήινος; Ή να αποφεύγετε να με κοιτάζετε εντελώς;” ,προσθέτει και κοιτάζει έντονα την Καρολίνα. Αυτή σηκώνει το βλέμμα της αλλά αντί να κοιτάξει τον Ντίλαν γυρίζει προς την μεγάλη κολώνα.

“Πιστεύω ότι τώρα μπορεί να βρεθεί κάποια λύση στο πρόβλημά μας.”

“Τι εννοείς;” ,την ρωτώ.

“Ο Ντίλαν θα μας πει.” ,απαντά η Καρολίνα κοιτώντας την οροφή της κολώνας.

“Τι να πω;” ,λέει ο Ντίλαν νευριασμένος.

“Καρολίνα μπορείς να γίνεις πιο συγκεκριμένη;” ,της λέω. “*Ηρέμησε, γιατί αντιδράς έτσι;*” ,προσθέτω ψιθυριστά.

“Είσαι ξεκάθαρα μέρος της αποκρουστικής εικόνας που αντικρίσαμε.” ,λέει και γυρίζει προς το μέρος του. Δεν μπορώ να αναγνωρίσω την Καρολίνα, δεν ήταν ποτέ τόσο αγενής προς κάποιο άτομο.

“Πώς είσαι τόσο σίγουρη; Και γιατί με κοιτάζεις λες και γω φταίω για όλα αυτά;” ,λέει ο Ντίλαν και δείχνει πως την οροφή.

“Απλώς το ένιωσα.” ,απαντά η Καρολίνα και τον κοιτάζει με απάθεια.

“Μου δίνετε μισό λεπτό;” ,λέω και τραβάω την Καρολίνα μακριά από τους άλλους.

“Τι έχεις πάθει;” ,την ρωτώ νευριασμένη μετά από λίγο. Μπορεί να έχει κάτι προσωπικό ξαφνικά με τον Ντίλαν αλλά ό,τι και να είναι δεν είναι σωστό να αντιδράει τόσο έντονα.

“Δεν έχω πάθει τίποτα απολύτως. Απλώς ένιωσα κάτι μέσα μου μόλις τον είδα σε αυτή την κατάσταση που με έκανε να αναρωτηθώ μήπως αυτός είναι η αιτία του κακού.”

,απαντά χωρίς ίχνος συναισθήματος.

“Δεν μπορεί να το πιστεύεις αυτό ξαφνικά. Κάτι σε οδήγησε σε αυτό το συμπέρασμα.”

,της λέω μην μπορώντας να πιστέψω τον άνθρωπο που βλέπω μπροστά μου.

“Απλώς το ένιωσα.” ,επαναλαμβάνει πιο έντονα και γυρίζει την πλάτη της προς τα εμένα επιστρέφοντας κοντά στους υπόλοιπους. Κανένας δεν μιλάει. Όλοι κοιτάζουν τη μια στιγμή τον Ντίλαν και την άλλη την Καρολίνα.

“Εμπρός. Άγγιξέ την.” ,λέει η Καρολίνα στον Ντίλαν εν τέλει δείχνοντας τον ασβεστόλιθο. Αυτός νευριασμένος πλησιάζει την κολώνα και βάζει με δύναμη τα χέρια του πάνω της.

“Ευχαριστημένη;” ,λέει αυτός. Το μόνο όμως που αλλάζει είναι η λάμψη του που γίνεται ακόμα εντονότερη και... το όραμα της Χελάδα που γίνεται ακόμα πιο ζωντανό.

“Τι βλέπεις στην οροφή Ντίλαν;” ,ρωτά η Καρολίνα σαν απάντηση. Αυτός σηκώνει το κεφάλι του και κοιτάζει ψηλά. Η έκφρασή του αλλάζει και ο τρόμος ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του. Κατεβάζει τα χέρια του απότομα και αρχίζει να τρέμει.

“Τέσσερα σώματα.” ,απαντά χαμηλόφωνα. Τώρα ακουμπά η Καρολίνα τα χέρια της στην κολώνα. Αυτή την φορά το όραμα της Χελάδας εξαφανίζεται και μέσα μου γεννιέται και πάλι το αίσθημα της απaráμιλλης χαράς. Ωστε στην Καρολίνα οφειλόταν αυτό το συναίσθημα. Κοιτάζω την όψη της με περισσότερη προσοχή. Η χαρά της εξαπλώνεται παντού γύρω της, στους υπόλοιπους αλλά και πάνω της. Σιγά σιγά το χρώμα του σώματός της αλλάζει. Τα μάγουλά της γίνονται ροζ και η απόχρωση αυτή σαν ασθένεια εξαπλώνεται σε όλο της το σώμα μέχρι που κάθε σπιθαμή του γίνεται ροζ.

“Καρολίνα;” ,λέω με έκπληξη. Η Καρολίνα βλέποντας την ξαφνιασμένη μου έκφραση κατεβάζει το βλέμμα της στο σώμα της και βγάζει ένα επιφώνημα έκπληξης. Λάμπει και αυτή σαν τον Ντίλαν.

“Δεν μπορώ να το πιστέψω. Αδελφούλα είσαι ροζ.” ,λέει ο Ντάνιελ και την πλησιάζει. Την ακουμπάει με επιφύλαξη και τραβάει αμέσως το χέρι του. “Και καις.” ,λέει τρίβοντας τα χέρια του.

“Φαίνεται ότι είναι δυο οι πηγές του κακού τελικά, Καρολίνα.” ,λέει ο Ντίλαν και χαμογελά αυτάρεσκα. Αυτή του ανταποδίδει ένα άγριο βλέμμα και γυρίζει τα μάτια της στα χέρια της.

“Φιλενάδα το ροζ σου πάει πολύ.” ,λέει χαρούμενη η Ντόρα.

“Έχω μια ιδέα. Γιατί δεν βάζετε και οι δυο τα χέρια σας στην κολώνα;” ,λέει η Σύλβια.

Η Καρολίνα κοιτάζει με πρόκληση τον Ντίλαν. Αυτός της χαμογελά και πλησιάζει την κολώνα όπου ενώνεται ο σταλαγμίτης με τον σταλακτίτη. Βάζει πρώτος τα χέρια του πάνω της και ακολουθεί την κίνησή του και η Καρολίνα. Η λάμψη που ξαφνικά εκπέμπουν είναι απερίγραπτη. Χρυσό και ροζ γίνονται ένα και η χαρμολύπη που γεννιέται μέσα μας αδιανόητη. Όποια περίεργη δύναμη και να έχουν είναι πολύ ισχυρή και δημιουργεί έναν σεισμό που μας κάνει όλους να λυγίσουμε τα πόδια μας. Ένας εκκωφαντικός ήχος ακούγεται καθώς η κολώνα σπάει στα δύο και κομμάτια από σταλακτίτες πέφτουν σαν βροχή πάνω μας. Πριν προλάβουν να τραυματίσουν κάποιον όμως, η σφαίρα μου εγκλωβίζει την παρέα και απομονώνει το χάος που δημιουργείται γύρω μας.

“Πρέπει να βγούμε από εδώ μέσα.” ,φωνάζω στους υπόλοιπους.

“Από τις σκάλες, γρήγορα.” ,απαντά ο Σον και μου δείχνει το άνοιγμα που υπάρχει ακόμα στα δεξιά μας.

“ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΕ.” ,φωνάζω καθώς μια μεγάλη μάζα ασβεστόλιθου πέφτει πάνω στη σφαίρα μου. Προχωρούμε όλοι προς στις σκάλες και αφού τις περνάμε εμφανίζεται ένας μεγάλος διάδρομος. Δεν κοιτάζω πίσω μου, καθώς τρέχουμε προς το φως στο βάθος του τούνελ, εύχομαι όμως όλοι να βρίσκονται πίσω μου.

“ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΜΕ.” ,φωνάζω καθώς ένας μεγάλος σταλακτίτης πέφτει πίσω μας. Με μια τελευταία ανάσα βγαίνω από την έξοδο της σπηλιάς. Τρέχω προς το Μαγεμένο Δάσος ακολουθώντας την συμβουλή της Νυμφαδώρας. Ασχέτως αν ήταν αποτυχία το όλο εγχείρημα εμείς προσπαθήσαμε. Πρέπει να βρούμε έναν άλλο τρόπο να αποκτήσουμε το πρώτο συστατικό.

“Έλλη, περίμενε.” ,ακούω την φωνή του Σον. Σταματώ λαχανιασμένη και κοιτάζω πίσω μου. Μετρώ τα πρόσωπα και ανακουφίζομαι όταν είμαστε και οι οχτώ μας σώοι. Γυρίζω κοντά τους και αγκαλιάζω την Καρολίνα.

“Τρόμαξα τόσο πολύ.” ,της λέω και αντιλαμβάνομαι ότι δεν έχει πια την ροζ απόχρωση που είχε.

“Είναι όλα καλά. Είμαστε όλοι καλά.” ,απαντά και με φιλά στο μάγουλο.

“Όλα έγιναν για το τίποτα όμως.” ,λέει απογοητευμένος ο Ντάνιελ.

“Δεν το νομίζω.” ,λέει ο Ντίλαν χαμογελώντας πλατιά και δίνοντας το χέρι του στην Καρολίνα. “Θα το δείξεις εσύ ή εγώ;”

“Εγώ εννοείται!” ,του απαντά και κλέβει από την παλάμη του κάτι που δεν προλαβαίνουμε να αντικρίσουμε. Αυτός της ψιθυρίζει κάτι στο αυτί και αυτή του απαντά κάτι επιτακτικά. Τι να λένε άραγε;

“Λοιπόν, το πρώτο συστατικό, δεν είναι συστατικό. Είναι κάτι πιο πολύτιμο. Κάτι που δεν θα φανταστείτε ότι θα αγγίζατε ποτέ στην ζωή σας. Κάτι που—”

“Καρολίνα τελειώνει.” ,της λέω μην μπορώντας να περιμένω άλλο. Ανοίγει την παλάμη της και... δεν πιστεύω στα μάτια μου.

“Ιδού ο λίθος της Lumina!” ,λέει γελώντας.

Κεφάλαιο 27

Γλυκιά καραμέλα και βανίλια. Πόσα συναισθήματα μπορεί να δημιουργήσει ένα άρωμα; Τόσα όσα και ένα όμορφο πρόσωπο, ένα άγγιγμα, ένα χαμόγελο. Ο συνδυασμός τους βέβαια θα μπορούσε να σταματήσει την καρδιά σου και να σε αναγκάσει να πάρεις βαθιές ανάσες. Ανάσες που δεν μπορώ να πάρω αυτή την στιγμή καθώς όλα τα συναισθήματά μου προσπαθούν να με πνίξουν. Άγχος, αγανάκτηση, αγωνία, απογοήτευση, χαρά, ελπίδα, ευτυχία, αγάπη. Τα χέρια του Αλέξανδρου είναι καυτά καθώς με κρατάει από την μέση και τα πόδια αφήνοντας την κάπα μου να αιωρείται ακανόνιστα στην πλάτη μου. Η μυρωδιά του, ό,τι πιο γλυκό έχω βιώσει. Στην μικρή απόσταση μεταξύ της κρυψώνας μας και της εισόδου του Δημαρχείου είχε την καλοσύνη να μην κάνει κανένα σχόλιο σχετικά με την κατάστασή μας και να αφήσει την καρδιά μου στη θέση της. Παρόλα αυτά δεν έπαψε να χαμογελάει στην διαδρομή λες και κατάφερε εν τέλει τον στόχο του, να πέσω στην αγκαλιά του. Πόσο με εκνευρίζει! Φτάνουμε στην πόρτα και χτυπάει δύο φορές. Κατεβάζει την κουκούλα από το κεφάλι μου και στρώνει τα μαλλιά μου. Κάθε σπιθαμή του σώματός μου ανατριχιάζει.

“Θα είναι πιο εύκολο να προσποιηθείς ότι είσαι έτσι εξαιτίας της γοητείας μου.”, λέει ψιθυριστά και χαμογελάει. Δεν μπόρεσε να κρατήσει τελικά το στόμα του κλειστό. Δεν τον αντέχω!

“Πρόσεχε γιατί με μια μου κίνηση μπορεί να χάσεις και την κάθε σπιθαμή αυτής της γοητείας.”, του λέω δημιουργώντας μια μικρή μπάλα λάβας επιβεβαιώνοντας τον ισχυρισμό μου.

“Το ήξερα ότι με έβρισκες γοητευτικό τελικά.”, απαντά κλείνοντας το μάτι του παιχνιδιάρικα. Πριν προλάβω να του απαντήσω καταλλήλως η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται μπροστά μας μια κοπέλα μικρής ηλικίας με μαύρα ρούχα και μια άσπρη ποδιά. Δεν προλαβαίνω να δω τα χαρακτηριστικά της καθώς κλείνω τα μάτια μου απότομα προσποιούμενη την ζαλισμένη.

“Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;”, ρωτάει η κοπέλα χαμηλόφωνα.

“Η βασίλισσά μας ζαλίστηκε ξαφνικά στον περίπατό της και θα ήταν ανάγκη να ξαπλώσει άμεσα καθώς είναι μακριά από το ξενοδοχείο της.” ,λέει ο Αλέξανδρος με την σοβαρότητα που αρμόζει σε έναν φρουρό. Θα μπορούσε να διατηρήσει αυτή την φωνή καθώς μου απευθύνει τον λόγο; Τότε όλα θα γινόντουσαν πιο εύκολα.

“Φυσικά ακολουθήστε με.” ,απαντά σιγανά η κοπέλα. Ο Αλέξανδρος μπαίνει στο κτήριο και γω μισανοίγω τα μάτια μου. Κρατάω ένα επιφώνημα έκπληξης λίγο πριν βγει από το στόμα μου. Το Δημαρχείο-σπίτι του Χανς είναι σαν ένα μεγάλο, φωταγωγημένο Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Φωτάκια σε κίτρινες και λευκές αποχρώσεις είναι προσεκτικά κρεμασμένα στους τοίχους και την κεντρική σκάλα. Το χολ στολίζει ένα τεράστιο κόκκινο χαλί και δυο αγάλματα δεξιά και αριστερά της εισόδου, που αποτελούν αναπαράσταση ενός άντρα και μιας γυναίκας οι οποίοι είναι γυμνοί προσπαθώντας ο ένας να πιάσει τον άλλο. Πολύ περίεργη υποδοχή μπορώ να πω. Νιώθω το κεφάλι του Αλέξανδρου να κινείται καθώς ανεβαίνουμε στον πρώτο όροφο.

“Θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε το μπάνιο;” ,ρωτάει ευγενικά η Βρισηίδα κατανοώντας το σινιάλο του Αλέξανδρου.

“Ναι είναι στον δεύτερο όροφο, η δεύτερη πόρτα στα δεξιά.” ,απαντά η κοπέλα.

“Ποιο είναι το όνομά σου αν επιτρέπεται;” ,ρωτάει ο Λεωνίδας λίγο πριν ακολουθήσει τις οδηγίες της.

“Αφροδίτη.” ,απαντά ντροπαλά.

“Πολύ ωραίο όνομα. Σε ευχαριστούμε πολύ, λοιπόν, Αφροδίτη.” ,λέει ο Λεωνίδας και νιώθω την κοπέλα να κατεβάζει το βλέμμα της κοκκινίζοντας ολόκληρη. Ευτυχώς που η Αριάδνη δεν βρίσκεται ανάμεσά μας αυτή την στιγμή αλλιώς δεν θα ήθελα με τίποτα να βρίσκομαι στη θέση του Λεωνίδα.

“Ακολουθήστε με.” ,μας λέει μετά από λίγο η Αφροδίτη. Καθώς στρίβουμε δεξιά κλείνω τα μάτια μου απότομα εξαιτίας της απότομης εναλλαγής φωτός. Όλα λάμπουν, στο χρώμα του χρυσού. Από το χαλί που πατάμε έως την οροφή και τον πολυέλαιο. Λες και όλα είναι επενδυμένα με χρυσόσκονη. Παρόλα αυτά οι πόρτες είναι κόκκινες και έχουν ακανόνιστους αριθμούς πάνω τους. Προχωρούμε στο βάθος του διαδρόμου.

20 150 35 240 500... και τελικά η Αφροδίτη ανοίγει με ένα κλειδί την πόρτα με τον αριθμό 1. Αναρωτιέμαι τι να σημαίνουν αυτοί οι αριθμοί. Άραγε να υπάρχουν και άλλοι αριθμοί και στους τρεις ορόφους του κτηρίου;

“Περάστε.”, λέει η κοπέλα καθώς ανοίγει το φως του δωματίου. Δεν μπορώ να ανοίξω τα μάτια μου μήπως και γίνω αντιληπτή οπότε αφήνω τις άλλες αισθήσεις μου να κατανοήσουν την αύρα του δωματίου. Σίγουρα υπάρχει κάποιο ανοικτό παράθυρο καθώς κρύος άνεμος μετακινεί τα μαλλιά στο πρόσωπό μου. Τα βήματα του Αλέξανδρου είναι αθόρυβα οπότε το δωμάτιο μάλλον είναι από άκρη σε άκρη στρωμένο με χαλί.

“Σε ευχαριστούμε πολύ. Θα μπορούσες να φέρεις λίγο φαγητό και νερό για την βασίλισσά μας;”, λέει ο Αλέξανδρος κρατώντας με σφιχτά.

“Φυσικά. Θα ειδοποιήσω και τον αφέντη για την άφιξή σας. Μήπως χρειάζεται να φωνάξω και τον γιατρό για να εξετάσει την βασίλισσα;”, ρωτάει η Αφροδίτη.

“Όχι όταν χρειαστεί, αν υπάρξει κάποια επιδείνωση, θα τον καλέσω εγώ. Επίσης πείτε στον κύριο Χανς ότι όταν θα νιώσει καλύτερα η βασίλισσά μας είναι ευπρόσδεκτος να την επισκεφτεί. Και πάλι ευχαριστούμε για την φιλοξενία.”, λέει σοβαρά ο Αλέξανδρος.

“Φυσικά.”, απαντά η Αφροδίτη και ακούω την πόρτα να κλείνει. Τα βήματά της δεν ακούγονται καθώς απομακρύνεται, αλλά μετρώ τα δευτερόλεπτα όπως έκανα όση ώρα ανεβαίναμε τα σκαλιά και διασχίζαμε τον διάδρομο. Περνάει ένα λεπτό και ανοίγω τα μάτια μου αντικρίζοντας για άλλη μια φορά τα πράσινα, πανέμορφα μάτια του Αλέξανδρου.

“Και τώρα είμαστε οι δυο μας.”, λέει ο Αλέξανδρος και χαμογελάει στραβά. Δεν του απαντώ και γυρίζω αδιάφορη το βλέμμα μου προς το δωμάτιο, το οποίο είναι εκθαμβωτικό. Γαλάζιες αποχρώσεις γεμίζουν τις πολυθρόνες στα αριστερά μου και το κρεβάτι στα δεξιά μου, το οποίο είναι τεράστιο, με μαξιλάρια που φαίνονται λες και είναι τα πιο μαλακά του κόσμου και με μια τεράστια διάφανη κουρτίνα στο χρώμα της θάλασσας.

Γυρίζω το κεφάλι μου πίσω μας και αντικρίζω ένα παράθυρο από το πάτωμα έως τον ουρανό να είναι ανοικτό και να έχει θέα τον ποταμό Άγουα και το βουνό Ντακότα. Η εικόνα είναι καθηλωτική!

“Μπορείς να με αφήσεις στο κρεβάτι τώρα.”, λέω κοιτάζοντας εν τέλει ξανά τον Αλέξανδρο.

“Ήμουν σίγουρος ότι μόνο αυτό σκεφτόσουν.”, απαντά και το πονηρό του χαμόγελο επανέρχεται στην επιφάνεια. Γλυκιά καραμέλα και βανίλια, μαλακά μαξιλάρια και *αυτή* η θέα; Θα μπορούσα να σκεφτώ όπως αυτός αλλά...

“Αλέξανδρε, το μόνο που σκέφτομαι είναι ότι αυτό που κάνουμε είναι πολύ επικίνδυνο.”, λέω εκνευρισμένη.

“Δεν κάνουμε κάτι... ακόμα.”, απαντά και πλησιάζει κοντά στο αυτί μου. Ένας χτύπος στην πόρτα τον κάνει να αναπηδήσει και να με αφήσει απότομα πάνω στο κρεβάτι. Ένα επιφώνημα πόνου ξεφεύγει από το στόμα μου καθώς πέφτω με δύναμη πάνω στο δεξί μου χέρι.

“Ποιος είναι;”, λέει ο Αλέξανδρος σοβαρά.

“Η Αφροδίτη είμαι κύριε.”, απαντάει η κοπέλα και γω αμέσως μπαίνω κάτω από τις κουβέρτες κλείνοντας τα μάτια μου.

“Πέρασε.”, λέει αυτός κρύβοντας το άγχος του. Ανοίγει η πόρτα και ακούω το σερβίτσιο καθώς το αφήνει η Αφροδίτη στο κομοδίνο μου.

“Όλα καλά; Άκουσα ομιλίες πριν μπω. Μήπως συνήλθε η βασίλισσά μας;”

“Δυστυχώς όχι ακόμα, μπορεί να παράκουσες. Σε ευχαριστούμε πολύ και πάλι. Θα σε φωνάξω εγώ αν υπάρξει βελτίωση.”, λέει ο Αλέξανδρος και συνοδεύει την Αφροδίτη μέχρι την πόρτα. Ακούω την πόρτα να κλείνει και ανοίγω τα μάτια μου. Ο Αλέξανδρος ξεφυσά καθώς ρίχνει το βάρος του πάνω της. Τρίβω τον δεξί μου ώμο που τραντάχτηκε από την ξαφνική πτώση και αυτός με δυο δρασκελιές βρίσκεται δίπλα μου και πέφτει στα γόνατα.

“Συγγνώμη Χελάδα. Πονάς;”, λέει και παίρνει το χέρι μου στο δικό του.

“Όχι, είμαι εντάξει.”, απαντώ καθώς κατεβάζω τα πόδια μου από το κρεβάτι. Τραβώ το χέρι μου μακριά και κοιτάζω αμήχανα αλλού.

Αν σκεφτώ και μόνο ότι βρίσκεται τόσο κοντά μου ίσως και να μην καταφέρω να απομακρυνθώ από κοντά του. Σηκώνομαι όρθια και κοιτάζω το παράθυρο.

“Για πόσο ακόμα λες να περιμένουμε;”, τον ρωτώ θέλοντας να αλλάξω θέμα συζήτησης. Αυτός σηκώνεται όρθιος και έρχεται πίσω μου.

“Δεν ξέρω. Μόλις μάθουν κάτι όμως θα έρθουν να μας ειδοποιήσουν.”, λέει σοβαρά, πληγωμένος εμφανώς από την κίνησή μου.

“Χελάδα, θέλω να μιλήσουμε.”, προσθέτει και νιώθω ένα χάδι στο πίσω μέρος του λαιμού μου.

“Δεν έχουμε κάτι να πούμε.”, απαντώ και πλησιάζω το παράθυρο, το κλείνω και κάθομαι στον καναπέ που υπάρχει μπροστά του, μαζεύοντας τα πόδια μου στο στέρνο μου. Είμαι πολύ αγχωμένη με το τι θα ανακαλύψουμε σήμερα και δεν είμαι έτοιμη για αυτή την συζήτηση.

“Χελάδα;”, λέει ο Αλέξανδρος καθώς κάνει ένα βήμα προς το μέρος μου. Το όνομά μου σαν ερώτηση, σαν παράκληση στα χείλη του αναγκάζοντάς με να γυρίσω και να τον κοιτάζω. Το βλέμμα του είναι ένας συνδυασμός από την άγρια άμμο της ερήμου και τις βαριές, μαύρες πέτρες του βυθού της θάλασσας. Τόσα συναισθήματα κρύβονται μέσα στα μάτια του που με κάνουν να αναρωτηθώ αν ήμουν υπερβολικά σκληρή μαζί του τελικά.

“Εγώ—”, ξεκινά να πει αλλά τον διακόπτει ένας χτύπος στην πόρτα του δωματίου. Η πόρτα ανοίγει απότομα και το μοχθηρό χαμόγελο του Χανς συμπληρώνει την εξής ανειλικρινή πρόταση: “Βασίλισσά μου. Πόσο χαίρομαι που νιώθετε ήδη καλύτερα.”

“Κύριε Χανς!” ,λέω έκπληκτη και σηκώνομαι όρθια.

“Σας παρακαλώ μην σηκώνεστε.”, λέει και έρχεται με αυτοπεποίθηση μπροστά μου, παίρνει το χέρι μου στο δικό του και φιλάει τις κλειδώσεις του. Το βλέμμα του Αλέξανδρου σκοτεινιάζει με μιας και σφίγγοντας τις γροθιές του κάνει ένα βήμα μπροστά.

“Συγγνώμη για την αγένεια αλλά είμαι σίγουρος ότι ανέφερα στην Αφροδίτη ότι θα σας ειδοποιούσαμε εμείς για το πότε θα ένιωθε έτοιμη η βασίλισσά μας για να την επισκεφτείτε.” Ο Χανς μην δίνοντας σημασία στα λόγια του Αλέξανδρου σηκώνει αργά το κεφάλι του και τα μαλλιά σε χρώμα κορακιού πέφτουν στα καστανά μάτια του τα οποία επικεντρώνονται στα δικά μου με μια ένταση που πρώτη φορά βιώνω στην ζωή μου. Διακρίνω και μερικές κηλίδες κίτρινου χρώματος μέσα τους οι οποίες κάνουν τα μάτια του να μοιάζουν σαν ηλιαχτίδες. Είναι μεθυστικά, διαπεραστικά και... γοητευτικά; Ηλικιακά υπάρχει χάσμα μιας δεκαετίας μεταξύ μας αλλά αυτή ακριβώς την στιγμή μοιάζει σαν έφηβος.

“Δεν ήθελα να σας ενοχλήσω βασίλισσά μου. Απλώς μόλις πληροφορήθηκα την κατάστασή σας δεν μπορούσα να κρατηθώ μακριά σας. Έπρεπε να σιγουρευτώ ότι είστε καλά.” ,λέει και κρατάει ακόμα το χέρι του στο δικό μου.

Ο Αλέξανδρος μου ρίχνει ένα διαπεραστικό βλέμμα κοιτώντας τα ενωμένα χέρια μας. Του κάνω νόημα να μας αφήσει μόνους. Πρέπει να αποσπάσω την προσοχή του Χανς για όσο ακόμα μπορώ. Τα μάτια του Αλέξανδρου δεν μετακινούνται από τα δικά μου. *Δεν είχαμε σχεδιάσει κάτι τέτοιο*, σαν να λένε. Ο Χανς γυρίζει το βλέμμα του προς τον Αλέξανδρο.

“Οι φρουροί σας δεν θα έπρεπε να έχουν μεγαλύτερη απόσταση από εσάς βασίλισσά μου;” ,ρωτά με μια ξαφνική χαιρεκακία ο Χανς.

“Έχετε δίκιο κύριε Χανς—”

“Σας παρακαλώ να με λέτε Χανς.” ,λέει και χαϊδεύει το χέρι μου. Ο Αλέξανδρος είναι έτοιμος να του ορμήσει. Τραβώ ευγενικά το χέρι μου από την λαβή του. Μπορεί να είναι γοητευτικός αλλά αυτό δεν του δίνει το δικαίωμα να με ακουμπάει. Επίσης, δεν ξεχνώ τόσο εύκολα την εικόνα που είδα την πρώτη μέρα που ήρθα στην Ντιαμάντε.

“Θα προτιμούσα να κρατήσουμε τον πληθυντικό. Όπως έλεγα ο φρουρός μου απλώς με μετέφερε μέχρι τον καναπέ όταν συνήλθα, καθώς ήμουν ακόμα αδύναμη. Τώρα θα μπορούσε να επιστρέψει στο πόστο του που είναι έξω από την πόρτα μου.”

“Όπως επιθυμείτε βασίλισσά μου.” ,απαντά ο Αλέξανδρος και υποκλίνεται. Καθώς σηκώνει τα μάτια του με κοιτάζει ερωτηματικά: *Τι κάνεις;* Τον κοιτάζω σαν να του λέω ότι ξέρω πολύ καλά τι κάνω, αν και μέσα μου γνωρίζω ότι δεν έχω ιδέα.

“Παρακαλώ καθίστε, θα σας φέρω τον δίσκο κοντά σας. Θα πρέπει να νιώθετε εξαντλημένη.”, λέει ο Χανς μόλις κλείνει η πόρτα αφήνοντάς μας μόνους μας. Δεν μου αρέσει καθόλου η ιδέα να βρίσκομαι σε ένα υπνοδωμάτιο μαζί του αλλά θα πρέπει να προσαρμοστώ.

“Ναι, καθώς έκανα τον περίπατό μου στα πλακόστρωτα δρομάκια της Ντιαμάντε ένιωσα ξαφνικά μια ζαλάδα. Ευτυχώς που βρισκόμασταν κοντά στο σπίτι σας.”, λέω ανάλαφρα.

Ο Χανς αφήνει τον δίσκο που περιέχει ένα πλούσιο γεύμα σε ένα τραπεζάκι στα δεξιά μου και κάθεται δίπλα μου. Πολύ κοντά μου. Κοιτάζω τον δίσκο αμήχανα. Ψητό κρέας με ξεροψημένες πατάτες, σαλάτα και ροζέ κρασί γεμίζουν την επιφάνειά του. Η κοιλιά μου κάνει περίεργους ήχους στην θέα του γεύματος.

“Θα πρέπει να πεινάτε πολύ. Παρακαλώ.”, λέει ο Χανς και δείχνει προς τον δίσκο. Δεν μπορώ να αντισταθώ άλλο και παίρνω τον δίσκο στα χέρια μου. Καθώς κόβω το κρέας νιώθω τον Χανς να κρατάει την ανάσα του δίπλα μου. Βάζω το πρώτο κομμάτι στο στόμα μου και βγάζω ένα επιφώνημα απόλαυσης. Το γέλιο του Χανς ακούγεται ξάφνου από άκρη σε άκρη. Τόσο τρομακτικό που ξεχνώ προς στιγμήν πώς να καταπιώ.

“Χαίρομαι που απολαμβάνετε το γεύμα σας βασίλισσά μου.” Δεν απαντώ και αυτός δεν με φέρνει σε δύσκολη θέση ξανά. Μόλις τελειώνω το γεύμα μου, αφήνω τον δίσκο στο τραπεζάκι και γυρίζω το βλέμμα μου προς το παράθυρο. Τα άστρα φωτίζουν τώρα τον ποταμό και αντανακλούν πάνω στα νερά του. Το φεγγάρι κρύβεται πίσω από τα βουνά και το δάσος Μπόσκε στα δυτικά αποτελεί μια μαύρη μάζα από δέντρα και ζώα του δάσους.

“Νιώθετε καλύτερα;”, λέει μετά από λίγο.

“Ναι, πολύ καλύτερα.”, απαντώ και σκέφτομαι πού μπορεί να οδηγήσει η συζήτησή μας.

“Πολύ χαίρομαι για αυτό. Θα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι αν έχετε την καλοσύνη.”, λέει και ακουμπά το χέρι μου. Τραβώ ξανά ευγενικά το χέρι μου από την λαβή του.

“Θα σας παρακαλούσα να μην με ακουμπάτε χωρίς την συγκατάθεσή μου.”, του λέω και κάθομαι πιο μακριά του στον καναπέ.

“Συγγνώμη, απλώς αυτό που θέλω να σας ρωτήσω επιβάλει αυτή την χειρονομία.”, λέει και χαμογελάει αποκαλύπτοντας μια σειρά από κατάλευκα δόντια.

“Ξέρω ότι δεν κάναμε μια καλή αρχή. Ήμουν απότομος μαζί σας καθώς οι μέρες μετά τον τυφώνα με έκαναν πολύ ευέξαπτο. Πίστεψα ότι η τοποθέτηση φρουρών σε όλη την πόλη θα έφερνε αποτελέσματα, αλλά το μόνο που έκανε ήταν να φοβίσει τους κατοίκους της Ντιαμάντε.”

“Και η ερώτησή σας ποια είναι;” ,ρωτώ με απορία. Δεν μπορώ να ακολουθήσω τον συλλογισμό του.

“Η ερώτηση μου είναι αν μπορείτε να με συγχωρέσετε για την αγενή συμπεριφορά μου.” ,λέει και νιώθω ότι όντως έχει μετανιώσει. Ή είναι απλά πολύ καλός ηθοποιός.

“Αν όντως οι λόγοι ήταν αυτοί που μου είπατε, σας συγχωρώ. Αλλά αν αντιληφθώ ξανά την οποιαδήποτε κακομεταχείριση προς τους κατοίκους θα λάβω τα μέτρα μου.” ,τον προειδοποιώ και τον κοιτάζω αυστηρά.

“Σας ευχαριστώ πολύ για την κατανόηση βασίλισσά μου.” ,λέει και τείνει το χέρι του για τρίτη φορά αλλά βλέποντας το άγριο βλέμμα μου παίρνει πίσω την χειρονομία αμέσως.

“Λοιπόν, να σας αφήσω να ξεκουραστείτε. Είναι και αργά... Μπορείτε να μείνετε για όσο καιρό θέλετε στο σπίτι μου. Εσείς και οι φρουροί σας.” ,λέει και σηκώνεται από τον καναπέ.

“Θα μείνουμε απόψε προς το παρόν.” ,απαντώ και σηκώνομαι.

“Καλώς. Καλό σας βράδυ.” ,λέει και υποκλίνεται βαθιά.

“Και σε σας.” ,απαντώ σοβαρά. Κλίνει το κεφάλι του μια φορά προς τα δεξιά και με κοιτάζει έντονα.

“Μοιάζετε πολύ στην μητέρα σας.” ,λέει και χαμογελώντας βγαίνει από το δωμάτιο πριν προλάβω να αντιληφθώ την έννοια της πρότασής του.

Κεφάλαιο 28Ψ

Είναι τόσο λαμπερός, θα τον αναγνώριζα από χιλιόμετρα. Ο παππούς μου είχε περιγράψει με λεπτομέρειες την κάθε εσοχή που διαθέτει, το μέγεθος, ακόμα και τα δυο κοψίματα στο πάνω μέρος του. Το έντονο γαλάζιο χρώμα του και την *λάμψη* του. Την στιγμή που το μυαλό μου σχηματίζει αυτή την λέξη μια λάμψη εμφανίζεται δίπλα μου τόσο έντονη που με κάνει να αποστρέψω το βλέμμα μου από τον λίθο.

“Μπριγιάρ!” ,λέω καθώς η μπλε φλόγα στέκεται πάνω στον ώμο μου.

“Εμφανίστηκε ξανά;” ,λέει η Καρολίνα χαρούμενη.

“Ήθελε να μας συγχαρεί μάλλον που τα καταφέραμε.” ,λέει η Ντόρα και γελάει.

“Τι καταφέραμε όμως;” ,ρωτάει ο Ντίλαν με απορία.

“Μα να βρούμε τον λίθο!” ,λέει η Καρολίνα σαν η ερώτησή του να είναι άτοπη.

“Σωστά, άρα τι; Ο λίθος της Lumina είναι το πρώτο συστατικό για να βγούμε από το δάσος;” ,απαντά επικριτικά και σταυρώνει τα χέρια στο στήθος του.

“Έχει δίκιο.” ,λέει ο Άντριαν σκεπτικός. “Η Νυμφαδώρα μας παγίδεψε εδώ για να βρούμε τους λίθους. Δεν υπάρχουν συστατικά για να λύσουμε το ξόρκι του εγκλεισμού μας.” ,βγάζει το συμπέρασμα και χτυπά την γροθιά του σε έναν κορμό δέντρου.

“Μας παγίδεψε;” ,ρωτάει η Ντόρα με απορία. “Λέτε να ευθύνεται αυτή και στη δημιουργία του αόρατου τοίχου στην είσοδο του δάσους εξ αρχής;”

“Δεν ξέρω με σιγουριά αλλά είναι πολύ πιθανό.” ,λέει ο Άντριαν νευριασμένος.

“Παιδιά; Να σας θυμίσω ότι έχω στα χέρια μου έναν από τους τέσσερις λίθους της Universo;” ,λέει η Καρολίνα ενθουσιασμένη, χωρίς να δώσει σημασία στον διάλογο που γίνεται γύρω της. Σε αυτή της την δήλωση η Μπριγιάρ φεύγει από το πλευρό μου και πλησιάζει τον λίθο. Δίπλα δίπλα έχουν *ακριβώς* το ίδιο χρώμα. Κάνει μια κίνηση προς το μέρος του και την στιγμή που έρχονται σε επαφή όλα γίνονται άσπρα με χρυσαφίες φιγούρες να γεμίζουν τον αέρα.

“Τι συμβαίνει;” ,ρωτάει η Σύλβια τρομοκρατημένη.

“Νιώσε, άκου, πράξε.” ,λέει μια γυναικεία φωνή.

“Ας λυθεί το μυστήριο του χαμού και ας μεταφερθεί κάπου αλλού. Όσοι αγαπηθούν, να σωθούν και όσοι μισούν, να εξαφανιστούν. Όπου υπάρχει καλό υπάρχει και κακό. Στο τέλος ας υπερισχύσει το πιο ισχυρό.” ,ακούγεται η φωνή της Νυμφαδώρας.

“Η ζωή είναι γεμάτη μυστήρια που μόνο οι τολμηροί μπορούν να εξερευνήσουν. Κάποτε θα καταλάβεις τι έχασες και θα πασχίσεις να το κερδίσεις πίσω. Μόνο έτσι θα καταφέρεις να απελευθερωθείς, αλλιώς θα σε συντρίψω. Η μάχη θα είναι άνιση αλλά θα συνεχίσεις να παλεύεις. Η αρχή και το τέλος μπορούν να γίνουν ένα αν την τόλμη σου συνεχίσεις να γυρεύεις” ,λέει μοχθηρά ο Miedo.

“Έλλη έχε θάρρος.” ,η φωνή της Χελάδας μέσα από ένα μακρινό όνειρο.

Ένας ανεμοστρόβιλος από ήχους κι εικόνες του παρελθόντος αναδύονται μπροστά μας. Μια βροντή και όλα ηρεμούν. Ανοίγω τα μάτια μου και κοιτάζω γύρω μου. Η ομάδα Glory είναι διασκορπισμένη στο έδαφος και ένας ένας σηκώνονται τώρα αργά όρθιοι. Είμαστε όλοι ζαλισμένοι και κοιτάζουμε μπερδεμένοι το δάσος γύρω μας. Όλα είναι ξανά φυσιολογικά και η δύνη των σκέψεων έχει εξαφανιστεί. Όμως μαζί με αυτή και η...

“Μπριγιάρ;” ,ρωτώ καθώς ψάχνω να την βρω. Λες να της συνέβη κάτι;

“Εδώ είμαι.” ,απαντά μια γνώριμη φωνή και όλοι ακολουθούμε τον ήχο της.

Πλησιάζουμε την Καρολίνα, η οποία ανοίγει διστακτικά την παλάμη της. Ο λίθος βρίσκεται ακόμα στο χέρι της και η Μπριγιάν είναι εξαφανισμένη.

“Μπορεί να άλλαξα μορφή αλλά είμαι ακόμα εδώ.” ,ακούγεται ξανά η φωνή. Αυτή την φορά κοντά στον λίθο.

“Μπριγιάρ;” ,ρωτώ ξανά.

“Να με λέτε Χελάδα.” ,λέει ο λίθος και λάμπει σαν γαλάζιο αστέρι.

“Άκουσα καλά; Είπε Χελάδα;” ,ρωτά η Καρολίνα με γουρλωμένα μάτια.

“Ναι, εγώ είμαι.” ,λέει ο λίθος. Ο λίθος. Ο λίθος που μιλάει. Το χέρι της Καρολίνας αρχίζει να τρέμει από το σοκ, έτσι αφήνει όσο πιο αργά μπορεί τον λίθο στο έδαφος.

“Η Μπριγιάρ είναι η βασίλισσα Χελάδα;” ,ρωτάει η Σύλβια έκπληκτη.

“Δεν γίνεται αυτό.” ,λέω και κοιτάζω τον λίθο πάνω στα καφετιά και πράσινα φύλλα καθώς πάλλεται με μια γαλάζια έντονη λάμψη. *Λάμψη!* Σαν της Μπριγιάρ. Κατεβάζω το σώμα μου και στέκομαι στα γόνατά μου πάνω από τον λίθο.

“Αν είναι η Μπριγιάρ πώς είναι δυνατόν να την βλέπουμε και εμείς;” ,ρωτάει ο Σον εύστοχα.

“Δεν ξέρω.” ,απαντώ.

“Θα σας εξηγήσω εγώ.” ,λέει ξάφνου ο λίθος και όλοι κρατάμε την ανάσα μας καθώς το δάσος μετατρέπεται ξαφνικά σε μια χρυσαφένια σκηνή ενός άλλου κόσμου.

“Καθίστε αναπαυτικά, θα πάμε για λίγο πίσω στον χρόνο.” ,λέει ο λίθος και η φωνή της Χελάδας ακούγεται λες και απομακρύνεται σε ένα τούνελ χωρίς τέλος.

“Βασίλισσά μου τι θα κάνουμε;” ,λέει η Νυμφαδόρα αναστατωμένη πετώντας από την μια άκρη του δωματίου μέχρι την άλλη.

“Από στιγμή σε στιγμή ο Miedo καταφθάνει με τον στρατό του. Είναι αποφασισμένος να πάρει τις δυνάμεις σας. Να κατακτήσει την Universo. Να γίνει ο αφέντης μας.” ,την τελευταία πρόταση την προσθέτει με τσιριχτή φωνή. Η Χελάδα δεν απαντά στην Νυμφαδόρα παρά την αφήνει μόνη της στο δωμάτιο και κατευθύνεται προς το μικρό εξωκλήσι του παλατιού, με τις αμέτρητες εικόνες των Αγίων, προσεύχεται και πέφτει στα γόνατα κλαίγοντας γοερά.

“Χελάδα;” ,ακούγεται μια αντρική φωνή. Η Χελάδα σηκώνει το κεφάλι της και αντικρίζει ένα αγόρι με γυαλιά και τα πιο ευγενικά πράσινα μάτια της Universo. Η Χελάδα με δάκρυα στα μάτια, βγαίνει από το μικρό εκκλησάκι και τον πλησιάζει.

“Είσαι σίγουρη ότι θες να το κάνεις; Μπορεί να μην χρειαστεί. Μπορεί—” ,πριν τελειώσει την πρότασή του η Χελάδα πέφτει πάνω του και τον αγκαλιάζει σφιχτά κλαίγοντας με λυγμούς. Δάκρυα σχηματίζονται και στα δικά του μάτια καθώς χαϊδεύει τα μαλλιά της.

“Σε παρακαλώ μην κλαις.” ,της λέει τρυφερά. Σηκώνει τα μάτια της και τον κοιτάζει.

“Δεν υπάρχει άλλη λύση.” ,απαντά αυτή και απομακρύνεται από την ζέστη αγκαλιά του.

“Αντίο Αλέξανδρε.” ,λέει και τρέχει προς το δωμάτιό της.

“Όχι, Χελάδα περίμενε. Θέλω—” Η σκηνή αλλάζει και η Χελάδα είναι ξανά μόνη της με την Νυμφαδόρα.

“Κάντο Νυμφαδόρα.” ,λέει η Χελάδα και κλείνει τα μάτια της.

“Όπως επιθυμείτε.” ,απαντά η Νυμφαδόρα και γεμίζει τα χέρια της με χρυσόσκονη.

“Ας λυθεί το μυστήριο του χαμού και ας μεταφερθεί κάπου αλλού. Όσοι αγαπηθούν, να σωθούν και όσοι μισούν, να εξαφανιστούν. Όπου υπάρχει καλό υπάρχει και κακό. Στο τέλος ας υπερισχύσει το πιο ισχυρό.” Η Νυμφαδόρα ακουμπάει την παλάμη της στην καρδιά της Χελάδα μέχρι το σώμα της να απορροφήσει και τον παραμικρό κόκκο.

“Έγινε;” ,ρωτά η Χελάδα ανοίγοντας τα μάτια της και αναπνέοντας βαθιά.

“Ναι βασίλισσά μου, το ξόρκι αντιστροφής του κακού που κάναμε πραγματοποιήθηκε. Αν καταφέρει ο Miedo να κατακτήσει την Universo και... σας σκοτώσει, κομμάτια από την ψυχή σας θα διασκορπιστούν σε διάφορα μέρη της Universo, τους λίθους και ανθρώπους που το αζίζουν. Έτσι δεν θα μπορέσει να αποκτήσει τις δυνάμεις σας και θα εγκλωβιστεί στο δάσος Μπόσκε για πάντα.”

“Είσαι έτοιμη για αυτή την πιθανότητα;”

“Ναι, εμείς φταίμε και θα πληρώσουμε για το λάθος μας.” ,απαντά η Νυμφαδόρα σοβαρά.

“Αχ Νυμφαδόρα μου.” ,λέει η Χελάδα και αγκαλιάζει την νύμφη σφιχτά. “Σε ευχαριστώ για όλα.”

“Τι λες βασίλισσά μου; Έπρεπε να βρισκόμουν εγώ στην θέση σας. Εύχομαι από τα βάθη της καρδιάς μου να μην ενεργοποιηθεί αυτό το ξόρκι ποτέ.” ,λέει η Νυμφαδόρα και αρχίζει να κλαίει.

“Μην κλαις Νυμφαδόρα μου. Είναι η μόνη λύση και είμαι έτοιμη για το τέλος...” ,απαντά η Χελάδα και οι μορφές τους γίνονται ένας ανεμοστρόβιλος επιστρέφοντάς τους ξανά στο παρόν.

“Τι σχέση έχουμε εμείς με όλα αυτά;” ,ρωτάει πρώτος ο Άντριαν και σηκώνεται εκνευρισμένος από το έδαφος.

“Ο καθένας από εσάς έχει και από ένα κομμάτι της ψυχής μου.” ,λέει ο λίθος-Χελάδα λες και αυτό είναι το πιο φυσιολογικό πράγμα που υπάρχει.

“Τι πράγμα;” ,ρωτά ο Ντάνιελ κοιτάζοντας τον εαυτό του.

“Όλοι κατείχατε με κάποιον τρόπο μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά μου. Η ανταμοιβή μου, λοιπόν, σε εσάς είναι η παροχή μέρους της δύναμής μου, η οποία ερμηνεύεται με διαφορετικό τρόπο σε κάθε σώμα.”

“Ωστε εκεί εξηγείται...” ,λέει ο Σον υπενθυμίζοντάς μου την πανοπλία και την δυνατότητά του να αναπνέει στο νερό. Και ο Ντίλαν, η Καρολίνα, εγώ...

“Ημασταν πολύ μικροί όταν ζούσες και δεν θυμάμαι να σε γνώρισα ποτέ από κοντά.” ,λέει η Σύλβια σκεπτική.

“Αντίθετα οι γονείς και οι παππούδες σας με γνώριζαν. Τον *τρόπο* που με γνώρισαν όμως θα πρέπει να τον ανακαλύψετε μόνοι σας.”

“Τι θέλεις από εμάς;” ,ρωτώ κοιτάζοντας έντονα τον λίθο.

“Οτι ήθελα εξ αρχής Έλλη μου, να έχετε θάρρος και να φέρετε την ειρήνη στην Universe.” ,προσθέτει και η λάμψη του λίθου χάνεται ολοσχερώς.

“Τι συνέβη;” ,ρωτά η Καρολίνα παίρνοντας στα χέρια της τον λίθο.

“Μακάρι να ήξερα.” ,απαντώ και ξεφυσώ αγανακτισμένη. Τι σημαίνουν όλα αυτά; Τι εννοεί ένα μέρος της ψυχής της; Γι’ αυτό τον λόγο την έβλεπα στα όνειρά μου και ζούσα στιγμές από την ζωή της; Μα γιατί εγώ και όχι και οι υπόλοιποι; Γιατί έχω τόσες διαφορετικές δυνάμεις; Και ο Ντάνιελ, η Ντόρα, η Σύλβια και ο Άντριαν; Έχουν και αυτοί από μια ξεχωριστή δύναμη; Ποιο μέλος της οικογένειάς μου θα μπορούσε να γνωρίζει την βασίλισσα; Μήπως ο παππούς ή ο πατέρας; Τόσα αναπάντητα ερωτήματα μπερδεύουν το μυαλό μου.

“Τι θα κάνουμε τώρα;” ,ρωτάει η Ντόρα αγχωμένη.

“Από ότι φαίνεται η Νυμφαδώρα μάς οδήγησε εκεί που ελπίζαμε χωρίς καν να το γνωρίζει. Βρήκαμε τον πρώτο λίθο της Universo! Οπότε μένει να βρούμε και τους υπόλοιπους και έτσι θα μπορέσουμε να εξουδετερώσουμε τον Miedo, να βγούμε από το δάσος, αλλά και να φέρουμε την ειρήνη στην Universo, όπως είπε και η βασίλισσα.” ,λέω και κοιτάζω τον λίθο. Γνώριζα ότι υπήρχε η πιθανότητα οι υποψίες μου να βγουν αληθινές αλλά δεν πίστευα ποτέ ότι το αποτέλεσμα θα ήταν τόσο μπερδεμένο. Ο εγκλεισμός μας στο δάσος, το κυνήγι του Miedo, οι δυνάμεις της Χελάδας, η σύνδεση όλων μας μαζί της...

“Δεν υπάρχει γυρισμός. Θα πρέπει να τους βρούμε ό,τι και να γίνει.” ,προσθέτω και παίρνω τον λίθο από το έδαφος. Καλώ τις δυνάμεις μου και φτιάχνω μια μικρή σφαίρα γύρω του προστατεύοντάς τον.

“Νόμιζα ότι όλο αυτό βρισκόταν μόνο στην φαντασία σου. Μέσα στα όνειρά σου.” ,απαντάει ο Άντριαν χαμηλόφωνα. Σηκώνω τα μάτια μου και τον κοιτάζω μπερδεμένη. “Και;” ,τον ρωτώ και ο θυμός μου αρχίζει να βράζει μέσα μου.

“Και ο μόνος λόγος που ήρθα μαζί σας ήταν για να σπάσω πλάκα. Όχι για να πεθάνω σώζοντας τον κόσμο.” ,απαντά και σηκώνει τα χέρια του με αγανάκτηση.

“Να σου θυμίσω ότι είσαι καταζητούμενος στην Oscura; Και ότι δεν είχες τίποτα καλύτερο να κάνεις παρά να εισβάλεις απρόσκλητος σε πάρτι; Και ότι έτσι θα αποκτούσες λίγη καλή φήμη; Αυτοί οι λόγοι πώς σου φαίνονται;” ,απαντώ και σταυρώνω τα χέρια μου στο στήθος.

“Έχει δίκιο φίλε. Και στο κάτω κάτω δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο.

Εγκλωβιστήκαμε εδώ. Σκέψου ότι είναι ο μόνος τρόπος για να βγούμε.” ,λέει ο Ντίλαν.

“Με απειλήσατε ουσιαστικά για να έρθω εδώ κάτι που αμφιβάλω ότι έγινε με τους υπόλοιπους από εσάς.” ,επιμένει ο Άντριαν. Η σιωπή των υπολοίπων επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό του.

“Μπορούσες να αρνηθείς και να κρυφτείς σε κάποιο άλλο λαγούμι αν δεν ήθελες. Μην τολμήσεις να το ρίξεις πάνω μας. Ήταν δική σου απόφαση.” ,απαντώ και του γυρίζω την πλάτη. “Βρες άλλη λύση αν δεν σου αρέσει η δική μου.”

“Αυτό θα κάνω.” ,απαντά και ακούω τα βήματά του πάνω στα ξερά φύλλα του δάσους να απομακρύνονται γρήγορα από κοντά μας.

“Άντριαν; Πού πηγαίνεις;” ,φωνάζει ο Ντίλαν. “Επιστρέφω.” ,λέει και τρέχει πίσω του.

“Το μόνο που μας έχει ξεφύγει είναι ο γρίφος που είχαμε βρει στην βάση του αγάλματος του Miedo. Αυτός ίσως μας βοηθήσει να βρούμε τον δεύτερο λίθο.” ,λέω σαν η απουσία του Άντριαν να μην με έχει πειράξει ούτε στο ελάχιστο. Στην πραγματικότητα όμως με έχει ενοχλήσει πολύ η συμπεριφορά του. Πίστευα ότι ήθελε να βρίσκεται ανάμεσά μας. Ότι του άρεσε η αποστολή μας, η παρέα που κάναμε... Ότι δεν ήταν αναγκαστικά μαζί μας και ότι τον κερδίσαμε σιγά σιγά ο καθένας με τον δικό του τρόπο. Πίστευα ότι νοιαζόταν, ότι δεν με θεωρούσε φαντασιόπληκτη. Μάλλον ήταν τελικά όλα στην φαντασία μου όπως είπε. Γυρίζω προς τους υπόλοιπους και ένα ερώτημα δημιουργείται στο μυαλό μου.

“Πιστεύετε ότι πρέπει να τα παρατήσουμε όλα και να βρούμε άλλη λύση;” ,ρωτώ και κρατώ την ανάσα μου. Μήπως έκανα λάθος; Μήπως τους καταδίκασα όλους με τις επιλογές μου;

“Όχι αγάπη μου, συμφωνώ μαζί σου.” ,λέει ο Σον, φιλάει το κεφάλι μου και περνάει το χέρι του πάνω στους ώμους μου καθησυχαστικά.

“Και γω Έλλη μου, *θέλαμε* και σε ακολουθήσαμε και δεν φταις εσύ για ό,τι επακολουθήσει.” ,λέει η Καρολίνα και μου χαμογελάει γλυκά.

“Από την δική μου πλευρά ήθελα να εκδικηθώ για την καταστροφή του σπιτιού μου.” ,λέει η Ντόρα αποφασιστικά.

“Και γω θέλω να προστατεύσω το δάσος από τα μελλοντικά σχέδια του Miedo.” ,απαντά η Σύλβια. Κοιτάζω τον Ντάνιελ.

“Μην με κοιτάτε, σιγά μην άφηνα την Καρολίνα μόνη της σε ένα δάσος με αιμοβόρα τέρατα.” ,λέει και γελάμε όλοι. Σηκώνω τα μάτια μου και βλέπω τον Ντίλαν να γυρίζει μόνος του από το βάθος του δάσους.

“Δεν κατάφερα να τον πείσω.” ,λέει στεναχωρημένος μόλις φτάνει δίπλα μας.

“Δεν θα πας μαζί του;” ,ρωτάει η Καρολίνα με απορία. Την κοιτάζει έντονα στα μάτια και απαντάει: “Μπορεί να αποφάσισε αυτός για την άφιξή μου εδώ αλλά επιλέγω να μείνω... μαζί σας.” Τις δυο τελευταίες λέξεις τις λέει με ενδιασμό σαν να προσπαθεί με δυσκολία να μην πει τον πραγματικό λόγο της παραμονής του. Παρόλα αυτά η απουσία του Άντριαν δημιουργεί ένα αίσθημα ανασφάλειας μέσα μου. Είχα συνηθίσει τα κακεντρεχή σχόλιά του, τα αστεία του, το χαμόγελό του...

Έκανε την επιλογή του και όσο και αν με ενοχλεί η απόφασή του θα πρέπει να την αποδεχτώ. Όσο και αν με πονάει. Όσο και αν μου λείπει.

“Λοιπόν, από που ξεκινάμε;” ,ρωτάει η Καρολίνα ενθουσιασμένη.

“Από το να μου δώσετε τον πρώτο λίθο.” ,ακούγεται η φωνή από τους εφιάλτες μου.

Σηκώνω τα μάτια μου και όλο το δάσος είναι γεμάτο από την μια στιγμή στην άλλη με Βεστίας και τον Miedo να στέκεται στο κέντρο κρατώντας... κρατώντας το ματωμένο μπράτσο του Άντριαν.

Κεφάλαιο 29

Βρίσκομαι μόνη μου με τον Αλέξανδρο στο κρεβάτι του δωματίου 1. Έχει ξημερώσει και μαύροι κύκλοι σχηματίζονται γύρω από τα μάτια του. Όλο το βράδυ στεκόταν φρουρός έξω από το δωμάτιό μου ενώ εγώ στριφογύριζα στο κρεβάτι χωρίς να με παίρνει ο ύπνος. Τώρα καθόμαστε έτοιμοι να διαβάσουμε το γράμμα που μας έγραψε ο Λεωνίδας λίγες ώρες πριν αποχωρήσει μαζί με την Βρισηίδα (και την Αριάδνη που τους περίμενε απέναντι από το δημαρχείο) για το ξενοδοχείο.

“Γιατί δεν χτύπησες την πόρτα μου νωρίτερα, αφού είχες στα χέρια σου το γράμμα τόσες ώρες πριν;”, τον ρωτώ με αγωνία.

“Δεν ήθελα να σε ξυπνήσω.”, απαντά και χαμογελάει γλυκά.

“Νομίζεις ότι κοιμήθηκα καθόλου;”, του λέω και δείχνω το γράμμα. “Το έχεις ανοίξει;”

“Όχι, ήθελα να το διαβάσουμε μαζί.”, απαντά και το ανοίγει. Παίρνω μια βαθιά ανάσα και αρχίζω να διαβάζω με ανυπομονησία.

Βασίλισσά μου και Αλέξανδρε,

Αφού ανεβήκαμε στον δεύτερο όροφο και ελέγξαμε όλες τις πόρτες, οι οποίες περιείχαν διάφορους περίεργους αριθμούς, η μόνη που ήταν ανοικτή ήταν του μπάνιου, έτσι έμεινε η Βρισηίδα εκεί για αντιπερισπασμό και εγώ κατέβηκα προσεχτικά στον πρώτο όροφο. Και αυτός ο όροφος περιείχε κόκκινες πόρτες με αριθμούς αλλά η μόνη η οποία έριχνε φως στον διάδρομο ήταν αυτή με τον αριθμό 0 στο τέρμα του διαδρόμου. Στάθηκα στις σκιές και προσπάθησα να ακούσω την συζήτηση που διαδραματιζόταν στο εσωτερικό του δωματίου. Κατάφερα να ακούσω τα εξής:

“Θέλω να αυξήσεις τις περιπολίες, Ρατόν. Να βάλεις φρουρούς σε κάθε γωνιά της Ντιαμάντε και να μιλήσεις με τους ανωτέρους σου στην Lumina. Να κάνουν και αυτοί το ίδιο στην πρωτεύουσα.”, λέει ο Χανς.

“Φυσικά. Ο φόβος θα μας βοηθήσει.”, απαντά ο Ρατόν χαιρέκακα.

“Ο φόβος είναι πάντα ο σύμμαχός μας, αλλά με προσοχή. Ήδη η βασίλισσα έχει μπλεχτεί στα πόδια μας και δεν θέλω να καταλάβει το σχέδιό μας.”, λέει ο Χανς.

Δυστυχώς εκείνη την στιγμή εμφανίζεται η Αφροδίτη από την σκάλα, η οποία έρχεται γρήγορα και ειδοποιεί τον Χανς για την άφιξή σας. Μην ανησυχείτε δεν με είδε κανένας, δεν μπόρεσα όμως να ακούσω κάτι άλλο. Αλλά... μόλις βγήκαν από το γραφείο ο Χανς με το τσιράκι του και βεβαιώθηκα ότι απομακρύνθηκαν αρκετά, άνοιξα την πόρτα και μπήκα μέσα. Το γραφείο ήταν απλό με ένα τεράστιο τραπέζι στο κέντρο και δύο καφετιές πολυθρόνες. Χάρτες της Universo κοσμούσαν κάθε σπιθαμή του τοίχου μα καθώς πλησίασα το τραπέζι, πάνω στην γυάλινη επιφάνειά του βρισκόταν ένας διαφορετικός χάρτης. Ένας χάρτης με αριθμούς σαν αυτούς πάνω στις πόρτες. Ο κάθε αριθμός βρισκόταν πάνω σε μια διαφορετική πόλη της Universo. Δεν μπόρεσα να απομνημονεύσω τους αριθμούς και τις περιοχές βασιλίσσά μου και σε αυτό σας ζητώ συγγνώμη, καθώς άνοιξε ξαφνικά η πόρτα του γραφείου και εμφανίστηκε ο Ρατόν, εγώ κρύφτηκα κάτω από το γραφείο. Μάζεψε τον χάρτη και έφυγε ξανά από το δωμάτιο. Έψαξα στα συρτάρια για κάποιον παρόμοιο χάρτη αλλά δεν υπήρχε κανένας σαν εκείνον. Αυτές είναι οι πληροφορίες που συνέλεξα και λυπάμαι που δεν μπόρεσα να κάνω μεγάλη πρόοδο.

Εις το επανιδείν.

A.

“Το ήξερα ότι με κορόιδεψε!” ,λέω και χτυπώ την γροθιά μου στο κρεβάτι. Αυτό το ύπουλο απόβρασμα.

“Τι εννοείς;” ,ρωτάει ο Αλέξανδρος.

“Με διαβεβαίωσε ότι δεν θα επαναληφθεί, ότι η αύξηση της φρουράς ήταν μια τακτική προερχόμενη από την ανάγκη προστασίας των κατοίκων μετά από τον τυφώνα.”

“Εγώ δεν θα πίστευα τίποτα από ότι βγαίνει από το στόμα του.” ,λέει ο Αλέξανδρος σοβαρά.

“Έπειτα μου είπε και κάτι άλλο που δεν μπορώ να βγάλω από το μυαλό μου.” ,λέω και τα μάτια μου ξάφνου δεν μπορούν να εστιάσουν σε ένα σημείο. Τα έπιπλα γύρω μου θολώνουν και επανέρχονται ξανά στην φυσιολογική τους μορφή συνεχώς. Το μυαλό μου αδειάζει και η μνήμη της τελευταίας φράσης που είπε ο Χανς έρχεται στην επιφάνεια.

“Τι σου είπε;” ,ρωτάει ο Αλέξανδρος και γυρίζει όλο του το σώμα προς το μέρος μου. Γυρίζω το κεφάλι μου σαν υπνωτισμένη και κοιτάζοντας το πρόσωπό του, αλλά χωρίς να το κοιτάζω στην πραγματικότητα, του απαντώ με θολωμένα μάτια:

“Ότι μοιάζω με την μητέρα μου.”

“Όλοι το γνωρίζουν αυτό αν έχουν αντικρίσει την βασίλισσα και σένα έστω και μια φορά.” ,απαντάει σοβαρά.

“Είναι ο *τρόπος* που το είπε. Σαν να την γνώριζε προσωπικά.” ,λέω σκεπτική.

“Τα μάτια του έλαμψαν μόλις την ανέφερε. Ήξερε την μητέρα μου πολύ καλά, το νιώθω. Δεν μπορώ να βγάλω από το μυαλό μου και την ιδέα ότι έχω ξανακούσει το όνομά του. Το είχε αναφέρει ο πατέρας; Κάποιο από τα αδέλφια μου;”

“Έχουμε πολλά μυστικά να ανακαλύψουμε ακόμα.” ,λέει ο Αλέξανδρος και σηκώνεται από το κρεβάτι. Ανοίγει την παλάμη του και μου προσφέρει το χέρι του, διστακτικά του δίνω το δικό μου και σηκώνομαι και γω από το κρεβάτι. Για κάποιον λόγο αισθάνομαι ότι δεν αναφέρεται μόνο στον Χανς αυτή την φορά.

Αποφασίσαμε ότι θα ήταν καλύτερα να επιστρέψουμε στο ξενοδοχείο για να μην τραβήξουμε και άλλο την προσοχή του Χανς, ο οποίος με αποχαιρέτησε με χειροφίλημα και την προοπτική να συναντηθούμε ξανά σύντομα. Λες και δεν είχα κάτι καλύτερο να κάνω!

“Πιστεύω ότι πρέπει να επισκεφτούμε ξανά τον καταρράκτη από όπου προήλθε ο τυφώνας.” ,λέω στους υπόλοιπους καθώς καθόμαστε στο χολ του ξενοδοχείου.

“Και τι θα κάνουμε με τον Χανς;” ,ρωτάει ο Λεωνίδας.

“Είπε ότι ο φόβος είναι σύμμαχος. Ένας τυφώνας που καταστρέφει τα σπίτια και τις περιουσίες των ανθρώπων μπορεί να προκαλέσει φόβο.” ,λέω σκεπτική.

“Και τι με αυτό δηλαδή; Πώς κατάφερε να συμφιλιωθεί με τα ανεξέλεγκτα φυσικά φαινόμενα;” ,ρωτάει με απορία η Αριάδνη.

“Και ας μην ξεχνάμε το τέρας που συναντήσαμε εκεί.” ,λέει η Βρισηίδα τρομοκρατημένη.

“Το ξέρω ότι είναι πολύ επικίνδυνο και δεν θέλω να με ακολουθήσετε εάν δεν αισθάνεστε άνετα.” ,λέω και κοιτάζω κυρίως την Βρισηίδα. “Αλλά νιώθω ότι κάτι κρύβεται εκεί.”

“Θα βρεθώ όπου βρεθείτε.” ,λέει σθεναρά η Βρισηίδα και την κοιτάζω με ευγνωμοσύνη. Δεν ξέρω αν θα είχα τόση αφοσίωση σε έναν άνθρωπο αν ήμουν στην θέση της.

“Θεωρώ ότι ο Χανς με κάποιον τρόπο δημιούργησε τους τυφώνες για να προκαλέσει χάος.” ,λέει ο Αλέξανδρος διαβάζοντας την σκέψη μου.

“Μα πώς μπορεί ο Χανς να συνδέεται με τους τυφώνες; Είναι αδύνατο!” ,επιμένει η Αριάδνη.

“Όχι μόνο τους τυφώνες αλλά και τις πλημμύρες στην Rubina, τους σεισμούς στην Oscura και τις πυρκαγιές στην Grisa.” ,απαντώ με σιγουριά.

“Αφού δεν κατέχει δυνάμεις για να κάνει κάτι τέτοιο.” ,λέει ο Λεωνίδας.

“Ξέρω κάποιον που τις κατέχει και μπορεί να συνεργάζεται μαζί του.” ,απαντώ εκφράζοντας φωναχτά τις σκέψεις που εμφανίστηκαν σαν πυγολαμπίδες στο μυαλό μου από την στιγμή που διάβασα για το σχέδιο του Χανς. Ο φόβος είναι σύμμαχος. Ποιος είναι καλύτερος σύμμαχος από έναν εφιάλτη;

Βρίσκομαι και πάλι δίπλα στον πανέμορφο καταρράκτη. Δίπλα στους κρυστάλλους που δημιουργούνται και καθώς πέφτουν στο καυτό νερό αποδομούνται. Πώς θα μπορούσε η φύση να σου ανταποδώσει την ζημιά που της προκάλεσες; Μέσω μιας βροχής, μιας χιονόπτωσης, ενός σεισμού. Μα και πάλι κάτι καλό θα βγει από αυτήν της την κίνηση. Η βροχή θα ποτίσει το έδαφος επιταχύνοντας την ανθοφορία. Η χιονόπτωση θα παγώσει την ροή του νερού αποτρέποντας την πλημμύρα. Ο σεισμός θα γκρεμίσει κτήρια που χρειάζονται κατεδάφιση. Αν είναι όμως θυμωμένη... Θα μετατρέψει την βροχή σε χαλάζι καταστρέφοντας όλες τις σοδιές. Θα δημιουργήσει παγωμένες λίμνες- παγίδες για τους διαβάτες. Θα ρίξει το σπίτι σου την στιγμή που το κατοικείς.

Ποιος θα μπορούσε να δαμάσει την φύση; Ο άνθρωπος; Ο οποίος την μολύνει; Όχι! Αλλά μια προσπάθεια δεν βλάπτει. Ας ξεκινήσουμε από την πραγματοποίηση μικρών βημάτων την φορά. Το πρώτο βήμα μας θα είναι η ελαχιστοποίηση της ζημιάς ή καλύτερα η εύρεση της αιτίας αυτής και του τρόπου αντιμετώπισής της.

“Να ρωτήσω αν ψάχνουμε κάτι συγκεκριμένο; Ή όπως και την προηγούμενη φορά ψάχνουμε οτιδήποτε ασυνήθιστο;” ,ρωτάει ο Λεωνίδας.

“Πιστεύω ότι θα ήταν καλύτερα να καθίσουμε και να απολαύσουμε το τοπίο.” ,απαντώ και κάθομαι σε έναν βράχο. Οι υπόλοιποι με κοιτάζουν με απορία αλλά ένας ένας κάθονται και αυτοί τριγύρω από την όχθη.

“Είναι τόσο όμορφα!” ,λέει η Αριάδνη και ο Λεωνίδας φιλάει τρυφερά το χέρι της.

“Ο ήχος του νερού πάντα με γαλήνευε.” ,συμφωνώ λέγοντας.

“Σε λίγο θα νυχτώσει. Μήπως να επισπεύσουμε λίγο την αναζήτησή μας;” ,ρωτάει εμφανώς αγχωμένος ο Αλέξανδρος.

“Φίλε εγώ λέω να καθίσεις. Θα νιώσεις καλύτερα, θα δεις.” ,του απαντά ο Λεωνίδας. Ο Αλέξανδρος κοιτάζοντάς μας έναν έναν κάθεται απρόθυμα σε έναν βράχο στα δεξιά μου.

“Σκεφτείτε με ποιον θέλετε να βρεθείτε κάποια στιγμή ξανά σε αυτό το μέρος, κλείστε τα μάτια και ευχηθείτε το.” ,λέω σε μια στιγμή. Δεν ξέρω πώς μου ήρθε στο μυαλό αλλά μου άρεσε η ιδέα. Από πλευράς μου ευχήθηκα να βρισκόμουν με την οικογένειά μου. Ανοίγω τα μάτια μου και ένα αστέρι σαν κομήτης πέφτει από τον ουρανό σφραγίζοντας την επιθυμία μου. Γυρίζω το βλέμμα μου και χαμογελάω στους υπόλοιπους. Όλοι με κοιτάζουν με λαμπερά μάτια. Αυτή την στιγμή θα την κρατήσω για πάντα στην καρδιά μου. Είναι η πρώτη φορά που νιώθω ότι συνδέομαι πραγματικά με αυτούς τους ανθρώπους. Τα μάτια του Αλέξανδρου μένουν για λίγα δευτερόλεπτα παραπάνω πάνω μου. Δεν ξέρω ποιον μπορεί να ευχήθηκαν ο καθένας τους αλλά θέλω να ελπίζω ότι τους έκανε να νιώσουν για λίγο ασφάλεια και ηρεμία. Μένουμε εκεί για ώρες μέχρι ο γκρίζος ορίζοντας να γίνει μπλε και μετά μαύρος φέρνοντας παγωνιά δίπλα στην όχθη του ποταμού.

“Είμαι πολύ χαρούμενη που σας γνώρισα.” ,λέω μετά από πολύ ώρα. Οι λέξεις μου σαν ένα τελευταίο αντίο. Σαν μια ανάμνηση που σε λίγο θα πονέσει. Σηκώνομαι όρθια και κοιτάζω τον καθέναν ξεχωριστά. Στα βλέμματά τους σχηματίζεται η απορία.

“Και εμείς Χελάδα.” ,λέει η Βρισηίδα.

“Μακάρι να προλάβαινα να σας μάθω καλύτερα.” ,απαντώ και καλώ αμέσως τις δυνάμεις μου.

“Χελάδα τι κάνεις;” ,με ρωτάει ο Αλέξανδρος τρομοκρατημένος και σηκώνεται με μιας όρθιος μαζί με τους υπόλοιπους.

“Συγγνώμη που σας έφερα μέχρι εδώ απλώς ήθελα να σας αποχαιρετήσω κατάλληλα.” ,απαντώ και δημιουργώ μια σφαίρα γύρω μου.

“Μην κάνεις ό,τι και αν σκέφτεσαι να κάνεις. Είμαστε όλοι μαζί σε αυτό.” ,λέει η Αριάδνη σηκώνοντας τα χέρια της καθησυχαστικά. Δάκρυα σχηματίζονται στα μάτια μου. Δεν ήθελα να βρίσκονται μπροστά σε αυτό αλλά φαίνεται είμαι πολύ εγωίστρια για να το κάνω μόνη μου τελικά.

“Σας ευχαριστώ.” ,λέω και κλαίγοντας γυρίζω την πλάτη μου και αρχίζω να τρέχω.

“Χελάδα όχι.” ,ακούω τον Αλέξανδρο πίσω μου και τα βαριά του βήματα να με ακολουθούν. Μπαίνω τρέχοντας στην Υ πύλη που οδηγεί στο Μαγεμένο Δάσος και φωνάζω με όλη μου την δύναμη.

“Εφιάλη! Ρίξε μου τον μεγαλύτερο τυφώνα που δημιούργησες ποτέ.” Σαν απάντηση ο μαγευτικός μου κήπος σκοτεινιάζει με μιας σαν ένα σύννεφο να επισκιάζει την ομορφιά του. Τα λουλούδια ξεριζώνονται από το έδαφος και όλα τα ζωάκια κρύβονται στις φωλιές τους. Νιώθω τον αέρα να αλλάζει, την ατμόσφαιρα να πάλλεται. Το σκοτάδι γίνεται ακόμα πιο σκοτεινό. Τρέμω από την αδρεναλίνη και τον φόβο. Δεν ξέρω αν το σχέδιό μου θα πιάσει αλλά αξίζει μια προσπάθεια.

“Χελάδα σε παρακαλώ.” ,ακούω την φωνή της Βρισηίδας πίσω μου. Γυρίζω και βλέπω και τους τρεις τους στην είσοδο του δάσους.

“Φύγετε. ΟΛΟΙ ΣΑΣ.” ,φωνάζω καθώς μια βοή, τόσο δυνατή που δεν νιώθω την καρδιά μου, σχίζει τον αέρα.

“ΤΩΡΑ.” ,λέω καθώς ένας γκρίζος γίγαντας σχηματίζεται μπροστά μου.

Δεν βλέπω πια ουρανό, μόνο μια δύνη τόσο δυνατή που χάνω την ισορροπία μου. Τον κοιτάζω κατάματα. Αυτός βρυχάται και μου επιτίθεται. Η σφαίρα μου τον απωθεί αλλά όχι για πολύ. Δημιουργεί μια τεράστια γροθιά η οποία σπάει την προστασία μου και με ρίχνει στο έδαφος. Δεν βλέπω τίποτα πια. Ούτε το δάσος, ούτε την παρέα μου. Είμαι μόνη μου. Όπως ήμουν για πολύ καιρό. Σηκώνομαι όρθια. “Νιώσε, άκου, πράξε.”, λέει η μητέρα μου. Νιώθω οργή, ακούω την φωνή σου μητέρα και... ήρθε η ώρα να πράξω.

Κοιτάζω κατάματα τον εχθρό. Αυτός λυσσάει και καταστρέφει τα πάντα. Γι’ αυτό είναι φτιαγμένος άλλωστε. Καλώ τις δυνάμεις μου ξανά, μία την φορά και δημιουργώ μια μπάλα στα χέρια μου που περιέχει όλη την αδικία και τον θυμό που κρατάω μέσα μου. Αδικία για τον χαμό τους και θυμό για την απουσία ειρήνης στον τόπο μου. Όταν μου είναι αδύνατο να την κρατήσω άλλο στα χέρια μου την κατευθύνω ουρλιάζοντας πάνω του και αυτός αργά και σταθερά την... απορροφάει. Δεν τον κατέστρεψε, τον έκανε πιο δυνατό. Όχι! Αντί να εξαφανιστεί, αυτός μεγαλώνει και άλλο. Όσο η δύναμή μου χάνεται στην έντονη ομίχλη είναι σαν ένα αόρατο χέρι να εισχωρεί σε κάθε χαρούμενο μέρος της καρδιάς μου. Πέφτω στα γόνατα. Είχα μια μικρή ελπίδα ότι ίσως να πετύχαινε. Τουλάχιστον προσπάθησα, σκέφτομαι καθώς δάκρυα αναβλύζουν από τα μάτια μου. Σηκώνω το βλέμμα μου. Αυτός ουρλιάζει από τον θρίαμβο που νιώθει και γω ζαρώνω στο έδαφος. Ήρθε η ώρα να το αποδεχτώ. Ήρθε το τέλος! Κλείνω τα μάτια μου λίγο πριν νιώσω την οργή του τυφώνα πάνω μου ζητώντας νοερά συγγνώμη από τον λαό μου που δεν μπόρεσα να τον προστατεύσω. Ο θόρυβος γίνεται εκκωφαντικός, το γέλιο του σατανικό. Κλείνω με μανία τα αυτιά μου. Προσεύχομαι για μια τελευταία φορά και χαλαρώνω το σώμα μου. Αντίο.

Λένε ότι όταν πεθαίνεις, ανάλογα με τις πράξεις σου στην επίγεια ζωή, οδηγείσαι και σε ένα συγκεκριμένο μονοπάτι. Δεν μπορώ να κρίνω αν αξίζω να βρεθώ στον παράδεισο, αλλά εύχομαι να είμαι μέρος του αυτή την στιγμή. Ο άνεμος συνεχίζει να είναι πολύ έντονος και δεν μπορώ να κουνήσω τα μέλη μου. Άραγε βρέθηκα στην κόλαση επειδή παράτησα τον λαό μου στο έλεος ενός τέρατος; Ένα χάδι στα μαλλιά μου τόσο τρυφερό και αληθινό... Όχι μάλλον βρίσκομαι κάπου ενδιάμεσα. Μακάρι να συναντηθώ με την οικογένειά μου. Η απουσία τους τόσα χρόνια με έκανε να πιστέψω ότι τελικά ήταν νεκροί. Πόσο μου έχουν λείψει! Ένα φιλί στο μέτωπο. Μάλλον είναι του πατέρα μου.

Ένα φιλί στο δεξί μου μάγουλο. Πρέπει να είναι της μητέρα μου. Δύο φιλιά στο αριστερό μου μάγουλο. Σίγουρα από τον Έντι και τον Τζέικομπ. Άρα βρίσκονται εδώ μαζί μου, ανοίγω τα μάτια μου με λαχτάρα να τους αντικρίσω μα... Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου, κοιτάζω γύρω μου.

“Μπορείς να σταματήσεις να το κάνεις αυτό;” ,με ρωτάει μια αντρική φωνή.

“Τι κάνω;” ,ρωτώ ζαλισμένη.

“Είσαι ατρόμητη, πανέμορφη και τόσο μα τόσο *απρόσιτη*.” ,λέει και με φιλάει στα χείλη τρυφερά.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα. Είμαι σίγουρα στον παράδεισο, αλλά το τέρας ακόμα караδοκεί από πάνω μου. Γκρίζο, άγριο ουρλιάζει σαν να πονάει καθώς μας κοιτάζει. Τα χείλη του Αλέξανδρου είναι τόσο προσεχτικά με τις κινήσεις τους. Δεν θέλει να με τρομάξει αν και είναι ένα πολύ δύσκολο εγχείρημα. Είναι το πρώτο μου φιλί και δεν ξέρω πως πρέπει να αντιδράσω. Κοιτάζω τρομοκρατημένη το τέρας καθώς κάνει μια βουτιά καταδιώκοντάς μας. Παίρνω μια ανάσα και απομακρύνομαι από την λαβή του Αλέξανδρου.

“Μην... κοίταζε μόνο εμένα.” ,λέει αυτός και ακουμπάει το πιγούνι μου γυρίζοντας το βλέμμα μου πάνω του. Δεν μπορώ όμως. Ο τυφώνας αποκτάει μορφή και τα κίτρινα μάτια του με μαγνητίζουν.

“Μόνο εμένα.” ,λέει ξανά ο Αλέξανδρος και ακουμπάει το μάγουλό μου. Έχει γονατίσει μπροστά μου και τα μάτια του στέλνουν παρακλητικά σήματα προς το μέρος μου.

“Ξέρεις εκείνο το βράδυ όταν σε είπα *απρόσιτη*—” ,ξεκινάει να πει και το βλέμμα μου επικεντρώνεται ολοκληρωτικά πάνω του.

“Ήταν βλακεία μου. Σε τρόμαξα και είχες δίκιο. Είναι που, δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω. Με τρόμαξε και μένα τον ίδιο η επαφή μου μαζί σου. Δεν ήξερα πώς να αντιδράσω. Τι να πω. Όποτε με πλησίαζες έχανα το μυαλό μου. Έλεγα πράγματα που μετά μετάνιωνα γιατί έβλεπα το πόσο άβολα σε έκανα να νιώσεις και σου ζητώ συγγνώμη αν ξεπέρασα τα όρια.” ,λέει και το μέτωπό του γεμίζει ρυτίδες ανησυχίας. Τον ενδιαφέρει η απάντησή μου και το δείχνει με κάθε τρόπο. Κοιτάζοντάς με στα μάτια, ακουμπώντας το ένα χέρι του πάνω στο δικό μου και το άλλο στο πιγούνι μου. *Έχανε το μυαλό του.*

“Πες κάτι.” ,λέει παρακλητικά.

“Δεν ξέρω τι να πω.” ,λέω και η φωνή μου ακούγεται βραχνή. Ο τυφώνας πλησιάζει και άλλο. Η ισχύς του τώρα έχει μειωθεί στο μισό αλλά παραμένει άγρυπνος φρουρός χωρίζοντάς μας από τον έξω κόσμο.

“Οτιδήποτε.” ,λέει και πλησιάζει το πρόσωπό του στο δικό μου. Ο τυφώνας σαν σε απάντηση απομακρύνεται ελαφρώς. Για μισό λεπτό! Πλησιάζω τον Αλέξανδρο και ο τυφώνας απομακρύνεται. Βάζω το χέρι μου στο μάγουλό του και ο τυφώνας λες και κάνει πέντε βήματα πίσω. Κοιτάζω τον Αλέξανδρο θριαμβευτικά. Τα μάτια του γυαλίζουν από χαρά.

“Αλέξανδρε;” ,λέω με ευτυχία.

“Ναι;” ,απαντά και μου χαμογελάει λες και του χάρισα το ωραιότερο δώρο.

“Μπορώ να σε φιλήσω;” ,τον ρωτώ. Κλείνω το στόμα μου και με τα δύο μου χέρια. Δεν ξέρω αν είναι μια εσωτερική μου επιθυμία ή με ώθησε κάποια εξωτερική δύναμη σε αυτή μου την ερώτηση αλλά έχω μια δόση αμφιβολίας για την αμεσότητά μου. Αυτός γελάει με την καρδιά του και παίρνει τα χέρια μου στα δικά του.

“Φυσικά, απρόσιτη βασίλισσά μου.” ,απαντά και περνάει τα χέρια μου πάνω από τους ώμους του. Αυτός βάζει τα δικά του γύρω από την μέση μου και με τραβάει πάνω του. Η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή, πεταλούδες λευκές σαν το χιόνι κάνουν πάρτι στην κοιλιά μου. Πλησιάζει το πρόσωπό του κοντά στο δικό μου και χαϊδεύει με την μύτη του την μύτη μου. Και με μια απότομη κίνηση ενώνει τα χείλη του με τα δικά μου. Αυτή την φορά είμαι προετοιμασμένη και ακολουθώ τις οδηγίες του. Ξέρει ακριβώς τι πρέπει να κάνει με όλα τα μέλη του σώματός του. Δεν έχω ξανανιώσει ποτέ έτσι στην ζωή μου. Το φιλί του είναι πιο έντονο από ότι το πρώτο και τα χέρια μου βρίσκουν καταφύγιο μέσα στα ατημέλητα καστανά του μαλλιά. Καθώς με φιλάει, χαμογελάει και δαγκώνει τα χείλη μου τρυφερά. Ο αέρας μετακινεί τα μαλλιά μου και αυτός τα πιάνει με το ένα του χέρι απελευθερώνοντας τον λαιμό μου, ο οποίος δεν μένει για πολύ ώρα αφύλαχτος καθώς τα φιλία του καλύπτουν όλη την επιφάνειά του. Ακούω τα πουλιά να κελαηδούν, τον ποταμό να ρέει χαρούμενος ή είναι η καρδιά μου; Ένας ζεστός άνεμος χαϊδεύει το μάγουλό μου ή είναι ο Αλέξανδρος; Ανοίγω τα μάτια μου. Ο ουρανός είναι καθαρός και έχει αρχίσει να ξημερώνει.

“Αλέξανδρε;” ,λέω και ακουμπώ το στήθος του σταματώντας την πορεία των χειλιών του.

“Τι συνέβη;” ,με ρωτάει ζαλισμένος.

“Κοίτα! Η ανατολή του ηλίου.” ,λέω και δείχνω τον ορίζοντα. Το χαμόγελό του είναι εκτυφλωτικό.

“Ο τυφώνας εξαφανίστηκε!” ,λέω και πετάω από την χαρά μου.

“Τα καταφέρατε βασίλισσά μου.” ,απαντάει ο Αλέξανδρος και σηκώνεται όρθιος. Με παίρνει στην αγκαλιά του με μια κίνηση και γελάω δυνατά.

“Μαζί τα καταφέραμε.” ,απαντώ περνώντας τα χέρια μου γύρω από τον λαιμό του και φιλώντας τον στο μάγουλο.

Κεφάλαιο 30Ψ

Καυτή λάβα, διαμαντένια στιλέτα, σκοτάδι και φωνές. Μα πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο; Η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή. Γύρω μου όλοι προσπαθούν να αμυνθούν. Μπροστά μου το χάος. Τα ύστερα του κόσμου. Ένα κατεστραμμένο δάσος. Μια απίστευτη μάχη. Ένας εχθρός με σάρκα και οστά. Σκιές αναμιγνύονται με ιαχές. Χρυσόσκονη γίνεται καυτερό λάσο που δημιουργεί αμυχές. Όλα προμηνύουν το τέλος, αλλά είμαστε ακόμα στην αρχή. Η αναζήτηση του χειμώνα έχει ξεκινήσει και ο κόσμος σύντομα θα γνωρίσει την τρομερή αλήθεια και θα κατανοήσει τι είναι γραμμένο της μοίρας του να ζήσει.

Η ανάσα μου βγαίνει κοφτή καθώς ρίχνω μυτερά στιλέτα προς κάθε κατεύθυνση. Δεν μπορώ να βγάλω από το μυαλό μου το ματωμένο μπράτσο του Άντριαν. Πού βρίσκεται τώρα; Πονάει; Εγώ φταίω για όλα. Δεν έπρεπε να τον παρασύρω εδώ. Χαζή. Χαζή. Χαζή Έλλη, λέω μέσα μου και πετώ μανιασμένα μπάλες λάβας.

“Αν θέλεις να βρεις το υπόλοιπο σώμα του αγοριού καλά θα κάνεις να μου δώσεις αυτό που σου ζήτησα.”, ακούω την φωνή του Miedo πίσω μου. Γυρίζω απότομα και έχει χαθεί. Βγάζω νευριασμένες κραυγές και επιτίθεμαι σε όποιο Βεστίας εμφανιστεί στο διάβα μου.

“Δεν θα καταφέρεις τίποτα Έλλη μου. Απλώς θα χάνεται και ένα ακόμα μέλος του σώματός του αν συνεχίσεις έτσι.”, ακούγεται τώρα η φωνή του δεξιά μου. Πέφτω σαν χείμαρρος πάνω του θέλοντας να τον διαλύσω αλλά γίνεται καπνός κάνοντάς με να πέσω με φόρα στο έδαφος. Το γέλιο του με κάνει να ανατριχιάσω. Τον μισώ για όλα όσα έχει κάνει. Για όλα όσα πρεσβεύει. Για όλους όσους έχει σκοτώσει ή πληγώσει.

“Είσαι δειλός!” ,φωνάζω και δεν αναγνωρίζω την φωνή μου. Κοιτάζω γύρω μου σε μια στιγμή παραφροσύνης. Η Καρολίνα μάχεται όπως την έχω διδάξει και με μένος που μόνο αυτή θα μπορούσε να καλλιεργήσει. Ο Ντάνιελ βρίσκεται στο πλευρό της σώζοντάς την από απερίσκεπτα χτυπήματα και προστατεύοντας ταυτόχρονα την Ντόρα με το σώμα του. Αυτή προσπαθεί με το ρόπαλο της γιαγιάς της να μπει στην μάχη αλλά ο Ντάνιελ σαν κέρβερους την εμποδίζει να μετακινηθεί πέρα από την γυρισμένη πλάτη του.

Η Σύλβια κανονική μαχήτρια πετάει μπάλες λάβας με τα τόξα της το ένα μετά το άλλο εναντίον των Βεστίας. Ο Σον με τον Ντίλαν συνεργάζονται για πρώτη φορά μεταξύ τους και κατατροπώνουν μαζί ένα προς ένα τα τέρατα. Εγώ από την άλλη έχοντας τον λίθο προστατευμένο στην τσέπη μου προσπαθώ να σκεφτώ τι πρέπει να κάνω. Δεν μπορεί να συνεχιστεί επ' άπειρον αυτή η μάχη. Πρέπει να βρω μια λύση.

“Τικ τοκ. Ο χρόνος περνάει.” ,λέει περιπαιχτικά ο Miedo δίπλα στο δεξί αυτί μου.

“Ο φίλος σου μόλις έχασε ένα μάτι.” ,λέει στο αριστερό μου αυτί. Δεν αντιδράω, δεν κουνώ ούτε τα βλέφαρά μου. Θέλει να με εξοργίσει, να χάσω την ψυχραιμία μου και να πάρω την λάθος απόφαση. Δεν θα του κάνω την χάρη. *Συγκεντρώσου Έλλη*. Κραυγές πόνου ακούγονται παντού. Είναι όλα μια ψευδαίσθηση. Κλείνω τα μάτια μου.

“Καλά κάνεις και φοβάσαι. Ο φόβος είναι σύμμαχος, αλλά εξαρτάται από την οπτική που το βλέπει κανείς.” ,λέει και στέκεται τώρα μπροστά μου σαν ομίχλη μέσα στο χάος που έχει δημιουργήσει. Έχασε ένα μάτι; Σαν το νεκρό αγόρι της οροφής. Ο φόβος; Πρέπει να έχω θάρρος, όχι φόβο. Και άλλες κραυγές. Μορφάζω στην ιδέα ότι κάποιος έχει τραυματιστεί αυτή την στιγμή.

“Έτσι μπράβο. Δεν αξίζει να πεθάνουν και άλλοι εξαιτίας ενός πείσματος. Τι λες;” ,λέει με προσποιητή γλυκύτητα. Και άλλοι; Μήπως ο Άντριαν είναι... είναι ήδη νεκρός; Σε μια στιγμή παίρνω την απόφασή μου.

“Εντάξει.” ,λέω και ανοίγω τα μάτια μου. Μια μαύρη ομίχλη σχηματίζεται μπροστά μου και παίρνει σιγά σιγά ανθρώπινη μορφή.

“Πολύ χαίρομαι που πήρες την σωστή απόφαση.” ,απαντά και ανοίγει την τερατώδη παλάμη του. “Δώσε μου τον λίθο.” ,προσθέτει λαίμαργα.

“Με έναν όρο.” ,του απαντάω και χαμογελώ πονηρά.

“Δεν είσαι σε θέση να βάζεις όρους.” ,λέει και γυμνώνει τους κυνόδοντές του.

“Και όμως είμαι.” ,απαντώ και βγάζω από την τσέπη μου τον λίθο. Περνώ την παλάμη μου από πάνω του και εξαφανίζω την σφαίρα προστασίας.

“Μπορώ να τον σπάσω, έτσι απλά.” ,λέω και κατεβάζω το χέρι μου με μανία.

“Μην, τι κάνεις;” ,λέει και κάνει ένα απελπισμένο βήμα μπροστά. Απομακρύνομαι από κοντά του και χαμογελώ. Τουλάχιστον έχω την προσοχή του.

“Μπλοφάρεις. Δεν θα έσπαγες ποτέ τον λίθο. Μόνο με αυτόν και τους υπόλοιπους μπορείς να βγεις από το δάσος και να επαναφέρεις τον χειμώνα. Τον χρειάζεσαι.” ,λέει και κάνει ένα βήμα μπροστά. Κάνω ένα βήμα πίσω.

“Δοκίμασέ με.” ,του λέω και δημιουργώ μια μπάλα λάβας. Νιώθω τον θυμό του γύρω μου να αναβλύζει σαν ανεξέλεγκτος χείμαρρος.

“Τι θέλεις;” ,ρωτάει και η φωνή του αλλάζει τελείως χροιά. Τώρα ταιριάζει περισσότερο με την μορφή του.

“Καταρχάς να μαζέψεις τα ζωάκια σου.” ,λέω και κουνώ το κεφάλι μου προς την μεριά των Βεστίας. Η Καρολίνα βρίσκεται στο πλευρό της Ντόρας η οποία της επουλώνει μια πληγή στο μάγουλο, με τον Ντάνιελ να γίνεται σωματοφύλακάς τους. Η Σύλβια εμφανώς κουρασμένη προσπαθεί να βρει ένα μέρος διαφυγής και κοιτάζει έντρομη τριγύρω καθώς τα τόξα της λιγοστεύουν. Ο Σον δεν βρίσκεται δίπλα ή κοντά σε υγρό στοιχείο οπότε δεν μπορεί να δημιουργήσει την πανοπλία του και τα ρούχα του έχουν καταστραφεί κατά το ήμισυ. Αντίθετα ο Ντίλαν προσπαθεί ακόμα σθεναρά να αποκρούσει τις μεγάλες γροθιές των Βεστίας. Κάνω ξανά μια απότομη κίνηση έτοιμη να καταστρέψω τον λίθο με κάθε τρόπο. Το ξέρω ότι αν δεν πετύχει το σχέδιό μου είμαστε καταδικασμένοι.

“ΕΝΤΑΞΕΙ.” ,φωνάζει αυτός και με μια κίνηση του χεριού του τα Βεστίας γίνονται καπνός.

“ΤΡΕΞΤΕ.” ,φωνάζω ταυτόχρονα και όλοι ακούγοντας την συμβουλή μου τρέχουν προς το δάσος. Εκτός από τον Σον. Γιατί; Γιατί είναι τόσο ξεροκέφαλος;

“Πήγαινέ με σε αυτόν και ο λίθος είναι δικό σου.” ,του λέω και κάνω νόημα στον Σον να φύγει μακριά μας. Αυτός κάνοντας σαν να μην αντιλαμβάνεται αυτό που του ζητάω πλησιάζει αργά το σημείο που βρισκόμαστε.

“Λέω να αλλάξω λίγο τους όρους του παιχνιδιού.” ,απαντά και σε δευτερόλεπτα βρίσκεται στο πλευρό του Σον κρατώντας τον από τον λαιμό.

“Όχι!” ,λέω και σηκώνω τα χέρια μου σε ένδειξη συμβιβασμού. Ο Σον τραντάζεται καθώς προσπαθεί να αναπνεύσει και κουνάει τα πόδια του σπασμωδικά.

“Σταμάτα θα κάνω ό,τι θες.” ,απαντώ τρομοκρατημένη. Αφήνει τον Σον με μανία στο έδαφος και με κοιτάζει έντονα με τα κίτρινα μάτια του.

“Έλλη, φύγε, μπορείς.” ,προσπαθεί να πει ο Σον κρατώντας τον λαιμό του. Γυρίζω το βλέμμα μου πάνω του.

“Αν με αγαπάς έστω και λίγο, φύγε.” ,του λέω επιτακτικά.

“Μην μου το κάνεις αυτό.” ,λέει παρακλητικά.

“Αν τελείωσε το δράμα ήρθε η ώρα να παραλάβω τα δώρα μου.” ,λέει ο Miedo και με πλησιάζει.

“Τι εννοείς τα δώρα σου;” ,τον ρωτώ τρέμοντας στην ιδέα του τι άλλο μπορεί να ζητήσει.

“Επειδή έχω τα κέφια μου σήμερα θα σε πάω να δεις το αγόρι αλλά αυτή την φορά εκτός από τον λίθο θα κρατήσω και εσένα.” ,λέει και πιάνει βίαια το μπράτσο μου.

“Έλλη;” ,φωνάζει ο Σον με μάτια γεμάτα τρόμο.

Πριν προλάβω να αρθρώσω μια λέξη το όμορφο πρόσωπό του χάνεται από μπροστά μου και εισχωρώ μέσα σε έναν μαύρο ανεμοστρόβιλο από δέντρα, ζώα και χώμα. Δεν πρόλαβα ούτε να του πω αντίο, να τον αποχαιρετήσω με ένα φιλί. Τα δάκρυά μου δεν προλαβαίνουν να τρέξουν στο πρόσωπό μου καθώς ο άνεμος τα διώχνει μακριά μου. *Τσαφ* όλα ηρεμούν και εγώ πέφτω βαριά στο σκληρό έδαφος.

“Καλωσόρισες.” ,ακούω μια γνώριμη φωνή δίπλα μου. Σηκώνω το βλέμμα μου και αντικρίζω τον Άντριαν να μου χαμογελάει. Το πρόσωπό του είναι άθικτο αλλά καθώς κατεβάζω το βλέμμα μου σκανάροντας όλο του το σώμα τα μάτια μου τσούζουν από δάκρυα που είναι έτοιμα να τρέξουν. Το δεξί του χέρι λείπει *ολοσχερώς* και η μπλούζα του είναι ματωμένη και σκισμένη σε εκείνο ακριβώς το σημείο.

“Πάνω στην ώρα ήρθες. Το τέρας από εδώ ήταν έτοιμο να μου βγάλει το μάτι.” ,λέει και το βλέμμα του σκοτεινιάζει. Γύρω μας ένα κλουβί εμποδίζει τις κινήσεις μου (είναι ακριβώς το ίδιο με αυτό που βρέθηκα την προηγούμενη φορά) και έτσι μένω γονατιστή δίπλα του κοιτάζοντάς τον με γουρλωμένα μάτια. Ο πανικός με κατακλύζει. Τι θα μου κάνει;

“Μην φοβάσαι δεν πρόκειται να σου κάνω κακό.” ,λέει ο Άντριαν αν και τα μάτια του εκφράζουν κάτι άλλο.

“Εγώ πάλι ναι.” ,ακούγεται η φωνή του Miedo καθώς τραβάει το χέρι μου με βία πάνω στα κάγκελα.

“Τι... τι πας να κάνεις;” ,λέω τρέμοντας.

“Μην φοβάσαι δεν θα έχεις την ίδια κατάληξη με τον φίλο σου.” ,απαντά και γελάει δυνατά.

“Άφησέ την!” ,λέει ο Άντριαν νευριασμένος και πλησιάζει τα κάγκελα.

“Καλό είναι να απομακρυνθείς από τα κάγκελα γιατί θα λερωθείς.”, λέει ο Miedo και γυμνώνει τους κυνόδοντές του βυθίζοντάς τους στον καρπό μου. Το ουρλιαχτό μου κάνει τα Κουέρβος να πετάξουν μακριά και την καρδιά μου να χάσει ένα χτύπο. Ο Miedo απομακρύνεται χαμογελώντας και καθώς το αίμα μου τρέχει πάνω στο πιγούνι του βγάζει ένα μικρό, μαύρο μπουκαλάκι και ρίχνει λίγο στο εσωτερικό του.

“Σε ευχαριστώ για αυτό. Κρίμα που δεν θα είστε παρόντες στην μεγάλη μου έξοδο.”, λέει και χαμογελάει πλατιά κρατώντας στο ένα ματωμένο του χέρι τον λίθο της Lumina και στο άλλο το μπουκαλάκι με το αίμα μου. Το γέλιο του ξαφνικά αντηχεί σε όλο το δάσος. Δεν με κρατούν οι δυνάμεις μου. Τα μάτια μου κλείνουν καθώς ένα μαύρο σύννεφο τον παρασέρνει μακριά. Ένα χέρι αγκαλιάζει το σώμα μου πριν πέσω στο έδαφος και το κεφάλι μου ακουμπάει στο στήθος του Άντριαν.

“Συγγνώμη.”, λέω σιγανά πριν με πάρει στην αγκαλιά του ο εφιάλτης, η μαύρη νύχτα, οι τύψεις που θα με πνίξουν μόλις ξυπνήσω. Μα δεν με νοιάζει, γιατί είναι τόσο ζεστή αυτή η αγκαλιά... Προς το παρόν.

Vocabulario – Vocabulary – Λεξιλόγιο

Universo- Universe- Σύμπαν	Ratón- Mouse- Ποντίκι
Luminosos- Luminous- Φωτεινοί	Erizos- Hedgehogs- Σκαντζόχοιροι
Oscuros- Dark- Σκοτεινοί	Oh Dios mío- Oh my God- Ωχ Θεέ μου
Grisáceos- Grayish- Γκριζωποί	Buenas noches- Good night- Καληνύχτα
Rubicundos- Ruddy- Κοκκινωποί	Ari ven aquí ahora- Mars come here now- Άρη έλα εδώ τώρα
Agua- Water- Νερό	Lágrima Mágica- Magic cry- Μαγικό δάκρυ
Sol- Sun- Ήλιος	
Brillar- Sparkle- Λάμψη	
Piedra- Rock- Πέτρα	
Diamante- Diamond- Διαμάντι	
Pequeña- Small- Μικρή	
Pelicanos rosados- Pink pelicans- Ροζ πελεκάνοι	
Pirañas- Piranhas- Πιράνχας	
Helada- Frost- Παγωνιά (In Spanish it is pronounced eh-lah-dah like Greece in greek which is used metaphorically in the book. -Στα Ισπανικά διαβάζεται σαν την Ελλάδα δηλαδή ε-λα-δα και χρησιμοποιείται μεταφορικά στο βιβλίο.)	
Cuervos- Ravens- Κοράκια	
Perros- Dogs- Σκυλιά	
Universidad- University- Πανεπιστήμιο	
Tortilla- Mexican pie- Μεξικάνικη πίτα	
Leche frita- Milk pie- Γαλατόπιτα	
Jamon- Sausage- Λουκάνικο	
Churros- Churros- Τσούρος (Είναι σαν λουκουμάδες)	
Bestias- Beasts- Τέρατα	
Miedo-Fear- Φόβος	
Bosque- Forest- Δάσος	

Ευχαριστίες

Θέλω να ευχαριστήσω πρώτα από όλα την οικογένειά μου που με στήριξε σε αυτό μου το εγχείρημα από την αρχή μέχρι το τέλος. Επίσης μερικούς από τους διαδικτυακούς μου φίλους στο Bookstagram, ξέρουν αυτοί ποιοι είναι, που μπορεί να μην έχουμε συναντηθεί face to face αλλά νιώθω ότι γνωριζόμαστε χρόνια. Τις αγαπημένες μου συγγραφείς, που αποτέλεσαν πηγή έμπνευσης για μένα: Marissa Meyer, Laini Taylor και Stephanie Garber. Και τέλος, όλους εσάς που δώσατε στο βιβλίο μου μια ευκαιρία και με κάνατε αρκετά χαρούμενη για αυτό. Εις το επανιδείν, λοιπόν, με καινούριες περιπέτειες και πολλές αποκαλύψεις.

Η ζωή είναι γεμάτη μυστήρια που μόνο οι τολμηροί μπορούν να εξερευνήσουν.

Οι Grisáceos, Luminosos, Oscuros και Rubicundos ήταν αγαπημένοι μέχρι που... Κάτι συνέβη. Χάθηκε ο χειμώνας! Στον πλανήτη της Universo επικράτησε χάος. Οι λίθοι χάθηκαν, η αγάπη χάθηκε, ο εγωισμός επικράτησε. Η Έλλη, μια εικοσάχρονη βιβλιοφάγος, βρίσκεται μπλεγμένη στα δίκτυα ενός αέναου εφιαλτικού ονείρου. Μαζί με την βοήθεια των φίλων της θα προσπαθήσει να ξετυλίξει το κουβάρι των περιέργων γεγονότων και προσώπων. Θα οδηγηθεί σε μέρη που ούτε καν φανταζόταν και θα γνωρίσει αμέτρητα κρυμμένα μυστικά. Τι σχέση είχε η βασίλισσα Χελάδα με τα καταστροφικά φυσικά φαινόμενα στις πρωτεύουσες του πλανήτη; Ποιος είναι τελικά ο Miedo και ποιος ο ρόλος του στην εξαφάνιση του χειμώνα; Θα μπορέσει η ομάδα Glory να λύσει τον γρίφο και να επαναφέρει την ισορροπία στην φύση αλλά και στις ψυχές των ανθρώπων;

Ένα είναι μόνο σίγουρο, ο φόβος είναι παρών και παραμονεύει...

